

МЕРИЛИН БАКСТЪР БЕЗЦЕННО

Превод от английски: Юлия Кенова, 1996

chitanka.info

Изказвам специална благодарност на д-р Бренда Бордсън, която бе така любезна да отдели от времето си, за да ми достави неоценима информация.

Благодаря също на Беш Кентърбъри за професионалните консултации в областта на архитектурата.

ПЪРВА ГЛАВА

Богалуса, Луизиана, юни 1989

— Гаден малък мръсник!

Паркър Монтгомъри грабна палката за мухи и я стовари върху масата вдясно от люлката. Секунди по-късно вдигна мрежестото оръжие и се разтресе от гърлен, неудържим смях.

Той се втренчи в стъклената повърхност, където огромният комар бе почивал доволно след пира върху ръката му. Сега злосторникът беше само едно разплескано петно кръв.

Паркър се изкикоти отново.

— Нали ти казах какво ще се случи, ако не спреш да смучеш?

Без да си прави труда да почисти петното, Паркър остави палката до себе си върху люлката. Знаеше, че не след дълго тя щеше да му потрябва отново. Можеше да се закълне — проклетите комари всяка година ставаха все по-големи или пък може би остаряваше и проявяваше все по-малка търпимост. Подозираше, че второто е по-вярно, особено що се отнасяше до сина му.

Той изруга тихо. Долтън беше последният човек, за когото искаше да мисли в такава прекрасна сутрин, въпреки пълзящата влага и досадните насекоми.

Паркър седеше на задната веранда, която опасваше високата къща с колони. Семейството му притежаваше този величествен дом от началото на века и той го бе поддържал в първичния му вид през всичките тези години. Обичаше да го показва.

Но увеселенията почти бяха останали в миналото. Откакто се бе оттеглил от дългогодишната си кариера на сенатор на Луизиана във Вашингтон, забавления от този род вече не го привличаха.

Оттеглянето му или отсъствието на светски живот обаче не беше причината за лошото му настроение и той дяволски добре го знаеше. Но обичаше да се отдава на тези мисловни игри, които според него правеха ежедневието му по-поносимо.

Само синът му да беше някой, с когото можеше да се гордее и на когото да разчита! Нима искаше толкова много? По дяволите, човек трябва да се гордее с единствения си жив син. Ако по-големият му син беше жив. Само ако...

— Избий го от главата си — промърмори той.

И макар че се смърри, спомените не избледняха, нито намаля болката, която понякога почти го съсипваше. Знаеше, че само смъртта ще облекчи тази пареща болка.

Междувременно трябваше да направи нещо за другия си син. Долтън Уинслоу Монтгомъри. Той беше единственото и най-голямо разочарование в живота на Паркър.

— По дяволите!

Друго ужилване на комар го накара да посегне към палката. Твърде късно. Комарът беше напълнил корема си до пръсване и бе отлетял.

Като отметна назад кичур оредяла бяла коса, Паркър стана и се протегна. Беше едър мъж със запазена стегната фигура, въпреки своите шейсет години и охолния живот, който бе водил. Докато беше във Вашингтон, всеки ден бе тренирал в гимнастическия салон и този строг режим му се бе отблагодарил. Тялото му, както и умът му, бяха в отлично състояние.

Засенчвайки очи, той огледа своята империя, макар че от мястото си можеше да види само малка част от земята, която притежаваше. Имението Монтгомъри, както беше известно в малкото градче с четиринадесет хиляди жители, бе разположено в покрайнините на градчето, на върха на един хълм, обграден от огромни, обрасли с мъх дъбови дървета и борове, които се извисяваха чак до небесата. Магнолии и кучешки дрян, натезали от бели цветове, още повече подсилваха красотата на пейзажа.

Имението стигаше до Перлената река, с нейния скрит, ленив и тромав плавателен трафик. Не реката бе поддържала града жив и процъфтяващ; по-скоро това беше дърводобивната индустрия, която баща му бе създал от девствените гори преди много години.

Макар че Паркър вече нямаше капитал или акции в компанията, която беше откупила дъскорезницата, беше я затворила и после превърнала в нова империя за правене на пари, той притежаваше

милионите, спечелени от сделката. Освен това разполагаше с хиляди акри земя, която можеше да бъде обработвана и напълнена с добитък.

Въздишка на задоволство се откъсна от устните на Паркър. Не знаеше да има на земята друго по-хубаво място от това. Колко жалко, че Долтън не изпитваше същите чувства. Синът му се интересуваше единствено от себе си.

Паркър подръпна гъстите си бели мустаци, после изруга още веднъж високо, ядосан, че мислите му се бяха върнали към сина, от когото искаше да се откаже, ала не можеше. Не защото не искаше, а защото трябваше да пази името Монтгомъри.

— Откога не сме се виждали, приятелю?

Паркър се обърна рязко, стреснат от гласа. Неговият стар приятел Дъг Чартърс, сенатор от щата Джорджия, стоеше, облегат отстрани върху остъклената врата, с широко усмихнато лице.

— Я виж ти, стари разбойнико! — Паркър се разсмя и направи крачка към него с протегнатата ръка. — Какво, по дяволите, те води към нашия край? — попита, разтърсвайки силно ръката на Дъг.

— Нищо особено — каза Чартърс с ленив, провлачен говор, макар че отвърна на ръкостискането с жар.

Паркър измери с поглед приятеля си, когото не беше виждал от няколко години, откакто и двамата се бяха оттеглили от политиката. Чартърс беше нисък мъж с оредяваща рижа коса и лунички, който приемаше закачките относно цвета си с добродушие.

— Извинявай, ако съм ти попречил — продължи Дъг. — Успях да убедя твоята икономка да ми позволи да те изненадам.

— И наистина го направи.

Дъг се отдръпна от вратата.

— Все пак не мога да повярвам, че не си ме чул — той се засмя и погледна Паркър изкосо. — Какво става със слуха ти?

Паркър го изгледа на свой ред.

— Нищо, за бога. Просто се бях замислил.

Преди Чартърс да успее да отговори, икономката се появи на вратата.

— Господин Паркър, бихте ли желали да пийнете с вашия гост по един джулеп^[1]?

Паркър погледна към Дъг, повдигайки вежди.

— Звучи добре.

— Благодаря ти, Телма — отвърна Паркър на жената, която кимна и после изчезна.

— Е, сядай тук на люлката — каза Паркър — и ми разкажи какво те води към Богалуса.

— Имах работа тук наблизо и ми хрумна да се отбия.

— Е, радвам се, че така си решил.

— И с какво се занимаваш, откакто си тук?

— Сигурно със същото, с което и ти.

Дъг се усмихна.

— Което не е кой знае какво, но не ни и трябва повече, нали така?

— Така е.

Двамата се разсмяха, а Дъг плесна един комар с дланта си. Паркър изруга.

— Хайде да влезем вътре. Не ми се иска да те изядат жив.

— За бога, човече, мога да се справя с комарите. Тази жега обаче ще ме подлуди.

— Е, тогава да влизаме.

— Неее, нямам намерение да се заседявам — Дъг измъкна носна кърпа от задния си джоб и избърса потта от челото и горната си устна. — Както изглежда, чака ни адски дълго и горещо лято.

Телма отново се появи на вратата с табла в ръце, върху която имаше чиния със сладкиши и две високи стъклени чаши, пълни със зелена течност, кубчета лед, листа от джоджен и портокалови резени, закрепени върху ръба. Остави таблата на масата пред плетената кушетка.

— Заповядайте — каза тя със срамежлива усмивка, после се оттегли.

След като преглътна една хапка от сладкиша, Дъг попита:

— Срецаш ли се с някого, Паркър?

Паркър се спря тъкмо когато се канеше да отпие от питието си.

— Имаш предвид някоя жена?

— Разбира се, че имам предвид жена — той хвърли на Паркър многозначителна усмивка. — Освен ако нещо не си сменил наклонностите си.

Паркър изсумтя:

— Никак не си се променил, Чартърс. Все с твоите врели-некипели.

Дъг само се засмя, докато се пресягаше за друг сладкиш, после отхапа голяма хапка. Едва след като и последната троха изчезна, той попита:

— Е, и?

— Не е твоя работа — срязва го Паркър, макар и с усмивка.

— Което означава не.

Паркър сви рамене.

— И какво от това?

— Ами просто си мислех, че един хубав мъж с твоите пари сигурно се чуди как да отбива атаките на жените — Дъг се ухили.

— Е, трябва да призная, че съм си взимал своя дял в такива случаи, но... — гласът на Паркър замря, не му се искаше да обсъжда личния си живот с този мъж, нито пък с някого друг. За да не изглежда груб, добави: — Откровено казано, не съм срещнал никоя, която може да замести Ивлин.

Дъг поклати глава.

— Тази твоя съпруга сигурно е била страхотна жена.

В очите на Паркър се появи унесен поглед:

— Беше.

— Е, както знаеш, моята половинка ме заряза преди години и веднъж като съм сърбал тая попара, повече не искам да опитвам.

Паркър се разсмя и потупа приятеля си по гърба.

Те потънаха в дълго мълчание. После, след като таблата бе прибрана, поприказваха за дните си във Вашингтон, припомняйки си истории и случки, които предизвикваха смях, както и чувства на меланхолия, защото тези дни бяха отминали безвъзвратно и никога нямаше да се върнат.

Най-накрая Дъг стана.

— Е, трябва да призная, че това посещение ми беше приятно. И аз се мъча като теб да отдалеча старостта и да се справям някак.

— Радвам се, че се отби. Ела пак, когато поискаш.

— Добре, ще го запомня. И ако имаш път към моя край, ти също намини. Дори ще се разтърча за един хубав обяд.

— Ще ме излъжеш, стар мошеник такъв.

Дъг отметна назад глава и се разсмя.

— Хайде — каза Паркър също с усмивка на лицето си. — Ще те изпратя до колата.

Те завиха зад ъгъла и излязоха на моравата отпред, когато Дъг се спря.

— Впрочем забравих да питам за Долтън. Как я кара?

Паркър усети, че лицето му се напрегна, но това беше реакция, която не можеше да контролира.

— Добре, предполагам — отвърна той с приглушен глас. Нямаше намерение да излага на показ кирливите ризи на своето семейство.

— Знам, че си го отървявал не един път от трудни положения...

— Какво искаш да кажеш? — попита Паркър. В гласа му се появи острота.

Дъг се изчерви.

— Не искам нищо да кажа наистина — той замълча. — Само че... — този път не можа да намери думи да продължи.

Любопитството му беше по-силно от него и Паркър настойчиво каза:

— Продължавай. Само че... какво?

— Ще ти призная, нещо ме тревожи напоследък.

— Слушам те.

— Всъщност видях Долтън преди известно време.

— О! — гласът на Паркър падна с няколко нива.

Дъг се поколеба, протегна се и избърса потта от плешивото петно на върха на главата си.

— Защо, по дяволите, стоим тук, на открито, под това жежко слънце?

Паркър не отговори.

— Както и да е, исках да ти кажа, че видях Долтън в Бристъл.

— Бристъл? — Паркър сви рамене. — Доколкото ми е известно, там няма нищо, което да привлече интереса на моя син.

Дъг се ухили с широката си усмивка.

— О, май има.

— За бога, Чартърс, хайде да не си играем на криеница и ми кажи какво, по дяволите, имаш предвид.

Сякаш осъзнавайки, че е прекалил с търпението на Паркър, Дъг прочисти гърлото си и погледна право в очите своя приятел.

— Единствената слава, за която претендира градът, е хранилището за сперма.

Паркър премигна, съзнавайки, че има глуповато изражение.

— Хранилище за сперма?

— Да, като тези в центровете за даряване на сперма.

— Е?

— Е, това е мястото, където жребците за разплод влизат в една стая, гледат списания с разголени жени, после се изпразват в буркан.

Устните на Паркър се разтегнаха в гримаса на отвращение.

— Все пак не разбирам какво общо има това с Долтън.

Дъг намигна.

— Именно там видях сина ти.

Паркър почувства как кръвта се отцежда от лицето му, а устните му се отпускат. Едва успя да изхрипти:

— Долтън? Видял си сина ми там?

— Да. Излизаше от онова място и от доволния му вид си личеше, че тъкмо си беше изпразнил заряда.

— Какво, ти... ти... — не можа да продължи. Паркър се олюля, хвана се за гърдите, после се свлече на колене.

— Господи боже! — извика Дъг, улавяйки приятеля си, преди да падне на земята.

— Помогни ми — прошепна Паркър, после затвори очи.

— Телма! Телма!

Малко след това икономката се появи на предните стълби. Когато видя Паркър в ръцете на Дъг, тя започна да пици.

— За бога, жено, млъкни и се обади на 911!

След като тя не помръдна, Дъг изрева:

— Веднага!

Телма се обърна и се втурна в къщата. Дъг обгърна приятеля си с ръце, после вдигна главата си и прошепна молитва.

---

[1] Питие от уиски със захар, джоджен и лед. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Билокси, Мисисипи, юни 1989

Силното изсвирване на клаксон не направи впечатление на Лия Фрейзър, докато не обърна глава наляво.

Един огромен камион се бе появил изневиделица и се бе насочил право към нея. Всъщност само след секунди никой нямаше да може да каже къде свършва нейната хонда и къде започва камионът. Те сякаш бяха обречени да се слоят в едно, метал с метал.

— О, господи! — прошепна Лия, обзета от сляпа паника.

В последния момент извъртя волана надясно, тъкмо когато камионът отби вляво. Гуми и спирачки изпищяха, колата ѝ излезе на банкета край пътя и се спусна надолу по тревистия насип. Сякаш мина цяла вечност, преди да се закове на място.

Главата на Лия се удари в кормилото, но макар че видя звезди и се зашемети от притъпления удар, не загуби напълно съзнание. Все пак обаче прехапа езика си, усети соления вкус на кръвта върху устните си.

— Хей, госпожо, добре ли сте?

Лия бавно повдигна глава и със замаян поглед се взря в брадатия мъж, който бе залепил нос върху стъклото. Тя успя да кимне, преди да потърси пипнешком дръжката на вратата. Мъжът отстъпи крачка назад и ѝ помогна да отвори вратата.

— Добре ли сте? — отново попита той вглеждайки се внимателно в нея.

— Да... струва ми се — Лия опипа с два пръста главата си, сигурна, че ще се изцапат с кръв. Учудващо, но кръв нямаше. Ала вече беше започнала да се появява цицина.

Мъжът имаше вид, сякаш беше готов да спори с нея по въпроса, но после каза:

— Ако сте добре, отдръпнете се, а пък аз ще изкарам колата ви на пътя.

Лия направи, както ѝ казаха. Само след няколко минути хондата отново беше на платното, обърната в правилната посока.

Мъжът обаче не бързаше да излезе от колата.

— Госпожо, зле ли ви е? — той изведнъж доби обезпокоен вид.
— Искам да кажа, не забелязахте червената светлина и просто изскочихте пред мен...

— Знам и съжалявам, толкова съжалявам — Лия облиза сухите си устни. — Бях... бях се замислила. Просто не внимавах.

— Май положението е по-сериозно — каза той. — Вижте, ако сте сигурна, че сте в състояние да карате, най-добре е да се приберете веднага вкъщи. Тази буца на главата ще ви докара страшно главоболие.

Тя се усмихна едва-едва.

— Още веднъж се извинявам за неприятностите, които ви причиних. Благодаря ви, че ми помогнахте.

— Никакъв проблем. Но моля ви, направете на всички една услуга и съсредоточете вниманието си върху карането, окей?

— Окей — прошепна Лия, като запали колата. Но не помръдна. Дори след като камионът отдавна бе изчезнал, тя остана на мястото си, разтреперана.

Господи, едва не се преби. Как така си позволи да бъде толкова невнимателна? Толкова глупава? Стрес и страх. Това бяха виновниците. Не всеки ден една жена може да научи, че съпругът ѝ е болен от смъртоносна болест.

Лия не искаше да си припомня разговора, който тъкмо бе имала с лекаря на съпруга си. Но не можеше нищо да направи, особено след това, което току-що се случи. Думите му нахлуваха в съзнанието ѝ като шуртяща вода от кран, който отказва да се затвори.

— Съпругът ти е много болен — тук лекарят беше замълчал, сякаш търсеше най-подходящите думи да продължи. — Никога няма да се оправи.

Стомахът на Лия се бе свил и тя усети пристъп на гадене. Хвана се за корема, разтърсена от чувства с такава сила, че не беше сигурна дали може да остане изправена.

Доктор Дан Болтън скочи от стола си, но Лия му направи знак да си остане на мястото, после няколко пъти си пое дълбоко дъх. Когато беше в състояние да говори отново, тя попита:

— Да не би да искаш да кажеш, Дан, че Руфъс умира?

Доктор Болтън прокара ръка през буйната си руса коса. Кръглото му розово лице се изкриви от мъка.

— Съжалявам, точно това искам да кажа. Гъбичките, с които се е заразил във Виетнам, са нападнали белите му дробове. За съжаление нищо не може да се направи — доктор Болтън замълча и погледна Лия така, сякаш беше готов да направи всичко по силите си, за да премахне израза на ням ужас от лицето ѝ.

— В повечето случаи, ако не се е укрепила добре, болестта може да се лекува успешно с противогъбични средства и други лекарства. Но при Руфъс, с неговите наследствени белодробни проблеми, прогнозата не е добра.

Лия се опита да преглътне, но в устата ѝ нямаше достатъчно слюнка дори за такава най-обикновена реакция.

— Още... Още колко време? — най-после с усилие каза тя.

Доктор Болтън въздъхна, после потърка брадата си.

— Може да минат няколко години, а може и много по-рано.

— Всичко зависи от това как и дали ще продължи да реагира на лечението — думите на Лия прозвучаха по-скоро като съобщение на един факт, отколкото като въпрос.

— Именно.

Лия се изправи, отиде до прозореца на кабинета и с плувнали в сълзи очи се загледа навън. Хората по тротоара, профучаващите коли, носещите се по небето облаци не ѝ правеха никакво впечатление. Все едно че бяха гротески от чуждоземен свят.

Този любезен човек на средна възраст, седнал зад масивното си бюро, беше ѝ нанесъл най-жестокия удар в живота. И въпреки всичко тя не можеше, не трябваше да мисли за себе си. Руфъс бе този, когото смъртта застрашаваше. Отново усети слабост, която заплашваше да огъне краката ѝ.

— Лия, добре ли си?

Не, никога вече няма да се чувствам добре, искаше да изкрещи тя. Вместо това обърна мокрото си от сълзи лице към Дан и промълви:

— Не се безпокой за мен.

— Безпокоя се и за двама ви — отвърна бързо той.

— Руфъс знае ли?

— Да, знае.

— Значи вчера си му казал?

Доктор Болтън кимна.

Лия се обърна към прозореца.

— Разбрах, че нещо го тревожи снощи, но не пожела да говори за това и аз не настоях.

— Искаше аз да ти съобщя, надявайки се да смекча удара.

Лия бръкна в чантата си, извади книжна кърпичка и избърса сълзите от лицето си.

— По-добре да беше ми го казал.

— Говорихме за това, но той просто не беше в състояние да го направи. Каза, че не би могъл да понесе да те гледа в очите и да ти съобщи нещо, което със сигурност ще те съсипе напълно.

Лия почти се усмихна.

— Руфъс винаги си е бил такъв, все иска да ме предпази от злините на този свят.

— Имаш късмет, скъпа. Мъж като Руфъс Фрейзър се среща веднъж на милион — доктор Болтън замълча отново, като въздъхна дълбоко. — В случаи като този се чувствам толкова безсилен пред ограничеността на моята професия.

В стаята настъпи мълчание, а в това време Лия се върна до стола и седна. Не се облегна назад, а остана изправена като тръстика, страхувайки се, че ако се отпусне, ще се разпадне на парчета.

— И сега какво по-нататък? Имам предвид лечението? — бе попитала тя, този път с прям поглед и глас.

Дан Болтън сложи очилата си, намести ги върху широкия си нос и отвърна със същия прям поглед:

— Освен сложното и дълго лечение, на което ще трябва да се подложи, той ще се нуждае от почивка. Добра почивка.

— Да не би да искаш да кажеш, че няма да може да работи?

— За него ще бъде по-добре, ако не му се налага да работи — лекарят присви очи. — Ако не се лъжа, работата му е доста напрегната, нали?

Лия прехапа долната си устна.

— Така е, особено в онази проектантска фирма, където работи. Там е под огромно напрежение.

— Е, засега няма да се занимаваме с този въпрос.

— Той знае ли, че ти настояваш да намали работата?

— Не, но съм сигурен, че се досеща за тази перспектива.

Лия въздъхна и се изправи на крака. Лекарят стори същото и за миг те просто се погледнаха, объркани от трудната ситуация.

Доктор Болтън пръв наруши тягостното мълчание. Заобиколи бюрото си и обгърна с ръка раменете на Лия.

— Гореве главата, чуваш ли? Ще направим всичко каквото можем, за да се чувства добре и да удължим живота му.

Нови сълзи напиреха в очите на Лия, докато тя се вглеждаше в неговите.

— Но не достатъчно дълго, за да види сина ни пораснал. Това не можеш да обещаеш, нали?

Чертите на Дан Болтън се изкривиха.

— Не, страхувам се, че не мога.

Този разговор се бе състоял само преди малко. Сега на Лия ѝ предстоеше мъчителната задача да се озове лице в лице със съпруга си. След като пое няколко пъти дълбоко дъх, включи на скорост и потегли.

Шосе № 90 между Билокси и Гълфпорт не беше оживено тази сутрин, за което бе благодарна. Нямаше да може да се справи с трафика на пиковите часове. Правейки усилие да се концентрира, тя гледаше право напред, без да забелязва красотата на спокойните води на залива отляво, нито прекрасните къщи отпреди Гражданската война, с морави, засенчени от огромни дъбове, от дясната ѝ страна.

Внезапно и без предварително обмисляне Лия завъртя хондата встрани от шосето, до една безлюдна отсечка край брега. Знаеше, че не бива да спира. Бе обещала на шефа си, че веднага щом напусне кабинета на лекаря, ще се върне на работа.

Мисълта за Купър Андерсън засили мъката ѝ. Той не бе останал доволен от това, че тя не бе успяла да се обади в офиса точно в осем. Фирмата, за която работеше, беше конкурент на тази на съпруга ѝ. Основана от бащата на Андерсън и няколко негови приятели, „Андерсън, Томас и Суейн“ беше престижна фирма. Заради това и защото тя бе жена в един, какъвто винаги си е бил, мъжки свят, тежестта върху нея беше огромна, особено и след като още нямаше диплома за архитект.

Е, по дяволите Андерсън, каза си Лия, като паркира колата и излезе. Соленият морски въздух, примесен с противната миризма на риба, я удари в лицето. После влагата я остави без дъх. Макар че бе рано за лятото — беше средата на юни, вече бе непоносимо горещо. Или може би неразположението ѝ се дължеше на шока, който току-що

бе изживяла. Лия махна лачените си обувки и запристъпва по чорапи върху пясъка.

След малко спря и погледна небето с лазурните облаци, които се струпваха над залива. Предстоеше сезонът на ураганите — сезон, от който се страхуваха, но все пак лятото се очакваше с нетърпение от местните жители. Лятото означаваше туристи. А и Билокси, и Гълфпорт разчитаха много на туризма за прехраната си. Особено сега, когато хазартът беше вече узаконен.

Пясъкът предизвикваше особено усещане, докато се процеждаше през чорапите ѝ, но това не я смущаваше. Лесно можеше да почисти белия прах от ходилата си. Да можеше така лесно да се справи и с влагата! Само за няколко минути, докато бе вървяла, сутиенът ѝ бе залепнал за кожата ѝ. Тя дръпна няколко пъти блузата от тялото си, но това не я облекчи кой знае колко.

Все пак продължи да върви със замаяна глава. Руфъс, съпругът ѝ, добрият мил човек, който бе я научил, че любовта не е синоним на ревността и злото, щеше да умре много преди да му е дошло времето. Не беше честно. Не беше справедливо!

Как можеше да посрещне бъдещето без него? Мислите ѝ се върнаха към деня, в който бе съобщила на майка си, че ще се омъжи за човек, петнайсет години по-възрастен от нея.

Лицето на Джесика Джентри се бе изкривило в смръщена гримаса. Тя бе сложила мелодраматично ръка върху гърдите си, сякаш Лия току-що ѝ бе нанесла смъртоносен удар.

— Ще се омъжваш за него! — бе изпищяла тя. — Боже мой, да не си загубила ума си, дете?

Лия гледаше разяреното лице на майка си и почувства гадене в стомаха. Усети желание да изтрие това изражение от лицето на Джесика, изражение, което беше виждала повече пъти, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Не, не съм загубила ума си — отвърна Лия с треперещ глас, въпреки усилията да говори спокойно.

— На мен така ми се струва.

Лия вирна брадичка:

— Вече реших.

Джесика скочи от изтърбушения диван, отметна назад кичур провиснала коса, сякаш за да може да вижда дъщеря си по-добре, и взе

да крачи из стаята. Изведнъж спря и се обърна рязко:

— Виж какво, просто го отмени. Няма да ти позволя да пропилееш живота си с мъж, който е прекалено стар за теб и който не може да ти осигури приличен живот.

— Искаш да кажеш, на теб да осигури приличен живот, нали, мамо?

Очите на Джесика се присвиха, докато се превърнаха в тесни цепнатини.

— Внимавай какво приказваш, момиченце. Не ме интересува колко си голяма, няма да ти позволя да ми говориш по този начин.

— Няма да променя решението си. Аз го обичам и той ме обича.

— Любов! — устните на Джесика се изкривиха в подигравателна усмивка. — Нямаш и понятие какво е това любов.

— Виж какво, няма да стоя тук и да слушам...

— О, не, напротив! — очите на Джесика заблестяха. — Ти си ми задължена и никога не го забравяй. Претрепах се от работа да ти дам образование и да направя човек от тебе. Сега искаш да пропилееш всичко това заради един мъж, който не те заслужава. И всичко в името на някаква си страст.

— Нещата съвсем не стоят така.

— Е, а как стоят нещата?

— Той наистина се интересува от мен, не само от тялото ми! — Лия чу как гласът ѝ се вдига с няколко октави, но не се опита да го овладее.

Джесика отново се засмя подигравателно.

— Ще видим. Само гледай, няма да мине много време, когато и ти ще си нещастна като мен.

— Не, мамо, аз никога няма да бъда като теб — спокойно изречените думи на Лия не успяха да смекчат гнева на майка ѝ.

— Ако се омъжиш за него, ще бъдеш. Мога да ти го обещаая.

Тя се бе омъжила за Руфъс и сега, години по-късно, заплашителните предсказания на майка ѝ се бяха оказали само празни думи. Женитбата ѝ с Руфъс я бе направила извънредно щастлива.

Живот. Изведнъж нова болка я прониза и тя чу тътена на гръмотевица в далечината. Все едно ѝ беше дали ще се излее пороен дъжд и ще я намокри до кости. Не можеше да помръдне, дори да

искаше. Мислите ѝ се бяха прехвърлили върху тяхното дете. За втори път коленете ѝ почти се огънаха.

След всичко, което бяха преживели, след всичките изследвания, нетрадиционните методи, Руфъс нямаше да доживее да види как детето им ще стане мъж.

— Не е честно! — извика Лия, гледайки към небето.

Знаеше, че не може да обвинява Господ. Смъртта бе част от живота. А да живееш означава болка. Беше научила това от най-ранна възраст.

Сълзи напиреха отново в гърлото ѝ, но Лия отказа да им се подчини. Обърна се и тръгна към колата си. Бе взела твърдо решение. Дори да беше ѝ останал само един ден с Руфъс, щеше да се възползва от него по най-добрия начин. Не заради себе си, а заради него и детето, което бе най-скъпото за съпруга ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Билокси, Мисисипи, юли 1994

Долтън Монтгомъри се протегна към възглавницата до себе си и я запокити през стаята. Като изръмжа от отвращение, зарови петте си пръста в дългата си тъмноруса коса. Водата на душа тъкмо беше спряла. Въздъхна. Това означаваше, че неговото последно завоевание всеки момент щеше да се измъкне от банята и да му се натрапи, което го вбесяваше.

Когато влезе в апартамента преди петнайсет минути, разбра, че си има компания, преди още да чуе течащата вода. Парфюмът се усещаше навсякъде. Но никой не му беше виновен. Не трябваше да й дава ключ от жилището си.

Може би някой ден щеше да се научи да не позволява на либидото си да взема връх над здравия му разум. Или може би нямаше. Поне така си мислеше баща му. Ухили се самодоволно, после запрати и другата възглавница през стаята. Този път тя се удари в стената и отскочи близо до него. Нямаше никакво намерение да мисли за баща си, пък макар и старият да бе близо до смъртта. А що се отнася до разваляне на настроението му — мисълта за Паркър Монтгомъри със сигурност щеше да свърши тази работа.

Изруга тихо, когато Таня Дилайл се появи на вратата. Пълничката ѝ долна устна бе разтегната в познатата му секси усмивка, която казваше: „Хайде!“.

Не тази вечер, бейби, помисли си той. Но не го каза на глас, защото знаеше, че грубите му думи ще предизвикат незабавна кавга. В края на краищата той ѝ беше дал ключ.

— Здравей, скъпи! — каза Таня. Думите се лееха като кадифе от устата ѝ. Едно нещо трябваше да ѝ признае — имаше великолепен глас. Всъщност той надминаваше другите ѝ атрибути, макар че те в никакъв случай не бяха лоши.

Беше висока, с лешникови очи, големи гърди и сравнително тънка талия. Но бедрата ѝ бяха започнали да наедряват и той знаеше,

че щом достигне средна възраст, щяха да заприличат на два дирека. Слава богу, това не беше негов проблем. Когато се случеше, нямаше никакво намерение да се навърта наблизко. Дълготрайните връзки бяха нещо, което бе избягвал и щеше да продължи да избягва.

— Какво има, скъпи? — настойчиво попита тя, когато Долтън не отговори на поздрава ѝ. — Имал си тежък ден, а? — прекоси плавно стаята, увита само в хавлиена кърпа, закрепена над бюста ѝ. — Ако е така, знам точно как да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Таня, какво правиш тук? — Долтън я изгледа накриво и смръщи чело.

Тя сви устни.

— Какво искаш да кажеш с това „какво правиш тук“?

— Не си спомням да съм те поканил — отвърна Долтън с уморен глас. Както никога, мислите му бяха заети с нещо друго, освен секс. Само преди няколко часа бе имал мъчителен словесен двубой с баща си. След един такъв рунд нищо не можеше да го успокои.

— Ей, скъпи, не е нужно да ме каниш — тя намигна. — Имам ключ, забрави ли?

— Искам си го обратно.

Лицето ѝ пребледня леко, но после махна с ръка и се усмихна.

— Не говориш сериозно, нали? Само си в скапано настроение.

Преди Долтън да разбере намеренията ѝ, Таня коленичи, при което кърпата веднага се разхлаби и бавно се свлече надолу по тялото ѝ. Тя се усмихна, после атакува ципа му с нетърпеливи пръсти.

Долтън хвана ръцете ѝ.

Тя го изгледа със смаяно лице.

— Искам си ключа обратно — повтори Долтън.

Таня се изправи бързо на крака, сложи ръце на голите си бедра и го погледна гневно.

— Какво, по дяволите, става? Аз не съм някоя...

— Да, такава си — каза Долтън с уморен, отегчен глас. — Но вината не е твоя. Моля те, иди и се облечи и остави ключа, като излизаш.

— Дано се пържиш в ада, Долтън Монтгомъри! — изсъска Таня и големи сълзи закапаха по бузите ѝ.

— Сигурен съм, че желанието ти ще се сбъдне — промърмори той след нея и потъна още по-дълбоко във възглавниците.

Пет минути по-късно входната врата се затръшна. Долтън трепна, но остана на кушетката и се опита да прогони всякаква мисъл от главата си. Затвори очи, но не можа да ги задържи дълго така. Главата му бръмчеше като електрическа резачка. Накрая погледът му попадна на остъклената врата, която водеше към предната тераса и океана отвъд нея.

Макар че не можеше да чуе плисъка на вълните върху брега, представяше си, че го чува. Този шум винаги го отпускаше.

Харесваше своето апартаментче — отчасти защото го бе купил на безценица и отчасти заради гледката. То беше държавна собственост, а той бе спестил малка част от парите, които най-сетне бе наследил от майка си, и участва в търга. И ето че успя да го вземе.

Долтън отново огледа интериора, който очевидно имаше нужда от още грижи, поне що се отнасяше до обзавеждането. Но домашният уют не го вълнуваше. Това определено не беше слабото му място. Все пак може би някой ден щеше да си подреди къщата — да заприлича повече на дом, отколкото на хотел.

Особено му харесваше модерната спираловидна стълба, която водеше нагоре към мансардата. Толкова много му харесваше, че беше превърнал мансардата в своя спалня, оставяйки голямата спалня свободна за компаниите, които никога не бе водил.

Долу, освен това имаше още една спалня, баня, кухня и дневна. Дневната бе най-оскъдно мебелираното помещение и имаше само една секция с техниката за забавление и тъмнозелен кожен диван в комплект с два стола. Стените бяха празни като личния му живот, помисли си той с мрачна усмивка. Но и това също бе негов собствен избор.

Можеше да избере брака и семейния живот. Бог му е свидетел — бе имал безброй много възможности. Но така му било писано. Никога не бе срещал жена, на която можеше да остане верен. Дори не бе срещал жена, до която би искал да се събужда всяка сутрин. Беше решил, че такава жена не съществува.

Всичко, което го интересуваше сега, беше последното му начинание в бизнеса. При мисълта за това тръпка на вълнение премина през него — канеше се да започне свой собствен бизнес, което само по себе си бе нещо невероятно.

— Този път улучи десетката, Монтгомъри! — поздрави се на глас. — Само гледай да не се издъниш.

След жените хазартът беше най-голямото му увлечение в живота. А също и падение. Трябваше да си го признае. Сега обаче, след като хазартът по крайбрежието беше узаконен, той имаше възможност да превърне тази страст в законен бизнес и да направи големи пари.

Може би дори щеше да накара стария да се гордее с него. Това беше шега. Хич не му пукаше дали ще накара баща си да се гордее или не. Още преди години се беше отказал от опитите си. Този бизнес си беше за него. Искаше той самият да се гордее.

За щастие, както в случая с апартамента, беше попаднал на някакъв имот с един порутен частен клуб, от който никой не се интересуваше. Сега, две години по-късно, бреговата ивица покрай шосе № 90, Крайбрежния булевард, беше станала най-търсената и най-скъпа земя в щата благодарение разпространението на хазарта. Това парче земя беше златна мина.

Долтън получаваше предложение след предложение да го продаде на тройно по-висока цена, отколкото бе платил. Но не искаше да продава имота, нито клуба. Имаше намерение да поднови и двете.

Освен това удаде му се възможност да купи едно корабче с витла, което преди това е било плаващ ресторант на три етажа. Бившият собственик бе имал намерение да го прави казино, когато обявил фалит.

Отварянето на клуб и казино към него бе за Долтън върхът на мечтите му, но нямаше да е никак лесно. Конкуренцията беше жестока. Други по крайбрежието го бяха изпреварили. Плаващи казина се низеха покрай брега, докдето стигаше погледът.

Долтън не се съмняваше, че ще се справи с предизвикателството. Беше си осигурил необходимите пари от банката, макар че за да ги получи, трябваше да жертва гордостта си, защото тъкмо името на баща му бе осигурило заемите.

Най-напред обаче, в момент на слабост, бе отишъл при Паркър и направо бе поискал пари, като смяташе, че банката няма да му даде нито цент. Това, че се обърна към баща си, беше грешка; не биваше да го прави.

Всеки път, когато отиваше да види Паркър, си тръгваше, загубил частица от себе си.

Този път е по-различно, беше си казал. Най-последно се бе захванал с нещо конструктивно, нещо, на което Паркър щеше да погледне благосклонно — едно разумно начинание. Размишлявайки по този начин, Долтън бе пристигнал в Богалуса.

— Защо си дошъл? — бе попитал Паркър в мига, в който Долтън се появи на верандата. — Сигурен съм, че искаш нещо.

Долтън не бе казал нищо. Първо, беше стъписан от това колко ужасно изглеждаше баща му, колко бързо се бе състарил. Паркър седеше на люлката, съсухрен като старец, сякаш беше не на шейсет и пет години, а на деветдесет. Според лекарите Паркър Монтгомъри би трябвало да е вече мъртъв. След четири сърдечни удара през последните пет години той беше живо чудо.

— Прав си, наистина искам нещо — отвърна Долтън, след което последва дълбока въздишка.

Макар тялото му да бе отпаднало, умът на Паркър си беше съвсем на място. Все така остър като бръснач, какъвто бе и стоманеният блясък в очите му, който би накарал повечето хора да се свиват от срам.

— Пари. Пак си дошъл с протегнатата ръка, нали?

Долтън отвори уста само за да я затвори отново, когато Паркър го прекъсна:

— Този път какво си направил? Сигурно си загазил с някоя жена.

Долтън стисна юмруци, после премести погледа си върху големия бор до верандата. Една червеношийка бе кацнала на клона и усърдно се чистеше. Той наблюдаваше птичката и в себе си й завидя заради простичкия ѝ живот.

Накрая отново се обърна към баща си:

— Нищо не съм направил. Този път става дума за бизнес.

— Някоя шмекерия, а?

Долтън внезапно избухна:

— Знаех си, че правя грешка. Всеки път, когато дойда тук, после дяволски съжалявам.

— Защото винаги идваш с протегнатата ръка, след като си се забъркал в поредната каша.

— Какво точно очакваш от мен? — отвърна хапливо Долтън, усещайки как кръвта му кипва. — Аз не съм ти. И не съм брат ми и

никога няма да бъда — видя как лицето на Паркър стана пепелявосиво. Не му пукаше.

— Да не си посмял да говориш за брат си с такъв тон! — избухването на Паркър бе последвано от дълго мълчание, което с нищо не допринесе за разсейване на напрежението.

Паркър пръв го наруши, макар че гласът му си бе останал все така злъчен. Само че беше глас на болен и уморен човек:

— Като начало — искам малко да мирясаш. Дявол да го вземе, момче, ти си на трийсет и пет години, а се държиш, сякаш си на двайсет и пет.

— И така? — подкани го Долтън, разбирайки много добре накъде бие старият.

— И така, спри с този разврат и си намери работа, на която да се задържиш по-дълго, отколкото си се задържал при някоя жена.

— Тъкмо това се опитвам да направя.

— Разбира се.

Долтън не обърна внимание на сарказма в тона на Паркър и продължи да обяснява за имота, който бе купил с парите от майка си, и какво точно искаше да направи с него.

— Както знаеш, собствениците на другите казина стават все по-богати — добави Долтън със светнали очи. — Сигурен съм, че и аз ще забогатея. Това, което ми трябва сега, е пари да ремонтирам клуба, да купя корабчето, после да ремонтирам и него.

— Не.

Тихо изречената дума удари Долтън по главата като тухла. Той премигна.

— Не? Казваш ми „не“ просто така?

— Не — повтори старият мъж. — Няма да ти дам нито цент повече. Казах ти го последния път, когато дойде да просиш пари, за да си платиш поредния комарджийски дълг.

— Но това е съвсем друго. Това е...

— Не. Ето окончателния ми отговор. Сега се махай отук и ме остави на мира.

Долтън се гордееше със себе си. Не беше просил. Не беше се молил. И най-вече — не беше принудил със заплахи стария да отстъпи. Ако беше сторил това, щеше да даде коз в ръцете на Паркър,

основание да го лиши от наследство. Нямаше намерение да доставя на баща си това удоволствие.

Сега, когато Долтън откъсна мислите си от онази грозна сцена, не можеше да повярва, че има смелостта да отиде направо в банката. Беше сигурен, че няма шанс да получи заем, но те се съгласиха. Едва след като успя да надмогне гнева към баща си, разбра причината. Всеки знаеше колко е болен баща му и че Долтън скоро ще наследи милионите му, което щеше да му позволи да плати всичките си дългове. Това не означаваше обаче, че иска баща му да умре. Истината беше, че баща му щеше да умре.

Студена тръпка прониза Долтън. Той щеше да наследи милионите на баща си въпреки заплахите му. Сигурен беше, че Паркър само вдига пара. Като оставим настрана факта, че няма на кого друг да остави богатството си, Паркър не би искал приятелите му да знаят, че презира единствения си жив син.

За външния свят баща и син бяха едно щастливо семейство.

Долтън затвори очи и се отдаде на мъката, която го обзе. Ако всичко бе по-различно. Ако по-големият му брат не беше умрял. Ако само...

По дяволите, нямаше никаква полза да се размеква. По-добре да изпие една бира. Надигна се от дивана, отиде в кухнята, дръпна рязко вратата на хладилника и грабна кутия бира. Капакът ѝ изпука, когато я отвори, наведе назад глава и я изгълта. След като я изпразни, взе друга.

И друга.

— Хей, братче, ако си там, вдигни телефона.

Долтън разтърси главата си няколко пъти да се проясни. Накрая осъзна, че звъненето в главата му не е от болката, която раздираше мозъка му, а от телефона, последван от гласа на телефонния секретар.

Напипа слушалката върху шкафчето до леглото си.

— Тук съм.

— Отдавна трябваше да си излязъл, копеле такова.

Въпреки пулсиращата болка в главата, Долтън се усмихна. Неговият приятел и бъдещ помощник много-много не му цепеше басма. Такъв си беше и Долтън се надяваше, че такъв ще си остане. Поради тази причина го смяташе за незаменим съдружник и бизнесмен. С Тони Уотсън винаги знаеше къде точно се намира.

— Трябваше да си тук още преди час.

Долтън успя да се изправи в леглото и да свали краката си на пода.

— Знам, но изникна нещо непредвидено.

— Да-а, нещо игриво...

— Върви по дяволите!

Тони се изкикоти, после гласът му се промени:

— Искаш ли да отложим срещата за по-късно?

— Не. Стой и ме чакай. Дай ми десет минути.

— Добре, и побързай. Тук е по-горещо, отколкото в ада.

— Ще издържиш — отвърна Долтън, после остави слушалката на мястото ѝ. — По дяволите! — измърмори той, когато резкият звук отново включи електрическия трион в главата му.

Все пак, двацет минути по-късно, облечен, той напусна дома си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето те най-последно.

— Хайде, успокой се — каза Долтън. — Мърмориш като стара свекърва.

Тони изсумтя.

Долтън сви устни, докато се вглеждаше внимателно в стария си приятел. Повечето хора биха заключили, че Тони си е един обикновен човек. Нищо не би било по-далеч от истината. Когато Тони се усмихваше, трапчинките на двете му бузи напълно заличаваха това впечатление. Освен това умът му щракваше като стоманен капан и далеч надминаваше средното ниво. „Изключителен“ беше думата, която Долтън обичаше да използва.

— И така, какво става? — попита Тони и лицето му се озари от енергична усмивка.

— Отидох в банката и получих парите.

— На ръка?

— Реших, че няма да е разумно.

Слабото лице на Тони стана сериозно.

— Ами тогава все още може да ти ударят секирата.

— Може, ама няма да го направят.

Тони вдигна ръка и избърса потта, която се стичаше по лицето му.

— Не мога повече да издържам тази проклета жега. Ще ме съсипе.

Долтън се усмихна, разкривайки редица равни бели зъби, които подчертаваха силния му загар.

— Ами защото си се облякъл с толкова дрехи.

— А да не искаш да се разхождам полугол?

Долтън сви рамене.

— Твоя работа. — Самият той беше облякъл памучна фланелка и протрити бермуди.

Юли месец в Билокси бе истински ад. Това беше най-горещият месец в годината, когато температурите стигаха до деветдесет и осем градуса^[1] и повече. В дни като днешния, когато влажността бе висока, без климатична инсталация беше почти непоносимо.

— Кога, по дяволите, ще пристигне новият климатик? — попита Тони.

— Веднага щом взема парите от банката.

Тони въздъхна.

— Надявам се да го доживея. През това време нека да разгледаме мястото.

— Помислих си, че изобщо няма да се сетиш за това.

— Умник.

Долтън се разсмя, сигурен, че е направил правилния избор, като е избрал Тони за свой помощник.

Днес Тони за пръв път виждаше клуба. Всъщност Долтън го бе наел съвсем наскоро, когато чу, че се е върнал в града. Беше се запознал с него в тексаския университет и бяха станали приятели. Но след завършването пътищата им се бяха разделили, особено след като Тони се бе установил на североизток.

Преди няколко месеца Тони бе останал без работа. Бе дошъл на юг при сестра си и се бе обадил на Долтън с молба да му помогне да си намери работа.

Долтън се притесняваше, че ще трябва да работи така плътно с приятел, после реши, че това е най-правилният път. Беше разговарял с много други непознати хора с по-висока квалификация, но все пак не се реши да ги наеме. Предпочиташе някого, комуто има доверие.

Освен това Тони го познаваше, знаеше каква луда глава бе. В края на краищата Тони бе присъствал на някои от онези среднощни комарджийски събирания, които бяха докарали големи неприятности на Долтън. Долтън чувстваше, че с Тони щеше винаги да знае къде точно се намира — и обратното.

Сега, след като бяха разгледали клуба, Долтън попита:

— Е, как мислиш? Виждаш ли някакви перспективи?

Тони му хвърли бърз поглед.

— Шегуваш ли се? Разбира се, но трябва да ти кажа, че иска адски много работа. Един архитект, един дизайнер и едно малко състояние са решението на проблема.

— И аз смятам така.

Долтън огледа голямата зала за хранене, кухнята, бара и малкия, но полезен дансинг. Тони беше прав. Мястото се нуждаеше от ремонт. Занемареният му вид беше още по-потискащ от знойната жега навън. Също така беше и мрачно, с тежки, съдрани завеси, които скриваха великолепната гледка към океана. Не можеше да проумее кому бе необходимо това.

Останалата част от клуба не бе в по-добро състояние. Кухнята, макар и модерно обзаведена, беше мръсна. Имаше нужда от нещо повече от едно здраво жулене, за да стане функционална. Част от дансинга се бе изметнала, което правеше невъзможно използването му.

Долтън и Тони обмениха по няколко идеи, преди Долтън да каже:

— Да се махаме оттук — потта се стичаше от всяка пора на тялото му и се просмукваше в блузата и бельото му. Представяше си как се чувства Тони, облечен в чифт памучни дънки и спортна риза.

— Алилуя! — Долтън се разсмя.

— Щурак.

Когато излязоха на терасата, която се простираше от единия до другия край на клуба, знойният въздух ги удари в лицето като от пещ.

— По дяволите! — Тони едва пое въздух.

— Ще свикнеш.

— Докато съм жив, няма да мога. И като си помисля как роптаех заради студа там, на север!

— Е, тогава спукана ти е работата, защото положението няма да се промени още дълго време. Може би до октомври.

Въздишката на Тони бе в съзвучие със смеха на Долтън, докато и двамата се настаняваха в шезлонгите. Точно пред погледа им беше корабчето с витла — копие на онези, които са порили водите на река Мисисипи през миналия век. Макар то да беше в същото окаяно състояние, Долтън знаеше, че може да се ремонтира, така както и клубът. Усмихна се.

Известно време никой от двамата мъже не проговори. Въпреки непоносимата жега, Долтън беше доволен. За пръв път в живота си изпитваше такова блажено въодушевление. Най-после се бе заловил с нещо сериозно и вече бе готов да поема отговорност. Усмихна се.

— Кое ти е толкова смешно? — попита Тони, намествайки върху носа си слънчевите очила.

— Нищо. Просто в главата ми се въртят някакви смахнати мисли — Долтън помълча. — И така, какво е първото ти впечатление от кораба?

Погледът на Тони се плъзна по бреговата линия.

— Когато го подновим, ще стане като всички други.

Долтън изсумтя.

— По дяволите, не искам моят да прилича на другите. Искам да изпъква, да бъде по-различен.

— Никак не се учудвам.

— Защото ме познаваш.

— Да, така е, струва ми се. Винаги си правил това, което ти искаш, и никога не си играл по чужда свирка.

— Но точно това прави живота вълнуващ, приятелю.

— А не си ли ходил при баща си за парите, които ще ти трябват? — попита Тони по обичайния си пряк начин.

Долтън не бе разказал на Тони за дълбоката неприязън, която съществува между него и баща му. Първо, това не беше работа на Тони. Второ, не му се искаше да обсъжда с други тази неприятна семейна тайна. Все пак, изглежда, Тони знаеше, че не всичко е наред на семейния фронт. На Долтън му беше ясно, че няма друг избор, освен да му обясни как стоят нещата.

— Старият няма доверие в мен, че ще се заловя с нещо сериозно — изрече той най-сетне.

— Значи когато те отпрати, ти просто ей така отиде в банката и получи заем?

— Точно така — Долтън замълча и потърка брадичката си — страните бяха започнали да го сърбят.

— И само срещу собствеността, която имаш?

— Ами — Долтън се поколеба — не съвсем. Името на баща ми помогна.

— И това те засегна, нали?

— Дяволски си прав, но нямах друг избор. Те знаят, че баща ми има голямо състояние и че това състояние скоро ще бъде мое.

— Нима Паркър е толкова зле?

Лицето на Долтън се помрачи:

— От месеци е зле. Едва-едва крета.

— А с ума все така ли е добре?

— Да, а също и с езика. Все пак той е много болен.

— Наистина съжалявам.

Долтън изпусна дълга въздишка:

— Аз също.

Помълчаха малко, после Тони попита, макар и по-предпазливо, отколкото преди:

— Сигурен ли си, че ще наследиш... — прочисти гърлото си, после продължи: — Искам да кажа, ако вие двамата... — отново гласът му секна, а лицето му почервеня.

— Разбирам. Трябва да ти кажа още, че баща ми ме презира — Долтън сви рамене. — Отдавна съм се примирил с това, но не мисля, че ще се откаже от мен.

— Очевидно и в банката мислят същото.

— Точно така. Не се притесняват за парите си.

— Е, ако мога да помогна с нещо...

— Няма нужда — Долтън се усмихна. — Благодаря ти все пак.

Портативният телефон иззвъня, като стресна и двамата.

— По дяволите, не искам да говоря с никого точно сега — каза Долтън, мислейки си за Таня.

Тони се изправи.

— Ще видя кой е.

След малко се върна на терасата, с унил вид.

— Кой беше? — попита Долтън, усещайки как кожата му настръхва.

— От болницата. За баща ти. Получил е още един удар.

Долтън подкара мерцедеса си по дългата, виеща се алея към имението Монтгомъри. Тъкмо беше завил, когато спря и се замисли дали да не даде на заден и да поеме в обратната посока.

Не че мразеше къщата. Не. Мразеше спомените, свързани с нея, които все още пораждаха кошмари.

Въпреки всичко трябваше да влезе вътре и да чуе завещанието на Паркър.

Паркира пред белите колони, но не бързаше да излезе от колата. Обзе го някакво чувство, което не можеше да определи. Въпреки

спешното обаждане от болницата, баща му бе хвърлил ново предизвикателство към медицинската наука и живя още три седмици.

Погребението му бе преди два дни и на него присъства поне половината Луизиана. Имаше купища цветя. Знаеше, че баща му като политик бе много уважаван и влиятелен човек, но не бе осъзнал силата на властта му до неговата смърт.

В деня след погребението Долтън се напи здравата и не бе в състояние да се срещне с адвоката. Сега обаче тази ция Уилям Дъшан, семейният адвокат, бе настоял Долтън да се срещне с него точно в десет.

Е, часът беше десет и половина и Дъшан сигурно вече подскачаше от ярост, задето го принуждават да чака, но Долтън реши, че ще му се отрази добре, ако се поядоса.

При тази мисъл се усмихна, отвори вратата и излезе от колата. Забеляза как листата на големите, обрасли с мъх дъбове бяха клюмнали, сякаш жегата бе изсмукала тяхната жизненост. И аз съм като тях, помисли си Долтън, мечтаейки за чифт къси панталони вместо тези джинси и памучната карирана риза, залепнала за него като втора кожа.

Отвори вратата и видя насреща му да идва Телма с очи, подпухнали от плач.

— Стори ми се, че чух колата ти — каза тя, опитвайки да се усмихне.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Всичко ще бъде наред. Обещавам.

Телма преглътна.

— Не знам какво ще стане с мен, Елвира и Мак сега, след като господин Монтгомъри се спомина.

— Ей, я избърши тези сълзи, чуваш ли? Казах ти, че всичко ще се нареди — Долтън се усмихна. — Нали ми вярваш?

Тя кимна.

— Тогава бъди добро момиче и донеси на господин Дъшан и на мен чай с лед.

— Разбира се.

Докато Долтън вървеше по лъскавия дървен под, долови миризмата на гланц за мебели, примесена със силния аромат на свежи цветя.

— Крайно време беше да се появиш.

Уилям Дъшан излезе от библиотеката. Беше мъж, прехвърлил шейсетте, с естествено къдрава сива коса, зелени очи и кожа с червеникав тен, която имаше склонност да става алена, щом се ядоса. А сега беше много ядосан.

— И аз се радвам да те видя.

— Върви по дяволите! — срязва го адвокатът. — Не знаеш ли, че е невъзпитано да караш хората да те чакат? Държиш се така, сякаш си израсъл в хамбар. Нищо чудно, че баща ти береше толкова ядове с теб. Ти си един пропаднал човек.

Долтън спря, както вървеше. Стисна челюсти, а погледът му стана суров и заплашително студен:

— На твое място щях да внимавам какво приказвам.

Дъшан се наежи.

— Не можеш да ме изплашиш.

— Ще видим — отвърна Долтън със същия убийствен, тих глас.

Адвокатът преbledня, но самодоволното му изражение не го напусна.

— Ела тук — каза той, като се завъртя на пети и влезе обратно в библиотеката.

Долтън го последва и се отпусна на стола пред масивното бюро на баща си. Не откъсваше поглед от адвоката. Долтън мразеше тази стая. Тъкмо тук толкова много пъти бе изпитвал въздействието на хапливия език на баща си и жиленето на колана му. Сега трябваше да понася превзетото и презрително държане на Дъшан, но не задълго.

— Виж какво, хайде да караме направо, искаш ли? Ти не ме харесваш и аз не те харесвам, така че колкото по-скоро свършим, толкова по-скоро ще си кажем сбогом.

Дъшан се усмихна с вид на котка, току-що глътнала канарче.

— Страхувам се, че няма да е толкова просто.

— А защо именно?

Дъшан не отговори на въпроса му, а вместо това посегна към официалния на вид документ.

— Готов ли си да чуеш желанията на баща си?

— Затова съм тук. Давай.

Бил се вгледа за момент в Долтън. В погледа му се четеше отвращение.

— Хич не те беше грижа за него, нали?

Долтън се поизправи на стола си.

— Наслушах се на обидните ти дрънканици. Изобщо не знаеш какво съм изпитвал към баща си и освен това не ти влиза в работата. Не си нищо друго, освен наета работна ръка, така че прочети завещанието, за да си изкараш парите.

Макар че лицето на Дъшан приличаше на зрял домати, готов да се пръсне, той посегна за очилата си, после взе да чете:

„Аз, Паркър Еверт Монтгомъри, с ясен разсъдък, оставям по двайсет и пет хиляди долара на всеки от моите дългогодишни и верни слуги Телма, Елвира и Мак.

На моя син, Долтън Уинслоу Монтгомъри, оставям тази къща. Освен това му оставям пари в брой, акции и бонове, но само в случай че открие първородното си дете, заченато чрез изкуствено оплождане, и поеме законните си задължения и отговорности към това дете.“

Долтън стоеше като парализиран. Дори мозъкът му отказваше да функционира. Сякаш думите на Дъшан го бяха взривили.

Адвокатът нямаше такъв проблем. Той се беше облегал на стола си и се хилеше.

— Е, сега какво ще кажеш за тоя сюрприз, момче?

Твърде скоро обаче тялото и мозъкът на Долтън се върнаха към живот.

Как е разбрал баща му, че преди пет години бе станал донор на сперма за бързи пари?

Дъшан се изправи, подхвърли завещанието към Долтън, който го гледаше с изцъклен поглед, и се усмихна триумфално.

— Прочети го сам. Може би тогава ще стигне до съзнанието ти.

— Но как?... — изграчи Долтън. Чувстваше гърлото си така, сякаш беше изстъргано с ножче за бръснене.

— Трябва ли да ти припомням, че баща ти беше много влиятелен човек и имаше приятели в целия щат, та всеки един от тях би могъл да му предостави тази информация — изражението и гласът на Дъшан

станаха още по-радостни: — А ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че ако цената е добра, няма нищо свято.

— Но какво... какво ще стане, ако няма дете? Искам да кажа...
— Долтън бе напълно объркан. — Няма ли клауза, предвиждаща и други възможности?

— Не. Сигурно старият е смятал, че има много хлапета, след като си такъв расов кон. Нали?

Без да чака отговор, Дьошан се обърна бързо и излезе от стаята.

Долтън наведе главата си, хвана я с треперещи ръце и на няколко пъти си пое дълбоко въздух, преглъщайки. Страхуваше се, че ще повърне.

А сега какво? Без парите беше погубен. Беше на път да изгуби всичко. И още по-лошо — баща му бе спечелил. Знаеше, че където и да се намира Паркър точно в този момент, той се смееше.

Долтън някак си успя да стане от стола и да отиде до вратата, където срещна Телма с поднос в ръце. Мина покрай нея, но забеляза изплашения ѝ неспокоен поглед.

Не можеше да ѝ каже нищо за ободряване. Не точно сега, когато чувстваше, че краката му са отсечени. Едва след като стигна до колата, влезе вътре и затръшна вратата, дойде на себе си.

— Ще ти го върна тъпкано, старче! Не знам как, но заклевам се, че ще го направя.

---

[1] Прибл. 36,5 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Гълфпорт, Мисисипи, юли 1994

Листове хартия бяха разпръснати върху масата за хранене в скромния дом на семейство Фрейзър. Лия пусна молива, разтърка отзад врата си и въздъхна.

Имаше нужда да си почине от досадната работа върху семейния бюджет, но почивката нямаше да разреши проблемите ѝ. Трябваше да прави фокуси и манипулации с малкото пари, които имаше, за да покрие колкото може повече разходи.

Тя взе да си играе разсеяно с една лъскава кестенява къдрица и отмести поглед към бюфета в кухнята. Той светна, когато попадна върху снимка на съпруга ѝ Руфъс и сина ѝ Коти. Кучето на Коти, Джоджо, бе между тях.

Лия се усмихна. После, усещайки как сълзите напират в очите ѝ, се обърна и погледна през еркерния прозорец. Денят обещаваще да бъде чудесен, макар че вече в девет часа горещината, подпомогната от влагата, беше непоносима. Ако човек си останеше вкъщи, нямаше да има никакъв проблем. За жалост при нея нещата стояха другояче.

Макар че бе събота, скоро щеше да тръгне за специализираното болнично заведение на десет мили от Гълфпорт, където щеше да остане при съпруга си по-голямата част от следобеда. Приятелката ѝ, която понякога бе и нейна помощничка в работата, се бе съгласила да гледа Коти.

Лия чу почукване и видя един кълвач, който се опитваше да изкълве стената на пластмасовата хранилка за птици в задния двор.

— Я престани, глупчо — промърмори тя.

Сякаш птицата я чу, пъкна човката си в дупката и си взе малко семена. Лия я наблюдаваше, докато тя отлетя. После разтърси глава и отново се залови с непосредствената си задача. Цифрите пред нея не бяха се променили. Както и да ги смяташе, нямаше достатъчно пари да покрие разходите си.

Отчаяна, Лия отново захвърли молива и се загледа в празното пространство. Вече от пет години Руфъс имаше тази диагноза, това неизлечимо заболяване на белите дробове, но на нея още ѝ беше трудно да повярва или да се примири, въпреки болките, които той бе понасял, и страданието, което тя трябваше да изтърпи, като го гледаше.

Гърлото ѝ се сви, когато мислите ѝ внезапно се насочиха към сина ѝ — нейния любим, скъпоценен, буен Коти, когото Руфъс обичаше повече от самия живот. Нямахше да мине много време и Коти щеше да остане без баща. Но пък той никога не бе имал баща, не и в истинския смисъл на думата.

Малко преди да научи за болестта на Руфъс, се роди Коти. Когато стана на три години, здравето на Руфъс се бе влошило до такава степен, че той не можеше да се радва на сина си. Все пак, макар и рядко, имаха и хубави мигове заедно, като този, когато бе направена снимката.

Стига си протакала, каза си тя. Но не можеше да си наложи да продължи. Нямахше смисъл. Не можеше да измисли пари там, където ги нямаше, и не знаеше как да се справи с положението. Наскоро се бе заловила със самостоятелна практика като архитект и ако не направеше нещо, за да преуспее, щеше да загуби всичко, включително и къщата.

Беше толкова горда, когато купиха малката тухлена къща в Хюс. Огромни чворести дъбове като защитни чадъри простираха клоните си над улицата. В задния двор имаше една прекрасна магнолия, а оградата бе обрасла с орлови нокти.

Интериорът беше също толкова очарователен, помисли си тя, с разностилието и свободните пространства с много въздух, които караха цветята ѝ да избуяват.

Когато телефонът внезапно иззвъня, Лия избърза до бюфета и вдигна слушалката. Надяваше се, че иззвъняването не бе събудило Коти.

— Ало — гласът ѝ излезе като шепот.

— Лия, ти ли си?

Сърцето ѝ примря. Майка ѝ, последният човек, с когото искаше да разговаря точно сега, беше на другия край на линията. Но пък и тя не можеше да си спомни такъв случай напоследък, когато да е искала

да разговаря с Джесика Джентри. Някои неща не се променят и техните взаимоотношения бяха едни от тях.

— Разбира се, че съм аз, мамо.

— Ами — подзе Джесика с възможно най-жаловит глас — не можах да позная гласа ти. Случило ли се е нещо?

Тя си я представи, седнала в дневната на онази голяма, разпиляна къща, която някой ден, страхуваше се Лия, щеше да се сгромоляса върху главата на майка ѝ. И все пак Джесика не искаше да я продаде, нито да предприеме нещо повече, освен някои ремонти.

До Джесика върху масата Лия си представи чаша кафе и препълнен с угарки пепелник с димяща в него цигара. Самата Джесика беше по пенъор, а кестенявата ѝ коса, започнала да се прошарва тук-там, което я караше да изглежда мръсна, бе в пълен безпорядък. Лицето ѝ, сравнително гладко за жена над шейсетте, бе смръщено.

Майка ѝ бе изключително обидена от живота и отредената ѝ съдба. Колкото и да се стараеше, Лия никога не бе успяла да угоди на Джесика. Бе спряла да опитва, също както бе спряла да се самообвинява за онази случка в детството ѝ, която едва не опропасти живота ѝ. Трябваше да признае на майка си тази заслуга.

— Лия, за бога, да не си си глътнала езика!

— Не, мамо, просто умът ми е зает с финансови проблеми.

Майка ѝ изсумтя:

— Е, нали те предупреждавах, че ще съжаляваш, ако се ожениш за този мъж, петнайсет години по-стар от тебе, който няма да може да ти осигури приличен живот.

— Стига, мамо! Руфъс е мой съпруг и няма да слушам как злословиш по негов адрес, особено сега, когато... — гласът ѝ замря. Лия не можа да изрече думата умира.

Джесика повторно изсумтя, но се въздържа от рязък отговор.

— Знам, че отиваш в болницата. Искаш ли аз да гледам Коти?

— Не, благодаря. Софи ще дойде след малко. Ще го води в зоологическата градина.

— Е, добре.

Лия усети в гласа на майка си едновременно облекчение и гняв. Макар че не обичаше особено да гледа внука си, Джесика мразеше и някой друг да го прави.

— Мамо, ако няма нещо друго, трябва да довърша работата си. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— Някой близък ден може би ще намериш време и за мен — с тези думи Джесика затвори.

Лия отдалечи слушалката от ухото си и се отдаде на яростта, която я завладя. Някой близък ден щеше да си го върне на майка си.

— Йооо, има ли някой тук?

Лия се извърна рязко към вратата, която водеше от гаража в кухнята. Софи Бовоар нахълта в кухнята, широко усмихната и с искрящи очи. Когато видя лицето на Лия обаче, изражението ѝ се промени рязко.

— Хей, малката, какво има? Нещо с Руфъс ли?

Лия се помъчи да се усмихне, докато окачваше слушалката.

— Не, слава богу, майка ми.

Софи извъртя очи.

— Пак ли тя? Защо не вземе да... — изведнъж млъкна, сякаш осъзнавайки какво щеше да каже. — Извинявай, устата ми има навика да плещи повече, отколкото трябва.

Лицето на Лия се проясни и тя се усмихна.

— Не се притеснявай. Можеш спокойно да го кажеш. Повечето време и на мен ми се иска същото. Не е ли ужасно да изпитваш такива чувства към майка си?

— Не и в твоя случай — безцеремонно отвърна Софи. — Никога не съм срещала по-властолюбива, по-деспотична жена... — спря по средата на изречението. — Пак започвам.

Лия се разсмя.

— Сядай. Искаш ли чаша кафе?

— С удоволствие, стига да не е без кофеин.

— Кучка, кучка, кучка.

Софи се ухили.

— Такава съм аз, всеизвестна кучка.

— Глупости — каза Лия.

Когато се върна до масата с кафето, приятелката ѝ се бе загледала през прозореца. Софи, както често си мислеше Лия, щеше да бъде страхотно момиче, ако можеше да свали около дващсет и пет фунта. Въпреки килограмите, тя бе жена, която правеше впечатление, особено на мъжете. Имаше бляскави черни очи и коса благодарение на

френско-индианското си потекло, които бяха поразителни на фона на бялата ѝ кожа.

— Господи, цветята ти наистина са полудели това лято — подхвърли Софи.

Лия се отпусна на стола си и по възможно най-дискретния начин събра листовите с изписаните по тях цифри и ги сложи настрана.

— Работата в градината се оказа най-доброто средство срещу стреса. Бог ми е свидетел, напоследък наистина имам предостатъчно време да се разтакавам.

Днес дори красотата на камелиите, чернооките лилии и розово-белите индиански рози не можеше да зарадва Лия. Софи изопна и стисна устни.

— Ако мога да разбера защо имаш толкова малко поръчки! Просто не мога да си го обясня.

— Напълно права си. Няма никаква причина телефонът ми да не се е продънил от звънене. Та нали благодарение на хазарта този район процъфтява, както никога досега.

Преди година Лия бе напуснала работата си при „Андерсън, Томас и Суейн“ и се бе заложила със собствен бизнес. Нае офис в един комплекс на миля от дома ѝ и с обещаната помощ от страна на Софи — макар да ѝ липсваше формално образование по архитектура — беше сигурна, че ще успее в новото си начинание. Ала това не се бе случило.

По времето, когато Лия предприе тази стъпка, положението във фирмата бе станало непоносимо, защото шефът и бе направил живота ѝ невъзможен. Въпреки осигурения постоянен доход, тя не можеше да изтърпи нито ден повече опипването на Купър Андерсън.

— Мисля, че Купър сигурно има нещо общо с тази работа — подхвърли Софи.

— Защо го казваш? — предпазливо попита Лия. Тя си имаше своите подозрения, но не беше ги споделяла с никого и не възнамеряваше да го прави и сега.

— Заради реакцията ти, когато споменавам името му.

Лия не отвърна нищо.

— Ако разбера, че той е виновен, ще му откъсна главата.

— Софи!

Софи дори и не трепна.

— Да, точно това ще направя.

Лия се разсмя.

— На душата ми е по-леко, когато си край мен.

— И точно сега душата ти страда.

Усмивката слезе от лицето на Лия.

— Положението е ужасно сериозно. Ако нещо не се случи в най-скоро време, ще ми се наложи да изоставя собствения бизнес. Но което е по-лошо — не знам още колко време ще мога да оставя Руфъс в тази болница и докога ще мога да запазя къщата. Сега се чувствам като Хъмпти-Дъмпти^[1], пръсната на милион парченца, без да съм в състояние да се събера отново.

— Значи осигуровката му е изразходвана напълно?

— Всъщност фирмата излезе от бизнеса и нас ни пратиха за зелен хайвер.

— Дай ги под съд!

— О, Софи, и от това нищо няма да излезе. Пък и за да го направя, ще ми трябват време и пари, а аз нямам нито едното, нито другото — Лия замълча и прехапа долната си устна. — Спестяванията ни също свършиха.

— Ако мога да помогна, нали знаеш...

— Зная и ти благодаря, но няма нужда.

— Как е Руфъс? Някаква промяна?

Лия въздъхна.

— Само към по-лошо. От ден на ден силите го напускат. Просто не виждам как ще издържи... — гласът ѝ замря и тя се обърна.

— Е, може би няма, за негово добро — тихо каза Софи, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Лия прочисти гърлото си, после смени темата.

— И двете знаем какъв е истинският проблем, колкото и да не ми се иска да му обръщам внимание. Разбира се, иска ми се да мисля, че Купър е бил дотолкова разстроен от моето напускане, че сега злослови по мой адрес из целия град. И ако това може да е отчасти вярно, истинската причина е друга — в това обвинение, което виси над главата ми. Ето кое ми пречи да си намеря работа последните няколко месеца.

— По дяволите! Иска ми се да се докопам и до тази дърта кучка.

Усмивка трепна върху устните на Лия.

— Господи, ти си на нокти тази сутрин. Сигурна ли си, че Луис не е сложил нещо в кафето ти?

Луис Апълби беше годеникът на Софи, с когото живееше. Изглеждаше приятен мъж, макар че Лия не го познаваше много добре.

Софи направи гримаса.

— Нищо не ми е сложил, но и да беше го направил, нямаше да има никакво значение. Тази жена ни създава само главоболия, и то с главно „Г“.

— Съгласна съм с теб. Тя наистина успя да направи живота ми непоносим.

— Успя ли да направиш нещо за уреждането на въпроса?

— Що се отнася до мен, въпросът приключи още когато отрекох да съм взимала бижутата.

— Но все още не си успяла да се отървеш от онзи застрахователен детектив, който е все по петите ти, нали?

— Накратко казано, да — Лия се изправи, после пъкна ръцете си в джобовете на късите си панталони. — Искаш ли още една чаша кафе?

Софи погледна в чашата си, която бе още пълна.

— Не, благодаря.

Лия отиде до кафеника, отново напълни чашата си, после се обърна.

— Знаеш ли, в полицията смятат, че аз съм откраднала бижутата — каза тя с отчаян глас.

— Но това е нелепо.

— Съгласна съм, но е факт.

— Ама и на тебе ти върви като на бясно куче тоягите. Нали такава беше поговорката?

— Да, и ми подхожда напълно.

Първата добре платена работа, за която Лия бе ангажирана след напускането на фирмата, взе бърз и неочакван обрат, довеждайки я до сегашното ѝ затруднено положение.

Елън Тибодо, жена с повече пари, отколкото разум, бе наела Лия като архитект и дизайнер да поднови къщата ѝ отпреди Гражданската война. Лия бе изпитала радостна възбуда заради парите и заради предизвикателството. Освен това се чувстваше и уверена, разчитайки на помощта на Софи.

Но другата работа на Софи като служителка в едно ателие за вътрешен дизайн се оказа спешна и тя не бе на разположение. Така че Лия сама се залови с проекта и се справи доста добре. Всъщност работата почти беше завършена, когато се случи невероятното. Установи се, че липсват няколко от бижутата на Елън.

Макар че различни работни екипи сновяха навътре и навън от къщата, Лия веднага стана основният заподозрян заради тежкото си финансово състояние. Тя беше унижена и вбесена. Тези емоции обаче се оказаха напразни, защото си остана главният заподозрян на застрахователната компания, макар че нито нейната обвинителка, нито компанията имаха никакви доказателства.

— Как му беше името на онзи глупак?

Лия погледна учудено:

— Кой?

— Оня тип от застрахователната компания.

— Дж. Т. Партридж.^[2] — Софи се прокашля.

— Как можах да го забравя? То и името му такова.

Лия не каза нищо.

— Тормози ли те?

— Много.

Софи се намръщи, после погледна часовника си.

— Пфу, трябва да тръгвам. Нямах намерение да годинясам тука. Само се отбих да проверя дали Коти и аз ще ходим в зоологическата градина.

— Ако ти нямаш нищо против?

— Изгарям от нетърпение.

— След около два часа ще бъде готов.

Софи стана:

— Чудесно.

Лия изпрати Софи до вратата и я наблюдаваше, докато потегли. После изведнъж го забеляза. Кръвта ѝ се смрази. Изтегнат в колата си отгатакъ улицата, видя Дж. Т. Партридж.

От мястото си, където стоеше, тя видя пурата му да се поклаща като кафяв гущер в ъгълчето на устата му. Лия потръпна, но не можа да отмести поглед.

Той също я наблюдаваше, изпускайки кълба дим, сякаш се намираще там съвсем случайно.

Лия устоя на погледа му.

---

[1] Герой от детския фолклор. — Б.пр. ↑

[2] Името означава „пъдпъдък“. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кръвта на Лия кипеше. Дори след като изпи кафето си и се отпусна на стола до масата, още не беше на себе си.

Дяволите да го вземат, проклинаше тя. Трябваше да се справи с този противен човек, който бе решил на всяка цена да я накара да плаща за нещо, което не е извършила. Ако не беше толкова заслепена, ако беше само предусетила какво ще се случи, щеше да бъде подготвена. Но как можеше човек да се подготви за обвинение в престъпление? И все пак цялата тази ситуация и Дж. Т. Партридж бяха само върхът на айсберга.

По-лошото беше, че мъжът ѝ умираше бавно в една скъпа клиника и тя бе безсилна да направи каквото и да е. После идваше ред на кариерата ѝ. Тя бе на път да се провали, въпреки големите ѝ надежди.

Лия положи дяволски усилия, за да постигне настоящия статус в своята професия. Беше завършила университета, където получи бакалавърска степен в областта на бизнеса, преди да реши да специализира архитектура. Посещаваше учебни занятия, после ходеше на работа, после се връщаше обратно в пансиона, където оставаше над учебниците до ранните утринни часове.

Завърши двегодишната програма за степента магистър, което, на свой ред, доведе до тригодишен стаж във фирмата на Купър. Работеше упорито и вярваше в обещанията на Купър Андерсън за повишение и по-висока заплата, докато разбра, че тези обещания си имаха цена, която тя не желаше да плати. Тази цена бяха нейните сексуални услуги.

Защо винаги ставаше така, че мъжете искаха нещо от нея, което тя не можеше да им даде? Беше благодарна на Господ заради Руфъс, който бе изключение. И все пак в известен смисъл тя го беше измамилa. Никога не бе успяла да го обича със същата страст, с която той я обичаше. Макар че обичаше Руфъс, тя не бе влюбена в него. Колкото и да съжаляваше за това, не можеше да командва чувствата си.

Тежестта, която усещаше в себе си, я накара да отиде отново до прозореца.

Застрахователният детектив беше още там.

Тя свиваше и разтваряше пръсти, усещайки как ноктите ѝ се забиват в нежните ѝ длани. Защо я измъчваше така? Дали защото по този начин си доставяше удоволствие, като тормозеше невинни хора?

Искаше ѝ се да има куража да излезе, да пресече улицата и да го удари по гадното лице. За момент се ужаси от тази мисъл, после гневът отново надделя. Той заслужаваше повече съжаление, отколкото тя бе в състояние да изпитва към него!

Внезапно и подсъзнателно чу утешителния глас на Руфъс да казва: „Спокойно, скъпа. Разбере ли, че опъва нервите ти, толкова повече ще го прави.“ Е, Руфъс не беше тук, за да послужи като буфер между нея и този долен човек. Тя беше обвиняемата и не можеше да намери разрешение на проблема как да се справи с него, как да го накара да изчезне от живота ѝ.

Той разбра, че тя го наблюдава. Лия почувства това с цялото си същество. Тези очи не пропускаха нищо, въпреки разстоянието помежду им.

Лия си спомни, когато за пръв път го видя. Беше дошъл с един полицаи. Това се случи в един от добрите дни за Руфъс и тя го беше довела вкъщи. Той стоеше навън в количката си и гледаше как Котирита топка.

Тя беше вътре, печеше сладкиш и чувстваше необичаен оптимизъм, казвайки си, че докторите не знаят какво говорят, че Руфъс действително ще оздравее и скоро ще може да се върне у дома.

Тъкмо тогава иззвъня звънецът. Тя избърса ръцете си в кърпата и се втурна към вратата. Отвори я, без да си прави труда да погледне първо през шпионката. Когато видя странния мъж, застанал малко зад високия полицаи, зяпна от учудване.

— Госпожо, вие ли сте Лия Фрейзър? — попита полицаят. В тона му не се долавяше нищо особено, беше учтив.

— Да — отвърна тя колебливо, а сърцето ѝ заби по-силно, отколкото беше необходимо.

— Аз съм офицер Майкълс, от полицията, а това е Дж. Т. Партридж от Кооперативното застрахователно дружество. Можем ли да влезем и да разговаряме?

Външността на офицера не я притесни ни най-малко. Беше доста приятен мъж, добре сложен, с открити кестеняви очи.

Неговият спътник обаче беше съвсем друга история. В момента, когато Лия спря погледа си върху него, я полазиха тръпки. Застрахователният агент беше нисък, с плешиво теме и шкембе, провиснало над колана. Въпреки всичко тя можеше да не обърне внимание на немарливия му вид, на петното върху ризата му отпред и на вонящата пура, която изглеждаше като залепнала за устната му, ако не беше наглият му поглед, който опипваше тялото ѝ. Пристъп на страх я прикова на място.

— Госпожо? — настоя полицаят.

Лия стисна топката на вратата по-силно.

— За какво е всичко това, офицер Майкълс? — попита тя с треперещ глас.

— Заради една кражба.

Лия премигна няколко пъти.

— Извинете?

— Кражба, госпожо — намеси се грубо Партридж.

Полицай Майкълс му хвърли поглед, после се обърна отново към Лия:

— В момента сте наета на работа от госпожа Елън Тибодо. Нали така?

— Да.

— Тя съобщи за кражба, при която три от скъпоценните и бижута са изчезнали от сейфа ѝ...

Лия отново премигна, после успя да изхрипти:

— Кога?

— Не знае със сигурност. Вчера е открила кражбата.

Днес беше събота, почивният ѝ ден, помисли си Лия без никаква връзка, преди да се обърне отново към полицая със сериозното лице. Тя нарочно избягваше да гледа към Партридж.

— И защо сте дошли тук? — попита тя.

— Разговаряме с всеки, който работи там.

— Но аз не съм взимала бижутата — каза Лия, усещайки как повишава глас, въпреки усилията ѝ да го запази спокоен.

— Сигурна ли сте? — попита Партридж.

— Да, сигурна съм — отсече Лия, неспособна повече да игнорира Партридж, когато той махна пурата от устата си с пожълтели от никотина пръсти. Тя потръпна, забелязвайки, че краят на пурата има вид, сякаш е бил дъвкан от гладно куче. Погнусена отвърна поглед.

— Имаме разрешително за обиск — каза полицаят. Сърцето на Лия слезе в петите ѝ, когато осъзна, че това не е кошмар, от който ще се събуди. Нито пък тези мъже щяха да изчезнат, ако затвореше очи. Този сценарий беше заплашително реален.

— Разрешително за обиск, но...

— Вижте, госпожо, защо не спрете да играете игри и не предадете бижутата на този симпатичен полицай? Това ще ни спести всичките разправии.

— Господин Партридж, аз нареждам сега — каза полицай Майкълс с определено остра нотка в гласа. — Ще дойде и вашият ред. Дотогава имайте търпение.

Това, че Партридж бе нахокан, с нищо не помогна на Лия да събере мислите си или да успокои лудото биене на сърцето си. Как, за бога, беше възможно да се случи всичко това? Как можеше изобщо да бъде замесена? Дори не знаеше, че онази жена има някакви ценни бижута. Освен това никога в живота си не беше откраднала каквото и да било, с изключение на пакетче бонбони, и то само защото я бяха предизвикали да го направи. По-късно призна на майка си и след като си получи пердаха, трябваше да върне бонбоните и да разкаже всичко на собственика. Това неприятно преживяване ѝ беше дало урок, който никога нямаше да забрави.

— Моля ви, не усложнявайте нещата — каза Майкълс. — Ако сте невинна, няма от какво да се страхувате. Отдръпнете се и ни пуснете да влезем.

Обискът не доведе до нищо, разбира се, освен че разстрои Руфъс и опозори нея. След като двамата мъже си тръгнаха, яростта на Лия бе изместена от студената тръпка на страха, също както и сега, докато гледаше как Партридж я наблюдава.

Ами какво, ако полицията скалъпи някакви обвинения срещу нея и тя не може да се защити? Все пак Лия отчаяно се нуждаеше от пари. На невинните се случваха още по-странни неща. Нима затворите не бяха пълни с такива хора?

— Мамо!

Обърна се бързо и видя петгодишния си син да нахълтва през вратата със светнали от вълнение очи.

— Днес ли ще ходя в зоологическата градина?

Тя му отправи любяща усмивка и разтвори ръце. Той се хвърли в прегръдките ѝ.

— Точно така, каубой.

Прегърна го здраво, усещайки как мъчителните ѝ мисли се отдръпват на заден план и сърцето ѝ се изпълва отново.

— Ооох, мамо, боли ме.

— Извинявай — каза тя, като отпусна гъвкавото му телце. Усмихна му се, казвайки си, че той е най-красивото дете на земята с тази кестенява коса, просветлена от руси кичури, и тези големи зелени очи — копия на нейните. Но беше нещо повече от красиво дете — беше добро дете.

И точно сега бе единственото стабилно нещо в живота ѝ.

Дж. Т. Партридж на момента усети, когато тя се отдръпна от прозореца. За него също беше време да тръгва. Бе свършил онова, което имаше да върши, а именно да изкара от релси Лия Фрейзър. Запаля колата и след като предъвка пурата си, натисна педала на газта и потегли.

Малко по-късно влезе в сградата на Застрахователното дружество с наперена походка. Чувстваше, че е само въпрос на време да докаже вината на Лия Фрейзър. Направеше ли този ход щеше да спести на компанията луди пари, което щеше да му отвори пътя към служебното издигане, така дълго очаквано от него.

Да, ако притисне госпожа Фрейзър, неговата игра се оправяше. Трябваше му не само повишението, а и допълнителното възнаграждение, което щеше да дойде с него. Парите, които щеше да получи, щяха да му осигурят средствата, за да се отърве от омразната си съпруга.

Жена, която го удря по главата с метален тиган, е способна на всичко. А освен това беше и уличница.

— Ей, Партридж — подвижна му един от колегите, когато влезе в централата, — шефът иска да те види.

— По дяволите! — промърмори под носа си Дж. Т.

Другият го чу и се ухили.

— Тоя път май са ти вдигнали мерника. Как ще се оправяш?

— Разкарай се, Монтес — отвърна Дж. Т. и закрачи към офиса на шефа.

Секунди по-късно седеше пред бюрото на Джоузеф Сийсак, взираше се в черни индиански очи и слушаше глас със силен акцент:

— Как се развиват нещата с този случай?

— Добре — отговори Дж. Т., опитвайки се да не забелязва потта, избила по лицето и тялото му.

— Дано да е така — отвърна Сийсак.

— Тази жена е — Фрейзър, само че не мога да го докажа.

— А какво, по дяволите, правят ченгетата? — Сийсак се изправи и едрата му яка фигура сякаш изпълни стаята.

Дж. Т. още повече се сви в стола си. Не че мъжът го плашеше, но залогът в този случай беше твърде висок, особено за него. Ако можеше да намери тези бижута...

Той се прокашля.

— Те разговарят с всеки един, който е влизал в къщата още от първия ден. Проблемът е в това, че работата почти е била приключила, когато е станала кражбата, и повечето от работниците са се били пръснали насам-натам.

— Освен Лия Фрейзър.

— Да. Но няма кой друг да е — тя е. Закъсала е здравата за пари. Сийсак се изсмя.

— Закъсала за пари? За бога.

Партридж. Дж. Т. се изчерви.

— Адски ѝ е напечено, ако ти харесва повече.

— Закъсала за пари или положението ѝ е напечено — за мен е все едно — той облегна двете си ръце върху бюрото и се наведе към Дж. Т. — Не си от любимците ми, Партридж. Дори не искам да се навъртам край теб. Но това, което искам, е човекът, откраднал тези бижута.

Партридж се изправи.

— Разбирам и ще се погрижа за това. Можеш да разчиташ — с обещание, все още висящо във въздуха, той се обърна и тръгна към вратата.

— А...

Партридж. Дж. Т. се обърна.

— Да?

— И запомни: Ако не свършиш това, което се очаква от теб, не само няма да има повишение, ами и задникът ти ще изхвърчи оттук.

С два треперещи пръста Дж. Т. избърса капките пот от челото си.

— Разбирам.

— Така че трябва да сбараш нейния, за да спасиш своя.

СЕДМА ГЛАВА

Летният ден бе великолепен. Майката природа сякаш беше надминала себе си, когато искрящите води на пролива на Мисисипи се плискаха тихо върху побелелия пясък. Макар че Долтън бе застанал до остъклената врата с лице към тази прекрасна гледка, той не забелязваше красотата ѝ.

Обърна се, върна се на дивана, седна, простря дългите си крака и посегна за бирата. Отметна глава назад, изгълта остатъка, после запрати празната кутия по посока на кошчето за боклук. Не улучи. Тя издрънча върху стената.

— По-о дяволите! — провлачено измърмори той, като се отпусна още повече върху дивана. После, като разбра, че ако продължи да се смъква, ще се озове на пода, зарови петите на босите си крака в килима и се поизправи.

Беше пиян — много, много пиян. Главата му се въртеше и всеки мускул на тялото му се съпротивляваше. При все това умът му не бе замъглен до такава степен, че да не може да мисли. Каква гадост! Искаше му се да може да бръкне в главата си, да зарови ръка в мозъка си и да махне онова зло, което се спотайваше там.

Мразеше собствения си баща. Досега не бе признавал пред себе си тази гола истина. Нито пък бе осъзнал факта, че баща му също го бе мразил и дори от гроба още имаше власт да го наранява и командва:

— Как, по дяволите, е разбрал за хранилището за сперма?

Макар че Долтън си задаваше на глас този въпрос за стотен път от погребението насам — вече две седмици, той знаеше отговора: Паркър Монтгомъри имаше приятели по високите етажи на властта. По едно време Долтън си мислеше, че баща му може да ходи по водата. Испитваше страхопочитание към Паркър, също както избирателите му. Той имаше власт и влияние и знаеше как да ги използва.

След като майката на Долтън бе починала при неговото раждане, Паркър сам бе отгледал него и по-големия му брат Майкъл. Братята

бяха пълни противоположности. Майкъл, две години по-голям от него, беше сериозен като Паркър и твърдо решен да поеме пътя на баща си — политическата кариера. Долтън бе всичко друго, но не и сериозен. Обичаше да се забавлява, бе чувствителен, но накрая разбра, че единственият начин да спечели вниманието на баща си е да създава неприятности.

Един ден този стил на поведение му излезе много скъпо. Той и брат му бяха излезли да изпробват новата си моторна лодка. Долтън караше, когато друга лодка им пресече пътя...

Дълбок вопъл — като на ранено животно — се откъсна от устните на Долтън. Викът му раздра тишината.

До този ден му беше трудно да преживява повторно онези моменти, онези часове, онези дни, последвали нещастния случай, който бе отнел живота на брат му. Угризението, което бе изпитвал, наред с ужасните неща, които баща му бе казал, бяха прекалено болезнени, за да си ги спомня.

Паркър го обвиняваше не само за нещастиято, но и за смъртта на майка му и липсата на амбиции у него. Тъкмо нещастният случай бе изкарал наяве враждебността на Паркър — мъката му беше безгранична.

Долтън, поемайки вината, бе определил този момент като деня, в който бе умрял вътрешно, деня, в който бе престанал да чувства. Отчуждаването между баща и син бе нараснало дотолкова, че животът в имението бе станал непоносим. Той напусна къщата веднага щом завърши гимназия и отиде в тексаския университет, който завърши пет години по-късно с диплома за бизнесмен.

По това време се захвана с хазарта с трескава страст — за голямо разочарование на баща си, защото губеше много повече, отколкото печелеше.

Макар да знаеше, че не може да изкарва прехраната си като професионален комарджия, Долтън въпреки всичко не беше готов да седне зад някое бюро и да заживее нормален живот. Един приятел най-после успя да го убеди да започне работа на нефтена сонда, недалеч от брега. Оттам отиде в родеото. С това се занимаваше няколко години, но поради увлечението към хазарта непрекъснато имаше неприятности и Паркър трябваше да го спасява.

Едва след като Паркър получи първия си удар, Долтън се върна в Луизиана да надзирава стопанисването на имението. Баща и син непрекъснато водеха битки, така че Долтън се премести в един апартамент и започна да се занимава с някакви строителни работи. Все пак, благодарение на хазарта, вечно нямаше пари.

Една вечер се бяха събрали с трима приятели и той се оплакваше от безпаричието. Бяха се запили здравата, но никой не беше още пиян — или поне на Долтън така му се струваше, когато червендалестият Ланс Питърс каза:

— Виж какво, Монтгомъри, знам начин да изкараш бързи пари.

Ръсти Маккелви, който седеше до Питърс, отметна глава назад и се разсмя.

— Господи, Питърс, не почвай пак с това, моля те.

Третият мъж, Марв Сътън, който заедно с Долтън беше участвал в състезанията по родео и който беше най-близкият му приятел от тримата, погледна Долтън.

— Знаеш ли за какво говорят тия сополиви идиоти?

— Нямам никаква представа — отвърна Долтън и устните му потрепнаха. — Но ако е нещо за пари, целият съм в слух.

Маккелви, като размърда огромните си бицепси, сбута Питърс.

— Хайде, ти подхвана тая история. Разкажи им.

С широко ухилено лице Питърс се облегна върху масата и сниши глас:

— Хранилище за сперма.

Марв Сътън погледна Долтън с недоумяващ израз, а Долтън отвърна на погледа му със същото недоумение. После и двамата се обърнаха към Питърс, чието изражение бе невинно като на новородено.

Ръсти Маккелви се смееше неудържимо.

— Дявол да го вземе, Питърс — най-послед каза Долтън, — ти май не знаеш какво приказваш.

— Хей, човече, тая работа е много сериозна. Не се шегувам.

Преди Долтън да успее да каже нещо, Сътън се наведе към Питърс и рече:

— Дали говориш за това, за което аз си мисля, че говориш?

— Да.

— Което значи? — настойчиво попита Долтън.

— Да се изпразниш в буркан за пари, за бога! По дяволите, Монтгомъри, трябва ли да ти го нарисувам?

Долтън усети как зяпна от изненада, после се съвзе само дотолкова, че да хвърли недоверчив поглед към Питърс.

— Искаш да кажеш, че ти...

— Точно така, копеле, правех го. И от тая работа изкарах седем бона за една година.

Тишината около масата щеше да бъде пълна, ако не беше тракането на ченетата на Питърс. Щом се развълнуваше, те почваха да тракат. Бе загубил естествените си чудесни бели зъби при катастрофа с мотор.

— Седем хиляди долара! — изскимтя Сътън с ококорени очи.

— Ти си правиш майтап с нас — рече Долтън, без да сваля очи от Питърс. — Искаш да кажеш, че някой ти е платил толкова пари само за да се изпразниш?

— Разбира се — по сто и петдесет на седмица. Здрави екземпляри като мен стават донори на сперма, за да могат някои хора — които по друг начин не биха могли — да си имат бебета.

— Знам за какво се прави, Питърс — рече Долтън, гласът му преливаше от сарказъм, — но не знаех, че от това могат да се спечелят толкова много пари.

— Е, печелят се. Но както ти казах, изискванията са много високи. Обаче ти няма да имаш никакви проблеми с твоето здраво телосложение и тези страстни очи.

Маккелви се изхили, после потупа Долтън по гърба.

— Страстни очи, а? Внимавай със стария Питърс. Каза го така, сякаш той самият си пада по тебе.

— Затваряй си устата, Маккелви — каза Питърс.

— Хайде да спрем с глупостите, а? — рече Долтън. — Значи ти всъщност си бил донор? — все още не беше убеден, че Питърс говори истината.

— Мога да го потвърдя — обади се отново Маккелви. — Върна ми едни пари, дето ми дължеше. И бях адски сигурен, че не се е блъскал за тях.

Долтън отпи голяма глътка бира.

— По колко може да се изкара на месец?

— Различно — отвърна Питърс. — Един приятел ми каза, че изкарвал по хиляда й двеста, но на мен не ми се е случвало. Най-много, което съм изкарвал, е осемстотин.

Интересът на Долтън нарасна. Отчаяно се нуждаеше от пари, но нямаше никакво желание да моли баща си. Освен това старият навярно нямаше да му даде.

— Ей, тая история направо ми взе акъла — обади се Сътън със смаяна физиономия.

Маккелви се изсмя.

— Абе ти гледай другото да ти е на мястото, смотаняк такъв.

Всички се разсмяха отново, освен Долтън. Той се вгледа в Питърс с присвити очи:

— И къде го правиш това?

— В Ню Джърси. Но има клиника и тук, в Бристъл.

Бристъл беше предградие на Ню Орлеан, което означаваше, че възможността да го види някой там е нищожна — ако, каза си той, изобщо реши да опита. Ако реши, в никакъв случай нямаше да каже на тези мъже тук. Нямаше намерение да го разтръбява на целия свят.

Усети се как продължи да задава въпроси:

— И как става всичко?

— Майната ти, Долтън, да не си оглушал? — намеси се Маккелви. — Нали Лейн ти каза, че се изправаш...

— Затваряй си устата, Маккелви! — срязва го Долтън. — Питам Питърс, не тебе.

Маккелви сви рамене, после отпи дълга глътка от бирата си.

— Ами — нетърпеливо започна Питърс, очевидно доволен от вниманието, което получаваше — на първо място, трябва да си здрав. Никакви болести, нали разбираш?

— Продължавай! — подтикна го Долтън с раздражение в гласа.

— И така, ако минеш през лекарския преглед благополучно и те включат в програмата, има изпитателен период, през който непрекъснато изследват спермата ти.

— Колко време? — попита Долтън.

— Зависи от клиниката според мен. В Джърси този период беше три месеца. В Бристъл кой знае! Както и да е, попълваш един дълъг въпросник, включително и от какво си боледувал? Божичко, питат те какво ли не, та чак и по колко пъти на ден ходиш по нужда.

Долтън се намръщи. Всички други се разсмяха.

— Искам да кажа, че докторите го вземат това много навътре.

— И след като е минал през това проучване, така да се каже, после какво? — очите на Долтън дори не трепнаха.

— Малко по-сложно е, отколкото ви го представям. Но в последна сметка ти дават един номер и този номер, заедно с цялата ти характеристика, картотекират в каталог.

— Нещо като пазаруване по каталог — насмешливо подхвърли Марв Сътън.

Долтън не му обърна внимание, приковал поглед в Питърс.

— И така, с две думи — даваш сперма и ти плащат. След това някой, който иска дете, може да избере твоя номер.

— Това е. Но няма никакво значение дали ще изберат твоя номер — това не е твоя грижа. При всички случаи ти плащат за това, че си дал сперма.

Маккелви отново сбута Питърс в ръката.

— Ей, копеле, не мога да си представя нищо по-лошо от една сюррия дечурлига, и всичките с твоята противна мутра.

— Върви по дяволите, Маккелви! — срязва го Питърс.

— Хайде, хайде, момчета — намесе се Сътън. — Как стигнахме до тази тема все пак? Никой нормален човек няма да направи такова нещо. Е, всички знаем, че Питърс не е с всичкия си — когато кикотенето спря, Сътън се обърна към Долтън: — По дяволите, човече, нали нямаш сериозни намерения...

— Неее — прекъсна го Долтън. — Вижда ми се интересно, но не е за мен. Съжалявам, че пуснах духа от бутилката.

Питърс направи знак на сервитьора, сякаш насмешките им изобщо не бяха го засегнали, после се обърна към Долтън:

— Е, Монтгомъри, стой си без пукната пара. По дяволите, топките ми да не са видели някакъв зор от тая работа?

Маккелви се ухили.

— Съмнявам се дали още имаш топки след всичките премеждия, през които са минали.

— Млъквай! — рече Питърс, но гледаше към Долтън. — Сигурен ли си, че не те интересува това?

— Сигурен съм — категорично отсече Долтън.

— Момчета, да ви донеса ли още една кана? — попита сервитьорката, която се появи незабелязано, слагайки точка на този разговор.

Няколко седмици по-късно Долтън все още продължаваше да мисли за разказаното от Питърс, въпреки отвращението си към целия този сценарий. Обаче преодоля собственото си нежелание и дискретно провери какви са възможностите, тъй като финансовото му положение се влошаваше от ден на ден.

Но едва след като претърпя големи загуби във Вегас и не бе в състояние да плати дълговете си, той се реши да отиде в клиниката.

Никак не му бе леко. Макар че бяха изтекли пет години, откакто бе минал през онази врата, спомняше си го така, сякаш бе вчера.

Беше почакал в приемната само няколко минути, но на него му се стори цяла вечност. Най-после се появи някаква сестра и му даде папка с литература за изкуственото оплождане, а също и информация за самата клиника.

Накрая сестрата се появи отново и го въведе в кабинета на доктор Джеф Хамилтън — едър здрав мъж с живи сиви очи. Докторът забеляза нервността на Долтън, усмихна се и му каза да се отпусне. Долтън се опита да се успокои, но стомахът му бе свит на топка.

— Мислете си за това, което ще правите, като за услуга към човечеството — каза доктор Хамилтън.

Долтън едва не се разсмя на глас заради комичната ситуация. Единственото, което го интересуваше, бе как да спаси собствения си задник. Но от вежливост слушаше.

— Има много-много семейства, които не могат да имат свои деца по една или друга причина. Единствената им надежда е в млади мъже като вас. Благодарение на вас те могат да имат дете и да се избавят от горчивината, а често и от развода, до който води безплодието.

— Това се надявам да направя — отвърна Долтън, нетърпелив да създаде добро впечатление и да преминат към следващата процедура.

Навярно бе успял, защото доктор Хамилтън се прехвърли върху фазата въпроси-отговори относно начина му на живот, здравословното му състояние в миналото и сега, употребата на наркотици и алкохол.

След като бе отбелязано, че Долтън пие само по светски поводи, докторът се усмихна, после му подаде куп документи за попълване. Както беше казал Питърс, искаха да знаят всичко, което можеше да се знае за него, и дори повече.

След като попълни документите, доктор Хамилтън обясни, че трябва да му се направи изследване на спермата, за да се проверят броят и подвижността на сперматозоидите.

Той премина успешно изпитателния период и преди да успее да осмисли какво върши, отново се озова в клиниката, където го накараха да влезе в една стая, наричана „мъжката“.

— Добре ли сте, господин Монтгомъри? — попита го една сестра с посивяла коса.

Той не можа дори да я погледне.

— О, разбира се. Добре съм.

— Така — рече тя с професионален тон. — Когато свършите, оставете буркана на масата. Ще се върна да го взема.

— Да, госпожо — Долтън преглътна, после я изчака да излезе, преди да, се огледа. — По дяволите! — промърмори той, когато обърна внимание на подредбата — удобно легло, етажерка с наредени върху нея бели меки хавлиени кърпи, голям брой стъкленици и свързана със стаята баня. Тогава забеляза литературата за „вдъхновение“, разположена върху масичка пред леглото. Не беше чел „Плейбой“ и „Пентхаус“ от момчешките си години.

В този момент сериозно се замисли дали да не хукне навън. Всичко, за което го беше подготвил докторът в този свят на емоционален комфорт, се срути. Цялата работа се свеждаше до това и той трябваше да приеме факта, че стоеше, заключен в една чужда стая, където от него се очакваше да произведе сперма по поръчка.

Ръката на Долтън замръзна върху ципа, докато се пребори със себе си и реши, че трябва да изпълни задължението си към тези хора. Вярно, той беше арогантно, егоцентрично копеле и не би се спрял пред нищо, за да получи това, което иска, но дадеше ли дума някому, държеше на нея.

— Хайде, Монтгомъри, направи го — каза той — и после се омитай отгук.

Със сподавена ругатня посегна към един буркан, после бавно си свали ципа...

Удържа на думата си, но само веднъж. Процедурата не му допадна. Колкото и да му трябваша пари, не беше в състояние да продължи, макар че в клиниката нямаше да го приемат, ако знаеха, че ще го направи само веднъж.

Да се изпразва в буркан не беше работа за него...

Проклинайки, Долтън откъсна мислите си от миналото и се върна към настоящето. Нямаше какво да се чуди на завещанието на баща си. Трябваше да очаква, че Паркър няма да позволи той да раздава патрицианското „семе“ на Монтгомъри на непознати хора. „Да накара Долтън да поеме отговорността за своите действия“ беше една от най-честите лекции на баща му. Сега продължаваше същата тактика от гроба.

Но самосъжалението нямаше да разреши дилемата му. Долтън надигна с мъка разнебитеното си тяло, с несигурни крачки стигна до банята и влезе под душа.

Двайсет минути по-късно беше облечен и пиеше някакво смъртоносно кафе, което гарантирано щеше или да го отрезви, или да го убие. Намръщи се над чашата. По дяволите, трябваше да направи нещо. Не можеше да продължава да се търкаля по дивана и да позволи на баща си да му отнеме наследството. Нямаше намерение да се отказва от мечтата си да има собствено казино и клуб. Ако не предприеме нещо сега, преди да е станало пренаселено и конкуренцията твърде силна, по-добре да зареже всичко.

И така, какъв бе отговорът? Долтън се дотътри до прозореца, загледа се в океана и отново се опита да отхвърли мисълта, която непрекъснато го гложеше като цирей, готов да се пукне. Можеше ли да го направи? Можеше ли да се справи успешно? Можеше ли наистина да открие първото дете, на което бе станал баща? Трябваше да опита. Нямаше друг избор.

ОСМА ГЛАВА

Кабинетът се намираше на петия етаж в една сравнително нова сграда в центъра на Богалуса. Два прозореца, разположени един до друг, гледаха към оживения търговски център. Другите стени бяха покрити със снимки с автографи на политици от почти всички щати: Някои носеха дати от далечното минало. Зад масивно бюро близо до прозореца седеше Бил Дъшан и потънал в мисли, потрепваше с един молив върху дървото, загледан в зеления килим от морска пяна.

Долтън не беше закъснял — все още. Но времето за срещата им приближаваше и едно от нещата, които Дъшан не понасяше, бе някой да закъснява. Той погледна часовника си, чувствайки как нетърпението му нараства. Мислеше си, че Долтън се разтакава нарочно. Просто трябваше да дразни всички останали, също както бе дразнил баща си.

Поради враждата между Паркър и Долтън имаше опасност Дъшан да не получи своя дял от парите. Паркър бе посочил в завещанието си, че само слугите (което изключваше него, помисли си Дъшан с крива усмивка) могат да получат веднага онова, което им се полага.

В този момент Дъшан беше толкова разгневен на Паркър, колкото и на сина му ренегат. Долтън трябваше да продължи да се занимава с родеото в Тексас. Тогава може би щеше да си счупи врата и нямаше да се случат тези безумия.

Дъшан не чувстваше никакви угризения заради тези нехристиянски мисли. Трябваше да смачка фасона на това наперено копеле. Все пак Дъшан трябваше да внимава. Долтън беше като експлозив със запален фитил, който всеки момент можеше да гръмне. И ако можеше да избегне тази среща, щеше да го направи. Когато прочете завещанието, нарочно не каза на Долтън, че Паркър беше притиснал и него. Не искаше да разваля ефекта от бомбата, която бе пуснал в скута на Долтън.

Сега нямаше друг избор. Трябваше да пришпори Долтън да открие хлапето, на което беше автор, за да може да се легализира

завещанието и Дъшан да получи парите си. Тези пари му трябваха.

Отново хвърли поглед към часовника си, тъкмо когато вратата се отвори и влезе Долтън със самоуверена усмивчица върху лицето.

Дъшан имаше огромно желание да избие тази усмивка, но не искаше да дава никакъв повод на Долтън да го дразни. Длъжен бе да остане спокоен и разумен.

— Какво има, Били?

Вътрешностите на Дъшан се свиха, като чу това пренебрежително обръщение. Но отново успя да се овладее.

— Нещо много сериозно, ето какво. За което сигурно нищичко не знаеш.

Долтън присви очи, но това беше единственият симптом, по който пролича, че сарказмът на Дъшан го е подразнил.

— Хайде да караме по същество и да свършваме по-бързо.

— Добре, щом искаш така — дори в собствените му уши гласът на Дъшан прозвуча строг и непреклонен.

Долтън седна и изтегна краката си напред.

— Защо не се отпуснеш малко? Все си такъв адски напрегнат.

Дъшан зарови ръка в гъстата си сива коса и изгледа Долтън.

— Колко жалко, че майка ти не поживя малко повече, та да те научи на добри обноски. А пък баща ти трябваше още навремето да ти измие хубаво устата със сапун и тогава може би щеше да разбереш смисъла на думата уважение.

Долтън завъртя очи.

— Виж какво, Дъшан, и преди сме я дъвкали тая тема. Ясно е, че двамата не се харесваме, но все пак ще трябва да поддържаме връзка заради завещанието. Така че отново предлагам да спреш да се занимаваш с моите недостатъци и дай малко почивка на лошото си настроение.

Лицето на Дъшан от бяло стана огненочервено.

— Някой ден ще си получиш това, което заслужаваш.

— Може да се каже, че вече си го получих.

Самодоволна усмивка заигра върху устните на Дъшан.

— Да, и това щеше страшно да ми допадне, само че то засяга и мен, и хляба ми.

— Какво искаш да кажеш? — Долтън кръстоса обутите си в джинси крака така, сякаш нямаше никакви грижи на тоя свят.

— Искам да кажа, че в последната минута, на смъртно легло, баща ти е прибавил и една клауза, според която не мога да получа нито цент от моето законно възнаграждение, което, бих добавил, е значително, докато не се намери детето и ти не свършиш своята работа.

Долтън се вгледа в него с недоумение, после отметна глава назад и се разсмя.

— Дявол да го вземе! Значи аз не съм единственият, на когото старият е заклецил топките. Какво знаеш за тая история?

— Ти си жалък — каза Дьошан със злоба в гласа си. — Но сега говорим за друго. Това, което ме интересува, е да си взема парите. Така че съм решил да направя всичко възможно да открия детето...

Долтън скочи от стола, втурна се напред и се облегна с две ръце върху бюрото. Лицето му изведнъж се озова толкова близо, че Дьошан усети как топлият дъх на Долтън опари лицето му.

— Не се навирай в моите работи! Ясно ли е?

Той удари с юмрук по бюрото и адвокатът подскочи.

— Ако съществува някое дете, което е мое, аз ще намеря начин да го открия, когато реша — Долтън замълча и се наведе още по-близо към лицето на Дьошан. — А през това време стой по-надалеч и си затваряй устата. И гледай да не разбере, че си се разприказвал тук и там.

— Заплашваш ли ме?

Долтън се изправи.

— Да, заплашвам те. Нещата и без това са достатъчно оплескани, остава и ти да се набъркаш. Освен това съмнявам се, че вече пипаш с мръсните си ръце в касата — замълча, сякаш да даде време на другия да осмисли казаното. — Ако това се окаже истина, след като уредим въпроса с имението, с теб е свършено. Няма да получиш нито цент.

С тези думи той се обърна и излезе от стаята.

Дьошан се отпусна на стола, после потупа с ръка джоба си, търсейки шишенцето с лекарство за високо кръвно налягане. Нямаше го. Опита се да превъзмогне паниката, която се надигаше като жлъчна течност в гърлото му.

Велики боже! Ясновидец ли беше Долтън? Дьошан не бе взел нито пени от имението, но замисляше да направи тъкмо това. Нямаше начин. Най-добре беше да забрави тази идея засега.

Проклет да е Паркър, задето го наказва заедно със своя пропаднал син! И защо трябва да се учудва; в края на краищата той не беше потомък на Давид.

Дъшан се ухили самодоволно на тази аналогия. Но то си беше самата истина — бе голтак, преди да се ожени за богатата си жена. За Паркър това не променяше нещата. По свой начин Паркър бе сноб като много други кучи синове в този град, които смятаха, че той не е достатъчно достоен.

Дъшан стисна зъби. Сякаш не му стигаше този последен провал, ами трябваше да се притеснява и за Силвия, любовницата си, а също и за жена си, която беше започнала да се държи особено, сякаш бе подушила нещо за последните му похождения.

Трябваше да направи нещо за Силвия сега, когато нещата между тях не вървяха добре. Но какво? Неговата нерешителност идваше от това, че не искаше да скъсва с нея — тя имаше най-хубавите цици, които бе виждал, и знаеше как да се възползва от тях по най-добрия начин. Само като си спомни за тяхната сочна зрелост, получи ерекция.

Но бременна!? Самата мисъл охлади ерекцията му.

— По дяволите! — промърмори, вбесен, че е поставен в такова положение.

Ако Силвия наистина беше бременна и изпълнеше заканата си да каже на жена му Тери, той нямаше къде, да мърда. Преди време, когато направи някои несполучливи вложения, финансите му бяха сериозно застрашени и тогава реши, че от това по-лошо не може да стане. Ако жена му разбере за тези машинации, щеше да го накара да съжалява, че се е родил на този свят. Тери беше безпощадна, когато ставаше дума за пари, тъй като първоначалният капитал беше неин.

Това усложнение с любовницата му при всички случаи щеше да я изкара от релси. Не можеше да позволи на Долтън да го заплашва. По дяволите Долтън!

Дъшан трябваше да направи всичко необходимо да получи парите си.

Лия се вираше в съсухрената фигура на мъжа си, който лежеше в леглото със затворени очи, макар да не бе сигурна, че спи. Когато се

ожени за него, той беше едър мъж с тъмна коса, спокойни сиви очи и блага усмивка. Сега беше един съсипан телом и духом човек.

Умът му беше все още бистър, но преди няколко седмици беше й казал, че е готов да умре, че е уморен да води битка, обречена на неуспех.

Лия затвори очи, за да спре нежеланите сълзи, стана и отиде до прозореца. Преди това бе плакала толкова много — смяташе, че не са й останали повече сълзи. Но сега нямаше да им се остави. Руфъс не би искал това. Ако я види да плаче, ще се разтревожи, а последното нещо, което тя искаше, бе да увеличи болката и мъката му.

Мисълта, че ще загуби Руфъс, ставаше все по-непоносима. Той бе нейната опора, нейната закрила. Преди да се появи в живота ѝ, тя нямаше на кого да разчита. Семейството ѝ беше бедно и отчасти по тази причина — напълно нефункционално.

Като последица от това младежките ѝ години бяха кошмар. Баща ѝ бе умрял от емфизема, когато тя бе още момиче. Майка ѝ работеше в една училищна закусвалня, където припечелваше мизерна заплата. Беше взела и наематели в старата им, неуредена къща.

Скоро след това се случи онова отвратително нещо...

Руфъс изпъшка. Лия забрави миналото, обърна се бързо и се втурна към него. Когато седна на стола край леглото, той се бе успокоил.

— Тук съм, скъпи — тихо каза тя, галейки бузата му с опакото на ръката си.

Ако можеше само да си поговори с него, наистина да си поговори. Толкова много неща за себе си не беше му разказвала, включително и за тежкото си детство. Само майка ѝ знаеше и до ден-дневен тази тема беше табу между майка и дъщеря.

Единственото желание на Джесика бе от Лия да излезе нещо, да успее на всяка цена. Джесика бе работила много, за да ѝ даде възможност да учи в колеж. Мечтаеше Лия да стане прочута адвокатка.

Това обаче не беше мечтата на Лия. Тя бе открила своето призвание в художествените занаяти и по-специално архитектурата и вътрешния дизайн. Едва след като завърши архитектура, намери първата си работа и срещна Руфъс, който работеше в конкурентна фирма, тя се научи да се доверява на мъж.

Но майка ѝ не искаше тя да се омъжи за Руфъс.

— Да не си загубила ума си, дете? — спомни си тя думите й. — Та той е толкова по-стар от теб. Петнайсет години, за бога!

— Възрастта няма значение — бе отвърнала Лия.

— Добре тогава, а какво ще кажеш за това, че е неспособен да те осигури така, както заслужаваш?

— Аз сама мога да се осигуря.

— Не и с това, което изкарват начинаещите архитекти, и ти го знаеш.

Много добре знаеше какво има предвид майка й. Джесика чувстваше, че дъщеря й й дължи някои от житейските удоволствия, които тя бе пожертвала заради нея.

Лия не искаше да се предава, макар че възнамеряваше да помогне на майка си с пари, когато и ако имаше възможност. Материалните неща не бяха от значение, така че въпреки всичко, тя се омъжи за Руфъс. И не съжаляваше. Той я обичаше с цялото си сърце, а искаше толкова малко.

Когато поиска да имат дете, тя пожела същото, но се установи, че малкият брой сперматозоиди в спермата му беше пречка тя да забременее.

Накрая, след мъчително обсъждане на различни възможности, решиха да използват донор.

— Поне част от теб ще живее в детето — Руфъс изложи своя довод с храбра усмивка.

Лия никога не бе съжалявала, че имат дете, въпреки отговорността да го отгледа сама, която скоро щеше да падне върху нея.

— Госпожо Фрейзър.

Не бе разбрала, че вратата се е отворила. Вдигна очи и видя една от сестрите, които редовно се грижеха за Руфъс.

— Здравей, Деби — Лия се опита да се усмихне.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но ви търсят по телефона на рецепцията.

— Мен? — глупаво попита тя, докато се мъчеше да измисли кой би могъл да я търси, освен майка й. О, господи, да не би нещо да се е случило със сина й? Джесика рядко взимаше Коти при себе си, но този следобед съвсем неочаквано се обади и попита Лия дали не иска да го

заведе при нея — каза, че имала намерение да пече сладкиши и се нуждаела от неговата помощ.

Лия се възползва от тази възможност, за да прекара повече време с Руфъс.

— Жена ли е? — попита тя с треперещ глас.

— Не знам. Емили, която е на рецепцията, ме помоли да ви предам.

— Благодаря много.

Лия последва сестрата и се отправи към кабинета.

— Благодаря ти, Емили — промълви тя, преди да каже едно предпазливо „ало“ в слушалката.

— Госпожа Фрейзър?

— Да — произнесе плахо Лия в отговор на мъжкия глас, който не можа да познае веднага.

— На телефона е Лари Мейсън, от банката.

Мълчание.

— Ъ-ъ... поръчано ми е да ви съобщя, че ако не ни платите в скоро време някакви пари, ще наложим запор на къщата ви.

Първата реакция на Лия бе дива ярост. Как смееше да я търси тук и да ѝ говори такива неща? Клиниката не беше място за уреждане на лични въпроси.

— Не мога да обсъждам този въпрос сега — отвърна тя без повече обяснения.

Мейсън въздъхна:

— Наистина се извинявам, че трябваше да ви търся в клиниката, но не успяхме да ви открием вкъщи.

„Да сте успели, по дяволите!“ — искаше ѝ се да изкрещи.

— Вижте какво, ще дойда при вас утре. Така става ли? — гласът ѝ беше студен.

— О, да, чудесно.

Без да каже довиждане, Лия затвори, усещайки как лицето ѝ се изчервява под зоркия поглед на Деби.

— Наред ли е всичко?

Лия прехапа долната си устна.

— Не, но не е нещо, с което да не мога да се справя.

Което си е нагла лъжа, тихичко добави тя, докато вървеше по коридора към стаята на Руфъс. Пое дълбоко въздух и почувства, че

отново може да се владее.

Какво да прави? Така или иначе Руфъс трябваше да остане в клиниката. Не можеше да се грижи за него вкъщи, нито пък да си позволи непрекъснат медицински надзор, което беше по-скъпо. Освен това клиниката бе чудесна. Беше малка, близо до дома им и с пациентите се отнасяха така, както трябва. За тези от тях, които имаха все пак умствени и физически способности да се радват на красотата, площите наоколо бяха засадени с цветя и дървета.

Отвътре обстановката беше приятна и предразполагаща, съвсем различна от типичната болнична обстановка на подобни заведения. За да внесе още повече топлина, Лия се стараяше да държи свежи цветя в стаята по всяко време.

О, Руфъс, искам отново да си здрав, плачеше сърцето ѝ. Искам отново да се смеем, да накараме Коти да се смее, да вземем кучето и да бягаме по плажа с нашия син, да ходим на излети, да правим всички неща, които правехме преди. Боже мили, не искам животът ни да се променя!

Той се бе променил и нищо вече нямаше да е същото. Мъжът ѝ умираше. Детето ѝ щеше да израсне без баща. Тя нямаше работа. И нямаше пари.

Беше сломена и животът ѝ бе в пълен безпорядък. Но някак си щеше да намери начин да оцелее. Винаги е оцелявала.

Като събра всичката си смелост, Лия спокойно влезе в стаята на Руфъс, вдигна ръката му и я притисна върху влажната си буза.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Долтън почти бе решил да си тръгне от кабинета на Еди Темпъл. По-късно се питаше защо не го направи, но като че ли имаше нещо солидно зад немарливата външност на високия слаб детектив, което бе приковало Долтън на стола. Може би това бяха проницателните жадни очи на мъжа и неговата самоувереност. Долтън не беше от тези, които съдеха за книгата по корицата ѝ, защото самият той толкова често бе оценяван прибързано. Ето защо отдаде дължимото на Еди Темпъл и натисна задника си на стола. Освен това този частен детектив имаше изключителна репутация.

— И така, какво ви води насам, господин Монтгомъри?

Долтън знаеше, че онова, което щеше да каже, звучи странно. По дяволите, направо фантастично! Но му трябваше помощ. Не можеше сам да се справи с тази непосилна задача. Беше му нужна професионална помощ.

— Да не би да се разколебахте? — попита Еди, пригладжайки дългата си коса, която бе прилепнала към главата му, освен там, където се подаваха ушите.

Долтън едва потисна желанието си да се усмихне.

— Да, в известен смисъл.

— Замесена е жена, нали?

— Какво?

Еди се ухили, после се размърда на скърцащия си стол.

— Загазил си с някоя жена и сега искаш да те спасявам.

— В тази област ли сте експерт, господин Темпъл?

— О, по дяволите, викай ми Еди.

— Добре, Еди.

— В тази и в някои други. Слушай, мен ме бива за всичко и ако парите са добри, няма работа, която да не мога да свърша.

— Дори ако е нещо незаконно.

Еди протегна напред ръцете си.

— Както ти казах, ако парите са добри...

Долтън го разбра напълно. Все още колебаейки се, плъзна поглед из стаята. Типичен кабинет на детектив, помисли си, само че малко по-мръсен и в по-голям безпорядък от повечето подобни кабинети. И отново му дойде наум думата занемарен, но ако човекът наистина си знаеше работата, то тогава нямаше значение дали работи в кочина или в дворец.

— Трябва да ти кажа — най-после каза Долтън, — че услугата, която ще искам от теб, е нещо съвсем различно от всичко, което си вършил досега.

— Какво имаш предвид?

Долтън реши, че достатъчно дълго е протакал.

— Преди пет години припечелих пари, като дадох сперма в един донорски център.

— Е? — каза Еди.

Долтън продължи:

— Както и да е, като последица от всичко това сега трябва да открия дете, заченато от моята сперма.

Този път челюстта на Еди Темпъл увисна толкова, че можеше да погълне какво ли не. После той изсвири с уста.

— Предупредих те. Е, още ли те интересува?

— Можеш да бъдеш сигурен, ама наистина ще си платиш за това.

— Свикнал съм — каза Долтън със сарказъм.

— Трябва да знам всичко, което ти знаеш.

Долтън изсумтя.

— Току-що го чу. Както при осиновяването, донорните програми са почти винаги анонимни. Донорите и родителите никога не научават дори имената си. Донорите представляват само номера.

Лицето на Еди се оживи.

— Ти каза почти — наблегна на думата почти. — Нали така каза?

Долтън кимна.

— Е това означава, че не е невъзможно или нещо такова. Кажете ми защо искате да откриете детето? Обикновено става обратното — детето иска да открие родителите си — Еди се ухили — Нали разбираш какво искам да кажа?

На Долтън не му беше до шегите на Еди. Лицето му остана напрегнато.

— За мен това е въпрос на живот и смърт.

— Смърт, имаш предвид тази на баща ти, така ли?

— Значи все пак четеш вестници?

Усмивката на Еди стана по-широка.

— Всеки божи ден.

— И така, можеш ли да ми помогнеш? — попита Долтън с рязък тон, внезапно почувствал умора от този особняк.

— Не знам, но мога да послухтя малко край медицинската общност, после ще поговоря с един приятел адвокат, който се е специализирал в издирването на истинските родители на осиновени деца. Ще видя дали може да помогне.

— Междувременно някакви предложения какво да правя аз? — попита Долтън. — Не мога просто да седя на задника си и да не правя нищо.

— Използвай връзките си — лекари, адвокати, всеки, който може да помогне. Разговаряй с тях, виж какво ще ти кажат, ако има какво да ти кажат. Аз също ще посетя клиниката, макар че, както ми се струва, това ще бъде губене на време. Ще мълчат като девица на първата си среща.

— Съмнителна работа.

Еди се засмя.

— И аз така мисля. Но въпреки всичко ще опитам в клиниката.

Долтън не отвърна нищо, само се изправи.

— Ще чакам да ми се обадиш в най-скоро време.

Когато Долтън стигна до вратата, Еди попита:

— А моите пари? Ние изобщо...

— Ако се отчетеш пред мен с нещо сериозно, аз ще ти се отчета както трябва.

Три дни по-късно Долтън тъкмо се прибираше в апартамента си, когато чу телефона да звъни. Втурна се към него, прекосявайки стаята, с надеждата, че това е Еди Темпъл или приятелят му — доктор Кърк Филъмън от Остин.

— Да — каза Долтън в слушалката.

— Хей, старче.

— Кърк, ти ли си?

— Да.

— Връзката не е много добра и не бях сигурен.

— Сигурно е от безжичния телефон. Половината време тези дяволски измишльотини не искат да работят.

— Сега е по-добре, чувам те.

— С какво мога да ти помогна? Съжалявам, че не съм бил тук онзи ден, когато си звънил. Бях на един конгрес в Сан Франциско. Когато сестрата ми каза, че си ме търсил, не можех да повярвам. Толкова време мина.

Приятелството му с Кърк водеше началото си от дните в тексаския университет. Заедно се бяха напивали и навличали неприятности. Всъщност Кърк беше този, който го запали по хазарта. Макар че през последните години не бяха поддържали тясна връзка, приятелството им бе останало непокътнато.

Освен това на Долтън много пъти му се бе случвало да вади кестените от огъня вместо Кърк, така че нямаше да му е трудно да го помоли за помощ. Но не беше вярно — всъщност беше му унижително. По дяволите баща му!

— Надявам се, не прекалено много, та да не мога да те помоля за една услуга — каза най-после Долтън, долавяйки неловкост в собствения си глас.

— В никакъв случай. В края на краищата толкова съм ти задължен.

— Ами сигурно ще ти се стори доста нахално от моя страна, но чуй ме. Трябва да знам дали ти или може би някой твой колега имате представа как мога да преодолея или наруша принципа на тайната върху забременяването чрез донор.

Кърк подсвирна.

— Предупредих те. Когато реша да оплескам нещата, правя го както трябва, нали? — промърмори Долтън в отговор на мълчанието отсреща.

— Точно така, приятелю, точно така.

Долтън въздъхна.

— Да не искаш да ми кажеш забрави за тая работа! Ако искаш да ми кажеш това, няма да стане. Наследството ми е заложено на карта.

— Твоят старец тоя път май те изигра, а?

— Меко казано. Дължа на банката страхотно много и без парите на Паркър ще загубя всичко.

Този път от другия край дойде въздишката на Кърк.

— Ще направя каквото мога, но не обещавам нищо. Тази история с донорите е много сложна — изкикоти се. — Там шега няма.

На Долтън не му беше до смях.

— Ако можеш да направиш нещо, ще ти бъда повече от благодарен.

— Ще ти се обадя. А ти внимавай.

— Благодаря ти за всичко.

Долтън затвори, отиде в кухнята, отвори хладилника и взе една бира. Даваше си сметка, че пие прекалено много, но точно сега не му пукаше. Пиенето притъпяваше болката от предателството на баща му и в същото време засилваше намерението му да открие детето си, ако имаше такова.

Можеше само да се моли да има.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждът проникваше през навеса от дъбови листа, когато Долтън спря колата си на паркинга пред клиниката. Градчето, придагък на Ню Орлеан, беше модерно и очарователно.

Имаше една приятелка, която бе живяла някога тук, и тогава прекарваше много време в нейната компания. Но градът не го привличаше, в съзнанието му той беше свързан с клиниката и с един период от живота му, за който беше се надявал, че няма да му се наложи да си спомня отново.

Само да се беше замислил какво ще направи Паркър, ако някога разкрие тайната му! Щеше ли да постъпи по друг начин? Навярно не. Един от недостатъците му бе неговата нетърпеливост. По онова време му трябваха пари и даряването на сперма му се бе сторило достатъчно лек начин да ги изкара.

Долтън остана зад волана на мерцедеса си още миг, загледан в дъжда, който биеше по предното стъкло. Поройният дъжд нямаше да продължи дълго, после слънцето щеше да се покаже и да опари всеки, до когото се докосне.

Усети в устата си горчив вкус, когато мислено се върна към онова, което го бе довело в клиниката. Миналата нощ беше му позвънил детективът.

— Отбих се в клиниката — бе започнал Еди без никакво предисловие.

Долтън тъкмо се беше върнал от клуба, където двамата с Тони бяха имали дълъг делови разговор. Беше уморен, гладен и неспокоен. Но щом чу думите на Еди, скочи почти от дивана, а умората му се свлече от него.

— И? — попита Долтън.

— Нищо.

— По дяволите!

— О, това е само първият опит. Още не сме извън играта.

— Лесно ти е да го кажеш — рязко отвърна Долтън, усещайки как отново го наляга умора.

— Знаех си, че с тези хора няма да стигна доникъде. Казах ти го, спомняш ли си?

— Така беше. Сега какво?

— Ами другите ми източници действат. Междувременно мисля, че трябва да наминеш към клиниката да видиш как ще реагират.

— Мога да ти кажа веднага. Така или иначе ги заряхах, с което не съм им станал особено мил.

— Сигурно е така — рече с въздишка Еди, — но си струва да опиташ. Клиниката е ключът към решението. Докато не си осигурим тяхното съдействие до някаква степен, разгадаването на тайната е почти невъзможно.

— Така е, по дяволите — промърмори Долтън повече на себе си, отколкото на Еди.

Детективът само се разсмя, после каза:

— Намини към клиниката утре. Обади ми се.

Така приключи разговорът им и ето го сега тук, застанал пред клиниката, гледайки я така, сякаш беше някакво чудовище, готово да го погълне в мига, в който прекрачи прага ѝ.

— Давай, Монтгомъри!

След тези лаконични думи Долтън решително отвори вратата и се отправи към сградата.

Лицето на лекаря стана враждебно, когато Долтън обясни за какво е дошъл. Двамата се изгледаха продължително.

— Би трябвало да ви изхвърля оттук.

— Защо не го направите? — попита Долтън.

— Защото тук не действаме по този начин — каза доктор Мейо, — но информацията, която искате, не можете да получите при никакви обстоятелства.

— Мога да наема адвокат, нали? — каза Долтън, надявайки се този блъф да има ефект.

Мейо сви рамене.

— Ваша работа, вземете си десет адвоката. Никой от тях няма да ви помогне — той присви очи. — Господин Монтгомъри, законът е на страната на клиниката. Досиетата са лични и не могат да се отварят, освен ако не е въпрос за живот и смърт. Съмнявам се, че вашият

случай е такъв, макар да го твърдите. Но дори да предположим, че е така, в този случай съдията трябва да се разпорежи да отворят досиетата — млъкна. — Ако си спомняте, когато решихте да участвате като донор, вие подписахте споразумение при тези условия. Също така вие трябваше да направите серия от дарения, което според досието ви не сте направили.

— Вижте какво, докторе, спестете си реториката. Знам каква е вашата практика и знам какво изпитвате към мен. Освен това знам, че молбата ми е необикновена. Все пак, като си помисли човек, спермата е моя и може би — казвам може би — ще се намери съд в тая страна, който да признае това.

— Може би, но ви обещавам, че преди да се случи такова нещо, вие ще бъдете старец.

Долтън пребледня, после сви ръката си в юмрук.

— Откажете се от тази безумна идея, господин Монтгомъри. Не знам защо искате да разберете кое е вашето дете и не ме интересува. Законът си е закон и това е всичко.

Върху челюстта на Долтън потрепна мускул.

— Ще видим, докторе. Ще видим.

На излизане, докато вървеше към рецепцията, Долтън изпита същата смесица от чувства, каквато бе изпитал преди години, след като беше дал сперма. Тези чувства варираха от ярост и болка до страх и безпокойство. Беше притиснат към стената и много добре го знаеше. Но това не означаваше, че ще спре да се опитва да разруши тази проклета стена.

Чакалнята беше празна. Сестрата на рецепцията го погледна и се усмихна, но усмивката ѝ изчезна, когато видя намръщеното му лице.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя с дрезгав глас.

С крайчеца на очите си той забеляза съчувственото изражение върху лицето на жената и нещо го накара да спре и да се вгледа в нея. Вътрешностите му се преобърнаха.

Тя се опита отново да се усмихне.

— Очевидно посещението ви не е било много успешно — после, сякаш разбрала, че може би е пристъпила известни граници, тя наведе глава, което беше твърде лошо, помисли си Долтън, защото сините ѝ очи бяха големи и изразителни. Той се приближи предпазливо до бюрото ѝ и си наложи да се усмихне.

— Всъщност не, не беше.

Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ се намръщи:

— Съжалявам много.

Беше доста приятна, с модна прическа и хубава фигура, доколкото можеше да прецени. Той се подпря на ръба на бюрото и небрежно залюля обувия си в ботуш крак, без да спира да се усмихва. Изгледаха се за миг, после той каза:

— Аз също.

Тя наклони главата си встрани.

— Сигурен ли сте, че не мога да помогна с нещо?

И тъкмо в този момент в главата на Долтън зави сирена. Може би тя можеше да проникне в тези досиета. Но не, макар че бе определено заинтригуван от възможността да използва помощта ѝ, не можеше да го направи. Не искаше да ѝ навлече беля и да я накара да загуби работата си.

— Много сте мила, но не.

Тя наклони глава встрани и усмивката ѝ стана по-широка.

— Сигурен ли сте? Кой знае какво бих могла да направя, ако...
— гласът ѝ заглъхна.

Устните на Долтън трепнаха при недвусмисления ѝ намек. Трябваше да е монах, та да не се поласкае от сигналите, които жената излъчваше.

— Как се казваш?

— Джоун Симънс.

— Е, Джоун Симънс, може би някой друг път.

Този път усмивката ѝ изчезна и тя се нацупи.

— Не знаеш какво изпускаш — рече тя дръзко.

— Сигурно — Долтън намигна, после добави: — По-добре стой настрана, разбра ли?

По-късно, когато се прибра в апартамента си, мислите му още бяха заети с младата жена. Лошото беше, че обстоятелствата и времето не бяха подходящи. Не беше парче за изпускане, но последното нещо, което искаше, бе да се замесва с жена, макар и за една вечер. Сексуалните му апетити определено трябваше да бъдат дълбоко замразени, докато се уреди този въпрос.

Телефонът иззвъня, връщайки го към суровата действителност. Посегна към слушалката.

— Ей, Долт, Кърк е на телефона.

Сърцето му замря.

— Разбра ли нещо?

— Шегуваш ли се? Дявол да го вземе, по-лесно е да проникнеш във форт Нокс, отколкото да получиш информация за донорите. Тази работа е строго секретна. Виждаш ли, ако ти беше детето и търсиш родителя си, тогава щеше да имаш много повече шансове да постигнеш целта си. Но сега си натясно. Нищо не можах да направя. Познавам двама лекари, които работят в клиника. И двамата ми казаха, че трябва да забравиш за цялата тази история и че това е губене на време и енергия — Кърк замълча и си пое дълбоко въздух. — Съжалявам, братко. Знам, че разчиташ на мен и дяволски ми е неприятно, че не мога да ти помогна.

— Признателен съм ти, че си направи труда — каза Долтън и усети как стомахът му се сви като камък от обзелото го отчаяние.

— Какво ще правиш по-нататък?

— Наел съм един детектив да ми помага.

— Знам, че търпението не е най-силното ти място, но в този случай ще ти се наложи да се запасиш с малко.

— Знам, знам.

— Виж какво, отново съжалявам, че се провалих. Дръж ме в течение, окей?

— Разбира се — отвърна Долтън, макар да знаеше, че няма да го направи. — Благодаря ти, че се опита да помогнеш.

След като разговорът приключи, Долтън взе да крачи напред-назад. Два опита, но не биваше да се предават, докато не пропее дебелата лейди. Тя още не беше запяла, но пък една наперена брюнетка беше готова за това. Всъщност тя пееше в ухото му със звънлив и силен глас.

Той вдигна слушалката и набра телефона на клиниката. След две иззвънявания я чу да казва ало.

— Джоун?

— Да?

Долови колебанието в гласа ѝ.

— Тук е Долтън Монтгомъри.

— О, здравей!

Долтън се усмихна, усещайки внезапната топлина в гласа ѝ.

— Какво ще кажеш за една вечеря довечера? — попита той без предисловия.

Тя беше вече хлътнала и той не виждаше защо трябва да го увърта.

— С удоволствие — каза му къде живее.

— Добре. Ще мина да те взема в осем.

Джоун се настани в скута му, после сложи ръката му върху гърдата си. Долтън усети тежестта ѝ и как зърното наедря в дланта му.

Повече от седмица се срещаше с Джоун, а все още не беше я завел в леглото. Това със сигурност бе рекорд за него, особено след като го бе атакувала с всяко оръжие от арсенала си. Въпреки великолепното ѝ тяло, сладкото ѝ дърдорене и дори нейната миловидност, на него просто не му се искаше да я вкара в леглото. От нея очакваше само едно нещо — да му помогне да се добере до досието си.

Което доказваше, че е първокласен мръсник.

Но не можеше да направи нищо. Беше стигнал до фазата на отчаянието и по всичко личеше, че и тя също, само че по различен начин. Джоун се гърчеше в скута му.

— Можем да се любим направо тук, в кабинета, ако искаш — прошепна тя върху устните му.

Бяха ходили да вечерят и това, че ѝ се налагаше да мине през офиса, за да вземе един пакет, който бе забравила да прати по пощата, беше добре дошло за Долтън. Беше изчаквал точно такъв пробив.

— Да, сигурно можем, само че идеята май не е много добра.

Тя се дръпна назад.

— Почвам да си мисля, че не те възбуждам.

Долтън потисна въздишката си.

— Слушай, Джоун, възбуждаш ме и още как, само че... тя скочи от коленете му и го изгледа гневно:

— Само че какво?

— Трябва ми твоята помощ.

Джоун изсумтя грубо.

— А, такава ли била работата?

— Донякъде.

Очите ѝ се разшириха.

— Е, поне си честен.

— Нали ми каза, че искаш да ми помогнеш?

— Само защото копнеех за тялото ти.

Въпреки упорството му, устните на Долтън потръпнаха.

— И така, това предложение още ли е валидно?

Тя избегна конкретния отговор.

— Какво точно искаш от мен?

— Преди около пет години дадох сперма тук, в тази клиника.

Тя никак не изглеждаше изненадана.

— Така си и мислех. Е, какво от това? Искам да кажа...

— После съжалих и не изпълних задълженията си, както беше според договора.

Тя изглеждаше озадачена.

— А защо се тревожиш за това сега, след пет години?

— Защото ако съм станал баща на дете или деца, искам да го знам.

— Защо?

— Съвестта ми — излъга той. — Ако съм станал баща на поне едно дете, искам да знам това. Не мога да говоря за другите мъже, които са изпадали в такава ситуация, но колкото до мен, чувствам се отговорен за детето или децата, които са се родили с моите гени. Всъщност тази мисъл действа на психиката ми. Непрекъснато ме преследва. Затова искам да открия поне едно от тях, за предпочитане първородното, и да се запозная с него или нея.

Очите на Джоун се разшириха.

— Будалкаш ли ме?

— Никога през живота си не съм бил по-сериозен.

Навярно беше продал добре стоката си, защото изражението ѝ от неприкрит скептицизъм се промени до предпазлива симпатия.

— Някак си никога не съм те свързвала с бащинството и някакви си къщички с оградки.

— Преди не съм се интересувал от тези неща. Едва сега започнах да разсъждавам по друг начин. Все се питам дали детето ми се чувства добре и е щастливо — погледна я. — Толкова е просто и в същото време толкова сложно.

Тя въздъхна.

— Какво искаш да направя?

— Помогни ми да намеря детето си — тъй като тя не отвърна нищо, той продължи: — В тази клиника непременно имат такава информация. Знам, че в много клиники досиетата не се съхраняват както трябва, че те или изобщо не съществуват, или се унищожават. Но не и тук. Тук всичко е изрядно като по книга. Прав съм, нали?

— Да — топлотата в гласа ѝ бе охладняла значително.

— И така, как може човек да разбере какви са последствията?

— Не може да разбере, не тук — рече Джоун. — Искам да кажа, не всичко.

Стомахът на Долтън се сви.

— Какво значи това „не всичко“?

— Ние знаем само номера на донора. Лекарят, който е поръчал спермата, знае пациента по име. По този начин всеки е защитен.

Стомахът му отново се сви.

— Искаш да кажеш, че няма начин да се направи връзката между донор и пациент?

— Не — тя навлажни устните си. — Не напълно. В онзи заключен кабинет има една книга с твоя номер, вписан в нея. Това е първата крачка.

Крайниците на Долтън омекнаха.

— Имаш ли ключа?

— Той е в най-горното чекмедже на бюрото, върху което седиш — отговори тя с леко потрепване на гласа.

Ти наистина си копеле, Монтгомъри, каза си той отново. Но това не му попречи да попита:

— Ще го отвориш ли?

— Да.

Като се изключи тиктакането на стенния часовник, в стаята цареше пълна тишина, когато тя се наведе до него, отвори чекмеджето и извади ключа.

Той я наблюдаваше, докато тя отваряше кабинета с картотеката, извади една голяма книга от типа на счетоводните, после надраска някакъв номер върху бележника.

— И после какво? — успя да попита Долтън, а сърцето му биеше толкова силно, та чак се страхуваше, че тя може да го чуе.

— Сега ще проверим в сейфа, да видим дали има картичка, потвърждаваща бременност с твоя номер до нея.

Сигурно изглеждаше така смаян, както се и чувстваше. Джоун се поусмихна.

— Да, доктор Мейо получава картичка от лекаря, който взима сперма от тази клиника, всеки път, когато някоя пациентка забременее.

Долтън преглътна.

— А на картичката има ли адреса на лекаря?

— Разбира се.

Той изпусна голямо количество въздух от дробовете си.

— И как са подредени тези картички, за които говориш?

— По дати. Ще трябва да търсим най-ранната дата на изпращане за първородното дете. В случай че е имало резултат.

— Резултат? — гласът му прозвуча съвсем чужд. — Искаш да кажеш, че е възможно от моята сперма да не е заченато дете?

— Разбира, се, че е възможно. Всъщност често се случва. При някои жени просто не се получава. А когато забременеят, понякога помятат. А има и друга възможност — да не ти изберат номера. Това са само някои от причините да няма картичка с твоя номер.

След това Джоун се обърна и отиде до една картина, окачена на стената. Отмести картината и отдолу се показа малък сейф. Отвори го и издърпа две дълги кутии.

Долтън бе застанал до Джоун, докато тя прехвърляше картичките с дата, приблизително една година след като той бе дал сперма.

Когато наближи края на купчинката без никакви резултати, Джоун се обърна към Долтън:

— Май ще си останем с празни ръце.

— Давай нататък — рече той, изпотявайки се. — Има още няколко картички в картотеката.

— Нали знаеш, че за това могат да ме уволнят.

— Знам и обещавам, че ще те възнаградя.

— Ако ми теглят шута, ще има много и дълго да ме възнаграждаваш.

— Давай нататък — повтори Долтън, ненавиждайки тези нотки на отчаяние в гласа си.

Джоун извади и последната картичка. Очите ѝ се разшириха.

Долтън застина. Отвори уста, но нищо не успя да каже. Само гледаше жената с широко отворени очи, но тя не го поглеждаше. Четеше картичката, после вдигна поглед и се усмихна:

— Печелиш! Ти си баща!

Долтън едва не се свлече на пода.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Долтън стоеше на палубата на корабчето си, опитвайки се да си представи как ще изглежда то, след като го преобразуват в казино, но вниманието му не можеше да се задържи дълго, върху каквото и да е. Не можеше да мисли за бизнес. Съзнанието и тялото му бяха в състояние на повишена възбуда.

Той имаше дете — нещо, което не беше просто плод на въображението му, а човешко същество от плът и кръв, обитаващо нечий дом. Макар че думите, които Джоун бе прочела върху картичката, бяха запечатани в съзнанието му, все още не можеше да приеме неоспоримите голи факти.

Доктор Тод Реймънд от Форест Каунти, Харисбърг, Мисисипи, е потвърдил бременност от донор номер 4173.

Долтън се беше задържал изправен единствено благодарение на волята си. После беше поел няколко големи глътки въздух, повтаряйки си като обезумял, че големите мъже не припадат, но на него му се искаше да падне на колене, макар че не би могъл да каже поради каква точно причина. Не знаеше дали е облекчен или обезпокоен от това, че има дете.

Все още не знаеше и сега, докато наблюдаваше водата и хората, които вече лежаха на слънце върху белия пясък. Може би защото се чувстваше зашеметен от факта, че лекарят, който беше вкарал неговата сперма в някаква непозната жена, живееше само на стотина мили оттук.

Веднъж и на него съдбата да му се усмихне. И все пак един заядлив гласец дълбоко в съзнанието на Долтън го предупреждаваше да не бъде много самонадеян, че е възможно реципиентът на спермата му да живее в Каламазу, Мичиган. Но някак си усещаше, че не е така. Подозираше, че тя също живее някъде наблизко.

В момента чакаше Еди да позвъни или да се появи с информация за лекаря. След като имаше тази информация, можеше да предприеме следващата стъпка, която бе да намери жената.

— Ей, Долт, един човек те търси.

Долтън се обърна рязко. Тони беше застанал на вратата на клуба. Цяла сутрин бяха обсъждали планове и идеи, свързани с ремонта.

— Кажу ми да дойде тук — рече Долтън.

Секунди по-късно Еди Темпъл прекоси пристана и се качи на палубата на кораба, като през цялото време бършеше потта от челото си с не дотам бяла кърпа.

— Господи, по-горещо е, отколкото в ада.

— Малко изпотяване не вреди — подхвърли Долтън, който, облечен в обичайните за него бермуди и тениска, не страдаше чак толкова от жегата. — И ти си като помощника ми, носиш прекалено много дрехи.

Еди направи гримаса, докато се вглеждаше в Долтън.

— Ако се обличах като тебе, колко поръчки мислиш, че щях да получавам?

— Имаш основание. Е, какво откри? — Долтън се прокашля, а гласът му беше така напрегнат, както и стомахът му.

— Като начало, доктор Реймънд е починал.

— По дяволите!

— По-спокойно, недей да се нервираш.

— Кажу ми как да не се нервирам — каза Долтън, проклинайки потта, избила на челото му.

— Е, първо, той е бил само фамилен лекар със собствена практика.

— Искаш да кажеш, че един обикновен лекар неспециалист може да го направи?

— Разбира се, че може. Според моя източник изкуственото оплождане е проста и лесна процедура. Не е необходимо специалист или някаква специална апаратура, за да се извърши.

— Това добре ли е или зле?

— Според мен е добре, защото ще трябва да се занимаваме само с един човек.

— Само дето този човек по някаква случайност е мъртъв — Долтън не можа да прикрие отчаянието и гнева в гласа си.

— Все пак не всичко е изгубено. Установих, че когато доктор Реймънд се е разболял, е преместил кабинета си от центъра в своята

къща. През това време е приемал много малко пациенти, но очевидно реципиентката на твоята сперма е била една от тях.

Вътрешностите на Долтън отново започнаха да функционират.

— Как разбра това?

— Колко пъти трябва да ти напомням, че слухтенето ми е професия?

— Добре.

Еди му хвърли строг поглед, после продължи:

— Тъй като не е работил с други лекари, документацията му все още се пази в дома му — Еди изпъчи гръдния си кош, сякаш информацията, която току-що бе съобщил, струваше колкото теглото му в злато.

— Не ме ли будалкаш?

— Не те будалкам.

Долтън се ухили:

— Знаеш ли, без малко щях да те целуна.

Еди отвърна:

— Само го направи и ще ти фрасна един, копеле такова.

Долтън се разсмя не принудено.

— Я успокой топката. Казах го само в преносен смисъл. И тъй, продължавай. Откъде знаеш, че досиетата са там? Не си могъл да ги видиш.

— Не съм ги видял, но ходих у тях. Когато вдовицата му, която между другото си е една дърта лисица, излезе на вратата, съчиних една история.

— Каква история? — прекъсна го Долтън, а главата му почна да блъска като ковашки чук.

— Ами казах ѝ, че жена ми е била негова пациентка и че бих искал да взема нейната папка, защото сега има други проблеми и че предишните ѝ заболявания може да са свързани с тях.

— И какво каза тя?

— Каза, че заминава и че когато се върне, ще говори с адвоката си за тези досиета.

— Слава богу, че не ги е унищожила, когато е умрял мъжът ѝ.

— Това определено е в наша полза, но проблемът с влизането в къщата и разглеждането на документацията си е съвсем друго нещо.

— Смяташ, че няма да ти позволят да пристъпиш прага на къщата, нали?

— Струва ми се, че този шанс е почти равен на нула. Когато тя повика адвоката си, той ще ѝ каже, че лекарят на жена ми ще трябва да изиска папката.

— Или — добави Долтън — може да каже: не давайте абсолютно нищо, защото ти и жена ти може да сте намислили да заведете дело.

— Попадна точно в целта.

— В такъв случай остава само едно нещо.

— И какво е то? — попита Еди с нотка на подозрителност в гласа и приглади един приличащ на пластмаса кичур от косата си.

— Ще трябва да проникнеш в къщата и да се добереш до информацията, която ми трябва.

Лицето на Еди побеля.

— Като нищо!

Настъпи мълчание. Долтън чу в далечината крясък на чайка и писклив женски смях, но въпреки тези шумове, не откъсна поглед от Еди.

— Искаш да кажеш, че отказваш да го направиш?

— Можеш да бъдеш сигурен, че точно това искам да кажа. Човече, проникването с взлом е углавно престъпление, в случай че не знаеш — Еди беше видимо разстроен.

— Ако си спомням точно, ти ми каза, че ако цената е добра, ще направиш всичко.

— Но не и ако ми струва разрешителното и ме прати в пандиза, тогава за нищо на света.

Долтън изгледа Еди замислено, преди да каже с твърд и безизразен глас:

— Ако ти не влезеш, аз ще го направя. Но що се отнася до плащането, забрави за него. И да ти кажа ли какво мисля — само си загубих времето, като наех такова некадърно копеле като теб.

— Ще си ми платиш като поп — разпалено рече Еди.

— Само стой и гледай, приятелче.

Долтън стискаше легена, докато напъните от гаденето в стомаха му продължаваха, само че нямаше какво повече да излезе. Струваше

му се, че в стомаха му е останала само лигавицата, но не беше много сигурен.

Успя някак да събере сили да се изправи на крака и да се наведе над умивалника в банята. Едва след като наплиска лицето си със студена вода и си изми зъбите, се осмели да се погледне в огледалото.

Очите му бяха така дълбоко хлътнали, че почти не се виждаха. Кожата му беше загубила тена и свежестта си. Сега лицето му изглеждаше сивкаво и изпито, сякаш е стоял затворен в килер седмици наред.

Приличам на претоплена пикня, каза си той, преди да обърне гръб на огледалото и да се отпрати към импровизирания си офис в клуба. Взе ключовете на колата и тръгна към Еди да чуе новините от детектива.

Докато караше, отново и отново си припомняше последните събития. Трябваше да се вземе в ръце и да започне да мисли логично.

Бяха минали няколко дни, откакто бе влязъл в къщата на покойния лекар посред нощ и бе преровил всяка папка в кабинета. Най-накрая бе открил папката със своя номер и името на реципиентката. Положението му беше все пак доста отчайващо, като се има предвид рискът, който бе поел.

Когато заяви пред Еди, че ще се вмъкне в къщата, това беше спонтанна реакция. После се замисли над тази идея, огледа я от всеки ъгъл, стигна до заключението, че няма друг избор, освен да го направи. Но беше изплашен, ужасно изплашен.

Не можеше да повярва, че е паднал толкова ниско, че да престъпи закона. Как му се искаше сега да не беше имал такава отчайваща нужда от пари, да не беше влизал в онази клиника. Искаше му се да не бяха го одобрили. Да беше знаел, че случилото се тогава ще се върне, за да го преследва. Господи, толкова неща му се искаше да промени!

Но сега вече нищо не можеше да се направи. Миналото си е минало. Само че не съвсем.

То го бе застигнало и заплашваше да съсипе живота му.

По дяволите, сега не можеше да се размеква. Това си беше бизнес — нито повече, нито по-малко. Ако все пак откриеше детето, нямаше никакво намерение да се обвързва емоционално. Да се привързва, духовно или физически, не беше работа за него.

Уединението — това беше единственият начин на живот, който познаваше.

Много пъти любовта му е била захвърляна в лицето. Беше се опитвал да обича баща си, беше се опитвал да обича брат си. И двамата бяха отблъснали тази любов, бяха я пренебрегнали. Бяха пренебрегнали него. Не, любовта бе за слабите хора, не за него. Бе възприел тази философия отдавна, не виждаше причина да я променя сега. Всъщност не можеше да си представи да е влюбен и да иска да се съобразява с чувствата на някой друг, освен със своите.

Все пак разбра, че не е толкова закоравял, колкото си мислеше. Когато се промъкна в онази къща посред нощ, облечен в черно, носейки малко джобно фенерче и торбичка с инструменти — това го бе разтърсило до дън душа. Фактът, че се бе справил успешно, го удиви, особено след като така трудно успя да отстрани решетката и после да изкърти прозореца. Беше облян в пот от главата до петите.

Едва след като влезе вътре, стомахът му, който потреперваше като желе, се стегна. Папките, които се намираха в един малък офис до кабинета, бяха подредени. Трябваша му само трийсет минути да открие своята папка. Притисна я към гърдите си и изчезна.

Оттам отиде право при Еди, събуди го, даде му папката и му каза, че ако иска да поправи грешката си, най-добре е да събере всякаква възможна информация за жената, която бе родила детето на Долтън.

Сега, няколко дни след това посещение при Еди, Долтън вдигна очи и го видя да влиза в кабинета.

— Време беше да се появиш — рече Долтън.

Еди му хвърли поглед и направи гримаса.

— Господи, приличаш на...

— Претоплена пикня — довърши Долтън вместо него. — Знам.

— Да не би извършването на престъпление да е причината за това?

— А да не би съветите да са част от детективските занимания?

Еди повдигна вежди:

— Окей, тогава направо към въпроса.

— Добре. Е, какво разбра?

— Нещо, което определено ще направи деня ти по-приятен. Лия Фрейзър живее в Гълфпорт.

— Шегуваш се — прошепна Долтън. — Искаш да кажеш, кажи-речи, в задния ми двор?

— Няма защо да се изненадваш.

— Не се изненадвам, но самата мисъл ме подлудява.

— Близо до ума е, че щом докторът живее някъде тук, то и пациентът навярно също живее някъде тук. И вече знаем, че всеки лекар, в което и да е градче, може да извърши процедурата.

— А защо според теб тя е отишла в Харисбърг, а не в Гълфпорт, където живее?

Еди вдигна рамене.

— Сигурно защото не е искала някой да разбере какво възнамерява да прави. Нали знаеш как жените обичат да клюкарстват.

— Да, и аз мисля така. Но причината няма значение. Нищо няма значение, освен това, че я открихме.

На Долтън изведнъж му се прииска да изкрещи с все сила. За втори път в живота съдбата му се беше усмихнала. Вместо това обаче въздъхна тихо и каза:

— Разкажи ми останалото.

— Както кажеш — Еди се отпусна върху стола пред масата и отвори папката. Но не започна веднага да чете. Измъкна чифт очила от джоба си и ги намести върху носа си.

Долтън забарабани с пръсти по масата.

— Омъжена е за някой си Руфъс Фрейзър, който е болен и е настанен в клиника.

— Продължавай.

— Тя е правоспособен архитект и дизайнер, наскоро е напуснала една голяма фирма, за да започне самостоятелен бизнес.

— Трудно ли беше да се добереш до тази информация?

— Всъщност не. Но има още нещо, и то не е хубаво.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами има някакви големи неприятности. Заподозряна е в кражба там, където е работила последно. Досега не е арестувана.

Долтън подсвирна.

— Значи положението ѝ е като в оная поговорка: плава срещу течението без гребло.

— Точно така. Освен това финансово е много зле. Има страхотна нужда от пари, поради което е заподозряното лице номер едно на

застрахователната компания.

Долтън се облегна назад и сплете ръце зад врата си.

— Силно съм впечатлен, Темпъл. Това компенсира отказа ти да влезеш в дома на доктора.

Лицето на Еди почервения:

— Казах ти...

— Да, да, знам какво ми каза.

След тези резки думи на Долтън в стаята настъпи мълчание. После той попита:

— Ами нещо за детето? — надяваше се, че думите му са прозвучали равнодушно, без да издават напрежението, което чувстваше отвътре.

— А, да, детето. То е момче и се казва Коти Майкъл.

Сякаш електрически ток мина през Долтън. Син. Той имаше син. Някаква жена, която дори не бе зървал, дори не бе докосвал, бе родила неговото дете. Тази мисъл го караше да се чувства адски объркан.

— Има и други неща, но всичко е тук, в папката — Еди затвори папката, после я сложи пред Долтън. — Е, и какво по-нататък?

— Плащам ти и си хващаш пътя.

Еди се ухили:

— Ти си един кучи син, Монтгомъри, но трябва да си призная, че харесвам стила ти.

Долтън изсумтя, докато попълваше чека, после го подаде на Темпъл.

— Ако имам нужда от още нещо по-нататък, ще ти се обадя.

Еди се изправи, погледна чека, после се ухили:

— Ако има нещо, викай.

С тези думи той излезе от стаята, оставяйки Долтън насаме с мислите си и с намалена банкова сметка. И така, какво следва по-нататък, запита се Долтън. Как можеше да се срещне с Лия Фрейзър?

Дявол да го вземе, нищо не му идваше наум.

После изведнъж изправи гръб върху стола и усети как сърцето му се разтуптя, а устата му се размекна като памук. Отговорът беше прост, още един знак на съдбата, която му се усмихваше отново.

Ухилен като идиот, вдигна телефона, набра номера и зачака.

— Тони, Долтън е.

— Здравсти. Тъкмо се канех да ти звъня и да те питам дали днес ще работим върху тези планове.

— Да и не — отвърна Долтън.

— Не те разбирам.

Върху лицето на Долтън се разля усмивка.

— Вместо да си съдираме задниците, мисля, че трябва да наемем архитект и дизайнер за вътрешното обзавеждане.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамо, имам нещо да ти казвам.

Докато слагаше торбата, с покупките върху бюфета, Лия хвърли поглед към сина си.

— Добре, скъпи, слушам те.

Коти наклони глава на една страна, а зелените му очи бяха замислени.

Вместо да приготви нещо за хапване, както възнамеряваше, и да седнат да вечерят, Лия се облегна на бюфета и се усмихна.

— Е, давай, каубой.

Петгодишният хлапак наведе глава и с върха на протритата си обувка взе да шари по пода.

— Коти?

Той вдигна очи.

— Днес в училище ударих Тери.

— Ммм, искаш ли да ми разкажеш за това?

Очите му внезапно се напълниха със сълзи.

— Каза, че моят татко е болен стар човек и никога няма да може да рита топка с мен.

Ако не се беше подпряла на бюфета, Лия беше сигурна, че краката ѝ нямаше да я издържат. Господи, колко още можеше да понесе? Единственото нещо, с което се гордееше, бе устойчивостта на сина ѝ, разбирането му, че тяхното семейство не е като другите семейства. Сега, докато се вглеждаше в малкото му измъчено лице и видя долната му устна да потреперва, Лия разбра, че се е провалила. Падна на колене и го прегърна.

Отначало той остана скован, после също я прегърна. Тя преглътна сълзите си и се отдръпна, така че да може да го погледне право в очите.

— Тери е прав. Твоят татко няма да може да играе на топка с теб — тя замълча, после добави тихо: — Помниш ли, когато говорихме за това?

— Но...

— Знам какво ще ми кажеш. Прав си, не е честно от страна на Тери да ти подхвърля неща, които са толкова сериозни и ти причиняват болка — Лия отново замълча. Беше толкова трудно да се обясни на едно дете, което гледаше света през розови очила, че животът е несправедлив, никога не е бил справедлив и няма да бъде. — Но не е било честно и от твоя страна да го удряш.

Коти изопна непокорно устни:

— Ще го направя отново.

— Не мисля така. Нито баща ти, нито аз искаме да се държиш по този начин. Само защото Тери е един безчувствен глупак...

Коти се измъкна от прегръдката ѝ, кикотейки се.

— Е, да, той е глупак и заради това не бива да му обръщаш никакво внимание, а не да го удряш. Разбра ли?

— Разбрах. Може ли да изляза?

— Първо ми кажи какво направи учителката.

Лицето му отново помръкна:

— Накара ни двамата да застанем в ъгъла.

Лия я побиха тръпки.

— Следващия път, когато се случи нещо такова, аз ще те нашлапам по дупето, когато се прибереш вкъщи.

Коти се вгледа в Лия, сякаш искаше да провери сериозността на думите по израза на лицето ѝ. Навярно го убеди.

— Да, мамо — промърмори той и отново започна да рови с обувката си върху пода.

Лия повдигна брадичката му и се усмихна:

— Върви. Ще те извикам, когато вечерята е готова. След това, ако има време, ще играем на топка. Съгласен ли си?

— Да! — Коти изтича навън.

Лия се изправи и отново насочи вниманието си към продуктите, които бе купила. Но ентусиазмът ѝ да приготви каквото и да било се изпари. Беше направила всичко възможно да подготви Коти за промяната, която бе настъпила, особено след като настаниха Руфъс в частната клиника за тежко болни. Лекарят я беше посъветвал да предприемат тази стъпка, тъй като тя не можеше да се справя вкъщи, нито да полага специални грижи за Руфъс. Опита се да наеме

болногледачки, но последствията бяха злополучни. Едната открадна пари, а другата се бе държала грубо с Коти.

Накрая самият Руфъс повдигна въпроса да постъпи в Брукшир Хаус и по-късно взе окончателното решение, изтъквайки като причина, че не желае Коти да го вижда как отпада все повече от ден на ден. Лия се бе опитала да го разубеди.

— Скъпи, не — бе казала тя. — Коти ще свикне. Той те обича и разбира всичко.

Руфъс се беше усмихнал.

— Не, мила, не разбира. Той е дете и не бива още отсега да се сблъсква със суровата действителност. Искам да му спестя това.

— Ами ако преместя офиса си вкъщи? Тогава бих могла да наглеждам болногледачките... — тя млъкна, усещайки как гласът ѝ секва.

— Шшшт, дори и през ум да не ти минава да местиш офиса си. Къщата е прекалено тясна за всички, като се има предвид и Софи, която ти помага от време на време. Ти и без това не седиш много-много там; винаги си с мен. И ти имаш нужда от повече простор, скъпа.

Нямаше нужда от повече простор, но не успя да го убеди. Въпреки че той беше само жалка останка от човека, за когото се бе оженила, времето, прекарано с него, ѝ носеше радост — четеше му, разговаряше с него, галеше го. Но той като че ли губеше борческия си дух и понякога тя се питаше дали и нейният дух не отслабва, особено в сегашното положение.

Парите им бяха на свършване. Скоро щеше да ѝ се наложи да прибере Руфъс вкъщи. После какво, запита се тя.

Лия поклати глава, след това се залови с непосредствената си задача. Тъкмо се канеше да повика Коти за ранна вечеря, когато телефонът иззвъня. Тя се загледа за момент в него, тъй като никога не бе сигурна дали не е някой перспективен клиент, защото номерът в офиса и вкъщи беше един и същ, или пък се обаждат от клиниката. Опасявайки се от второто, тя се напрегна да събере сили, преди да го вдигне.

— Ало — каза колебливо.

— Госпожа Фрейзър?

Лия не разпозна гласа на мъжа, но той беше плътен и... Думата, която ѝ трябваше, не ѝ идваше наум. Секси? Това ли беше думата? После, засрамена от мислите си, Лия отвърна по-остро, отколкото възнамеряваше.

— Да, тя е на телефона.

— Аз съм Долтън Монтгомъри.

След като тя не отвърна нищо, стори ѝ се, че чу въздишка в другия край на линията, но не беше сигурна.

— Вие сте архитект, а също и дизайнер по вътрешното оформление, нали?

— Да — каза тя и предпазливо снижи глас: — Защо?

— Бих желал да разговарям с вас за една поръчка, която искам да ви възложа.

Лия беше така слисана, че за миг остана безмълвна.

— Госпожо Фрейзър, чувате ли ме?

— Да, чувам ви. Как разбрахте за мен?

— Приятел на един мой приятел ви препоръча.

Изглеждаше достатъчно правдоподобно. Но защо не му повярва?

— Каква точно работа имате предвид?

— Ами прекалено сложно е, за да ви го обяснявам по телефона. Възможно ли е да се срещнем утре за по едно кафе в ресторант „Уиндзор“ в Билокси, да кажем, към пет часа?

Ако на Лия този ресторант не бе известен като подходящ за делови разговори, тя щеше да откаже категорично. Ала когато човек търси работа, понякога трябва и да рискува. Пък и какво ли би могло да ѝ се случи в ресторант, пълен с хора?

— Добре, господин Монтгомъри. Ще дойда.

— Добре. Тогава до утре.

Той затвори. Лия се взираше в слушалката, а в същото време изпитваше особено чувство. И така, какво се крие зад всичко това, питаше се тя.

Въздъхна и остави слушалката на мястото ѝ, после отиде до вратата.

— Ей, каубой, вечерята е готова.

Коти на бегом изкачи стъпалата.

— После ще играем ли кеч?

Лия разроши косата му.

— За нищо на света няма да пропусна тази възможност.

Когато Долтън паркира колата си пред ресторанта, небето все още бе оранжево като гушата на червеношийка. Той измъкна огромното си — близо метър и деветдесет — тяло иззад волана, пристъпи навън в непоносимата жега, после поспря.

Трепереше като лист, но цялото му бъдеще зависеше от тази среща и ако се провалеше... Поклати глава, сякаш да отпъди подобна мисъл. По дяволите, няма да се провали. Тя беше жена, нали? Като си помисли, нямаше жена на този свят, която да не може да очарова... фактът, че тя бе майката на неговия син, нямаше никакво значение за тази среща. Това си беше бизнес. Чист бизнес.

Влезе в сенчестия ресторант, спасявайки се от слънцето. Докато изчакваше управителката, той я видя. Инстинктивно усети, че това е Лия Фрейзър.

Тя седеше на една отдалечена маса до прозорците. Можеше да види само профила ѝ, но този профил си го биваше. Беше слаба, с фино изтеглени черти. Скулите ѝ бяха високи, а кожата ѝ безупречна, независимо от факта, че бе на трийсет години, както му бе известно. Лъскавата ѝ кестенява коса бе сресана в модна прическа. Главата си залагаше, че всичко останало си беше на мястото — стройно, но приятно закръглено тяло, което излъчваше изтънчена сексапилност.

Но не фигурата ѝ бе това, което го заплени. „Хладна“ — това беше думата, която му хрумна. „Недостъпна“ — бе другата дума. Носеше златист ленен костюм, но топлият цвят почти не смекчаваше студеното ѝ изражение. Все пак беше омъжена.

Можеше да се обзаложи, че никога не е била шибана на кухненската маса. Да, това е интересна мисъл, каза си той, върху която си струва човек да поразсъждава...

Бързо отпъди тази мисъл, фатално привличане ли беше това? Ако някога е трябвало да потиска половия си инстинкт, то сега бе такъв момент.

Това е бизнес, напомни си отново. Тя беше бизнес и нищо повече. Което не бе съвсем вярно. Цялото му бъдеще лежеше върху тези крехки рамене.

И колко жалко! При всякакви други обстоятелства с удоволствие би се гмурнал в тези опасни води. Здравият разум му дойде на помощ, но все пак не можеше да откъсне поглед.

Сякаш усетила присъствието му, тя се обърна. Унесени зелени очи, които сякаш изпълваха лицето ѝ, се възряха в него. Той беше покорен не толкова от красотата им, а от неизмеримата болка, отразена в тях.

Тя изглеждаше толкова безпомощна, толкова отчаяна, толкова уязвима, че той остана неподвижен. Болният ѝ съпруг ли беше причината за тази нейна мъка?

Сякаш смутена, че я е видял как го наблюдава, тя се протегна към чашата с вода пред нея и отпи една глътка.

Долтън ѝ даде още една минута да се съвземе, после мина покрай управителката с усмивка и се насочи към нейната маса. Единствената реакция от докосването на погледите им преди мигове бе лекото напрегане на тялото ѝ.

— Здравейте, госпожо Фрейзър.

Тя се усмихна, което я направи още по-привлекателна. Долтън издърпа един стол и веднага направи знак на сервитьора.

— Какво ще желаете?

— Само кафе, моля.

Когато сервитьорът дойде до него, Долтън каза:

— Кафе за дамата, а за мен бира.

Сервитьорът кимна, после се отдалечи.

— Тук е хубаво — каза Лия, като се огледа. — Никога не съм идвала преди.

Гласът ѝ също беше хубав, малко сипкав, но жив.

— Не съм редовен посетител тук, но съм идвал по разни поводи. Казват, че кухнята е чудесна, макар че на мен ми харесва атмосферата.

И наистина. Ресторантът бе обзаведен с вкус и в същото време беше тих, което позволяваше на човек да се наслаждава на храната или на разговора без много излишен шум. В момента главната зала за хранене беше почти празна.

Сервитьорът се върна с питиетата им. След като Долтън обясни, че няма да си поръчват вечеря, сервитьорът дискретно изчезна.

Долтън отпи от бирата си и погледна Лия над ръба на чашата. Тя го наблюдаваше с големи и питащи очи.

Той свали чашата си и каза с възможно най-делови тон:

— Имам един голям проект за реконструкция.

— Точно с това се занимавам, господин Монтгомъри.

— За това ви поканих тук — излъга той. — Ето за какво става дума. Притежавам клуб в комарджийското свърталище — терминологията му я накара да се усмихне. От тази усмивка стомахът му се сви и той замълча.

— Продължавайте — подкани го тя.

Той отпи още една глътка бира.

— С две думи — възнамерявам най-напред да направя ремонт и ново обзавеждане на клуба. Освен това обмислям и идеята да надстроя отгоре апартамент, макар че това може да почака, защото има една голяма стая с баня, което е достатъчно засега. Както и да е, клубът е свързан посредством пристан с едно корабче с витла, което неотдавна купих от човек, който фалира. Той тъкмо се беше заел да го прави казино. Проблемът е в това — не ми харесва обзавеждането и всичко останало в него и искам да го променя.

— А, значи сте комарджия, господин Монтгомъри?

— Точно така — Долтън замълча, докато наблюдаваше как долепя чашата с кафе до червените си устни. Прокашля се, после каза: — Чувствам, че не одобрявате хазарта.

Страните ѝ поруменяха и когато си пое дъх, гърдите ѝ се надигнаха и изпънаха блузата ѝ. Той извърна глава и насочи вниманието си към една цветна леха отвън. Гледаше цветята как се поклащат от лекия ветрец.

— Дали одобрявам или не, няма значение.

Той отново я погледна.

— Това не е съвсем така. Вие ще се занимавате с казиното и ако не приемате хазарта, това може да повлияе на решенията ви — не че ми пука, помисли си той. Не го интересуваше архитектурата, интересуваше го тя, искаше да я опознае. По дяволите, всичко това можеше да ѝ го каже по телефона.

— Не съм съгласна — категорично заяви тя.

— И така, значи тази работа ви интересува?

— Разбира се, всеки нормален архитект би се заинтересувал. Това е чудесна възможност, а също и предизвикателство.

Долтън се отпусна на стола си.

— Точно така си е, госпожо Фрейзър. Точно така.

Тя се изчерви отново и този път руменината стигна до остро деколтето на блузата ѝ, но погледът ѝ не трепна. Те останаха загледани един в друг няколко мига.

Ако нещата бяха по-различни, то тя бе типът жена, която баща му би избрал за него — царствена, самоуверена и сдържана, помисли си той.

Преди малко, в онзи миг на безумие, тя го беше заинтригувала. Сега вече не. Обичаше жените, които проявяваха малко твърдост. В нея нямаше нищо такова. Или се лъжеше? Изглеждаше деликатна като скъп порцелан, но той усещаше, че не би се пропукала лесно.

— Някакви въпроси? — попита, връщайки мислите си към темата на разговора.

— Да. Разбира се, има други, които са много по-квалифицирани точно в тази област. Аз нямам абсолютно никакъв опит с казина, тогава защо решихте...

— Вярно е — прекъсна я той, — но както вече ви казах, получих добри препоръки за вас.

Тя съвсем не изглеждаше убедена, но не каза нищо. Долтън разбра, че това е жена с интуиция и остър ум. Трябваше да бъде страшно предпазлив, иначе щеше да усети хитрината му.

Погледите им се срещнаха отново и поради някаква причина, която Долтън не можеше да определи, напрежението във въздуха стана толкова силно, че заплашваше да ги задуши.

— Наистина трябва да тръгвам — изведнъж каза тя, а звучността в гласа ѝ стана с един децибел по-силна. — Имате телефонния ми номер, ако решите да продължите с проекта си. Мен наистина ме интересува.

Тя стана, и той също.

— Благодаря ви, че дойдохте.

Той протегна ръката си и макар че тя му подаде своята, допирът бе толкова кратък, та му се стори, че си го е въобразил. Но не беше си въобразил потреперването на тази ръка.

След като тя си тръгна, Долтън изпи още две бири.

Той подуши евтиния ѝ парфюм. В мига, когато Дж. Т. Партридж отвори вратата на апартамента си, мирисът го удари в лицето. Беше готов да побегне. Господи, жена му, Джоузефин, бе последният човек, когото искаше да види. Имаше намерение само да удави проблемите си в бутилка алкохол, после да умре.

Дж. Т. не си направи труда да светне лампата. Луната, чиято ярка светлина нахлуваше през дръпнатите пердета, му помогна да я види, седнала на дивана, сякаш точно там ѝ беше мястото. Е, по дяволите, тя вече нямаше работа в тази къща.

— Какво правиш тук, Джоузефин? — попита той без заобикалки. Тя сбърчи нос.

— Така ли трябва да разговаряш с жена си?

— Която скоро ще стане бивша — Дж. Т. наблегна на „бивша“. Джоузефин противно се изсмя.

— Точно тук е грешката ти. Промених решението си. Не искам развод.

Дж. Т. също се разсмя, само че от отчаяние.

— Разбира се, че искаш.

Джоузефин се изправи и тогава Дж. Т. забеляза, че е пияна. Трябваше да се подпре на страничната облегалка на дивана, за да стане.

Не беше хубава жена. Никак даже, по дяволите! Лицето ѝ беше прекалено дълго, а брадичката ѝ прекалено заострена. Но навремето имаше най-хубавите гърди, които беше виждал. Сега, когато беше надебеляла от алкохола, сигурно бяха увиснали до кръста ѝ. Общо взето, беше неприятна гледка и Дж. Т. се обърна отвратен.

— Само да си посмял! — изсъска тя.

— Какво?

— Да ми обърнеш гръб, копеле.

— Ако си дошла тук да се заяждаш с мен, само си губиш времето. Изморен съм до смърт и искам да си лягам.

— Всъщност и аз това имах наум. Дойдох да се чукаме.

Дж. Т. разтърка големия си корем, после се присегна към електрическия ключ вдясно от него. Светлината тутакси заля мръсната, неприветлива стая. Те се вгледаха един в друг, опитвайки се да свикнат със светлината. Джоузефин закри очите си.

— Загаси това проклето нещо.

— Не. Искам да се махнеш. Веднага!

Тя пристъпи към него.

— Лъжец.

— Не те лъжа. Между нас всичко свърши, край.

Лицето ѝ се изкриви в грозна, подигравателна гримаса.

— Какво има, сладурче, не можеш ли да го вдигаш вече? — тя направи още една крачка.

Дж. Т. искаше да се възпротиви, само че не можеше. Жена му отново сякаш знаеше точно кое копче да натисне, за да го сплаши, да го накара да се почувства като хванато в капан животно с метната върху му мрежа. Колкото повече се опитваше да се освободи, толкова повече мрежата се затягаше.

Имаше нужда да пийне. Зърна бутилката уиски на масата в другия край на стаята. Направи крачка към масата.

— Хм-хм, любовнико — рече тя, поставяйки дланта си върху ръката му.

Дж. Т. я отблъсна и се насочи към бутилката. Вдигна я към устата си и изля уискито в гърлото си. Но горещата, пареща течност не успя да стопи буцата от страх, заседнала там. Тя стана още по-твърда.

Мразеше тази жена и проклинаше деня, в който се бе оженил за нея. Тя бе направила живота му непоносим, натяквайки му от сутрин до вечер, че е некадърник, който никога не е изкарвал достатъчно пари, който никога не ѝ е давал онези хубави неща, за които бе мечтала.

Накрая беше го напуснала, заявявайки, че възнамерява да се разведе. Това бе един щастлив ден от мизерното му съществуване. Сега всичките му надежди за по-хубаво бъдеще бяха застрашени.

— Защо наистина си дошла? — попита Дж. Т.

— Казах ти, миличък, искам да се чукаме.

— Я остави тези глупости, Джоузефин. И двамата знаем, че го правиш, с когото ти падне. Обзалагам се, че и сега си се измъкнала от леглото на някой тип и си дошла тук.

Очите ѝ блеснаха, а гласът ѝ затрепери:

— Ти си свиня. Не знам какво толкова съм намерила в теб.

— Тогава тръгвай си.

— Не, не преди да получа това, за което съм дошла.

Преди Дж. Т. да се досети за намерението ѝ, тя се протегна и свали ципа му. Погледна надолу, после вдигна очи към Дж. Т.

— Виж ти, ама той наистина изглежда умрял.

Дж. Т. блъсна ръката ѝ, после вдигна ципа си.

— Я изчезвай!

Джоузефин се усмихна отново с неприкрита усмивка, заплашителна и опасна.

— Не, миличък. Предпочитам да остана. Ще трябва отново да свикнеш с домашния секс. Знаеш ли, чух за предстоящото ти повишение в службата и възнаграждението, което ще получиш. Искам си моя дял. И от двете.

— Тая няма да я бъде.

— Не си прав. Хайде да забравим миналото — каквото било, било. В леглото винаги сме си допадали. Знам, че мога да вдъхна живот на онова жалко, отпуснато нещо в гащите ти.

Дж. Т. така се разтрепери от ярост, че не можа да измисли какво да отвърне. Само се изпоти като прасе и едва се сдържаше да не избухне. Накрая грабна бутилката с уиски и тръгна към вратата. Там се спря и каза:

— Щом не искаш да си вървиш, тогава аз си тръгвам. А що се отнася до това да се съберем отново, по-скоро ще се срещнем в ада.

Затръшна вратата и зад гърба си чу грубия смях на Джоузефин.

Мигове по-късно, все още разтреперан, Дж. Т. се качи в колата си и потегли.

Спря едва когато стигна до къщата на Лия Фрейзър. Обвиняваше нея за тоя последен гаф. Само да беше се опитала да изтъргува тези бижута, тогава всичко щеше да бъде наред.

А докато тя не направеше тъкмо това, той никога нямаше да има средства да се отърве от тази алчна кучка, за която беше женен.

Отпусна главата си назад върху седалката и се вгледа в прозореца на спалнята.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамо, татко кога ще си дойде вкъщи?

Тези думи късаха сърцето на Лия, която, хванала Коти за ръка, го въведе в стаята на Руфъс.

— След известно време, синко — отвърна Руфъс със слаб, хриплив глас, но върху лицето му имаше усмивка, докато подаваше ръка на сина си.

Лия се беше отбила по-рано, за да разбере как е започнал денят на съпруга ѝ. Дежурната сестра беше ѝ казала, че е седнал в леглото, което се случваше рядко. И тъй като Коти бе настоявал да види баща си, тя реши да опита днес.

Освен това се чувстваше виновна — доста време бе минало, откакто не бе водила детето в клиниката. През това време здравето на Руфъс се бе влошило. Коти сякаш го почувства, вдигайки очи към Лия.

Тя успя да се усмихне въпреки сломеното си сърце:

— Всичко е наред.

Коти изтича до леглото и сложи малката си ръка в голямата, но слаба ръка на баща си.

— Как е моето момче? — задъхвайки се, попита Руфъс.

— Добре. С мама играхме на топка — очите на Коти бяха радостни, после помръкнаха. — Но искам с теб да играя. Мама не играе много добре — той хвърли поглед към Лия. — Непрекъснато пропуска топката и трябва да я гони.

Последното изречение беше казано с такова детско възмущение, че Лия се разсмя. А също и Руфъс, което накара сърцето ѝ да подскочи от радост. Коти беше този, който поддържаше живота в него. Руфъс я обичаше; тя не се съмняваше в това. Но синът му бе звездата в неговия живот, затова се бореше така упорито.

— Съжалявам, каубой, много ми се иска да мога... — пристъп на кашлица прекъсна думите на Руфъс.

Сянка на уплаха премина върху лицето на Коти, той отстъпи назад, когато Лия се спусна към Руфъс. Накрая пристъпът премина, но

съпругът ѝ бе така отпаднал, че отпусна глава върху възглавницата и затвори очи.

— Съжалявам. Аз...

— Шшшт, скъпи, всичко е наред — прошепна Лия, като галеше влажното му чело с ръка.

— Мамо...

Коти не успя да довърши изречението си. Вратата се отвори и в стаята влезе висока кокалеста сестра.

— Ей, здрасти, Коти! — рече тя с усмивка.

— Здрасти — срамежливо отвърна той.

— Добро утро, Хейзъл — поздрави Лия любимата си сестра от персонала.

— Ох, ох, господин Фрейзър, май пак ви е нападнала тази отвратителна кашлица.

— Точно така — потвърди Лия и смръщено склучи вежди.

— Е, това трябва да помогне — Хейзъл подпря главата на Руфъс върху здравето си тяло и я задържа така, докато глътне едно хапче. После се обърна към Коти: — При господин Райли има на посещение едно кученце от приюта за животни. Искаш ли да го видиш?

Очите на Коти светнаха.

— Може ли, мамо?

— Нямам нищо против.

— Е, синко, какво ще кажеш? — обади се Руфъс, като правеше храбри усилия да не кашля.

Лия знаеше колко му струва това усилие, тъй като непрекъснато трябваше да преглъща. Искаше ѝ се да може да направи още нещо за него, но нямаше с какво повече да му помогне. Всичко възможно бе вече направено.

— Ей сега се връщам — каза Хейзъл, съсредоточавайки мислите на Лия към настоящия момент.

Сестрата удържа на думата си. След малко влезе отново в стаята.

— Виж, мамо — извика Коти. — Виж какво има господин Райли.

— О, боже! — Лия погледна мъничкото, гърчещо се кутре в ръцете на сестрата.

Руфъс се разсмя, сетне се закашля. Лия му хвърли бърз поглед.

— Добре ли си?

— Добре съм — после се обърна към Коти: — Хайде, синко, вземи го. Мисля, че сестра Хейзъл малко трудно ще се оправи с него. Това кутренце ми напомня за моето куче, когато беше малко.

Усмихнат, Коти протегна ръце към кученцето, после се разсмя, когато червеното му мокро езиче близна бузата му, а след това и устните му.

— Коти! — извика Лия ужасена. — Не му позволявай да те ближе по устата.

— Защо не? То няма лош дъх.

Лия вдигна безпомощно очи.

— Искаш ли да си поиграеш още малко с него? — попита сестрата, прикривайки усмивката си.

— О, чудесно!

Хейзъл се усмихна широко.

— Ще се върна след малко.

След като сестрата излезе, Коти седна на пода и се опита безуспешно да задържи в ръцете си шавашцото кученце.

— Хайде, кутренце — извика той. — Хайде, кутренце.

Лия седна на леглото до Руфъс и двамата се загледаха в Коти, който запълзя към кученцето. Лия стисна ръката на мъжа си и се усмихна. Руфъс, на свой ред, стисна ръката ѝ и ѝ намигна.

— О-ох — извика Коти.

Лия погледна към него тъкмо когато кученцето вдигаше крака си.

— О, не! Коти, спри го!

— Ами то просто трябва да пикае, мамо.

— Къде си чул тази дума, млади човече?

— Пикая? — невинно попита Коти.

— Да.

Коти вдигна рамене.

Лия се канеше да го смърри, но си замълча, когато Руфъс я дръпна за ръката:

— Ей, всичко е наред. Няма нищо лошо.

Лия се усмихна.

— Прав си, не е кой знае какво. Ще взема хартиена кърпа и ще го почистя.

— Не, почакайте — каза сестра Хейзъл, влизайки безшумно в стаята. — Аз ще се погрижа за това — тя се усмихна на Коти, който

отново държеше кученцето в ръцете си. — Както виждам, твоето приятелче е имало прекеждие.

— Да, госпожо, то се из...

— Коти!

Всички се разсмяха.

— Искаш ли да занесеш кученцето обратно при господин Райли?
— попита Хейзъл.

— Да, госпожо.

— Хайде — насърчи го Лия с усмивка.

Веднага щом те излязоха от стаята, Лия седна до леглото на съпруга си и хвана ръката му.

— По-добре ли се чувстваш?

Руфъс се опита да стисне пръстите ѝ.

— Много по-добре.

— Чудесно — тя преглътна сълзите си. Чертите му се изкривиха в нещо като усмивка.

— Много си красива.

Лия почувства, че се изчервява.

— Хайде, хайде, на кого ги разправяш! Приличам на баба Яга.

— В никакъв случай — изхриптя той.

Тя отново се усмихна, но само с устни. Очите ѝ бяха помръкнали и изпълнени с болка, макар неговите да преливаха от гордост и любов, докато продължаваше да я гледа, сякаш да запечата чертите ѝ в паметта си.

Лия не можа да сдържи сълзите си.

— Не е честно — простичко каза тя. — Още си млад, не е честно — не можеше да овладее гнева, който се надигаше у нея.

— Недей, скъпа. Грижи се за себе си и за сина ни.

— Руфъс, нека да те взема вкъщи, за да мога...

— Не — прекъсна я той. — Нали знаеш какво мисля по този въпрос? Не искам Коти да ме гледа така всеки ден. Не е хубаво нито за него, нито за теб. Трябва да се занимаваш с твоята работа.

Само ако имаше с какво да се занимавам, помисли си тя с болка. Но нямаше никакво намерение да споделя с него тези проблеми, нито пък имаше куража да му каже, че можеше да ѝ се наложи да си го вземе вкъщи, защото застрахователната компания беше фалирала и нямаша вече почти никакви спестявания.

— Впрочем как върви работата ти? Жънеш ли успехи?
— Всъщност да — излъга тя и се опита да се усмихне ведро.
Руфъс вдигна ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.
— Обичам те — каза той. Сега в неговите очи напиреха сълзи. —

И толкова съжалявам...

Лия поклати глава, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Не казвай това. Никога не го казвай. Няма за какво да съжаляваш.

— Избърши тези сълзи, чуваш ли? Трябва да се държиш заради Коти.

— Ще се опитам — тя се усмихна, но усмивката ѝ беше колеблива.

— Направи усилие — той се усмихна и отново стисна ръката ѝ.
— Обещава ли?

— Обещавам — прошепна тя и лекичко издърпа ръката си от неговата, като видя, че заспива.

Лия вдигна глава с чувството, че ще се удави от скръб. Безсилието, което изпитваше, бе непоносимо.

Малко след това стана и излезе от стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

По-късно същия ден Лия седеше в офиса си и оглеждаше един списък на фирми. Бе позвънила на всичките, освен на две, и те — без изключение — вече си бяха наели архитекти.

Колкото и обезсърчаващи да бяха тези телефонни разговори, тя не беше напълно отчаяна. Дълбоко в съзнанието си хранеше малка надежда за проекта на Монтгомъри.

Не биваше да се надява; само щеше още повече да се отчае. Здравият разум ѝ подсказваше, че той няма да наеме за проекта си човек без никакъв опит.

И все пак не можеше да спре да мисли за проекта и за мъжа. Долтън Монтгомъри я беше сварил напълно неподготвена. Не ѝ хареса начинът, по който я гледаше — сякаш искаше да я съблече. А може би, мислеше си тя, това бе параноя, която се дължеше на горчивия ѝ опит в онази фирма.

Освен това беше смутена и от онова особено усещане, което той създаваше у нея. Беше го забелязала в мига, в който влезе в ресторанта. Но ако можеше да получи тази поръчка, знаеше, че ще се справи с параноята си и с неговата самонадеяност.

Лия се изправи, изпъна гърба си, после подскочи, когато проблесна светкавица, последвана от трясък, който разтърси стаята. Разтревожено погледна към прозореца. Трябваше вече да е свикнала с такова време, но гръмотевичните бури още я плашеха. Коти беше отишъл при един приятел; не биваше да го пуска. Тя щеше да се чувства по-добре, ако си беше вкъщи при нея.

Взе дистанционното и тъкмо щеше да включи телевизора, когато на вратата се позвъни. Намръщено се отпрати към всекидневната, отвори вратата и видя Софи, застанала на предната веранда, цялата вир-вода.

— Господи! — Софи се втурна вътре и се спря едва в средата на стаята. — Когато излязох от къщи сутринта, няхах никаква представа, че небето ще се продъни от дъжд.

— Аз също.

— А прогнозата беше, че ще вали проливен дъжд.

— Сигурно.

Софи се разсмя.

— Мога ли да взема една хавлиена кърпа?

— О, извинявай. Трябваше да видя, че изглеждаш като удавен плъх.

— Благодаря — измърмори Софи, преди да се затътри към банята. Няколко минути по-късно тя седеше срещу Лия на масата в трапезарията, а пред нея димеше чаша френско кафе с ванилия.

— Ммм — каза Софи, вдъшвайки аромата. — Благодаря. Точно това, от което имам нужда, но си мислех, че сигурно пиеш чай с лед. Навън е такава ужасна влага.

— Сега съм в такова настроение.

— Била си в клиниката, нали?

— Заведох Коти.

— Как мина?

Лия преглътна една въздишка, преди да отпие от кафето.

— Всеки път, когато го вода там, сърцето ми се къса.

— Мога да си представя какъв ад е това за теб. Те помълчаха известно време, после Лия каза:

— Цял следобед въртя телефона. Засега нищо.

— Това не е единственият ти проблем.

Чашата на Лия замръзна във въздуха, преди да стигне до устните й.

— Какво имаш предвид?

— Онова досадно копеле още се навърта наоколо.

Очите на Лия се разшириха.

— Дж. Т. Партридж от застрахователната компания?

— Да.

— Искаш да кажеш, че е тук, отвън, в това противно време?

— Само си подай носа навън и подуши оня гаден мирис, тогава ще ми повярваш.

— Онзи мръсник.

— Мръсник и половина.

— О, Софи, ами ако ме арестуват заради онази кражба? — Очите на Лия се изпълниха с уплаха.

Софи махна с ръка.

— А, това никога няма да стане. Моят съвет е да не обръщаш внимание на това влечуго и да използваш енергията си, за да намериш някоя хубава работа, а не такава за дребни пари.

— Странно е, че го казваш — Лия се загледа в дъжда през прозореца, после отново погледна Софи. — Всъщност имах интересна среща преди два дни точно за такава работа.

Софи зяпна от изненада:

— Защо не ми каза?

— Защото мисля, че нищо няма да излезе, затова.

— Все пак трябваше да ми споменеш. И с кого беше срещата?

— Долтън Монтгомъри.

— Долтън Монтгомъри. Долтън Монтгомъри. Това име ми е познато — изведнъж лицето на Софи се оживи. — Това е онзи — почти съм сигурна, — който известно време се срещаше с приятелката ми Синтия, после я заряза.

— Никак не бих се учудила. Навсякъде върху него сякаш са татуирани думите покорител на женски сърца.

— Значи е хубав, а?

Лия сви рамене.

— Бива го.

— Какво значи „бива го“?

— Интересува ли те? — Лия се усмихна.

— Защо не? Нито съм умряла, нито съм омъжена.

— Още не, поне засега — закачи я Лия.

— Точно така. Е, как изглежда?

— Все пак не мисля, че Луис ще погледне с добро око на твоя интерес към друг мъж.

— Вече ти казах: не съм нито умряла, нито още омъжена.

Лия само поклати глава.

— Ами висок и рус е, има някак си неправилни черти, които, ако се анализират поотделно, не биха били привлекателни. Но събрани заедно, представляват доста интересно цяло — това, което пропусна да каже, бе, че не е честно един мъж да има очи като неговите — дълбоки и черни, с гъсти мигли и добре очертани вежди.

— Значи интересен, а?

Лия сви устни.

— Това е само образно казано.

— Нали знаеш кой е?

— Нямам никаква представа.

— Не може да бъде. Помисли. Името Монтгомъри не ти ли говори нещо?

— Не.

— Е, хайде де. Баща му, вече покойник, бе сенатор от Луизиана. Беше толкова влиятелен, мислеха го за втори Хюи П. Лонг.

— А, ето откъде Долтън Монтгомъри има пари за този проект.

— Който представлява какво? — Лицето на Софи се оживи.

Лия ѝ разказа най-важното от разговора си с Долтън.

— Уау! Даваш ли си сметка, че такава работа възлиза на милиони?

— Затова знам, че няма да я получа, особено след като направи справка за мен.

— Предполагам, не си му дала името на онзи негодник Купър Андерсън за справка?

— Трябваше да му кажа къде съм работила преди. Освен това приятел на някакъв негов приятел му е казал за мен.

— Ясно. Все пак ще стане голям гаф, ако говори с него.

— Знам. А не забравяй и Елън Тибодо и нейното обвинение.

— Значи не спомена за кражбата?

— Не, просто не можах да го направя. Защо да се унижавам без никаква причина?

— Умен ход — Софи замълча за момент. — Какво според теб го е накарало да ти се обади? В края на краищата ти си нямаш и понятие от казина и клубове.

— Не мога да си го обясня — каза Лия и въпросително сви устни. — Каза ми само, че получил добри препоръки за мен.

Софи сви рамене.

— Кой знае, късметът ти може най-после да проработи.

— Ами! Някоя голяма фирма, може и моята старата, накрая ще вземе поръчката.

— Не се знае. Сега да стискаме палци, а и всичко останало.

— Междувременно аз трябва да си потърся работа — каза Лия обезсърчена. — Някакви идеи?

— Виждам две имена в този списък, които не са задраскани.

— Права си.

— Позвъни им.

Лия вдигна телефона.

В офиса на най-горния етаж на проектантската фирма „Купър, Томас и Суейн“ настъпи мълчание, докато двамата мъже се гледаха.

— Е, какъв е резултатът? — попита Купър Андерсън, най-старшият от съдружниците.

— Разговарях с една дузина кандидати и никой от тях не се оказа подходящ.

Даруин Томас, вторият по старшинство, наистина изглеждаше обезпокоен.

— Ще продължаваме да търсим и това е.

Даруин се изправи и отиде до прозореца на луксозния кабинет. Намръщен, Купър го наблюдаваше и си мислеше колко е комичен с плешивата си глава и издути бицепси. Стана му смешно, но не се засмя.

— Искам да знам защо, по дяволите, пусна Лия Фрейзър да си ходи — сега Даруин се беше обърнал и хвърляше гневни погледи към Купър.

Купър се напрегна.

— Много грешиш, приятелю. Един ден тя просто се появи усмихната и каза сбогом.

— Е, хайде де, Купър, откако позволяваш на разни женички да ти погаждат номера? Сигурно има и нещо друго. По дяволите, човече, тя изкара много пари за тази фирма. Освен това чакаше я страхотна кариера.

— Изборът беше неин, Даруин — отвърна Купър студено. — И на мен не ми харесва, както и на теб.

— Тогава накарай я да се върне — Даруин хвърли папката на бюрото на Купър. — Никой от тия не може да се сравнява с нея — обърна се и отиде до вратата, където се поспря. — Впрочем Уолтър е на същото мнение като мен.

Той затръшна вратата след себе си и Купър се сепна. Чудесно, няма що, помисли си той. Двама срещу един, което предвещаваше неприятности за него. Ако разберат...

Изруга на глас.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дьошан изпъшка, после се раздвижи, докато Силвия продължаваше да го измъчва с езика и зъбите си. Не трябваше да е тук, знаеше го много добре, но не можа да устои.

Бременна или не, тази жена се бе превърнала в нещо като наркотик за него, от който не можеше да се отърве. Освен това разчиташе, че ще убеди Силвия да не казва на жена му за бебето, като ѝ обещае да се разведе с нея.

Но всичко по реда си, каза си Дьошан, като вплете пръсти в черната коса на Силвия.

— Ела отгоре — настоя той с гърлен глас.

— Ъ-ъ, скъпи — прошепна тя, като го погледна изпод кичури коса.

Той я стисна по-силно.

— Какво искаш да кажеш с това „ъ-ъ“?

Тя му се усмихна мило.

— Нямам намерение да се чукам с теб, докато не кажеш на жена си или не ми дадеш малко пари.

Той я отблъсна и в същото време желанието му го напусна.

— Малка кучка! Казах ти, няма да позволя да ме изнудваш.

Тя се разсмя.

— Много добре знам какво говоря, защото държа всички козове.

— Колко пари ще ми трябват да се отърва от теб?

— Петдесет хиляди.

Дьошан едва не се задави.

— Чуваш ли се какво приказваш! Нямам толкова пари, а дори и да имах, нямаше да ти дам.

Изражението на Силвия се промени, макар че гласът ѝ остана същият. Беше все така тих.

— Няма накъде да мърдаш, донжуан такъв, така че помисли добре върху онова, което току-що каза — тя замълча и перна с ръка

омекналото му самочувствие. — Защото ако не го направиш, наистина ще съжаляваш. Обещавам ти.

— Върви по дяволите! — Дьошан скочи от леглото, навлече дрехите си бързо, опасявайки се, че ще повърне, преди да успее да излезе. Не повърна, а Силвия само се разсмя.

Озовал се навън, той се облегна върху стената на сградата, все още дишайки тежко. Не обичаше жена си, но със сигурност не обичаше и Силвия. И мисълта за някакво ревливо бебе, което щеше да се появи в живота му, го отвращаваше. Искаше или не, беше принуден да купи мълчанието на Силвия. Единственият начин да го направи бе да притисне Долтън и да го принуди да открие своето отроче.

Дьошан избърса уста с опакото на ръката, докато пристъпваше несигурно към колата си. Не можеше да отлага повече. Утре щеше да предприеме нещо и да провери докъде е стигнал господин Монтгомъри.

— Не, мамо, този следобед съм заета.

— Защо?

— Защото се опитвам по всякакъв начин да си намеря работа — отвърна Лия, като се мъчеше да се сдържа. — Непрекъснато въртя телефона. Нали знаеш как става?

— Не, не знам как става.

Лия усещаше, че Джесика търси с кого да се скара, докато седи сама вкъщи, мисли за разни неща и пуши цигара след цигара. Макар да бе казала, че е скъсала с този лош навик, Лия не й вярваше. Джесика просто не пушеше вече в нейно присъствие.

Лия въздъхна.

— Нещата стоят така, мамо, ако скоро не си намеря добра поръчка, ще трябва да доведе Руфъс... — гласът ѝ секна. Пое си дълбоко дъх и продължи: — Той ще трябва да се прибере вкъщи.

— Ако беше ме послушала навремето — хапливо каза Джесика, — сега нямаше да си в това ужасно положение. Щеше да имаш чудесен дом и много пари...

— Виж какво, трябва да тръгвам. Коти ме вика — Лия бе чула достатъчно и нямаше желание да слуша повече тая стара песен. — Ако наистина ти трябва нещо, обади ми се.

— Не знам дали ще има полза от това. Ти няма да ми помогнеш.

Следващото нещо, което Лия чу, бе противният сигнал в слушалката. Първоначалната ѝ реакция бе да изкрещи от отчаяние, но знаеше, че това няма да доведе до нищо, освен да изплаши сина ѝ, което не можеше да направи. Животът му и без това беше твърде объркан.

По дяволите майка ѝ! Някой ден...

Тази мисъл бе прекъсната, когато телефонът иззвъня под ръката ѝ.

— Ало! — Само дете не изкрещя, мислейки, че отново е майка ѝ.

— Лия?

Тя позна гласа. Беше Купър Андерсън, старият ѝ шеф. Мигом застана нащрек, стисна ръба на масата и каза:

— Да?

— Всичко наред ли е? — попита той със спокойния си и самоуверен глас.

Лия потисна първоначалната си реакция да му каже да върви по дяволите и да тръшне телефона. Не обърна внимание на въпроса му и зададе своя:

— Какво искаш?

— Всъщност искам да разговаряме.

— О?

— Имам малко свободно време в един часа. За теб удобно ли е тогава?

Може и да грешеше, но ѝ се стори, че долови нещо угодническо в гласа му. За миг отново се изкуши да му каже да върви по дяволите. Но защо да наврежда на себе си? Защо да не чуе какво има да ѝ казва? Би могла да намери отговори на въпроси, които я измъчваха, откакто бе напуснала фирмата.

Както бе казала и на Софи, подозираше, че влиянието на Купър имаше нещо общо с факта, че не можеше да си намери никаква работа, че той зад гърба ѝ я клеветеше. Ако беше така, искаше доказателства.

— Е?

— Добре. Ще дойда.

— Чудесно. Няма да съжаляваш.

След като приключи с телефона, Лия се опита да направи каквото може с остатъка от сутринта — това лошо начало на деня.

Най-напред майка ѝ, после противният ѝ бивш шеф. Щеше ли да ѝ провърви?

Кабинетът не се бе променил, нито пък самият той. Но какво бе очаквала, запита се Лия. Не беше минало чак толкова време, откакто напусна фирмата. Тя седна на стола пред бюрото му от скъпо черешово дърво в луксозно обзаведения кабинет и продължи да се взира в него.

Всъщност, като се вгледа по-внимателно, той се бе променил. Макар че красивите му черти бяха непокътнати, беше си пуснал мустаци, които не му стояха особено добре. Освен това като че ли беше прибавил още няколко килограма или кой знае — още мускули? Имаше вид, сякаш редовно се занимава с гири, което би било в неговия стил. Да не изглежда така, сякаш току-що е слязъл от страниците на GQ^[1], макар и на шейсет години, би било удар за Купър. Шикозният му костюм на тънки райета и вратовръзката отразяваха точно този начин на мислене.

— Е, бива ли ме? — попита той с усмивка, която откри чудесните му бели зъби.

— Не бъди толкова суетен — Лия не се и помъчи да прикрие презрението си.

Изражението му стана по-студено, после той се разсмя.

— Защо искаше да ме видиш, Купър? — попита Лия, която нямаше търпение да приключи срещата.

Лицето му отново стана напрегнато, но когато заговори, гласът му беше достатъчно предразполагащ.

— Липсваш ни тук.

— О, нима? Как така? — Лия бавно изглади една гънка върху пурпурната си памучна пола, без да сваля очи от него. Нямаше намерение да се предава лесно, нито да си губи времето.

— Променила си се, Лия — рече той без заобикалки. — Изглеждаш... — замълча, сякаш търсеше подходящата дума. — Зла, може би така трябва да се изразя. И това никак не ти отива.

— Никак не ме интересува какво мислиш за мен, Купър. Но ако не си чул, мъжът ми умира.

Тихият ѝ, но студен глас сякаш проби бронята му от самоувереност. За момент той изглеждаше така, сякаш не знаеше какво

да отговори. Но както обикновено, бързо се съвзе и каза съчувствено:

— Чух за това и не мога да ти опиша колко много съжалявам.

— Благодаря — отвърна тя, без да му повярва на нито една дума.

— Но не за това си ме повикал тук — това простичко изявление възстанови официалния характер на срещата им.

Купър се размърда на стола си.

— Да, така е.

Тя чакаше.

Той въздъхна, погледна навън през прозореца, после отново към нея. Лия забеляза капчиците пот върху челото му, макар в стаята да беше толкова студено, че тя можеше да се използва за хладилна камера.

— Аз... ние искаме да се върнеш във фирмата.

Лия едва не се разсмя на глас, но се възпря навреме. Не й пукаше дали ще го обиди или не, но отново бе любопитна да разбере за какво става дума.

— Кои са тези ние?

— Съдружниците ми и аз, разбира се.

Веждата на Лия се изви в безупречна дъга.

— Разбира се.

Купър се изчерви, после приглади мустаците си.

— Е, добре, Лия, ти се позабавлява за моя сметка, сега нека да обсъдим най-важното.

— И какво е то?

— Парите — той се наведе напред. — Колко пари ще са нужни да те върнем обратно?

— Повече — отколкото имате.

Той се усмихна и се отпусна назад в стола си.

— О, не съм много сигурен. Във всеки случай не мисля, че ти си в изгодна позиция.

— И какво точно знаеш за моя бизнес? — гласът ѝ беше изпълнен с напрежение.

— Знам, че финансово си много зле, че не можеш да си намериш работа.

Лия кипна отвътре при тази неприкрита арогантност. С удоволствие би му смачкала фасона.

— Все пак подозирам, че и ти имаш принос за това — отвърна тя със спокойна, но безцеремонна откровеност.

Купър премигна, после се вгледа в нея, сякаш да се увери, че е чул правилно.

— Моля?

— Чу ме много добре и знаеш какво имам предвид.

— Опасявам се, че не. Ако не можеш да си намериш работа, сигурно е заради това, че си обвинена в онази кражба. Жалко, че се случи в началото на пътя ти към независимост.

— Спести си неискреното съчувствие, Купър. И двамата знаем, че това не е единствената причина да не мога да си намеря работа.

— Но не можеш да обвиняваш мен, нито фирмата — разфуча се той.

— Мисля, че мога.

Купър изопна устни и те изтъняха.

— Не те поканих тук, за да спорим. Смятам, че твоето бъдеще е тук, при „Купър, Томас и Суейн“. Защо не се откажеш от опитите си да пробиеш сама и не се върнеш при нас?

— Благодаря, но няма да стане.

— Защо, по дяволите, не? Ще направим всичко възможно да останеш доволна.

Той назова една цифра и Лия само дето не зяпна от изненада. Някак си успя обаче да запази самообладание, макар че сърцето ѝ биеше лудо.

— Въпреки всичко отговорът е не.

Лицето на Купър се разкриви. Тя не беше изненадана — то винаги погрозняваше, когато беше ядосан.

— Ще съжаляваш за това.

Лия стана и се приближи до бюрото:

— Не мисля така.

— Тази фирма е много влиятелна.

— А, значи признаваш, че си използвал това влияние, за да ме саботираш?

Купър пребледня.

— Ти нарочно изопачаваш думите ми. Не съм казвал такова нещо.

— Е, намекна го — каза Лия — и това ми е достатъчно. И тъй, махни се от пътя ми, Купър.

Той се изхили.

— Не можеш да ме уплашиш. Имам толкова голямо влияние, че ако реша, ще ти уредя никога да не получиш добре платена работа.

Лия се наведе над бюрото му и приближи лицето си до неговото толкова, колкото можеше да понесе, после каза с тих глас:

— А аз мога да ти уредя да отидеш в затвора за сексуален тормоз.

Той отвори уста, но от нея не излезе нищо.

— Не съм забравила времето, когато ме преследваше в онази стаичка — изгледа го отгоре до долу. — Ще помисля и върху това, преди да предприема друга необмислена крачка.

При тези думи тя се обърна кръгом и спокойно отиде до вратата. Когато я затвори след себе, стори й се, че чу сподавен звук.

Продължи да върви.

— Благодаря ви, че наминахте, господин Андерсън.

— Наричайте ме Купър, моля ви.

— Добре, Купър — каза Долтън, като пое протегнатата ръка на архитекта.

— Ще очаквам с нетърпение да ни се обадите — гласът на Купър бе в унисон с възбудата, изписана върху лицето му. — Вашият проект ще бъде едно внушително начинание и отново ви повтарям: убеден съм, че моята фирма е точно тази, която ви трябва. Ще направим нещо много специално, истинско място за забавления.

— Сигурно е така — отвърна Долтън с глас, лишен от емоция.

— Добре, бихме могли да работим чудесно заедно. Въпреки вълнението, което ясно личеше в гласа на Купър, Долтън беше уклончив.

— Ще ви се обадя.

Купър тъкмо се канеше да отвори вратата и да излезе, когато Долтън каза:

— Тъъ, какво можете да ми кажете за Лия Фрейзър?

Купър бързо се обърна.

— Какво за нея? — гласът му бе така непреклонен, както раменете му.

Интересно, помисли си Долтън.

— Какво представлява като архитект?

Купър се усмихна самодоволно.

— В никакъв случай не е от калибъра, който ви трябва за тази работа.

— Работила е при вас, нали?

— Така е, само че не се справяше както трябва. Почувствахме голямо облекчение, когато напусна, за да започне самостоятелен бизнес.

— Значи искате да кажете, че не я бива в работата й?

— Точно това искам да кажа — Купър пристъпи още малко навътре в стаята и заговори конспиративно: — Всъщност сега си има неприятности заради някакви бижута, които изчезнали от къщата, където е работила напоследък.

— О, нима?

— Да — самодоволната усмивка на Купър стана още по-самодоволна. — Забравете за нея. На вас ви трябва някой от по-висока класа — замълча. — Все пак любопитен съм откъде сте научили за нея.

— Правя справки за няколко фирми — каза Долтън със спокоен глас. — Както малки, така и големи.

— Разбирам — Купър беше очевидно раздразнен. — Когато дойде време да се върши работа, струва ми се, ще разберете, че моята фирма най-добре ще я свърши.

Долтън се усмихна:

— Непременно ще го запомня.

— Добре, добре — Купър се присегна към възела на вратовръзката си и го разхлаби. — Ще чакам да ми се обадите.

Долтън не отвърна нищо.

Долтън се взираше през прозореца в океана и му се искаше и той да яхне вълните като онези със сърфовете. Не можеше да си позволи този лукс, във всеки случай не сега.

Чувайки шум, той се обърна и видя Тони да влиза в импровизирания им офис.

— Кой беше онзи, който току-що си тръгна?

— Едно копеле.

Тони повдигна вежди, после се засмя.

— Точно така си помислих и аз.

— Е, това иде да покаже, че големите умове мислят еднакво.

— Разбирам те.

Усмивката на Долтън се стопи.

— Виж какво — каза Тони, — ако няма нищо належащо в момента, имам малко лична работа, която трябва да свърша.

— Няма проблеми. Върви. Ще говорим по-късно.

Долтън дори не забеляза кога излезе Тони. Отново мислеше за Лия и какво да прави с нея. Погледна резюмето, което му беше изпратила. Вече имаше другите справки за нея и бе получил само блестящи отзиви за способностите ѝ като архитект.

Все пак искаше да разговаря с Купър Андерсън само за да види каква е реакцията му по отношение на Лия. Не знаеше какво се бе случило между тях, но каквото и да бе то, не беше нищо хубаво.

Но ако трябваше да избира, беше на страната на Лия. Що се отнасяше до кражбата, нито за секунда не допускаше, че тя има нещо общо с нея.

Да я наеме ли? Това беше много важен въпрос. Трябваше ли да пусне в ход този безумен замисъл? Да. Нямахме друг избор, защото Паркър беше объркал всичките му планове. Трябваше да се доближи до това дете. Единственият начин да го направи беше чрез Лия. Но не всичко бе загубено. Вярваше, че Лия е най-добрият архитект и дизайнер за тази работа. Изглеждаше ентусиазирана, схватлива ѝ интелигентна. Не можеше да желае нищо повече. И все пак нещо го възпираше да я наеме и не знаеше какво.

Облегна се назад в стола си и отчаяно сбърчи чело.

---

[1] Американско мъжко модно списание — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Забрави за това, Лия. Той няма да позвъни.

Беше минала седмица, откакто се срещна с Долтън Монтгомъри. Знаеше, че няма почти никакъв шанс да получи тази шикозна поръчка. Все пак в този ведър, слънчев, макар и влажен следобед не искаше да приеме голата истина.

Но имаше някакъв проблясък. Усърдието ѝ в търсене на работа беше дало резултати. Бе получила поръчка за реконструкция на малък комплекс от офиси. Беше развълнувана от възможността да работи отново, ако и възнаграждението да бе почти символично, защото трябваше да отстъпи от цената, за да вземе поръчката.

Лия вдигна поглед от листовите, разхвърляни върху бюрото ѝ, после разтри мускулите на врата си, бяха схванати и я боляха. Трепна, после отново се съсредоточи върху работата си.

Общо взето, беше организиран човек. Нямаше никакво „общо взето“ — тя беше организирана, или поне докато не се разболя Руфъс. Сега всичко бе по-различно.

Винаги се бе смятала за слаб човек, който не иска да създава конфликти и държи всичко да си тече гладко. По този начин бе преживяла детството си, съгласявайки се с другите — главно с майка си, — като се оставяше да вземат решения вместо нея. Но всичко се промени, когато за пръв път разсърди майка си, отказвайки да учи право. Втория път беше, когато се ожени за Руфъс.

Много хора сега я смятаха за твърд човек, но тя си знаеше най-добре. Под фасадата от непоколебимост се криеше онази крехка пеперуда от детството ѝ. Някак си все пак успяваше да взима решенията, които бяха необходими. Но тази отговорност ѝ тежеше. Обичаше да бъде обграждана с нежност и внимание.

Харесваше ѝ да бъде съпруга, но вече не беше. Обичаше да бъде майка, само че сега беше и майка, и баща. Страхуваше се обаче, че не е вече добра майка, нито добър баща. Дори не беше сигурна дали харесва сама себе си.

Лия копнееше за силни ръце — да я обгърнат, да поемат страданието, което витаеше край нея като дълнопробен парфюм. Силни ръце като тези на Долтън Монтгомъри.

Ужасена от тази мисъл, скочи от стола и се помъчи да овладее чувствата си. Нямаше да се предаде, нито щеше да позволи на някой като Долтън Монтгомъри и неговия съблазнителен проект да я карат да унива.

Надявайки се да намери утеха в чудесния ден, Лия отиде до прозореца само за да открие, че погледът ѝ несъзнателно обхожда улицата. Сега ѝ трябваше само един като Дж. Т. Партридж, който да се навърта наоколо. Не видя обаче нищо подозрително. Изпита огромно облекчение, когато отмести поглед към алеята за коли и поставения там баскетболен кош.

Погледът ѝ стана нежен, когато се насочи към Коти, а също и Софи и годеника ѝ Луис Епълби, които се опитваха да научат сина ѝ да стреля правилно в коша.

Не можеше да чуе всичко, което си говореха, но знаеше, че се забавляват. Смехът на Коти, когато Луис го повдигна така, че да може да вкара кош, стопли сърцето ѝ. Тя самата се разсмя с глас. После смехът секна. Руфъс трябваше да прави това.

Лия загърби тези мисли и изключи съзнанието си за всичко останало, освен за тримата, които се забавляваха отвън. Луис ѝ харесваше, макар че не го познаваше добре. Може би щеше да е хубаво, ако Софи се омъжи за него. Но Лия имаше своите съмнения по този въпрос.

Софи просто не беше готова за семеен живот, макар че все някой ден трябваше да предприеме тази стъпка, особено след като бе заявила, че иска да има една дузина деца, тъй като тя самата бе единствено дете. Очевидно и на Луис му се искаше същото — той също беше единствено дете.

Софи обожаваше Коти. Лия изтръпна, като си помисли какво ли би правила, ако не беше приятелката ѝ и нейната всеотдайност. Реши да се позабавлява заедно с тях, обърна се и тръгна към вратата, когато телефонът иззвъня и я принуди да спре насред пътя.

— Чудесно — промърмори и се втурна да го вдигне.

— Госпожа Фрейзър?

Пулсът ѝ отскочи рязко. Макар че бе разговаряла с него съвсем кратко време, щеше да разпознае този глас, както и очите му, и на оня свят. Те принадлежаха единствено на Долтън Монтгомъри.

— Да?

Той се засмя.

— Изглеждате задъхана.

Дълбокият дрезгав глас стържеше нервите ѝ като шкурка. Прииска ѝ се да тръшне телефона и никога повече да не разговаря с този мъж. После разбра колко е абсурдно всичко това и възвърна спокойствието си.

— Всъщност тъкмо бях тръгнала да излизам.

— Съжалявам. Да не ви попречих?

— Не, не, няма нищо. Канех се да погледам как синът ми играе баскетбол — защо ли му каза това? Какво го интересува синът ѝ и дали играе баскетбол или не? Нервно бръцолевене, ето това беше всичко.

Мълчанието се проточи.

— Господин Монтгомъри?

— Тук съм. Вижте, искам да разговаряме отново. Скоро.

Лия облиза сухите си устни.

— Това означава ли, че смятате да ми възложите тази работа?

— Това означава, че вече съм ви я възложил, ако вие искате.

Лия онемя от изненада. Сигурно не беше го чула добре.

— Госпожо Фрейзър, все още ли сте там?

— Да, разбира се, че искам — рече тя задъхано.

— И на мен така ми се струва.

Нямаше ли в гласа му лека насмешка заради детинското ѝ вълнение? Ако е така, да върви по дяволите. Но пък очевидно той никога не бе желал нещо истински в живота си. Разбира се, винаги бе живял в охолство.

— Наистина, господин Монтгомъри — тя се опита да говори с професионално безпристрастие. — За един архитект, който тъкмо е решил да започне самостоятелна кариера, проект като вашия е уникален шанс.

— Кога можем да се видим отново?

— Когато ви е удобно.

— Какво ще кажете за утре, към три часа?

— Къде?

— В клуба — даде ѝ координатите.

— Добре. Ще дойда — Лия се поколеба. — Бих искала да ви попитам защо избрахте мен? Имам предвид...

— Ами да кажем например, че не съм искал да си имам работа с някоя голяма фирма — този път той замълча. — И да кажем например, че не ми е харесал Купър Андерсън.

Лия беше смаяна и не промълви нито дума. Очевидно от нея не се очакваше да каже нищо, защото Долтън продължи:

— В три часа, госпожо Фрейзър — с тези думи той затвори.

Лия не знаеше колко време стоя така зашеметена, преди омекналите ѝ крака да я отведат до вратата. Едва там възбудата от разговора я завладя. Тя буквално обви ръце около себе си, разсмя се високо, после отвори със замах вратата.

— Ей, разбойници, я довлечете задниците си тук. Време е да празнуваме!

Коти притисна устата си с ръка:

— Аха, мама каза мръсна дума.

Луис разроши косата му.

— Не, приятелче. Виж, ако беше казала...

— Да не си посмял! — намеси се Софи и ощипа Луис по ръката.

Коти погледна единия, после другия. Софи се обърна към Лия:

— Какво, за бога, трябва да празнуваме?

Лия се разсмя отново.

— Влезте вътре и ще разберете.

— Наистина имаш великолепно дупе.

Софи хвърли поглед към Луис.

— Какво е това твое внезапно увлечение?

Луис се засмя и я погледна похотливо.

— Не е внезапно и го знаеш. Когато те видях за пръв път, заинтригува ме твоето дупе.

— Ти си извратен.

Луис се разсмя.

— И адски възбуден.

— Няма начин, не след...

— Искаш ли да видиш?

— Не, искам нещо за ядене. Настроена съм за среднощен пикник.

Луис въздъхна.

— Добре. Ще видя какво има в хладилника.

— Ще почакам — весело отвърна Софи. — О, между другото, и твоят задник никак не е лош.

Луис се спря и се обърна, в очите му светеха искрици.

— Ще продължим разговора, като се върна.

Софи се усмихна, после се излегна върху леглото и зачака — никога в живота си не бе изпитвала такова задоволство.

Част от въодушевляването ѝ се дължеше на тази скъпо платена работа, която падна на Лия като от небето. Софи не можеше да повярва, нито Лия. Нито пък Луис. Никой от тях обаче не желаше да се занимава с въпроса защо Долтън Монтгомъри бе направил точно този избор.

Задълженията на Софи във връзка с проекта щяха да бъдат да надзирава обзавеждането на офиса. Знаеше, че ще се справи с това предизвикателство. Бе решила да продължи задочно образованието си и да се дипломира като архитект. Още не бе казала на Луис за намерението си.

А, Луис... най-хубавото нещо, което беше ѝ се случвало. Макар че бе от щата Ню Йорк — чистокръвен янки, тя нямаше нищо против. Софи се унесе мислено и се усмихна. Всъщност той беше истинско съкровище, също като съпруга на Лия, Руфъс, само че много по-млад.

Луис беше последвал една приятелка в Мисисипи преди около две години. Но от връзката им не бе излязло нищо. Канеше се да се върне на север, когато се запозна със Софи на събиране у техен общ приятел. Софи го хареса веднага, той не беше се засегнал от закачките ѝ относно акцента му. По-късно тя реши, че това е любов от пръв поглед, макар че не го каза на никого, защото звучеше толкова сантиментално.

Беше висок и привлекателен, с руса коса и сини очи. И което беше по-важно — имаше добър характер и се отнасяше с нея като с кралица. Освен това имаше чудесна работа като помощник-администратор в местната болница. Единственият му недостатък беше желанието му да се оженият веднага и да имат една дузина деца.

Що се отнасяше до децата, Софи нямаше нищо против — тя също искаше много деца. Плашеше я женитбата. Веднъж вече беше минала по този път и не гореше от желание да пробва отново, поне не толкова скоро.

— И така, какво става в този твой коварен мозък? — попита Луис, появявайки се отново в стаята с табла, върху която имаше сирене и бисквити, плодове и вино.

Софи се изправи и го наблюдаваше, докато слага подноса в средата на леглото, после самият той седна.

— Е, кажи си тежката дума.

— М-мм, изглежда много вкусно, а пък аз умирам от глад.

— Само защото беше толкова ненаситна преди малко.

Софи го замери с ягода. Той се засмя, после стана сериозен.

— Имам една изненада за теб — каза той.

— О?

— Вероятно ще бъда назначен като администратор в друга болница.

Софи разтвори широко очи и извика:

— Но това е чудесно! — наведе се и го целуна.

След миг той каза:

— Ако получа този пост, ще се омъжиш ли за мен?

Софи му отговори без заобикалки:

— Не. Знаеш какво е отношението ми по този въпрос.

— Знам, но искам деца, а годините си вървят.

— Предполага се, че това е повече проблем на жената — тя млъкна и наклони главата си настрана. — Кой е казал, че не можем да имаме дете без брачно свидетелство?

Луис повдигна вежди.

— Би ли се решила на това?

— Може би.

— Ти си нещо много специално, Софи Бовоар.

— Ти също, Луис Епълби, макар че си скапан янки и не знаеш южняшкия говор.

— Да, но ще го науча.

Погледът ѝ стана замечтан, докато дъвчеше сирене и бисквити.

— Да, ние сме щастливи — тя замълча. — Как ми се иска...

— Знам за какво мислиш. И на мен ми се иска. Животът на Лия е ад, толкова ми е мъчно за нея.

— На мен също. И никой не може да каже кога ще свърши всичко това. Дори когато умре Руфъс, тя ще си остане с тази празнота отвътре.

— Прекарва часове с него всеки ден, нали?

— Да, повече, отколкото трябва, според мен — отвърна Софи. — Напрежението ѝ се отразява. Решила е да бъде суперсъпруга, супермайка и супер бизнесменка. Не може да бъде всичко това едновременно, но не иска да се откаже от нито едно от тези си задължения.

— Е, сега, след като има тази работа, финансовото ѝ бреме ще поолекне.

— Ако тази работа наистина се окаже чак толкова хубава.

— Какво искаш да кажеш? — очите на Софи се помрачиха.

— Не знам, има нещо в цялата работа — прекалено хубаво е, за да е истинско.

— Да, чух те, като го каза на Лия.

— Но ще видим, и то скоро. Само трябва да стискаме палци и всичко друго, освен краката си... — замълча и се усмихна дяволито. — Като заговорихме за крака...

С пламнали очи Луис избута встрани таблата и протегна ръце към Софи.

Софи се засмя, а устните му се сляха с нейните.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Добре ли съм облечена?

Лия за пети път си задаваше този въпрос, което бе смешно. Работата вече ѝ бе възложена, защо тогава тази паника дали изглежда добре или не? Сигурно защото искаше да докаже, че наистина е най-добрият избор. Затова бе решила да бъде олицетворение на хладнокръвна, невъзмутима бизнес дама, която знае как да се държи в един мъжки свят.

Тази работа представляваше шанс, който се пада веднъж на един милион, така че не можеше да си позволи никакви грешки. Тя не само щеше да облекчи финансовото ѝ положение, но щеше да възстанови репутацията ѝ и да ѝ възвърне самочувствието като правоспособен архитект и дизайнер.

Мислите на Лия се прехвърлиха върху Руфъс, той беше на легло и умираше. За момент я обзеха чувства на вина и безпомощност, който бяха толкова силни, че трябваше да се опре на шкафа до нея, за да не залитне. Как можеше да бъде толкова суетна?

Руфъс беше причината. Ако тази работа потръгнеше, тогава той можеше да остане в клиниката още известно време.

Лия се опита да потисне мъката си, присегна се и взе големите си златни обеци с халки. Беше решила да облече един удобен костюм от три части с къса пола и подходящ чорапогащник, макар че денят обещаваше да бъде зноен. Последен поглед в огледалото и бе готова да тръгва, казвайки си, че не изглежда никак зле в светлия зеленикавосин тоалет. Той придаваше цвят на бледото ѝ лице.

Коти беше пренощувал у един свой приятел, така че нямаше да го прибира вкъщи и да се занимава с него, което бе добре дошло за нея. Знаеше, че ще ѝ трябва повече време, което иначе щеше да отдели за него. Буйното дете обичаше да нахълтва в стаята ѝ, докато тя се обличаше, и да я обсипва с безброй въпроси. С усмивка върху устните при мисълта за сина си Лия взе чантата си и излезе.

Когато се озова под ослепително изгарящото слънце, тя погледна часовника си и забеляза, че тръгва четиридесет минути по-рано. Почувства се като пълна глупачка и тъкмо се канеше да се обърне и да се прибере вкъщи, когато го видя или по-скоро — подуши.

Лия вдигна глава. Насреща по тротоара се задаваше Дж. Т. Партридж, а куртката му беше в по-добро състояние, отколкото дрехите му. Макар че ризата му изглеждаше гладена, върху издадения му корем имаше мазно петно. На Лия ѝ се повдигна.

— Я виж ти, я виж ти, колко сме нафукани. Да не би случайно да сме тръгнали да въртим търговийка, а?

Лия се смрази от злобата, която разяждаше този човек. Това, което не можеше да разбере, беше личната му вендета към нея. Въпреки всичко той я плашеше. Но тя не искаше да види страха ѝ. Това само щеше да налее още вода в мелницата му.

— Закъснявам за среща, господин Партридж — излъга тя. — Бихте ли се отстранили от пътя ми.

Той де ухили.

— А, както винаги, безупречна дама.

— Какво искате?

— Ами мисля, че е ясно.

— Само на вас, господин Партридж.

Той се приближи.

— Бижутата, сладурче. Искам бижутата, които принадлежат на онази смахната стара дебелана.

Дъхът му вонеше — някаква комбинация от кромид и тютюн. Лия несъзнателно отстъпи назад. Той я последва. Този път тя не помръдна от мястото си и дори не трепна.

— Знаете, че тези бижута не са у мен — каза тя с възможно най-леден глас. — Знаете също, че не съм ги взимала.

— Много ти пука на теб — изсъска той. Главата ѝ се зашемети от противните думи и тон.

— Ако не ме оставите на мира, ще докладвам за вас не само на прекия ви шеф, но и на управата на застрахователното дружество — тя млъкна. — Сега изчезвайте от пътя ми.

Той се приближи още повече.

— Чуй ме, малката — изрече, хилейки се подигравателно, — можеш да докладваш за мен и на самия дявол, ако това ще те накара да

се почувстваш по-добре. Но и двамата знаем истината. И някой близък ден, когато няма къде да мърдаш, когато твоят старец се гътне, ще се опиташ да пробуташ...

Лия вдигна ръката си и го удари с все сила — толкова силно, че той залитна назад.

— Ах, ти, кучка! Ще те...

Лия не изчака да довърши изречението си. Заобиколи го, втурна се към хондата и влезе вътре.

Едва след като даде на заден ход и излезе на улицата, тя погледна в огледалото. Дж. Т. стоеше и разтриваше бузата си, наблюдавайки я. Лия видя изкривеното му от омраза лице и разбра, че ще си има още работа с този човек.

Горещината се издигаше на вълни от бетонената настилка, когато Лия излезе от празния паркинг и тръгна към клуба. Почука леко на вратата. Докато чакаше, отново погледна към часовника си. Въпреки всичко беше подранила — с двайсет минути, ако трябва да бъдем точни. Според нейните разбирания по-добре е да си подранил, отколкото да закъснееш.

Не беше ли я чул? Почука отново. По-силно. Нищо. Завъртя топката и се изненада, когато вратата се отвори. Влезе във фойето, което беше част от ресторанта. Макар че беше хладно, вътре миришеше на плесен. Огледа се наоколо. Непосредствено пред нея се намираще барчето. Вдясно от него беше ресторантът. Там нямаше нищо, само стени.

Вляво имаше празна зала с дансинг по средата. Представи си маси край дансинга и лица на много хора, които разговарят и се смеят.

Отърсвайки се от тези мисли и осъзнавайки, че далеч изпреварва събитията, Лия сви вдясно от бара, мина през дълъг коридор и стигна до врата с надпис „Офис“. Макар че беше открехната, тя се спря и почука. Никакъв отговор. Лия се намръщи, тъй като знаеше, че Долтън Монтгомъри трябва да е някъде тук. Черният му мерцедес беше паркиран отвън.

Бутна вратата и я отвори по-широко.

— Господин Монтгомъри?

Тишина.

Лия нахълта вътре, но замръзна на мястото си.

Долтън Монтгомъри беше избрал точно този момент, за да влезе безгрижно в стаята полугол. Беше без риза и тъкмо си навличаше джинсовите бермуди. Лия изобщо не посмя да погледне към ципа.

Тя се задъха. Долтън вдигна главата си. Усмихна се и продължи да дърпа джинсите си, после спокойно вдигна ципа, сякаш присъствието ѝ нямаше никакво значение. Сигурно за него беше така, помисли си тя язвително, но за нея имаше значение. Лия усети как почервеня като рак.

— Добър ден — рече той, като се приближи до нея, без да спира да се усмихва.

— Аз... съжалявам, не исках... — не можеше да намери думи.

— Всичко е наред. Аз закъснях, а пък вие подранихте. Харесва ми този навик у един служител.

— Почуках няколко пъти, но... — Лия отново не знаеше какво да каже от смущение. Какъв ужасен начин да започнеш нова работа!

— Ей, не е станало кой знае какво. Трябваше да съм готов, всъщност от сутринта съм тук, на корабчето — помагах на дърводелците да изчистят всичко отвътре.

Лия прехапа долната си устна.

— Разбирам — дори гласът ѝ звучеше странно. Долтън за миг се вгледа в нея.

Тя се изчерви и се почувства по-глупаво от всякога. След като беше реагирала така ужасно заради това, че го свари без риза, сигурно ще си помисли, че се прави на много скромна. Единственият мъж, когото бе виждала без дрехи, беше Руфъс, но той съвсем не изглеждаше така добре...

— Изглеждате чудесно — рече Долтън, — но можете да идвате по къси панталони или джинси... — замълча и сви рамене. — По дяволите, искам да кажа, както се чувствате най-удобно.

Обсъждането на проблема за дрехите или тяхната липса накара Лия да изпита още по-голямо неудобство. Може би поради това, което се бе случило току-що, или пък защото бе толкова чувствителна към всичко напоследък.

Или може би защото още не беше си сложил риза.

— Ще го имам предвид — отвърна Лия, установявайки с облекчение, че нормалният ѝ глас се е възвърнал, а заедно с него и самообладанието ѝ.

Долтън се присегна, взе една синя фланелка, праметната върху облегалката на близкия стол до него, и я облече.

— Сега можем да се заловим за работа.

Лия долови насмешка в гласа му, сякаш изпитваше голямо удоволствие от превзетата ѝ реакция преди малко. Или може би въображението ѝ си правеше шеги. Съмняваше се, особено когато забеляза похотливи пламъчета в тези тъмни очи, засенчени от необикновено гъсти мигли.

Веднага в съзнанието ѝ изникнаха думите свободен дух, само че в този имаше нещо мрачно и неукротимо. Все пак той някак ѝ приличаше на малко, безпомощно момче — от типа на Джеймс Дийн, само че по-висок, по-мускулест, и носеше кожени обувки вместо кожено яке. В очакване да се случи някакво вълнуващо събитие.

Долтън Монтгомъри беше всичко това и нещо повече.

— Имаме да обсъждаме много неща с вас този следобед — започна той, — макар че не искам да ви претоварвам.

Лия се отърси от мислите си.

— Няма проблем.

— Най-напред ще пообиколим наоколо, после ще поговорим по-подробно.

— Аз съм готова, когато кажете.

Той ѝ направи знак да мине пред него и следващите двадесет минути обходиха сградата, после минаха през мостчето и се качиха на кораба, който изглеждаше в пълен безпорядък.

Долтън сякаш прочете мислите ѝ.

— Голяма бъркотия, нали?

— Защо махат всичко?

— Нали ви казах, че нищо тук не ми харесваше.

— Е, мисля, че сте прав. Този килим е с толкова крещящи шарки.

— Затова и от трите помещения скоро ще заминат на боклука.

Лия вдигна главата си.

— Нямате намерение да сменяте елементите покрай первазите и на тавана, нали?

— В никакъв случай. Това е истински махагон.

— Чудесно.

— Как смятате, ще излезе ли нещо? — попита Долтън, следвайки мисълта ѝ.

— Определено, само че ще трябва да почакам, докато разчистят всичко и тогава вече мога да започна да се занимавам с творческата работа.

Долтън се усмихна.

— Разбирам ви напълно.

— Ами оборудването? Предишният собственик купил ли е нещо?

— Всъщност той беше поръчал някои от автоматите, които купих и складирах долу — след като Лия не отвърна нищо, той добави: — Хайде да се махаме оттук, докато не сме се стопили.

Лия кимна, тъй като дрехите ѝ бяха толкова мокри, че залепваха за тялото ѝ.

— Както е горещо тук — рече Долтън, — сигурен съм, че в ада ще се чувствам съвсем приятно.

Лия му хвърли изумен поглед.

— Образно казано — додаде той с усмивка.

Нищо повече не си казаха, преди да седнат на работната маса на Долтън. След като обяви, че е жаден, той изчезна, после се върна с две заскрежени чаши чай.

Отпиха няколко глътки от студената течност, после Долтън попита:

— Е, какво мислите наистина?

— Мисля, че е много сериозно начинание.

— Но ще се справите, нали?

— Да се надяваме, но още не мога да си обясня защо аз получих тази поръчка. Има фирми, които са направили някои от казината тук, и то много успешно.

— Вярно е, но нали ви казах, че не желая да се занимавам с голяма фирма. Искрах някой, с когото да мога да работя на лична основа, едно към едно — замълча. — Като казах лична, имате ли нещо против, ако ви задам някои въпроси?

Лия имаше против. Имаше много против. Отговорът ѝ беше напрегнат.

— Зависи доколко са лични.

— Достатъчно прями. И така, защо напуснахте фирмата на Андерсън?

— Заради парите или по-точно липсата им — отвърна тя колебливо, като нямаше никакво намерение да му обяснява истинската

причина за своето напускане. Очевидно Купър Андерсън също не беше му казал. Но и не очакваше той плъх да развява кирливите си ризи.

— Значи не искаха да ви плащат колкото сте си мислили, че заслужавате?

— Не искаха да ми плащат колкото наистина заслужавам.

Долтън се усмихна.

— Приемам корекцията. Не се притеснявайте. Вярвам във вашите възможности, иначе нямаше да сте тук.

Отново последва кратко мълчание. После той попита:

— А съпругът ви?

Лия застина.

— Интересували сте се от личния ми живот — това не беше въпрос, само установяване на факт.

— Ако искате да кажете, че съм правил справки за вас, тогава отговорът е да.

Лия отново се почувства глупаво. Разбира се, че някой е споменал за болния ѝ съпруг и този някой естествено е Купър Андерсън. Навярно много малко неща от живота ѝ бяха останали тайна за този мъж, като се имаше предвид мащабът на работата. Защо ли я смущаваше това? Дали защото срещата им бе започнала така необичайно?

— Вижте, ще бъда много откровена с вас — каза Лия. — Освен предизвикателството, което представлява тази работа, аз се нуждая от нея и по финансови причини.

— Защо? — попита той безцеремонно.

— Мисля, че знаете защо, господин Монтгомъри.

— Долтън. Оставете това господин.

Тя кимна, но не каза името му.

— Сигурна съм, че Купър ви е осведомил.

Долтън не отговори.

Лия изопна устни.

— Сигурна съм, казал ви е също и за това, че ме разпитваха във връзка с някакви изчезнали бижута от къщата, където работех напоследък.

— Каза ми. Но нито за секунда не съм повярвал, че сте ги откраднали вие.

— Благодаря — Лия изпита голямо облекчение. Беше доволна, че си изясниха нещата около този случай. Поне не беше разпитвал за разни унижителни подробности.

Все пак трябваше да отговори на въпроса му.

— Щом знаете това, тогава сигурно знаете, че съпругът ми е болен и е настанен в една скъпа частна клиника, което е изтощително финансово.

— В такъв случай защо не го приберете вкъщи?

Не това, което каза, а това, което не каза, предизвика дива ярост у Лия.

— Не мога да му осигуря грижите, от които има нужда, ето защо! — отвърна тя разгорещено. Как смееше той да я съди и да дава мнението си?

В стаята настъпи тягостно мълчание.

— Съжалявам — каза най-после Долтън. — Малко се отклоних. Сигурен съм, че правите това, което е най-добро за него.

Сега погледът му беше пряк и изпълнен с неприкрито съчувствие. Тя преглътна с мъка и извърна глава. Нямаше нужда от неговото съчувствие. И все пак...

— Кажете ми нещо за сина си.

На Лия ѝ олекна, усетила отново здрава почва под краката си, и тя се обърна към него с усмивка, която напълно промени лицето ѝ.

— Той е радостта на живота ми.

— Сигурно е много палав.

— Това е меко казано — Лия не каза нищо повече. След малко добави: — Кажете ми нещо за себе си.

Той сви рамене.

— Няма много за разказване.

— Е, хайде сега, съмнявам се.

Той отново вдигна рамене.

— Мога да кажа само, че всичко, което ме интересува, е завършването на този проект. Това е радостта на моя живот.

Тя знаеше, че този многолик мъж таеше в себе си нещо повече, много повече. Но щом не искаше да говори за себе си, негова работа. Докато можеха да работят заедно и тя получаваше ежемесечния си чек, неговият личен живот не я засягаше.

— Е, какво ще кажете да започнем вдругиден? — каза Долтън. — Някакви проблеми?

— Никакви.

— Добре. Първото нещо, с което искам да започнем, е клубът — той заобиколи масата, после се приближи към Лия, докато слагаше архитектурния план на клуба заедно с друг план на корабчето. — Сигурно ще вземете тези чертежи, за да ги разгледате по-подробно вкъщи?

— Без съмнение — отвърна Лия с тих глас, усетила близостта на тялото му, особеното ухание на кожата му, което се носеше, край нея. Тази смесица от телесна топлина и ухание се оказа гибелна за нейното самообладание.

Тя се отдръпна назад, ядосана от реакцията си.

Долтън вдигна въпросително вежда, после попита:

— Играли ли сте някога хазарт, Лия?

— Не.

— А ходили ли сте някога в казино?

— Веднъж.

— С тези корабчета от миналата година хазартът наистина се развихри и конкуренцията е жестока.

— Кога искате вашето да е готово? — попита Лия.

— Утре.

Тя се усмихна.

— Нямате търпение, а?

Той също се усмихна.

— Нямам търпение.

Изведнъж на Лия стаята ѝ се стори прекалено малка, прекалено тясна, изпита абсурдното усещане, че се задушава и тя притеснено продължи да обсъжда с Долтън основните финансови въпроси. Споразумяха се без никакви проблеми. Лия взе да разгръща чертежите с облекчение.

— Предлагам за днес да свършваме — изведнъж каза Долтън. — Ще ви осигуря офис и ще започнем работа.

Лия стана.

— Добре.

— Ще ви се обадя.

Тя кимна.

Когато влезе в колата си няколко минути по-късно, Лия се чувстваше отмаляла не само от жегата. Запали колата и излезе на улицата, казвайки си, че денят ѝ съвсем не беше започнал добре. Най-напред оня мърляч от застрахователното дружество. После налетя на полуголия си шеф — мъж, който беше колкото загадъчен, толкова и обаятелен, а това представляваше опасна комбинация. Но денят не беше свършил никак зле. Имаше работа и щеше да има достатъчно пари да покрие разходите си.

Реши да потисне всичките си съмнения и си наложи да съсредоточи вниманието си върху пътя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Дан.

Доктор Болтън се спря в коридора и се усмихна. Но усмивката му не трая дълго, особено когато видя лицето на Лия.

— Руфъс се чувства... ужасно — едва чуто промълви Лия, а върху бузите ѝ имаше следи от сълзи. — Съжалявам. Обещах си да не плача, но всеки път, като го видя... — гласът ѝ замря и настъпи мълчание.

— Хайде, хайде, ще ти поръчам чаша кафе — върху кръглото лице на доктор Болтън се появи бегла усмивка, когато кимна към дежурната сестра. — Ей сега ще се върна.

— Добре, господине.

Няколко минути по-късно Лия вдигна чашката с гореща течност към устните си, духна я, после я сложи обратно на масата. Дан вече пиеше своето кафе.

— Не знам как го правиш — глупаво рече тя. — Когато е много горещо, винаги си изгарям небцето.

— Това е, защото нямаш изкуствени челюсти.

— А ти имаш ли?

Дан се засмя.

— Да. Всичко с времето си.

— Да не си стар?

— Не, но не съм и млад. Както и да е, имам изкуствени ченета.

Празни брътвежи, вместо да преминат към болния въпрос, който ги бе събрал тук. Върху лицето на Лия трепна усмивка, но тя не стигна до очите ѝ. Те изглеждаха измъчени.

Дан се протегна и хвана ръцете ѝ.

— Знам, че не трябва да ти го казвам, но той много бързо отпада.

Брадичката ѝ потрепери.

— Виждам. Едва говореше тази сутрин, но все пак успя да попита за Коти и мен, разбира се.

— Това момче е причината да се крепи така дълго.

— По дяволите, Дан, той е толкова добър човек. Защо точно на него трябваше да се случи, когато изнасилвани и убийци се разхождат живи и здрави и продължават да нападат невинни хора?

Дан пусна ръцете ѝ, облегна се назад и въздъхна:

— Понякога е най-добре да не питаме защо. Научих това от опит през всичките тези години.

— Да гледаш толкова много болка и смърт сигурно ти се отразява на психиката.

— И на сърцето.

Лия се разрови в чантата си за кърпа, избърса очите си, после отново погледна лекаря.

— Ти си добър човек, Дан. Не знам как щях да се справя без твоята помощ и чудесните ти грижи за Руфъс.

— Това ми е работата, скъпа моя.

— Вярно е, но ти си толкова състрадателен към пациентите си, повечето лекари не са. Отново ти благодаря.

Той кимна, после каза:

— Не те извиках тук само заради кафето, макар че, бог ми е свидетел, имаше такъв вид, че трябваше да изпиеш едно.

— Наистина — Лия отпи глътка, усещайки как топлината успокоява нервния ѝ стомах.

Дан помълча малко, после попита:

— Не сте ли мислили с Руфъс за евентуално изкуствено поддържане на живота му?

Лия премигна учудено, а стомахът ѝ се сви.

— Какво искате да направим, ако настъпи такъв момент? Руфъс няма завещание, нали?

Лия не искаше да води този разговор. Искаше ѝ се да стане и да побегне от стаята, сякаш я преследваше самият дявол.

— Не — отвърна тя, преглъщайки с мъка заради буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ, — но може би ще се съвземе достатъчно, за да направи.

— Не храни празни надежди — лекарят замълча. — Той ще изпадне в кома.

— Аз... се страхувах точно от това.

— Така че, освен ако нещата не се променят драстично, а аз не предвиждам такава възможност, ти ще трябва да вземеш някакво

решение.

— Какво точно означава това? — Лия се страхуваше от отговора на въпроса почти толкова, колкото и от самия въпрос.

Дан отново въздъхна, преди да допие кафето си.

— С две думи — искаш ли да поддържаме живота му с апаратура?

Лия не се поколеба.

— Не. Първо, самият той не би го искал, и второ, аз също — тя се загледа в далечината и се опита да се успокои. — И... за Коти няма да е добре. Руфъс не би искал... — гърлото ѝ така се сви, че не можа да продължи.

— Не казвай нищо повече. Разбирам.

Лия отново се обърна към него:

— Какво ще правим? Какво ще стане с Руфъс?

— Всичко е в Божиите ръце, мила моя, всичко е в Божиите ръце.

Коти се втурна през стаята и обви с ръце краката на Лия в мига, в който тя влезе в дома на майка си.

След като излезе от болницата, тя бе отишла в офиса си и се бе заровила в работа — нейното средство срещу душевната болка. Със Софи бяха поработили върху проекта за малкия офис, после тя съвсем подробно бе разгледала плановете, които Долтън ѝ беше дал. След като беше работила няколко часа, без обедна почивка дори, имаше да обсъждат много неща с Долтън.

Накрая трябваше да приключи и да прибере сина си, който вече втори следобед прекарваше при майка ѝ.

Сега, когато погледна надолу към Коти, Лия се усмихна и вплете пръсти в гъстата му коса.

Той вдигна глава и я погледна.

— Познай нещо, мамо.

— Какво?

— Днес Сами донесе един гущер в училище.

— Гущер? — Лия направи гримаса.

— Ей, мамо, приличаш на нашите тъпи момичета. Те пицяха и бягаха.

Лия се разсмя и то прегърна още по-силно. Той се изплъзна от ръцете ѝ, а лицето му беше станало сериозно.

— Баба каза, че няма да ми позволиш да си имам гущер.

Все да каже не, това беше Джесика.

— Е, може би не гущер, може би някакъв бръмбар. Ще уловим нещо после, искаш ли?

— Урааа!

— Не те чух да влизаш.

Лия се обърна и погледна майка си в лицето, което беше съвсем сериозно. Но Лия се усмихна.

— Здравей, мамо.

— Закъсня.

Лия едва се сдържа да не кипне.

— Имах много работа и се улисах. Коти създаде ли ти някакви неприятности?

— Не, просто искам като кажеш нещо, да държиш на думата си.

— Коти, тичай и занеси нещата си в колата, докато си поговоря с баба ти.

— Добре — той се обърна и изтича до това, което наричаше своята спалня.

— Защо не седнеш, преди да си паднала — рече Джесика, като прибра зад ухото си кичур от провисналата си кестеняво сива коса.

Лия се отпусна на дивана и си даде сметка, че ако майка ѝ поне малко мислеше за външността си, щеше да бъде страхотна жена. Беше добре сложена и кожата ѝ беше сравнително гладка за жена, прехвърлила шейсетте.

За Джесика външният вид на човек нямаше значение. Освен това, докато устните ѝ бяха така свити от озлобление, никакъв грим и дори най-прекрасната прическа нямаше да я направят по-привлекателна. Джесика живееше с чувството, че животът се е отнесъл несправедливо с нея, затова беше решила, че всеки трябва да плаща. И най-много от всички — Лия.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита Джесика, без да я погледне.

— Не, благодаря, но искам да поговорим.

Майка ѝ седна на ръба на най-близкия стол.

— Нещо за Руфъс, нали?

— И за него, да. Той... той е в кома.

— Най-добре би било всичко да свърши.

Лесно ти е да го кажеш, искаше да изкрещи Лия. Пое си дълбоко въздух и продължи:

— Реших да преместя офиса си пак вкъщи. Просто не мога да си позволя този допълнителен наем.

— Е, крайно време беше — отсеке Джесика. — Преди всичко не трябваше изобщо да го местиш навън.

Лия стисна зъби.

— Имам нова работа, и то хубава.

— И кой ти я даде? — поинтересува се Джесика.

Лия се поколеба.

— Един мъж, който прави ремонт на клуб и... — никак не ѝ се искаше да споменава думата казино, опасявайки се от фойерверките, които щяха да избухнат. Въпреки всичко майка ѝ трябваше да знае, защо да не ѝ го каже сега.

— Е, продължавай. Клуб и какво?

— Казино за хазарт.

Джесика изглеждаше ужасена.

— Нямах намерение да се замесваш с някакъв си долен комарджия, нали?

Лия се изправи.

— Сделката е сключена, така че няма място за приказки.

— Остава да се надявам, че знаеш какво вършиш, момиче.

Аз също, помисли си Лия, после каза на глас:

— Съгласна ли си да прибиращ Коти от училище и да го гледаш, докато се освободя? Ще ти платя, разбира се — никога не би я помолила, ако не беше в такава безизходица.

— Ще гледам Коти, но няма да взема никакви пари, поне засега.

На Лия ѝ се искаше да прегърне майка си, но знаеше, че тя ще я отблъсне. Някои неща никога не се променят, тъжно си помисли Лия.

— Мамо, готов съм — извика Коти.

— Идвам.

— Довиждане, бабо — добави Коти, преди да тръшне вратата.

Двете жени се стреснаха.

— Ще му поговоря за тези неща — каза Лия, като се обърна и тръгна към вратата. — Благодаря. Ще говорим пак.

— И отново ти повтарям — ако не беше се оженила за Руфъс, нямаше да си в това положение.

Гърлото на Лия така се сви, че не можа да възрази, макар че не би го направила, така или иначе. Тя отдавна се бе научила, че в спор с майка си никога няма да има последната дума.

Лия гледаше недокоснатата чаша с френско кафе на масата до дивана. Откровено казано, беше прекалено уморена, за да му се наслади. И което беше още по-лошо — не можеше да спре да мисли. Облегна глава назад и затвори очи. Знаеше, че съпругът ѝ ще умре и това беше само въпрос на време. Но в този момент не биваше да се отпуска, иначе щеше да изпадне в такава дълбока депресия, от която нямаше да може да се измъкне. Трябваше да мисли за Коти.

Новата работа, която още не можеше да повярва, че е нейна, също не излизаше от главата ѝ. Само да не ѝ беше шеф Долтън Монтгомъри.

Права ли бе Софи? Прекалено добър ли беше, за да е истински? И тази ли работа щеше да свърши по същия начин, както предишната?

„Сигурна ли си, че е толкова хубава, колкото изглежда? — припомняше си тя думите на Софи, които не ѝ даваха мира. — Което е по-важно, той самият такъв ли е, какъвто изглежда? Интуицията ми подсказва, че има нещо около тази работа и Долтън Монтгомъри, което не се връзва.“

Лия имаше същото чувство, само че поради друга причина. Не можеше да забрави собствената си реакция, когато го видя гол, и как беше ѝ подействала неговата безочлива демонстрация на мъжественост.

Погледът ѝ неволно се бе плъзнал по тялото му, покрито с гъсти косми, но те не ѝ попречиха да види мускулите на корема му, както и изопнатите отпред джинси. Просто се чувстваше самотна и страдаше за съпруга си, каза си тя. Затова бяха тези душевни терзания, нищо повече.

Общо взето, Лия беше типична съпруга и майка. Все пак, като жена, вярваше в себе си и в способността си да се състезава в този, както смяташе, мъжки свят, ако реши да го прави. Понякога традиционният възглед и този на еманципираната жена влизаха в остър

конфликт, както сега. И то заради един мъж, с когото едва-що се бе запознала. Мъж, който за съжаление щеше да ѝ бъде шеф.

Но тя нямаше никакво намерение да изневерява на съпруга си — сега и изобщо. В никакъв случай не искаше да прибави и прелюбодеянието към списъка си от неприятности.

Чу шум и се обърна. Коти се появи на вратата, като търкаше едното си око.

Тя се спусна към него с пресъхнала уста.

— Коти, миличък, какво има?

— Нещо ме подгони, но не ме настигна.

Лия коленичи пред него.

— Ако знаеш как се радвам... Какво щях да правя без теб?

Коти наклони главата си на една страна, върху лицето му вече нямаше следи от страх.

— Ще ми прочетеш ли някоя приказка?

Лия му намигна.

— А защо не?

Той я целуна по бузата, после хвана ръката ѝ.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам — прошепна Лия и се изправи. Двамата тръгнаха към спалнята. Той бе сгушил мъничката си ръка в нежната ѝ длан.

— Монтгомъри.

Долтън тъкмо бе влязъл в офиса си, когато телефонът позвъни. Той преглътна ругатнята, която беше на езика му, разпознавайки гласа на Дьошан.

— Кво искаш, Били? — Долтън чу как Дьошан рязко си пое дъх и разбра, че се е раздразнил от непочтителния му тон. Но това не му достави особено удоволствие. Адвокатът беше мухльо, но можеше да се окаже много вреден мухльо, ако почнеше да приказва наляво и надясно. Долтън не възнамеряваше да му позволява да го прави.

— Искам си моите пари, по дяволите!

— Ще му дойде времето и за това, но само ако се държиш добре.

Последва напрегнато мълчание, преди Дьошан да каже:

— Разбрах, че си наел на работа някаква жена, която има дете.

Този път Долтън си пое рязко дъх, преди да успее да попита с леден глас:

— Значи си слухтял около мен, а, Дьошан?

Мъжът отсреща само се изсмя.

— Въобразяваш си. До скоро, Долт.

В ухото си Долтън чу изщракването точно когато изкрещя:

— Казах ти да не ми се пречкаш в краката!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дж. Т. Партридж дъвчеше пурата си като куче, захапало тлъст кокал. Всъщност струваше му се, че ще я отхапе наполовина. По-добре това, каза си той, вместо да изхвърли жената, която седеше срещу него.

Обикновено не губеше самообладание. Не можеше лесно да се ядоса до такава степен, че да реши да удари жена — дори собствената си. Но Елън Тибодо, тази богата кучка, която живееше в охолство, можеше да изкара всеки мъж от релси. Нейният проблем беше устата ѝ — не знаеше кога да я държи затворена. Трябваше да я сложи на мястото ѝ, но същото се отнасяше и за още някой — Лия Фрейзър.

— Е, господин умнико, ще ми дадете ли някакъв отговор?

Дж. Т. седеше смръщен зад бюрото си и оглеждаше Елън — едрата ѝ фигура, големите гърди и дебелия бедра. Имаше хубави лешникови очи, с неохота установи той. Черната ѝ коса също си беше наред.

Общо взето обаче, беше непривлекателна и много емоционална. Имаше най-дрезгавия глас, който бе чувал, поради което срещата им ставаше още по-неприятна. Последните двайсет минути бяха истински ад за него и нямаше никакви изгледи това да свърши скоро.

Може би трябва да ѝ даде урок, каза си той, без да обръща внимание на тирадата ѝ. Тази мисъл го накара да се почувства доста по-добре, но само за миг. При първия признак, че се кани да направи нещо, щеше да се озове в затвора, преди още да се усети.

— Е? — настоя Елън.

— Вижте, госпожо Тибодо — каза Дж. Т., като попиваше лицето си с кърпа, — тези неща отнемат време.

Тя изсумтя грубо.

— Искам си обратно бижутата, писна ми от некадърник като тебе и тази игра на котка и мишка.

Дж. Т. почервения като рак и едва не отхапа края на пурата си. Но когато заговори, опита се да бъде умерен, макар че гласът му далеч не беше спокоен.

— Вижте, правя всичко, което мога, разбирате ли? Защо не отидете при ченгетата да им дадете малко зор?

Тя разкриви лицето си.

— Ами и тях не ги бива за нищо като мъжа ми, а пък него дори не си струва да го убие човек.

— Не знам нищо за мъжа ви и не ме интересува, но това, което знам, е, че правя всичко, каквото мога. По дяволите, имам една идея. Шефът е този, който издава заповедите. Ако не ви харесва начинът, по който се води разследването, идете и се разправяйте с него — в мига, в който изрече тези думи, на Дж. Т. му се прииска да си ги върне обратно.

— Вече го направих.

Дж. Т. преглътна, а адамовата му ябълка заподскача.

Сякаш го беше уловила в собствения му капан. Върху лицето на Елън се появи сиропирана усмивка, която бе всичко друго, но не и сладка.

— И знаеш ли какво ми каза той?

Играеше си с него и Дж. Т. го знаеше. Проклетата кучка.

— Не, не знам какво ви е казал.

— Каза, че ти отговаряш за тази работа и ако имам някакви оплаквания, да дойда при теб, сигурен бил, че с удоволствие ще разговаряш с мене.

Ноздрите на Дж. Т. потрепнаха. Чувстваше се така, сякаш бе стъпил в купчина говежди лайна и не можеше да се отърве от вонята.

— Не че не искам да разговарям с вас, просто на този етап няма за какво да говорим.

— И кой точно е виновен за това? — Елън се размърда върху стола, което беше причина гърдите ѝ да се разтресат.

— И двамата знаем, че извършителят е Лия Фрейзър, но все още не мога да го докажа.

Елън рязко се изправи. Този път цялото ѝ тяло трепереше.

— Добре, докажи го или... — тя замълча и изгледа Дж. Т. с презрително свити устни.

Той се изчерви и отново избърса лицето си.

— Или какво, госпожо Тибодо?

Тя отвърна без колебание:

— Или ще наредя да те уволнят. Ясно ли е, господин Партридж?

Потта се стичаше от всяка пора на тялото на Дж. Т. Наистина трябваше да видят какво става с климатичната инсталация в офиса му. Но знаеше, че причината да се изпотява не беше в нея. Ако тази жена направи така, че да загуби работата си, тогава щеше да има сметки за уреждане с още една мръсница.

— Ще я спипам тая Фрейзър. Но трябва да имате малко търпение. Затънала е до гуша и рано или късно ще изтъргува тези бижута, защото ѝ трябва пари. Можете да разчитате на това, което ви казвам. И когато предприеме нещо, аз ще бъда по следите ѝ.

— Гледай да го направиш — Елън се присегна за чантата си марка „Гучи“, после вирна брадичка. — А, и не прави тази грешка да подценяваш влиянието ми в този град, господин Партридж. Може да съм стара и дебела, но думата ми все още се слуша.

Дж. Т. едва не облещи очи. Това, че тази жена имаше пари и живееше в богато имение, не означаваше, че е нещо повече от него. Проблемът бе, че тя си мислеше така. Точно сега не можеше да измисли начин да я изгони, без да рискува не само повишението, а и работата си.

Навярно е бил пиан, когато се съгласи да вземе този случай. Но тогава беше сигурен, че случаят е от ясен по-ясен и че госпожа Фрейзър ще предприеме следващата стъпка много скоро.

Защо, по дяволите, не го направи?

— И още нещо — каза Елън вече на вратата. — Знаеш ли, че Лия Фрейзър си е намерила страхотна работа?

— Подозирах го — каза раздражено Дж. Т.

Елън се усмихна саркастично.

— Май каза, че знаеш всичко.

— Така е — опита да се защити Дж. Т.

Елън само го погледна.

— Е, сега, след като си има нова работа, не се знае още колко време ще крие бижутата ми.

Потта се стичаше по тялото на Дж. Т. така, сякаш го облизваха змии. Той стана от бюрото си.

— Не, не, няма. Надявай се да е така.

С тези думи Елън Тибодо отвори вратата и излезе.

Дж. Т. почти не забеляза, че тя си тръгна. В ума му цареше бъркотия. Значи онова конте Монтгомъри беше я наел. Как, по

дяволите, беше се докопала до тази работа? Имаше едно нещо, с което се бе гордял — никога не бяха го спипвали по бели гащи. Напоследък обаче му се случваше често.

Дж. Т. взе да удря челото си с юмруци.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Би трябвало все още да страда за починалия си баща. Все пак беше го заровил само преди месец.

Долтън страдаше, само че не за Паркър.

Сега Лия Фрейзър беше основният източник на неговото страдание.

Той извъртя стола си така, че да се предпази от слънцето, което изгаряше гърба му. Знаеше, че въздухът отвън беше нажежен като медни монети, изкарани от пещ. Вътре в стаята бръмчеше новата климатична инсталация.

Все пак Долтън беше притеснен от сложната ситуация, в която бе попаднал. Истината е, че не беше очаквал Лия да е толкова хубава, нито че ще ухае така хубаво, сякаш бе лежала в градина с рози.

Телефонът иззвъня. Долтън трепна, после се изсмя горчиво. Спаси ме звънецът, каза си той, и се присегна към слушалката.

— Монтгомъри.

— Как вървят нещата, приятелю?

Долтън изправи гръб.

— Здравей, Норм.

Норман Торнхил беше неговият banker и един от най-хитрите мъже, които Долтън познаваше. По-хитър от лисица в кокошарник.

— Как вървят нещата при теб? — попита Долтън, запазвайки самообладание.

— При мен всичко е супер.

— С какво мога да ти помогна?

— О, няма нищо особено. Просто реших да видя как се развиват нещата при теб.

Да, по дяволите, точно затова беше позвънил. Старият Норм ставаше неспокоен заради парите си. Мислеше, че формалностите около имението вече са уредени и че Долтън е наследил милионите на баща си. Ако знаеше само...

Но Долтън все още не смяташе да му казва истината, нито пък да се притеснява. Имаше време, докато изтече срокът на полицата. Дотогава щеше да получи парите си благодарение на Лия Фрейзър.

— Ами при мен нещата се развиват добре — отвърна най-после Долтън. — Всъщност наел съм архитект и дизайнер и смятаме да започваме с проекта.

— Ясно. Добре, дръж ме в течение.

— Разбира се, Норм. Междувременно гледай да се спасиш някъде от жегата. Не се оставяй да те погуби.

— Да, прав си. Същото направи и ти.

Долтън се разсмя, когато чу сигнала. Навсякъде да си навре носа. Но смехът му скоро утихна, осъзнавайки, че положението му никак не беше розово. Беше притиснат до стената и ако се замислеше по-сериозно над това, можеше да изпадне в паника. Но все още вярваше в способността си да се добере до тези пари — ако можеше да овладее сексуалното си влечение към Лия.

Когато беше налетяла в офиса му и го бе сварила полугол, той видя как очите ѝ оглеждат тялото му и усети прилив на топлина в слабините си. Ако не грешеше, беше забелязал отведен пламък в погледа ѝ.

Положението стана още по-опасно, когато се приближи до нея край масата и му хрумна безумната мисъл да я начука там, в офиса.

Мисли като тази бяха повече от опасни, направо самоубийствени. Не беше никак разумно да се промъква в личния живот на Лия. Това само щеше да размъти водата и да направи узаконяването по-трудно, когато дойде време да получи попечителство над сина си.

Освен това не можеше да забрави Дъшан. След телефонното обаждане онзи ден Долтън разбра, че ще му създаде проблем. Но беше сигурен, че ще успее да се справи с адвоката.

Щеше да предприеме своя ход в най-подходящия момент. По дяволите, дори още не беше видял сина си. Той щеше да реши кога и дотогава никой, най-малко Дъшан, не можеше да го изнудва да направи каквото и да е.

Софи се усмихна на Луис, който лежеше до нея. Тъкмо се бяха любили, макар че беше ранен следобед.

Луис си бе взел свободен ден и бе убедил Софи да направи същото.

— Е, как върви работата на Лия?

Софи се усмихна.

— Добре, доколкото мога да преценя. Ако някой има нужда от почивка, това е тя.

— За нея това ще бъде почивка, не мислиш ли?

— Да се надяваме — Софи вдигна лакътя си и се подпря на него. — Заборчляла е до гуша, но сега поне Руфъс може да остане в клиниката още известно време, а за нея това е много важно.

— Виждала ли си новия шеф?

Софи плъзна ръката си върху плоския му неокосмен корем. Луис улови ръката ѝ в своята, после бавно взе да гали пръстите ѝ.

— Не, още не.

— Изглежда, не изгаряш от желание да го видиш.

Софи се намръщи.

— Работата е в друго. Надявам се само, че всичко е законно, че няма да я изпързала.

— О, не се притеснявай. Лия не е вчерашна, що се отнася до работата. Веднага ще разбере, ако си има работа с мошеник.

— При други обстоятелства — да, съгласна съм с теб. Но сега, когато Руфъс е толкова зле, не е в състояние да преценява правилно.

— Но може да направи справки за него, нали?

— Тя не се притеснява. Срецнаха се преди два дни и той ѝ казал да започва.

— Което означава, че не е нужно да се тревожиш.

— Може и да е така, но знам от опит, че когато всичко изглежда прекалено хубаво, нещо не е наред. А господин Долтън Монтгомъри отговаря напълно на това условие.

Луис не отвърна нищо. Софи се вгледа в него. Лицето му беше сериозно — не, притеснено беше точната дума. Сърцето ѝ трепна. Бе усетила, че има нещо още докато се любеха, вършеше го някак механично, не толкова от страст. Тогава не обърна особено внимание, но сега се разтревожи.

— Какво има, Луис?

Той се вгледа в нея, премигвайки.

— Защо мислиш, че има нещо?

— Познавам те по-добре, отколкото ти се познаваш. И има нещо.

— Получих онази длъжност.

— Какво каза?

— Чу ме добре. Днес получих назначение за болницата „Крествю“.

Софи се изправи на колене и нададе вик.

— Чудесно! — после се наведе и обсипа с целувки лицето и гърдите му.

— Стига — рече той и я отблъсна. — Недей.

— Защо? Трябва да празнуваме. Защо се държиш така, сякаш някой е умрял? Аз съм доволна. В края на краищата ти го искаше, нали?

— Да.

— Е, какъв е проблемът?

— Взех си резултатите от изследванията.

Тя се разсмя.

— Е, и какво ти казаха, че трябва да сложиш някой килограм?

— Не, казаха ми, че съм стерилен.

Думите му бяха тъй неочаквани и изречени така грубо, че Софи усети как въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ. Помъчи се да каже нещо.

Луис сви устни.

— Тази новина и на мен изкара въздуха от гърдите ми. Преди да се кандидатирам за тази длъжност, трябваше да си направя цял куп медицински изследвания — преглътна с мъка, после продължи: — И аз реших, след като и без това съм започнал, да си направя изследване на спермата. Като момче прекарах заушки и това ме е съсипало.

За момент в стаята настъпи тишина. Софи чу тежкото му дишане и ѝ се прииска да заплаче. Не за себе си, а за него.

— Е, значи си стерилен — каза тя най-после с тон, в смисъл на какво толкова.

Луис рязко се изправи, обърна се и седна на края на леглото.

— По дяволите, как можеш да бъдеш толкова... толкова... — той млъкна. — Ето, дори не мога да намеря точната дума.

— Толкова безгрижна, това ли искаш да кажеш?

— Да, може и така да се каже — подхвърли той през рамо с раздражение.

Тя се приближи до него и сложи главата си на рамото му.

— Такава съм си. Разбира се, много ми се иска да имам деца, както и ти. Не го отричам и ме боли, че не можем да имаме наши деца. Не мога да отрека и това. Но сега има толкова много начини да се сдобием с деца. Просто ще трябва да променим плановете си, това е всичко.

Луис се обърна с широко отворени очи.

— Искаш да кажеш, че все още възнамеряваш да се омъжиш за мен?

Тя го ухапа по рамото, после се усмихна:

— Може би.

Луис се обърна, сграбчи я и я притисна към сърцето си.

— Това обещание ми стига засега.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лия Фрейзър, това е моят помощник Тони Уотсън.

Лия се усмихна и протегна ръка. Тони, на свой ред, протегна ръка и се усмихна, а усмивката издълба две дълбоки трапчинки върху бузите му. Освен тези впечатляващи трапчинки, имаше добри очи, напомняше ѝ за Руфъс.

— Здравейте — каза тя тихо, като се отърси от мислите си.

— Много ми е приятно — все така усмихнат, Тони се обърна към шефа си, който седеше на ръба на бюрото, облечен в джинси и памучна фланела, и полюляваше единия си крак. — Какво имаме да вършим днес?

— Най-напред — започна Долтън — трябва да отидеш в комисията по хазартните игри да провериш какво става с лиценза. Все още нямаме този проклет документ.

Тони погледна към Лия.

— Е, имаме още много време, нали, госпожо Фрейзър?

— Казвайте ми Лия, моля ви.

— Добре, Лия.

— Няма значение времето — обади се Долтън. — Искам да имам този лист хартия колкото може по-скоро. Благодарение на него цялата операция ще стане сто процента законна.

— Както кажеш, шефе — отвърна Тони и дяволито намигна на Лия. — Сигурно ще се върна късно следобед. Мислех да се отбия при някои електроинженери да видя кой най-бързо ще ни свърши работа.

— Имате ли предпочитания? — попита Лия.

— Не, а вие?

— Всъщност да. Има една фирма в Гълфпорт, с която съм работила, и мисля, че е отлична — взе едно листче и написа името, после го подаде на Тони.

Тони кимна.

— Много съм ви задължен.

— Разговаряй с тях — каза Долтън, като се смъкна от бюрото.

— Смятай, че всичко ще бъде свършено — Тони махна с ръка и се обърна към вратата. — Ще се видим по-късно.

След като излезе, стаята се изпълни с тишина. Лия се опитваше да не забелязва колко завладяващо изглежда присъствието на Долтън и как небрежното му облекло подчертава неговата мъжественост. Личеше, че тъкмо си беше взел душ; краищата на косата му бяха още мокри и блестяха като утринна роса на слънце.

— Е, ще започваме ли? — попита тя с тон, който изглеждаше прекалено строг. Но поне си наложи отново да се съсредоточи върху работата.

Долтън я погледна за миг, устните му трепнаха, после посочи към една отворена врата в съседство до голямата стая.

— Твоят скромнен офис, госпожо — каза със закачлива нотка в гласа. — Знам, че умираш от нетърпение да го разгледаш.

— Всъщност да.

В стаичката имаше бюро, два стола и прозорец, покрит с изкривени зелени щори. Тя се намръщи.

— Този цвят прилича на онова, дето си издухваме от носа, нали?

— Каква невероятна аналогия — каза развеселена Лия.

Той се разсмя.

— Съжалявам, казах го, без да мисля, но трябва да се съгласиш, че...

— Прав си, самите щори и цветът им са ужасни, но ще го преживея засега.

След като тя седна зад бюрото, Долтън се отпусна на другия стол.

— Е, разгледа ли плановете?

— Да, най-подробно, и всичко тук, в клуба, изглежда наред, освен може би водопроводната и електрическата инсталация, с която Тони вече се зае.

— Сигурен съм, че цялата елинсталация ще трябва да се поднови. Сградата е строена преди десет години и няма да отговаря на строгите изисквания на градската управа.

— Като говорим за строги изисквания — добави Лия, — не забравяй за противопожарната охрана. Те не допускат никакви изключения и най-напред трябва да се съобразим с тях.

— Няма да ти противореча по този въпрос — Долтън поклати глава. — Самата мисъл за пожар в моето или в някое друго казино е твърде ужасна.

Лия видимо потрепери.

— Безспорно, и това няма да се случи в... — тя замълча и отметна големия кичур коса, паднал върху лицето ѝ. — Сетих се, че нито клубът, нито казиното имат имена. Имаш ли нещо предвид?

Долтън не отговори веднага и Лия видя, че я наблюдава с особено изражение в очите. Дали този втрещен поглед имаше нещо общо с външния ѝ вид? Може би беше забелязал колко е бледа и апатична.

Необяснимо защо, лицето ѝ се покри с руменина. През последните дни не обръщаше внимание на външността си. Фактът, че се замисли върху това сега, бе най-малкото смуцаващ.

Беше прекарала тежка нощ. В полунощ ѝ се бяха обадили от клиниката. Сестрата ѝ каза, че Руфъс бил излязъл от кома, но беше сбъркала. Така или иначе Лия прекара край леглото му няколко часа, в резултат на което бе спала съвсем малко.

Дали изглежда зле или уморена, или и двете — нямаше никакво значение, поне що се отнасяше до Долтън. Той не ѝ беше никакъв. Тя бе наемен работник. Когато свърши тази работа, най-вероятно нямаше да го види никога повече.

— Изглеждаш уморена — внезапно каза той, прониквайки в мислите ѝ с плашеща безпогрешност.

— Късно снощи ме повикаха в клиниката — с неохота отвърна тя.

— Съжалявам.

— Аз също!

— Животът ти е тежък, нали?

Какъв живот, искаше ѝ се да изкрещи. Съществуването ѝ щеше да бъде една тъмница и безсмислена празнота, ако не беше Коти, на първо място, и работата ѝ, на второ. Но нямаше намерение да споделя тези неща с чужд човек.

— Да, но има и за какво да съм благодарна.

Долтън въздъхна, после смени темата.

— Всъщност мисля да го нарека „Заведението на Долтън“.

Тя повдигна вежди.

— Е?

— М-м, не е лошо. Ами казиното?

— „Заведението на Долтън и още нещо“.

— Добре, много добре.

— Не се съмнявам, че когато завършим целия проект, няма да има заведения, които да им съперничат — нито тук, нито някъде другаде.

— Бих казала, че не ти липсва самочувствие.

Дори да бе доловил сарказма в гласа ѝ, не му обърна внимание.

— Права си, не ми липсва.

Нахаканото му самодоволство беше поразително, но поне я правеше по-малко чувствителна към присъствието му.

— И така, имай това нещо предвид, когато работиш върху вътрешното оформление.

— Искаш ли всичко да бъде обединено от една тема? — попита Лия, облекчена, че отново заговориха по делови въпроси.

— Може би, а може би не. Нали затова съм те наел. Искам да ми предложиш идеи, които да вземат акъла на клиентите.

— С клуба няма да има никакви затруднения — каза Лия, като разгърна чертежа с размерите и го погледна. — Никакви проблеми със строителството, а и разположението е добро.

— Какво ще кажеш за идеята ми за апартамент?

— Не ми се струва много хубава, ако все още мислиш да го надстроиш отгоре.

— Предполагах, че ще кажеш така.

— Можем обаче да направим друго — да разширим ъгловата стая с банята или пък да достроим още две стаи.

Долтън потърка брадичката си.

— Може би засега тази идея ще почака малко, докато не разбере колко пари ще ми останат.

Лия не каза нищо. Взе плана на кораба и го погледна, преди да вдигне очи отново към Долтън. Той се намръщи.

— Не ми казвай, че и там има нещо.

— Не е кой знае какъв проблем, но все пак ти предлагам да преместим кухнята и да добавим бюфет за деликатеси.

Долтън остана с отворена уста.

— И на това не му казваш проблем?

Устните на Лия трепнаха.

— Е, може би мъничък проблем. Но ще се справим с него сравнително лесно. Освен това корабът няма нужда от толкова голяма кухня, тъй като клиентите трябва да бъдат насърчавани да се хранят в клуба. Все пак в казиното трябва да има такова място, където да могат да хапнат набързо, особено когато са се увлекли в играта.

Долтън мълчеше.

— Хм, не ми се виждаш много въодушевен. Май не ти харесва идеята, а?

Той се наведе по-близо, толкова близо, че кръстоса ръцете си върху бюрото ѝ, после се усмихна. Острите черти на лицето му станаха обезпокоително чувствени, което той очевидно не осъзнаваше. Но тя — да.

— По дяволите, мисля, че е страхотна идея. Всъщност...

Телефонът иззвъня и го прекъсна. Долтън изруга, после извади от джоба си малкия портативен телефон, натисна копчето и каза:

— Да.

Докато слушаше, веждите му се сключиха смръщено. После подаде телефона на Лия. Сега Лия бе тази, която се намръщи.

— Майка ти е.

Сърцето на Лия примря.

— Мамо, какво става? — направо започна тя.

— Коти казва, че го боли стомаха и иска да дойдеш — Лия почувства тревогата в гласа на Джесика.

— Дай ми го.

— Той плаче в спалнята.

— О, чудесно, няма що! — измърмори Лия. — Остави го, след малко ще дойда.

— Някакъв проблем ли? — попита Долтън, пресягайки се за телефона.

Лия се облегна на стола и разтри главата си, която беше започнала да я боли. Само това ѝ липсваше, точно сега.

— Коти плаче, защото го болял стомаха.

— Казваш го така, сякаш не му вярваш.

Лия вдигна глава. Нима всичко бе изписано върху лицето ѝ, или този човек имаше свръхестествената способност да чете мислите ѝ? И едното, и другото беше опасно.

— Не знам дали да му вярвам. Снощи се разстрои много. Трябваше да го събудя и да го заведа при майка ми.

— За едно дете това сигурно е ужасно преживяване. Иди и виж какво му е.

— Нямах ли нищо против?

— Не, разбира се. Ако наистина му няма нищо, доведи го тук. Ще му покажа кораба, това сигурно ще го ободри.

Лия изглеждаше смаяна. Долтън се разсмя.

— Това, че нямам деца, не означава, че не мога да ги понасям.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Хайде.

Е, направи го. Беше хванал бика за рогата, измисли начин да се запознае със сина си. Изведнъж Долтън се разтрепери като паралистик. Малкото създание, неговата плът и кръв, скоро щеше да прекрачи прага на тази врата.

Господи! Какво можеше да каже на това дете? Не знаеше как се разговаря с дете. Ами ако Коти не го хареса от пръв поглед? Нямахше да има никакво значение. Трябваша му парите, а не обичта на детето.

Да, точно така, Монтгомъри, каза си той. Всичко започна така, но сега нещата се бяха променили. Не само че искаше да види човека, когото те с Лия бяха създали, ами дори му се искаше синът му да го хареса. Е, не беше ли това позор — Долтън Монтгомъри да се размекне?

Усети как дъхът му гъркори в гърдите, докато стоеше с лице към вратата. И чакаше.

Петнайсет минути по-късно Лия влезе в стаята, последвана от усмихнатия Коти. Но само преди минути той не се усмихваше. Когато Лия пристигна у майка си, той тутакси спря да подсмърча. Тя разбра защо бяха тези сълзи — хитър ход, за да привлече вниманието ѝ.

Първата ѝ мисъл беше да го нашляпа, но после промени намерението си, защото знаеше причината за преструвката му. Липсваше му Руфъс, освен това усещаше колко е разтревожена тя. Все пак Лия му се скара заради това, че беше излъгал баба си, и го накара да се извини.

Сега, докато подскачаше край нея, Коти огледа внимателно всичко наоколо. На Лия ѝ се искаше да го раздруса, но в същото време ѝ се искаше и да го прегърне.

Когато влязоха в импровизирания кабинет, Долтън беше застанал до прозореца.

— Върнахме се — каза Лия, долавяйки несигурността в гласа си. Все още се чувстваше неудобно, задето бе довела Коти. В края на краищата служебният кабинет не беше място за деца. Но Долтън беше ѝ казал да го доведе.

Долтън се обърна кръгом. Погледът му се стрелна към Коти и се задържа върху него, както се стори на Лия, доста дълго, но в действителност само секунди. Още по-странен обаче беше начинът, по който Долтън гледаше сина ѝ — поглед, който не можеше да определи.

Долтън внезапно прекоси стаята с широка усмивка върху лицето си и протегна ръка към Коти.

— Здравсти.

Коти погледна към Лия, а в очите му се четеше въпрос.

— Всичко е наред — рече тя и го побутна. — Господин Монтгомъри е новият ми шеф — усмихна се. — Онзи кораб отвън е негов.

Лицето на Коти се оживи, той пристъпи напред и сложи ръката си в ръката на Долтън.

В този неочакван, но трогателен момент Лия отново се запита как ли би се чувствала, ако Долтън я обгърне с ръце и я притисне до себе си като приятел и ѝ каже, че всичко ще бъде наред.

Тъй като това нямаше да се случи, тя се отърси мислено и видя как Долтън пусна ръката на Коти, после се наведе и попита заговорнически:

— Искаш ли да разгледаш кораба?

— Уау! Може ли? — Коти вдигна очи към Лия в същото време, когато и Долтън я погледна.

— Е, добре, хайде. Аз ще остана тук и ще работя.

Но Лия не тръгна към бюрото си. Остана на мястото си, докато високият мъж и малкото момче излязоха от стаята.

Ако Руфъс... Не, не трябва да мисли за това. Но не можеше да не мисли. Страдаше за съпруга си, а Коти страдаше за баща си. Премигна, за да спре сълзите си, изправи рамене и влезе в миниатюрния си офис.

Двайсет минути по-късно Лия чу вратата да се отваря. Стана и заобиколи бюрото тъкмо когато Коти се втурна насреща ѝ. Лицето му бе зачервено, а очите му блестяха.

— Мамо, Долтън каза, че аз...

— За теб е господин Монтгомъри, млади момко — прекъсна го Лия със строг тон.

Лицето на Коти клюмна.

— Но... но той каза, че мога да му викам Долтън.

Лия вдигна смутен поглед към шефа си.

— Точно това му казах.

— Щом предпочиташ така — рече тя, но отново насочи вниманието си към своя син. — Е, хареса ли ти?

— Страхотен е! И Долтън ми каза, че мога да помагам на него и на онези мъже, докато работят на кораба.

Лия поклати глава.

— О, едва ли ще стане.

— Защо не? — раздразнено попита Коти.

— Може би ще трябва да обсъдите този въпрос с майка ти — намеси се Долтън. — Все пак имаме още много време, не се безпокой.

Лицето на Коти светна.

— Добре.

— Виж какво, защо не... не приключим за днес? — Долтън гледаше Лия. — Взимай Коти и се прибирайте.

Лия повдигна веждите си:

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

— Не казвам нещо, ако го нямам предвид — той замълча и впи поглед в нея. — Скоро ще го разбереш.

Лия наведе глава и стисна ръката на Коти.

— Да вървим, каубой.

Тъкмо излизаха от вратата, когато Долтън каза:

— Имаш ли на кого да оставиш Коти?

Лия се обърна.

Долтън се беше облегал върху бюрото, а тъмните му очи бяха непроницаеми.

— Кога?

— Тази вечер.

— Мисля... мисля, че да.

— Добре.

— Защо? Искам... да кажа... — рече Лия със запъване и се ядоса на себе си. Но този въпрос дойде съвсем ненадейно и тя беше безкрайно смутена.

— Бизнес. Искам да видиш какво харесвам и какво не харесвам в едно казино. Ще те чакам в „Щастливата седморка“ в осем — Долтън замълча. — За теб удобно ли е?

Лия изстреля думите на един дъх:

— Удобно е.

— До скоро.

— Може ли и аз да дойда? — попита Коти.

— Не.

— Защо? — изхленчи Коти.

Лия хвана здраво ръката му и го дръпна навън в коридора.

— Ох, мамо! Заболя ме ръката.

— Тихо — каза тя с неспокоен глас, — иначе ще те заболи нещо друго!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Лия влезе под душа и мигом водата се смеси със сълзите ѝ. Разтърка лицето си, сякаш да ги измие.

След като се прибраха с Коти от клуба, поиграха на топка, докато жегата и комарите ги принудиха да се приберат. Тя го нахрани и го остави на Софи, която се съгласи да го гледа, но Лия почувства, че нещо тревожи приятелката ѝ. Изкушаваше се да я разпита, но тъй като искаше да се отбие в клиниката, нямаше време за разговор.

Постоя при Руфъс повече от час, намаза с лосион тялото му, говореше му, разказа му за номера, който беше ѝ погодил Коти.

— Искаше ми се да удуша този малък измамник — каза тя на бледата, безжизнена фигура в леглото, без да престава да гали ръката му. — И на теб нямаше да ти хареса това, че нашият син е способен да ме изиграе по този начин — тя замълча и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Той расте, скъпи. Искан ми се...

Гласът ѝ бе секнал и тя не беше в състояние да говори повече, но остана при него, докато дойде време да тръгва.

Сега, след като излезе от душа, Лия трябваше да потисне още един пристъп на самосъжаление. Не ѝ се искаше да ходи с Долтън в казиното, но беше принудена. И за да повдигне самочувствието си, трябваше да изглежда възможно най-добре.

Спомни си какво ѝ каза Софи, когато заведе Коти.

— Просто се опитай да се отпуснеш и да се забавляваш, разбра ли? Знам, че Руфъс е болен и се чувстваш много виновна, но животът ти трябва да продължи.

Очите на Лия се помрачиха.

— Но как мога, когато?...

— Защото и Руфъс би искал същото. Това е част от работата ти. Трябва да помислиш за бъдещето си и за Коти. Не можеш да си позволиш да жертваш едното или другото.

— Права си, но...

— Никакво „но“. По дяволите, ще играеш с автоматите.

Лия сбърчи нос.

— Струва ми се, че ще умра.

— Ти си невъзможна, Лия Фрейзър.

— Знам.

Софи се разсмя, после стана сериозна:

— Виж какво, знам, че сега не му е времето, но някой друг път, когато си по-свободна, искам да те питам нещо.

Лия се сепна.

— Господи, звучи доста зловещо.

Софи се усмихна едва-едва.

— Не зловещо, просто сериозно.

Заинтригувана, Лия каза:

— Ако е толкова важно, мога да отделя време и сега.

— Не, не можеш. Друг път. Не е кой знае какво наистина.

Трябва да е нещо сериозно, помисли си Лия, докато довършваше тоалета си. Ставаше нещо — бе видяла тревога в очите на приятелката си. Засега обаче нямаше друг избор, освен да спре да мисли по този въпрос.

Трийсет минути по-късно, вече облечена, бе застанала пред огледалото, за да си хвърли един последен поглед.

— Не е зле — каза си на глас замислено, особено като се имаше предвид, че току-що бе изплакала очите си.

Бе избрала семпла черна ленена рокля, черни чорапи и обувки с високи токчета. На ушите ѝ висяха сребърни обеци. „Семпла елегантност“ бяха думите, които му хрумваха на човек. Не че имаше някакво значение, напомни си тя, това излизане беше работа и нищо повече.

Тогава защо бе това безпокойство?

Беше паднал здрач, облагнал небето в красиво бледолилаво. Лия се отправи към казиното, вдишвайки мириса на океанския бриз. Спря се във входа на двуетажната сграда и огледа преддверието.

„Щастливата седморка“ беше претъпкана. Комарджиите се тълпяха край масите като лешояди, готови да се спуснат, ако и когато се отвори малко място.

Лия премигна от пушека, който изпълваше въздуха като стена от гъста мъгла, докато оглеждаше помещенията. Шумът от подредените в редици, дрънчащи пищни автомати, в които играчите трескаво пускаха монети, я замая.

Един автомат наблизко внезапно запя, звънна и изсипа купчина монети в таблата, а Лия се усмихна, когато жената, която бе спечелила, нададе вик. Но после тя погледна ръцете ѝ, видя колко са черни от мръсотия и потръпна, осъзнавайки, че този начин на съществуване не беше за нея.

— Е, и каква е присъдата?

При тези думи, изречени с дрезгав глас, Лия се обърна.

— Не те видях — каза тя с усилие.

Долтън се разсмя.

— Да, знам. Но аз те видях как оглеждаше всичко наоколо с широко отворени очи.

— Преувеличаваш.

— Да се хванем ли на бас?

Тя се усмихна неохотно, признавайки си, че той казва истината. Цялото зрелище беше доста завладяващо, включително и самият Долтън, който имаше великолепен и внушителен вид, облечен в черни джинси, черна риза и хубави ботуши.

— Да, още една нощ, прекарана на брега на Мисисипи, където търкалянето на заровете и шумоленето на картите са музика за ушите на градските вълци. И аз нямам търпение да си взема моя пай.

— Е, надявам се, ще избереш зала за непущачи.

Той я погледна за секунда, после се засмя.

— На една жена и дай за това да мисли. Но ти си права, този пушек е непоносим.

Те помълчаха известно време, тъй като и без това шумът щеше да заглуши думите им.

— Хайде — най-после каза Долтън, — да се качваме горе в ресторанта, където ще можем да пийнем по нещо и да отдъхнем на тишина. После ще те разведа наоколо, да видиш как живее другата половина от хората.

Лия се подразни вътрешно. Караше я да се чувства като някоя назадничавя домакиня, която още сама си меси хляба. Макар да не

одобряваше хазарта, това не означаваше, че е паднала от небето. Явно той си мислеше така.

След като се настаниха в ресторанта на казиното, който беше с пълно обслужване, до лакътя на Долтън се появи сервитьор.

Долтън погледна Лия и вдигна вежди.

— За мен Перие с лимон, ако обичате.

— За мен бира.

Сервитьорът кимна, после изчезна.

— Между другото изглеждаш чудесно в този тоалет — с усмивка подхвана разговора Долтън.

Усмивката му привлече погледа ѝ. Полуразтворените му пълни устни разкриваха равни бели зъби. Лия усети, че губи почва под краката си, когато очите ѝ срещнаха изпитателния му поглед. Смутена, тя извърна глава.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — най-после попита Долтън.

Последното нещо, което искаше, беше да яде.

— Не, трябваше да нахраня Коти, така че ядох с него.

— И аз не съм гладен — Долтън помълча малко, после каза: — Имаш чудесно дете.

Лия се оживи.

— Да, и аз мисля така — после, осъзнавайки, че това не звучи добре, добави глуповато: — Съжалявам, знам, че човек не бива сам да хвали собствената си стока.

— Защо не? Можеш да се гордееш с него.

— Искам отново да ти благодаря за днес следобед, че беше толкова отзивчив.

— Струва ми се, че още си шокирана от тази отзивчивост, нали?

Откровеният му въпрос свари Лия неподготвена. Появата на сервитьора ѝ даде време да се съвземе. Но не много.

— Е? — настоя той, когато останаха отново сами.

Тя се усмихна с неохота.

— Ами...

— Добре де, децата не са слабото ми място. Признавам.

— Това е обяснимо.

Долтън сви рамене.

— От друга страна, опитвам се да се променя.

— При всички случаи направи силно впечатление на сина ми.

— Но не и на теб?

Още един въпрос изневиделица, но винаги от упор. Макар че тонът му беше нехаен, напрежението между тях стана ясно доловимо. Опипваше почвата — деликатно, с меки ръкавици, — но въпреки всичко опипваше.

Той беше опасен, а тя беззащитна. Щеше да бъде в безопасност дотогава, докато не усети слабостта ѝ.

— Е, и какво мислиш за цялата операция? — попита Долтън с тон, който смени посоката на разговора и Лия се почувства по-сигурна. Надяваше се, че въображението ѝ се е престарало и че той не е имал нищо предвид преди малко.

— Откровено казано, смятам, че проектът е изумителен.

— Аз също. Като си помислиш, че можеш да вземеш едно старо речно параходче с комини и витла и да го превърнеш в казино, което ще бъде свързано със сушата — това наистина е изумително.

— Струва ми се, че точно това е най-невероятното — плават и в същото време не.

— И точно това ги прави доходни и съблазнителни — добави Долтън. — При тези корабчета няма данъци върху собствеността поради факта, че са във водата, а не на земята. Друго преимущество е, че мястото е толкова, колкото е — и няма повече.

— Което означава, че разноските и персоналът ще останат в минимални граници.

Долтън изглеждаше смаян от нейната прозорливост.

— Именно. Най-важна роля ще играят автоматите. Игрите на маса, с изключение на картите и покера, ще бъдат ограничени — отново заради проблема с пространството.

— Струва ми се, че можем по-добре да оползотворим пространството и да направим казино, което наистина ще привлече вниманието.

Долтън отново изглеждаше изненадан от анализа ѝ, което я раздразни.

— Виж какво, казах ти, че възнамерявам да си свърша работата, макар и да не знам нищо за хазарта.

— Независимо от това обаче гледаш отгоре на хората, които обичат да се занимават с този спорт.

— Това не е истина — срыза го Лия. — Освен това вече водихме този разговор.

Той се наведе по-близо. Тя помириса одеколона му. Застина и отвърна поглед.

— Може би пак ще го водим. За тебе хора като мен, които сериозно се занимават с хазарт, са измет.

Лия отново се обърна към него, лицето ѝ бе обзето от ярост.

— Защо си позволяваш да говориш от мое име? Не ме познаваш достатъчно добре, за да можеш да прецениш какво мисля.

Долтън се отпусна назад. Очите му бяха непроницаеми, а устните — здраво стиснати.

Лия усещаше надвисналата опасност. Как стана така, че разговорът се изплъзна от контрол? Сякаш някой пусна бомба между тях и предизвика война. Не можеше да позволи това да се случи. Трябваше да запази тази работа.

— Виж какво, знам, безпокоиш се, че няма да се справя с работата както трябва, защото не харесвам хазарта, но просто случаят не е такъв — тя смекчи тона и думите си.

— Ако мислех така, нямаше да получиш тази работа — отвърна простиичко Долтън.

Тогава защо все ми го натякваш, искаше ѝ се да попита, само че не успя. Един мъж приближи масата им.

— Я, кого виждам, Долтън Монтгомъри.

Долтън се обърна, стана и протегна ръката си към мъжа, който му се усмихваше, но Лия забележа, че тази усмивка беше в най-добрия случай неискрена.

— Здравей, Фил, как вървят нещата?

— По-добре не може и да бъде.

— Фил Чапин, Лия Фрейзър.

Фил кимна и ѝ хвърли бляскава усмивка, само че този път усмивката изглеждаше сърдечна.

— Госпожо Фрейзър, добре дошли в „Щастливата седморка“.

Лия нямаше как да не забележи, че той наблегна на госпожо, а очите му се спряха върху венчалната ѝ халка.

— Благодаря.

Долтън остана прав и добави:

— Фил е вицепрезидентът по маркетинг на „Седморката“.

— Тук е чудесно — подхвърли Лия.

— Играете ли, госпожо Фрейзър?

Долтън се засмя, а на нея ѝ се прииска да го ритне под масата.

— Не, не, не играя.

— Твърде лошо. Ако случайно решите, обадете се.

— Тя работи при мен, Чапин — подхвърли грубо Долтън.

— Аха, значи затова сте тук. Да видите как е конкуренцията.

— Да — отвърна Долтън с невъзмутима откровеност. — Защо не? И ти би направил същото.

— И кога смяташ да отвориш?

— Възможно най-скоро.

— Е, желая ти късмет в начинанието — каза Фил. — И приятно прекарване — макар че говореше на двамата, гледаше Лия.

— Благодаря.

Долтън го проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Челюстта му беше стисната, а очите — строги.

— И той не те харесва.

Трепна, обърна се с лице към нея, после се усмихна, както само той можеше да се усмихва — с онази бавна, изгаряща усмивка.

— Права си, не ме харесва.

Гледаха се още миг. Долтън се прокашля и каза:

— Хайде, нека да разгледаме и останалата част от заведението.

— Добре — гласът на Лия беше тих, но треперлив. Надяваше се, че той не е забелязал.

Цял час обикаляха, гледаха как посетителите се забавляват с монетните автомати, което за Лия беше най-вълнуващото, наблюдаваха как играчите раздаваха картите, посягаха към заровете, въртяха рулетките и прибираха чиповете с плавни движения.

Въпреки големия интерес, който проявяваше към всичко това, вниманието на Лия бе насочено повече върху вътрешното разпределение и обзавеждане на казиното като цяло.

— Е, какво мислиш?

Поради големия шум и многото хора Долтън говореше близо до ухото ѝ. Топлият му дъх облъхна врата ѝ и изпрати тръпки надолу по гърба ѝ.

— Мисля си какво голямо предизвикателство е да направим твоето казино по-добро от всяко друго по крайбрежието.

— Точно това се надявах да кажеш.

Усещайки отново топлия му дъх, Лия бързо мина от дясната му страна.

Тъкмо тогава се случи онова.

Група от шумни веселяци избраха точно този момент да се промъкнат през тълпата. Един як мъжага, който вървеше отпред, се блъсна в Лия.

— О! — извика тя, усещайки как въздухът излиза от дробовете ѝ и краката ѝ се подкосяват.

— Кучи син, гледай къде вървиш! — заплахата на Долтън прозвуча в същия миг, когато обгърна голите ѝ ръце и я подпря върху тялото си. — Добре ли си? — попита той с рязък, но развълнуван глас.

Лия се отдръпна бързо с пламнало лице. Долтън отпусна ръце и през стиснати зъби каза:

— Хайде да изчезваме оттук.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Долтън се потеше като работник на полето, но не му пукаше. Колкото по-усърдно бягаше по пясъка, толкова повече пот се стичаше от него. През последните няколко седмици беше добил този налудничав навик да се натоварва психически и физически, мислейки си, че така ще избяга от демоните, които го преследваха. Уви!

Пулсът му се ускоряваше всеки път, когато маратонките му се врязваха в пясъка. Крайната му цел беше корабът — мястото, откъдето беше започнал маратона си. Но в тази влага, дори в седем часа сутринта, трийсетте минути бягане изглеждаха като изкачването на връх Еверест.

Корабчето беше само на няколко ярда, когато краката му изведнъж се огънаха.

— По дяволите! — промърмори, щом белият пясък се надигна към него.

Секунди по-късно лежеше с лице в пясъка. Търколи се по гръб, с opakото на ръката избърса песъчинките от устата си и плю встрани.

Но не бързаше да се изправи. Остана да лежи неподвижно, после се разсмя с дълбок гърлен смях, който нямаше нищо общо с радостта. Заровен в пясъка, той трябваше да приеме голата истина.

Искаше Лия Фрейзър в леглото си. Нещо, което нямаше да се случи. Плановете му нямаше да се разстройват заради секс.

Това, че я докосна, беше фатална грешка. Но атаката срещу тялото му бе започнала преди онзи инцидент с мъжаката. Когато влезе в казиното, си каза, че това е само една вечер, прекарана с неговата служителка, която по някаква случайност е доста привлекателна. После я видя и сценарият стана на пух и прах.

За провала си обвиняваше онази малка черна рокля. Макар да не прилепваше плътно, тя не оставяше никакви съмнения относно формите, скрити под нея. А когато Лия се движеше, полюляването на бедрата ѝ бе хипнотично.

Защо не беше грозна? И защо той не искаше да разбере, че е омъжена? Този факт никога досега не е бил пречка за него. Беше имал връзки с омъжени жени, не че се гордееше с това. Но погледнеше ли назад, нямаше много неща в живота му, е, които можеше да се гордее. Все пак всичко щеше да се промени, щом получи парите.

А детето? Неговото дете, за бога! Защо трябваше да бъде толкова мило? Защо не беше някое противно чудовище като толкова много деца на неговата възраст?

Долтън искаше да се сближи и с двамата — майката и детето, да стане част от живота им, но без да се обвързва. Във всеки случай не сексуално.

— О, по дяволите! — извика той към небето, после се обърна и се изправи.

Колкото и да измъчваше душата си, полза нямаше. Беше сексуално възбуден и това бе част от проблема му. Може би щеше да се обади на Таня Дилайл. Може би щеше да се почувства по-добре, ако го направи. А може би нямаше.

Беше казал на Лия да дойде на работа в десет часа. Възнамеряваше да е заминал отдавна до това време. Днес не беше добър ден да се среща с нея.

Малодушен пъзльо, присмя му се един вътрешен глас, но той не му обърна внимание и запристъпва по пясъка към клуба.

Бил Дъшан мина покрай брега. Разбира се, Долтън не го позна. Бе взел всички мерки — с нахлупена бейзболна шапка и най-тъмните слънчеви очила, които може да намери.

Долтън очевидно е нещо разстроен, помисли си Дъшан, когато спря и се загледа след него, докато влизаше в клуба. Добре. Дъшан адски се надяваше животът на Долтън да е така скапан като неговия, но се съмняваше. Някои неща не се променят и късметът на Долтън бе едно от тях. Беше продължил с проекта си за казиното дори и без парите на стария.

Да, Долтън Монтгомъри имаше всичко — хубава външност, пари, престиж, — докато той нямаше нищо. Освен трошите, подхвърлени от жена му.

Потта се стичаше по лицето на Дьошан и той свали шапката. Внимаваше обаче да не свали очилата. Не искаше да рискува, макар че Долтън не се виждаше никакъв.

Предприе тази авантюра на територията на Долтън с надеждата да зърне детето. Преди няколко дни беше видял майката и детето да влизат в клуба. Беше дошъл по работа в Билокси и не можеше да пропусне възможността да разузнае нещо около Долтън.

Може би един поглед отблизо щеше да установи, че детето е точно копие на баща си. Дьошан едва не се разсмя на глас. Е, щеше да бъде напълно справедливо. Нямаше значение дали харесва сина на Паркър или не. Важно беше да получи доказателство, че детето принадлежи на Долтън.

Дьошан знаеше, че няма да е лесно, с този избухлив характер на Долтън. Колкото и да беше унижително да си го признае, той продължаваше да се страхува от него. Беше способен на всичко, когато се ядоса, ставаше буен и невъздържан.

Все пак адвокатът бе решил твърдо да доведе замисъла си докрай. Имаше план и ако в скоро време Долтън не предприемеше нищо, за да уреди въпроса с имението, то тогава той щеше да го направи. Щеше да използва този коз, който имаше в ръцете си.

Когато Дьошан стигна до колата си, вече си подсвиркваше.

Долтън тъкмо си беше взел душ и пяхаше ризата си в джинсите, когато телефонът иззвъня.

— Долтън — рече той кратко.

— А, да, тук е Купър Андерсън.

Долтън не можа да се сети веднага. Купър Андерсън? После си спомни. Архитектът, който беше дошъл в офиса му. Спомни си и още нещо. Този кучи син не му хареса.

— Какво мога да направя за вас, господин Андерсън? — попита Долтън, долавяйки студените нотки в гласа си.

— Обаждам се, за да разбера какво мога аз да направя за вас — услужливо отвърна Андерсън.

На Долтън му се доповръща от мазния глас на архитекта. Не можеше да понася, когато възрастни мъже просеха, а Андерсън правеше точно това. Да не би фирмата му да е закъсала? Затова ли

имаше такава страхотна нужда от проекта на Долтън? Или просто не искаше Лия да получи тази работа? Ако е така, защо?

Отговорите на тези въпроси му убягваха. Все пак Долтън долавяше дъх на нещо нечисто, но не знаеше какво е то. Поне засега.

— Господин Монтгомъри?

— Съжалявам, че не ви се обадох — по дяволите, никак не съжалявахте, но при всички случаи звучеше добре.

— Значи сте наели някой друг?

Този път гласът на Андерсън стана студен. Всъщност — направо леден. Долтън се усмихна.

— Да, Лия Фрейзър — телефонната линия оглуша от тишина.

— Разбирам — каза най-после Андерсън. — Ами твърде лош избор. Мисля, че сте направили голяма грешка.

— Но защо мислите така? — провлачено попита Долтън.

— Както ви казах по-рано, тя не може да се справи с работа от такъв мащаб — замълча. — Вие го знаете, както и аз — разсмя се внезапно. — Добре, запомнете, когато ви потрябва някой да оправя нейните бакии, аз съм на разположение.

Тая няма да стане, копеле такова, каза си Долтън. Когато заговори обаче, гласът му беше любезен и спокоен:

— Ще го имам предвид, Андерсън.

— Надявам се — той отново се разсмя, после затвори.

Долтън тръшна слушалката.

— Слава богу, че не съм на мястото на оня отсреща.

Долтън вдигна поглед и видя Тони да влиза в стаята със спокойна походка, а мускулите му изпълваха фланелката му и памучните панталони.

— Той затвори пръв.

— Кой е той? — попита Тони, като спря до бюрото му и се облегна на него.

— Купър Андерсън, архитектът, който искаше тази работа.

— Май е казал нещо, дето те е раздразнило.

— Този човек по принцип ме дразни.

Тони се усмихна накриво.

— Разбрах — после, сменяйки темата, попита: — Е, каква е програмата за днес?

Долтън насочи вниманието си отново към бизнеса.

— Имаме толкова много неща да вършим, че не знам откъде да започнем. Но най-напред мисля да направим списък за оборудването на клуба и казиното.

— Пороботих малко върху този въпрос — каза Тони.

— Е, и кои са най-добрите производители?

— „Бали“ за монетните автомати и „Бъд Джоунс Кампъни“ във Вегас — за чиповете — Тони потърка брадичката си. — Поне такава е всеобщото мнение по цялата крайбрежна ивица.

— А за масите?

— Сега работя върху това, но нямам нищо конкретно.

— Продължавай по този въпрос, после се занимай с охранителната система. Тези проклети електронни очи ще ни струват цяло състояние.

— Да, шефе, ама накрая ще ти спестят много мангизи.

— Знам и не се оплаквам. Това, от което се оплаквам, е тази купчина от молби за работа, дето е два фута висока.

Тони направи гримаса.

— Сега ще започнат истинските неприятности, докато решим кого да вземем и кого не.

— Мисля, че и двамата ще трябва да се заемем с тази грамада, да ги разгледаме една по една, макар че вече ми се обадиха едни от най-добрите в бизнеса. Особено дилъри.

— Да се надяваме, че тази тенденция ще продължи.

— Между другото искам ти да поемеш клуба и да ми помагаш в казиното. Какво мислиш по този въпрос?

— Искаш да кажеш, че ти ще се заемеш с казиното?

— Да. Засега.

— По дяволите, знаеш, че ще направя каквото кажеш.

— Благодаря ти — Долтън се усмихна. — Ще вдигна заплатата ти.

— Кога, в следващия живот?

Двамата се разсмяха.

— Лия ще дойде ли? — най-накрая попита Тони.

— Да, към десет, но няма да съм тук. Ще завъртя няколко телефона и тръгвам за Богалуса.

Тони замълча за момент, после каза:

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо взе Лия Фрейзър? Искам да кажа, ясно е, че няма този опит... — гласът му заглъхна и той сви рамене. — Като гледам физиономията ти, май си навирам носа, където не трябва.

— Не е така. Според мен тя е най-подходящият човек за тази работа.

— Ти се шефът.

— Именно.

Тони въздъхна, влезе в кутийката, която му служеше за офис, и затвори вратата.

Долтън изруга, взе молива пред себе си и го запрати в другия край на стаята. Денят не беше започнал добре, никак даже.

Малко бе да се каже „изтощена“ — така се чувстваше Лия. Всеки мускул, всяка става я боляха. Да не беше грип?

Коти вече беше в леглото, слава богу, макар че бе само осем и половина. И той бе нещо кисел и хленчеше за всяко нещо. Тя се опитваше да запази търпение, докато го къпеше, после му прочете приказка, когато го сложи да спи.

Августовската влага също допринасяше за лошото им настроение. Но поне Долтън днес го нямаше на работа. Беше извън града, което я караше да се пита дали и той не я избягва.

Лия отпи глътка от ледения чай, после се намръщи. В мига, в който течността отиде в стомаха ѝ, той се сви от ледена тръпка. Недоволна от себе си, тя се отпусна на дивана и сви краката си отдолу. Добре знаеше кое е онова, което изсмукваше енергията ѝ, но не искаше да го признае дори пред себе си.

Не трябваше да я докосва. Тя не трябваше да му позволява да я докосва. Но инцидентът в казиното се бе случил толкова бързо, кой можеше да го предвиди? Никой.

Преди да се разболе, Руфъс беше нежен и внимателен любовник, винаги загрижен повече за нейните нужди, отколкото за своите. Тя не знаеше нищо за онова нещо, наречено страст. И когато здравите груби длани на Долтън хванаха голите ѝ ръце, сякаш вляха живот в тялото ѝ. Испита такова силно, внезапно желание, че главата ѝ се замая.

Не искаше обаче да се поддава на това желание. Долтън Монтгомъри не я привличаше. Въпреки всичко се чувстваше виновна и опетнена, сякаш имаше нужда да измие съзнанието ѝ сърцето си с груб селски сапун.

На вратата се позвъни. Лия скочи, при което събори с лакът чашата чай и тъмната течност се разля.

Тя преглътна ругатнята, която беше на езика ѝ. Отново се позвъни. Като вдигна безпомощно ръце, Лия се изправи и се втурна към входната врата, опасявайки се, че звънецът ще събуди Коти.

Запали лампата на верандата и попита:

— Кой е?

— Софи.

Смаяна, Лия дръпна резето и широко отвори вратата.

— Какво, за бога... — думите замряха върху устните ѝ. Лицето на приятелката ѝ беше обляно в сълзи и тя забеляза страха в очите ѝ.

— Може ли... да вляза? — попита Софи с дрезгав глас. Вместо да каже нещо, Лия протегна ръце. Софи се отпусна в тях. Поддържа я така известно време, после внимателно я побутна, протегна крака си и ритна вратата.

— Слушай, не искам да ти досаждам по това време, но имам нужда от някого.

— Добре ли си? Искам да кажа...

— Не, не съм добре — Софи си пое дълбоко въздух. — Трябва да поговорим. Но ако е много късно...

— О, господи, та сега е едва девет. Но дори да беше три сутринта, нямаше да има никакво значение. Хайде, нека да седнем. Искаш ли чаша чай? Или може би кафе?

— Все ми е едно — гласът на Софи трепереше. — Каквото ти пиеш.

— Ами аз пиех чай, но когато позвъни, съборих проклетата чаша.

Сянката на усмивка смекчи стиснатите устни на Софи:

— Толкова рядко съм те чувала да ругаеш.

Лия изпита облекчение. Когато отвори вратата и видя обляното в сълзи лице на приятелката си, беше си помислила за най-лошото. Сега ѝ се струваше, че проблемът на Софи навярно не е нищо по-сериозно от някакво скарване с Луис.

След като Софи седна на дивана, Лия отиде в кухнята, после се върна в дневната с чаша чай и кърпа да избърше разлятото.

Щом свърши с това неприятно задължение, Лия седна до Софи.

— По-добре ли се чувстваш?

— Не.

— Е, поне си откровена. Какво има?

Софи отпи от чая, после остави чашата си върху малката масичка и погледна Лия.

— Назначиха Луис за администратор.

Лия се усмихна.

— Това е чудесно. Е, и защо плачеш?

Софи облиза устните си и избегна изпитателния поглед на Лия.

— Направил си е изследвания и са установили, че е... стерилен.

— О, боже, толкова съжалявам! — Лия протегна ръце и улови ръцете на приятелката си, които бяха здраво стиснати в скута ѝ.

— Аз също.

— Но не е настъпил краят на света все пак. Има начини да се сдобиете с дете.

— Знам.

— Обсъдихте ли този въпрос?

— Не още. Луис все още се опитва да превъзмогне удара.

— Толкова много съжалявам.

— Не ми се иска да те питам, но... — Софи замълча.

— Ами можеш да ме питаш за всичко — Лия се усмихна, надявайки се да повдигне настроението на Софи.

— Чувствам се ужасно, че те натоварвам с моите проблеми, които са незначителни в сравнение с това, което преживяваш покрай Руфъс.

— Все пак за теб е важно. Така че питай.

— Няма да ти е приятно да говориш за това.

Лия трябваше да се сети, трябваше да се подготви, но не можа.

След като не каза нищо, Софи продължи:

— Искаш ли... искаш ли да ми разкажеш нещо за изкуственото оплождане?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Изкуствено оплождане. Дланите на Лия се изпотиха и в устата си изведнъж усети вкус на гума. Пое си дълбоко дъх, потръпвайки, стана от дивана и отиде в средата на стаята.

Тиктакането на стария часовник в отсрещния ъгъл някак си я успокояваше. Усещаше върху себе си очите на Софи. Искаше ѝ се да се обърне и да ѝ вдъхне увереност, само че не можеше.

Изкуственото оплождане беше болезнен въпрос, за който Лия не искаше дори да мисли. Рядко си бе позволявала да си припомня онзи период от живота си, донесъл ѝ едновременно радост и болка. Сега обаче до нея стоеше приятелка, която се нуждаеше от нейната помощ. Беше нещо съвсем различно.

Но, боже господи, не искаше да мисли за всичко това, още по-малко да го обсъжда.

Сякаш проточилото се мълчание бе станало непоносимо, Софи прошепна:

— Виж какво, съжалявам. Забрави, че съм питала.

Лия се обърна тъкмо когато Софи стана и си тръгна. Тя рязко дръпна топката на вратата, при което стомахът на Лия се сви още повече.

— Почакай. Къде отиваш?

— Вкъщи — едва чуто отвърна Софи.

— Не, стой. Седни.

— Но...

— Никакво, но. Сядай.

Софи не помръдна от мястото си.

— Не искам...

— Май много не обичаш да се подчиняваш, а? — Лия се опита да говори с весел глас, макар че на душата ѝ не беше весело.

Софи вдигна рамене, но лицето ѝ малко просветна.

— Това винаги ми е било проблем.

— Е, сега му е времето да се промениш.

И двете знаеха каква игра играят. Бяха решили най-напред да успокоят обстановката, преди отново да подхванат този деликатен въпрос.

— Сигурно си права — каза Софи и се върна на дивана. След като се озова там обаче, лицето ѝ отново стана мрачно.

Лия никога не бе виждала приятелката си в такова състояние. Тя бе винаги онази оптимистка, която повдигаше духа ѝ, щом проблемите я затиснеха, както напоследък. Тази Софи я плашеше.

Лия изрази гласно мислите си:

— Никога не съм те виждала така отчаяна.

— Повярвай ми, никога не съм била така отчаяна. Когато Луис хвърли тази бомба, бях зашеметена, разбира се, но не и сразена.

— Но той е...

— Той... беше... никога не съм го виждала такъв. Държи се така, сякаш са произнесли смъртната му присъда и утре ще умре.

— Знам — Софи въздъхна.

— Знам, че знаеш. Затова те попитах, но ако не ти се иска да говорим за това, кажи ми. Ще те разбере. В края на краищата това не е въпрос, който може да се обсъжда за щяло и нещяло.

— Никой, освен теб не знае, че съм била изкуствено оплодена — тихо каза Лия.

Софи отвори уста:

— Искаш да кажеш, че майка ти не знае?

— Тя е последният човек, на когото бих казала.

— Права си. Трябваше да се досетя.

— Лекарите сигурни ли са? — попита Лия, после се смъмри, че задава такъв глупав въпрос.

— Ами като че ли да, боледувал е от заушки и това е нанесло непоправими увреждания.

— Надявах се на някакво чудо. Медицината може да направи какво ли не сега, освен... — гласът на Лия замлъкна.

— Да излекува Руфъс — довърши вместо нея Софи. — Затова се чувствам като мръсница, стоя и хленча заради нещо, което бледнее в сравнение с твоите проблеми.

— Не говори така. Всичко е наред, наистина.

— Знаеш ли — каза Софи, осенена от внезапна мисъл, — докато не се случи това, не осъзнавах колко много ми пука за този янки. Сега

знам, че го обичам с цялото си сърце.

— Все още ли искаш да се ожениш за него?

— Да, поне така му казах.

— Но не си много сигурна?

— Точно така, но моето колебание няма нищо общо с това, че е ст... — тя млъкна.

— Стерилен. Хайде, кажи го. Не можете да си затворите очите пред този факт и да не го обсъждате. Това би било най-лошото, което може да се случи.

— А Руфъс беше ли стерилен? — гласът на Софи отново бе колеблив. — И той ли имаше същия проблем?

Лия пое дълбоко въздух.

— Не. Броят на сперматозоидите му беше ужасно малък.

— И колко време ви трябваше, за да се решите на други варианти?

— Не много, защото Руфъс отчаяно искаше дете — лицето на Лия изглеждаше измъчено. — Сякаш знаеше, че ще се случи нещо ужасно и че той... ние... нямаме нито миг за губене.

В стаята отново настъпи тишина.

— Ами защо не си осиновихте дете?

Лия не отговори веднага. Отиде до дивана и седна при Софи. Не че се срамуваше от онова, което бе направила. Не се срамуваше. Но този въпрос беше толкова личен, толкова интимен. Струваше й се, че обсъждайки го така открито, извършва предателство спрямо Руфъс. Дълбоко в себе си знаеше истината. Руфъс беше благороден човек и сигурно би искал тя да сподели информацията, да помогне. Тя, Лия, бе тази, която не искаше никой да знае, защото искаше да защити Руфъс.

— Виж, отново ти казвам, ако предпочиташ да не говорим за това, ако мислиш, че Руфъс...

— Не. Руфъс никога не ме е молил да го пазя в тайна. Но аз смятам, че това не е работа на другите. Но пък ти не си другите.

Бегла усмивка се появи върху лицето на Софи.

— Значи всичко се свежда до това, че Руфъс е настоявал да използвате донор.

— Да.

— Макар да е знаел, че детето ще бъде заченато от спермата на друг мъж?

— Защото страшно много искаше да имаме дете.

Софи се облегна на възглавницата.

— Луис иска деца, но ми се струва, че няма да може да преодолее предразсъдъците си като Руфъс.

— Имай предвид, че по онова време Руфъс беше много по-възрастен от Луис. Това има голямо значение. Мъжествеността на Луис е сериозно застрашена, а младите мъже като че ли по-трудно преодоляват този проблем от по-възрастните.

— Може би си права. В момента Луис се чувства като настъпено лайно.

Лия ококори очи.

— С твоите сравнения направо ме убиваш.

Още една усмивка пробягна върху устните на Софи.

— Да се върнем на първоначалния ми въпрос. Защо избрахте забременяване чрез донор, а не осиновяване?

— Най-напред Руфъс и аз седнахме и си направихме, както я нарекохме, въображаема счетоводна книга. Върху горната, лява половина на страницата написахме „изкуствено оплождане“, а вдясно — „осиновяване“. Под всяко от тях изброихме за и против.

— Спомняш ли си какво написахте?

— Да, но мога да ти кажа, че изкуственото оплождане спечели убедително. Първо, аз щях да родя детето. Неговата наследственост щеше да бъде отчасти моя. Второ, щеше да бъде по-лесно от осиновяването — поради възрастта на Руфъс и недостига на новородени. Трето, щеше да бъде по-лесно и от финансова, медицинска и законова гледна точка. И накрая — донорите се подбират грижливо сред първокласни студенти медици и други студенти.

— А, значи донорите идват оттам.

— Най-често.

— Това ще бъде един плюс, след като Луис ще работи в болница. Продължавай.

— След това фактът, че Руфъс можеше да посещава консултациите за отглеждане на бебета и щеше да бъде съпричастен към самото раждане. Но според мен най-важното бе — всеки щеше да си мисли, че бебето е от мъжа ми.

— Но големият минус се състои в това, че забременяваш от друг мъж.

— Това ще притесни ли Луис?

— Много — Софи стана от дивана, после се загледа в Лия с насълзени очи. — Всъщност сигурна съм, че в никакъв случай няма да се съгласи.

— Смяташ ли да разговаряш с него за това?

— Не още. Може би по-късно, може би, след като е имал време да свикне с мисълта.

— Трябва да те предупредя, че няма да е лесно — каза Лия. — Навярно ще бъде адски трудно да се живее с него. И най-доброто, което можеш да направиш, е да му дадеш време.

— Знам — прошепна Софи.

Лия стана и прегърна приятелката си продължително и силно. После, като се отдръпна назад, каза:

— Имам някои книги за самата процедура. Ще ги изровя от тавана и ще ти дам да ги разгледаш. Има време, докато вземете решение.

— Сложно ли е... имам предвид процедурата?

— Не, всъщност не — забързано изрече Лия. — С две думи — лекарят поставя спермата на донора във влагалището и шийката на матката със спринцовка.

Софи се намръщи, после потрепери.

— Не изглежда много забавно.

— Нали вече ти казах, сега няма нужда да мислиш за това.

— Аз... се чувствам много по-добре, макар че Луис сигурно не.

— И може би никога няма да се чувства добре. Това е вероятност, с която ще трябва да се сблъскаш, но не веднага. Ти си капнала. Имаш нужда от един хубав сън. Сутринта нещата няма да изглеждат толкова мрачни.

— Така ли посрещаш всеки ден? — тихо попита Софи.

— Да — Лия прехапа долната си устна.

Софи се отправи към вратата, после се обърна:

— Лека нощ, скъпа приятелко, и благодаря.

Лия се вираше в тавана и се молеше да дойде сънят. Чакаше я дълъг ден утре, ала не можеше да заспи. Не можеше да откъсне мислите си от разговора със Софи и болката, която той бе възкресил.

— Брой до сто — промърмори на глас, обърна се и удари с юмрук възглавницата, сякаш тя бе виновна.

Спомените нахлуваха. Сякаш съзнанието ѝ беше решило на всяка цена да съживи онези дни, преди толкова време, когато бе влязла в кабинета на онзи доктор...

Предишния ден почти не бе на себе си. Беше си повтаряла много пъти, че утре е големият ден, денят, в който щеше да получи първата доза сперма.

Бе решила да вземе вана, за да се отпусне. Но вместо да се отпусне, тя си мислеше за мъжа, чиято сперма щеше да приеме.

Лекарят им беше показал каталог на донорите. Оттам си избраха донора, който с физическите си и психологически данни най-добре съответстваше на изискванията им. Не стигнаха лесно до решението — с часове бяха умували над каталога.

След като взеха решение, тя не можеше да се отърве от мисълта за него. Питаше се как изглежда в действителност, на живо, как се облича, къде работи, какво прави в свободното си време, с кого се среща, с кого се люби.

Докато лежеше, потънала в сапунената пяна, тази безумна и забранена мисъл бе излязла извън контрол. Може би всичко се дължеше на топлата пенлива вода, на летаргията, която я бе обхванала. Каквато и да беше причината, не можеше да се отърве от образа, който я преследваше. Дали защото той не беше се любил с нея, нито с друга жена? Беше мастурбирал, в чаша, боже господи!

Спомни си как тази мисъл бе ускорила пулса ѝ и бе накарала стомаха ѝ да се преобърне. Никога не бе виждала мъж да мастурбира, нито пък искаше да види.

След като паниката вътре в нея се бе уталожила, бе излязла от ваната и си бе легнала. Но дори и в прегръдката на Руфъс не можа да заспи.

В резултат на всичко това, когато на другия ден влезе в кабинета на доктора, тя представляваше кълбо от опънати нерви.

— Успокой се, мила — каза с внимателен глас доктор Реймънд.

Легна на масата, сестрата сложи краката ѝ в стремената и покри долната част на тялото ѝ с чаршаф.

— Спокойна съм — отвърна Лия, но гласът ѝ трепереше.

— Искаш ли Руфъс да влезе и да стои при теб?

— Не. Разбрахме се, че ще чака отвън.

— Добре, както искаш — той се усмихна и взе спринцовката. — Стой отпусната и няма да усетиш нищо.

Докторът се оказа прав. Самата процедура не беше болезнена, но онова, което последва, бе кошмар.

Доктор Реймънд тогава бе поставил върху шийката на матката й чашка с допълнителна сперма. Тя трябваше да остане там няколко часа, за да не може спермата да се изсипе във влагалището. Към това приспособление имаше прикрепена връв за изваждане на чашката. Но проблемът беше в това, че поради всмукването чашата не помръдваше и Лия не можеше да я махне.

Наложи се Руфъс да ѝ помогне. След редица маневри от негова страна чашката накрая излезе, но Лия извика от болка.

— О, скъпа, толкова съжалявам, че те заболя.

Отмаляла и трепереца от болката вътре в нея, Лия прошепна:

— Не е твоя вината. Не се притеснявай, ще ми мине.

Всичко мина, но спомените от онова време не бяха избледнели. Сега, когато ги преживяваше отново, Лия усети студени тръпки.

Едва не извика, отметна завивките, скочи от леглото и тръгна по коридора. Секунди по-късно седеше до Коти, който спеше дълбоко.

Не знаеше колко време бе стояла там и колко време бе гледала красивото му лице, преди да се наведе, да го целуне по бузата и да прошепне:

— Ти си моето чудо и аз те обичам.

Когато вдигна глава, върху кожата му имаше следи от сълзите ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лия не можеше да повярва, че вече един месец се занимава с тази работа. Времето беше минало като стихийен горски пожар. И в същото време сякаш се бе точило бавно, защото се чувстваше виновна, че трябва да прекарва толкова много време далеч от Руфъс. Опитваше се да компенсира, като ставаше два часа по-рано и го посещаваше, преди да отиде на работа, и после отново, след работа. Състоянието на Руфъс не се бе променило особено, с изключение на това, че ту изпадеше, ту излизаше от кома.

Доктор Болтън бе й казал, че не е виждал човек с такава силна воля, че Руфъс се бори със смъртта с всички сили. Благодарение на влиянието на Дан Болтън Лия бе сключила временно финансово споразумение с клиниката да задържат Руфъс още известно време. Въпреки щедрата заплата, която й даваше Долтън, скоро щеше да й се наложи да прибере Руфъс вкъщи.

През дългите горещи августовски дни Лия избягваше да мисли за това, приемайки всеки ден такъв, какъвто е, и с цялото си усърдие работеше върху преместването на кухнята и проектирането на щанд за деликатеси в казиното.

Заедно с Тони бе прекарала часове с инженерната фирма. Както беше предсказал Долтън, нито водопроводната, нито електрическата инсталация съответстваха на стандартите. Освен това беше прекарала часове на телефона, за да разговаря с представители на фирми за килими и мебели. Но едва беше започнала истинската работа, що се отнасяше до клуба и казиното.

И онова, което предприемаше, най-често биваше проваляно от Долтън.

На чертежа беше поставила кухнята и деликатесния щанд там, където смяташе, че трябва да отидат. Той поиска да бъдат преместени. Бе определила мястото и на масите за игра, автоматите и други съоръжения. Той поиска и те да бъдат преместени. Тя някак си успяваше да сдържи езика си и да запази острите възражения за себе

си. Но беше обезкуражаващо да прекараш часове върху нещо само за да се появи някой и да провали целия ти труд.

Долтън беше босът, при това с опит в тази област. Нямахме друг избор, освен да се подчини на желанията му, защото трябваше да запази работата си. По този начин на няколко пъти ѝ се наложи да преглътне гордостта си заедно с язвителния отговор.

Онова, което я безпокоеше повече обаче, бе самият Долтън. Беше винаги там. Всеки път, щом Лия вдигнеше очи, той или я наблюдаваше, или се приближаваше към бюрото ѝ, където се облягаше, за да следи работата ѝ.

— Мислех, че отдавна си си тръгнала.

Стресната, Лия вдигна поглед и видя Долтън, застанал на вратата на кабинета ѝ. Въпреки знойната жегата и въпреки факта, че бе прекарал доста време на горния етаж на кораба, за да държи под око ремонта на палубата, той изглеждаше свеж и в добра форма, помисли си тя неохотно.

Лия погледна към часовника и видя, че наистина е пет и половина.

— Както виждаш, не съм — отвърна тя с мъничко сарказъм в гласа.

Той леко стисна устни.

— Хайде, тръгвай си.

— Има някои неща, които исках... трябваше да прегледаме с теб.

Долтън махна с ръка.

— Не сега. Ще почакаш до утре. Капнал съм, и ти също.

— Толкова зле ли изглеждам? — изтърси тя, преди да помисли, после усети как се изчерви.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Не, всъщност изглеждаш чудесно — той помълча и когато заговори отново, гласът му беше дрезгав: — Но ти винаги изглеждаш така.

Ядосана на себе си и на него, тя подхвърли:

— Не съм търсила комплимент.

Той остана невъзмутим.

— Така ли?

С все още зачервено лице, Лия, без да обръща внимание на думите му, припряно подреди бюрото, после грабна чантата си.

— Трябва да прибера Коти — оправда се тя — и вече закъснявам.

— Лия?

— До утре.

Той не каза нищо. Само се облегна на бюрото си и я проследи с поглед, докато излизаше през вратата.

— Мамо, къде отиваме?

Лия погледна рошавата глава на сина си.

— Обратно в клуба. Забравила съм куфарчето си, а довечера трябва да свърша малко работа.

Вместо да отиде направо у майка си, тя се бе отбила в клиниката при Руфъс за около двайсет минути. След напрегнатата размяна на думи с Долтън на нея ѝ се искаше да види съпруга си, който с благия си нрав винаги я караше да се чувства по-сигурна.

След това бе отишла в магазина да купи нещо за вечеря. Когато отскочи вкъщи да остави продуктите, намери време да се преоблече. Сложи си жълти къси панталони, подходяща фланелка без ръкави и сандали, което значително подобри настроението ѝ.

— Значи тази вечер няма да ми четеш приказка? — попита Коти.

— Разбира се, че ще ти прочета. Знаеш, че никога не пропускам това. Баба ти чете ли ти нещо днес?

— Не, само ми се караше цял следобед — с нещастен глас отвърна той.

Още един пристъп на гняв обзе Лия, след което се почувства по-изтощена от всякога.

— Е, нали знаеш, всеки си има лоши дни. Може би баба ти ще се чувства по-добре утре.

— Не ми се вярва — отвърна Коти с детинска откровеност.

И Лия мислеше така, но не каза нищо. Имаше моменти, когато ѝ се искаше да раздруса хубаво майка си. Сега беше тъкмо такъв момент.

— Може ли да отида на кораба?

— Не, сега не. Само взимаме куфарчето и бягаме.

— Ами тогава ще може ли да отидем в „Макдоналдс“?

Лия погледна обърнатото му нагоре лице и въздъхна.

— Ама и тебе си те бива, каубой. Е, добре, няма да готвя. Ще ходим в „Макдоналдс“.

Той се ухили.

След няколко минути тя спря на паркинга пред клуба и с Коти отидоха в офиса ѝ.

Тъкмо бе натъпкала бумагите в куфарчето, когато чу Коти да вика:

— Хей, здравей, Долтън!

Сърцето ѝ замря. Той бе последният човек, когото искаше да вижда сега. Как не беше забелязала колата му?

— Здравей и ти, каубой! — отвърна Долтън.

Лия се ядоса, като чу как си присвои нейното обръщение към сина ѝ, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Къде е майка ти?

— Там вътре.

Тя стисна дръжките на куфарчето и излезе от офиса, но се закова на място. Пред нея стоеше Долтън — само по бански, и Лия не можеше да свали поглед от него. Той отвърна на погледа ѝ и напрежението мигом се нажежи.

— Отиваш да плуваш ли? — попита Коти, разчупвайки мълчанието.

Долтън го погледна и се усмихна:

— Да, смятам да поплувам.

— Ей, как ми се иска да дойда с теб.

— Коти!

Долтън не обърна внимание на Лия и намигна на Коти:

— Може.

— Може ли?

— Хей, вие двамата, не забравяйте кой е шефът тук — макар че говореше на двамата, гледаше Долтън. Погледът ѝ не бе никак дружелюбен.

Долтън само вдигна рамене.

— Е, и какво е решението, шефе?

Лия усети присмеха в гласа му и кръвното ѝ тутакси се вдигна.

— Не.

— О, мамо — проплака Коти, — защо не?

— Коти, не започвай пак. Изморена съм и имам много работа.

— Майната ѝ на работата — намеси се Долтън. Коти ококори очи и запуши устата си с ръка.

— Съжалявам — измърмори Долтън. — Не съм свикнал да внимавам какво приказвам.

Лия преброи до десет.

— Виж...

— Моля ти се, мамо, нека да отида.

— За половин час, какво ще кажеш? — попита Долтън.

Ако не го познаваше, Лия би могла да се закълне, че чу умолителни нотки в гласа му.

Пусна куфарчето и когато то тупна на пода, вдигна ръце.

— Господи, щом толкова искаш, върви.

— О, боже! — извика Коти, като улови ръката на Долтън и го задърпа към вратата.

Долтън не мръдна.

— Много жалко, че нямаш бански костюм — каза го някак равнодушно. Но погледът, който й хвърли, не беше никак равнодушен.

Червенина заля тялото на Лия и тя извърна очи към сина си.

— Почакай малко да изтичам до колата и да взема лосиона против изгаряне. Не искам да влизаш във водата, без да съм те намазала.

— Няма проблем. Тук имам лосион — Долтън отиде в банята и се върна с тубичка в ръка. — Готов ли си, каубой?

Коти се разсмя и изтича през вратата. На Лия не й оставаше друго, освен да ги последва.

Колкото по-дълго стоеше на пясъка, до самата вода, толкова по-силно ставаше раздразнението на Лия. На първо място, Долтън изглеждаше като позлатен от слънцето бог. Тя се опитваше да не забелязва колко силен бе станал тенът му, откакто го бе видяла без риза онзи път. Загоряло беше не само тялото му от кръста нагоре, но и мускулестите му бедра. Запита се дали...

Изключи тази мисъл, но трябваше да продължи да гледа как угажда на всяка прищявка на сина й, да не говорим за смеха, който вятърът донасяше до нея.

Не че не искаше синът й да се забавлява, ала я дразнеше това, че го прави не с Руфъс, а с друг мъж, когото тя считаше за враг.

Лия прекъсна мислите си, несъмнено шокирана от тях. Враг? Кога и защо беше започнала да гледа на Долтън като на враг? Дали защото не полагаше никакви усилия да прикрие влечението си към нея,

нито приятелския си интерес към сина ѝ? Но какъв мотив се криеше зад тази очевидна фасада? Нищо добро, можеше да се обзаложи — сърцето на враг, което го правеше още по-опасен.

Въпреки жегата, Лия разтърка ръцете си, чувствайки се все така объркана.

— Мамо, мамо! — изкрещя Коти. — Виж как Долтън се носи по вълните.

Сякаш можеше да се прави, че не го забелязва, помисли си язвително Лия, усещайки онова познато свиване на стомаха.

Тя се усмихна и махна с ръка, докато си мислеше колко величествен изглежда Долтън, колко красиви и гъвкави са движенията му.

— Я, кого виждам — малката хитра крадла е излязла на припек и на сърфинг.

Лия скочи на крака, махна слънчевите си очила и се вгледа в Дж. Т. Партридж.

— Какво правите тук?

Дж. Т. дори не трепна от злобния ѝ глас.

— Последния път, когато проверявах, тази страна беше свободна. Пък и много обичам да се разхождам край брега по това време.

— О, разбира се — изсъска Лия, докато гледеше дебелото му шкембе, увиснало върху късите спортни панталони.

Той се ухили, после задъвка пурата си.

— Кога ще върнеш бижутата? — попита провлачено, някак между другото. — Търпението ми се изчерпва — изпрати кълбо дим право в лицето на Лия.

Искаше ѝ се да повърне, но нямаше да му достави това удоволствие. Опита се да се защити:

— За стотен път ви повтарям: не съм взимала бижутата.

— Много ми се ще да ти повярвам — Дж. Т. замълча и погледна към водата.

Коти избра точно този момент да подскочи над водата и да ѝ махне с ръка.

— Имаш симпатично хлапе.

Вътрешностите на Лия се смразиха.

— Стойте надалеч от сина ми! Чувате ли?

— Не ме заплашваш, нали?

— Оставете ни на мира! — гласът ѝ трепереше, но не я интересуваше. Трябваше да изхвърли това долно същество от живота си.

— Тц-тц, женичката имала нокти — Дж. Т. се ухили по-широко, мина с бавна крачка покрай нея, после спря и се обърна. — Не си мисли, че съм свършил с теб, защото не съм — кимна. — Приятна вечер.

— О-о-ох! — Лия свиваше и разтваряше юмруци, докато се мъчеше да не изкрещи от отчаяние.

— Кой беше този?

За втори път в продължение на минути я бяха сварили неподготвена. Завъртя се кръгом и се озова лице в лице с Долтън. От него се стичаше вода. Той държеше за ръка сина ѝ.

Не знаеше кое я разгневи повече — близостта му до нея или до Коти. Нямаше значение.

— Никой, който да е от значение за теб.

Долтън си пое рязко въздух, смаян от грубостта ѝ.

— Той е дебеланко — каза Коти.

— Коти, не е хубаво да говориш така — Лия усети как гласът ѝ потрепери и знаеше, че Долтън също е усетил. Един мускул заигра нервно върху челюстта му.

— О, мамо!

Тя дръпна Коти към себе си.

— Трябва да тръгваме вече. Какво ще кажеш на Долтън?

— Благодаря ти, че ме взе да плуваме.

Долтън откъсна поглед от нея и го премести върху Коти.

— Пак ела, приятелче.

— Може и аз да се науча на боди сърфинг. Как мислиш?

Преди Долтън да успее да отговори, Лия пак задърпа Коти:

— Хайде да тръгваме.

— Значи няма да ми кажеш кой беше този мъж?

Лия понечи да тръгне, но спря:

— Не разбираш ли? Не е твоя работа.

Макар че Коти стоеше наблизко и можеше да чуе, Долтън изруга, после каза:

— Някой близък ден...

Нямаше кой да чуе остатъка от изречението, тъй като Лия хвана Коти за ръка и забърза към колата.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Беки, скъпа, горещо ли ти е тук?

Беки Чилдръс се закова на място и се обърна бавно, с пребледняло лице.

— Извинете, господин Андерсън?

Купър се ухили.

— Насаме можеш да ми казваш Купър.

— Не бих желала — отвърна секретарката с хладен тон.

Купър присви очи.

— Колко време вече работиш при мен, Беки?

— Три месеца, сър.

— А, да, три месеца. Сигурно тогава си разбрала, че има една игра, която обичам да играя с някои от любимките ми.

Сега лицето ѝ почервения.

— Вижте, имам много работа.

— Ще почака, скъпа. Само че аз — не. Какво ще кажеш да те взема довечера, да кажем — около осем, и да хапнем някъде. После, ако искаш, ще поговорим за тази работа.

— Съжалявам, но довечера съм заета.

— Ще отмениш ангажиментите си, скъпа. А, и донеси ми чаша кафе.

След като бе останал сам, на Купър му идваше да продъни стената зад себе си. Напоследък нищо не вървеше както трябва.

Изразът на отвращение върху лицето на Беки не беше му убягнал. По дяволите, не можеше да намери подход или какво? Знаеше къде е причината. Още го беше яд, че загуби проекта Монтгомъри в полза на онази кучка Лия Фрейзър. Очевидно не беше навредил достатъчно на репутацията ѝ. Не можеше да остави нещата така. Трябваше да направи още нещо. Някой трябваше да я сложи на мястото ѝ. И кой щеше да свърши това по-добре от него?

Купър посегна към телефонния указател.

— Здравсти.

— Здравей.

— Е, как мина вечерта?

— Добре, благодаря — отговори Лия, доволна от спокойния си глас, макар че се бе страхувала да дойде на работа.

Долтън я гледаше настойчиво, сякаш искаше да ѝ каже нещо за вчерашния им сблъсък на брега. Лия се надяваше, че той ще си гледа своята работа. Беше готова да направи всичко възможно да избегне друг такъв конфликт.

Изминалата нощ бе истински ад. Отвътре цялата бе свита на топка, след като го беше гледала във водата, беше се мятала и въртяла в леглото чак до ранните утринни часове. И това не бе най-лошото. Сънува еротичен сън с Долтън, гол в леглото ѝ, изгарящ от желание да я прегръща, да я гали, да я целува...

— Този, дето се опитваше да те сплаши вчера, ченге ли беше?

Тя не отговори нищо и Долтън продължи:

— Знам, че още не ти се говори за това.

— Прав си, не ми се говори — нейната откровеност трябваше да го накара да разбере.

— И така, ченге ли беше?

Лия въздъхна.

— Това беше детектив от застрахователното дружество. Казва се Дж. Т. Партридж.

— И какъв е проблемът му?

— Аз. Убеден е, че аз съм откраднала бижутата.

— Той е пълен лайнар.

Лия не можа да сдържи усмивката си.

— Много ми се иска да мога да му го кажа, но не мога.

— Аз ще му го кажа.

Не се усъмни в това нито за миг, ако можеше да съди по ледения му глас.

— Благодаря, но няма нужда. Всъщност не може да ми навреди. Той е само един озлобен нещастник, който много дрънка.

— Добре, ако имаш нужда...

Тя го прекъсна:

— Нямам нужда. Мога да се справя с него.

Долтън никак не изглеждаше убеден, но този път си замълча. Разтърка челото си, сякаш Лия му бе причинила силно главоболие.

— Искам да разгледаме заедно новите чертежи на кухнята и на деликатесния щанд.

— Добре — отвърна той грубо.

Какъв начин да започнат деня, помисли си тя с още по-голямо отчаяние. Не виждаше как ще свършат нещо, когато и двамата бяха в лошо настроение.

Долтън изглеждаше така, сякаш и той не бе спал, което би трябвало да я накара да се почувства по-добре, но не. Лицето му беше изпито, а под очите му имаше тъмни кръгове. Дори не беше си направил труда да се обръсне, но това не намаляваше неговата привлекателност.

Без да нарушава мълчанието, Лия постави куфарчето си върху масата във външния офис, отвори го, после разгъна чертежа. Долтън седна и взе да го разглежда внимателно, а през това време тя отиде в своя кабинет, за да погледне програмата си за деня.

— Изглежда добре, но искам да направя още някои промени.

Лия се върна в стаята и се спря пред масата.

— Нямам нищо против — каза тя, като сдържа гнева си, убедена, че не може да му угоди. Не знаеше какво бе очаквала, но във всички случаи нещо повече от този хладен отговор.

— Ще нанеса моите промени, после отново ще го обсъдим.

— Добре — отсече тя.

Долтън вдигна вежди, но не каза нищо.

— Освен това съм нахвърлила някои идеи за темата на вътрешното обзавеждане на клуба и казиното.

— Дай да ги видим — каза той.

— Ами най-напред, имам приятел, който работеше в предишната ми фирма, но я напусна и сега проектира казина във Вегас. Обадох му се и той ми изпрати няколко плана. След като ги разгледах, реших, че неговите проекти са много находчиви и своеобразни.

— А, това е ключът. Своеобразни.

— И понеже говорим за своеобразие, приятелят ми спомена и за някаква изложбена зала за стоки във Вегас, която според него трябва да посетя — Лия замълча и взе да си играе със златната верижка на врата си. — Каза, че компанията дори щяла да ми плати пътя дотам.

— Обади им се, но им кажи да направят резервации за двама.

— За двама?

Долтън я погледна.

— Да не би да си мислиш, че ще те пусна сама?

— Не виждам защо не. Аз съм голямо момиче.

— Не го оспорвам — провлачено рече той. — Но така или иначе идвам и аз. Две глави мислят по-добре от една.

Въпреки провлачения говор, тя долови онази същата ледена нотка. Само че този път това я вбеси.

— Освен това нямаме нито минута за губене.

— Никога не съм мислила обратното.

Долтън не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Нека да чуем идеите ти за темата.

Лия седна на стола до него, като внимаваше да бъде на безопасно разстояние. После се прокашля и каза:

— Имам идеи за три възможни сценария. Първият е декор в островен стил, тъй като сме във водата.

— Продължавай.

— Вторият е плаваща къща в колониален стил — тя леко се наведе напред и очите ѝ за миг се спряха върху неговите, за което тутакси съжали.

Той дори не помръдна, но на нея ѝ се стори, че я докосна. Беше я докоснал с очите си.

Направи всичко възможно да продължи с нормален глас:

— Тази идея трябва да подскаже нашето прословуто... южняшко гостоприемство.

— Ммм, интересна идея, но ще излезе дяволски скъпо. Какъв е третият вариант?

Тя се облегна назад, усещайки как стаята се изпълва с особено напрежение.

— Френски замък.

— О, не, в никакъв случай.

— Е, аз приключих — нямам повече идеи — гласът ѝ беше студен като ледената обвивка, която се бе образувала около сърцето ѝ.

— Обаче аз имам. Мисля, че трябва да помислим върху стил кънтри-уестърн. Ние...

Изведнъж Лия стана и каза с цялото си достойнство:

— Ние? Няма никакво „ние“, господин Монтгомъри.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Нека да довърша — каза тя натъртено. — Ти си знаел много добре какво точно искаш да направиш с клуба и казиното. Е, и защо ме нае? — гласът ѝ потрепери. — Досега не си харесал нищо, което съм направила. Що се отнася до мен, само си губя времето, а нямам време за губене!

Той присви очи, лицето му преbledня.

Без да му дава възможност да каже нещо, тя се обърна и тръгна към вратата.

Долтън скочи на крака, при което столът се обърна и се строполи на пода.

Лия дори не се спря. Стремезът ѝ беше да увеличи разстоянието между тях колкото може повече.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

— Където и да е, само да не съм тук!

Тя не си даваше сметка колко близо зад нея е Долтън, докато не я хвана и не я обърна с лице към себе си.

— О, не, недей!

В усилията си да се освободи Лия притисна гърба си към вратата само, за да установи, че се е хванала в капан. Лицето му беше на косъм разстояние от нейното.

— Не, моля те — дрезгавият ѝ шепот почти не се чуваше.

— Да — грубо каза Долтън.

Преди тя да успее да отмести главата си, той постави ръце от двете страни на стената и покри устните ѝ със своите.

Тя заудря гърдите му с две ръце, но без никаква полза. Долтън стоеше непоклатимо на мястото си с твърдото намерение да я накара да отвърне на целувката му. Сякаш имаха своя собствена воля, устните ѝ се разтвориха.

Нищо от онова, което бе изживявала досега, не беше я подготвило за това горчиво-сладко покушение. Целувката не беше нежна, нито брутална и все пак тя отприщи такава силна жажда у нея, че не бе в състояние да се владее. Загуби надежда, че може да го спре, особено когато усети възбудата му. Краката ѝ се поддадоха и тя се хвана за него.

Едва след като Долтън премести ръката си върху гърдата ѝ, тя осъзна голата действителност. Мили боже, какво правеше? Какво му позволяваше да прави?

Дори да ѝ се искаше да я докосва, той не трябваше да прави това. Тя беше женена и мъжът ѝ умираше! Беше безумие да позволи на друг мъж да я въвлече във водовъртеж от необуздани страсти.

— Спри!

Долтън се отдръпна и изруга.

Тя отвори вратата и излезе в коридора. Но тук трябваше да спре, за да се успокои. Не се притесняваше, че ще я последва.

Страданието, което видя в очите му, ѝ подсказа, че и той си има своите зли духове, с които трябва да се бори.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Долтън се взираше в цифрите. Сметката не излизаше. Беше заел милиони от банката, а според цифрите парите вече бяха на привършване. По дяволите, трябваше да предвиди, че ще надхвърли разходите. Цените на материали и труд се вдигаха с всеки изминат ден.

Не можеше да иска повече пари от банката. Стресна се при тази мисъл, но все пак беше сигурен, че ще може да накара банкера си да почака, докато уреди въпроса с имението. Името на баща му все още имаше тежест пред тази институция.

Усети как нов пристъп на ярост изгаря стомаха му при мисълта за човека, който му беше дал живот, но го беше поставил в това уязвимо положение, принуден да се мъчи като дявол и да прави разни манипулации, за да получи онова, което по право му принадлежи. Гневът беше безполезен, само прахосваше усилията си, които му трябваша да доведе плана си докрай.

Допреди една седмица, когато беше целунал Лия, бе доволен от начина, по който се развиваха нещата. Ако някой беше му казал, че ще си загуби ума по жена, която и да е тя, щеше да му се изсмее в лицето, особено когато залогът е толкова голям.

Е, сега не му бе до смях. Беше дяволски изплашен.

Когато Лия бе наблизил, сякаш в стомаха му имаше граната. Ако ѝ позволи да запали този фитил, ще се взриви цялото му бъдеще. И ако тя заподозреше истината...

Няма, казваше си той, защото щеше да го направи както трябва. Тя нямаше да разбере намерението му, докато не дойдеше подходящият момент да ѝ каже, че Коти е негов син и че иска да получи попечителство над него. Дотогава щеше да е загубил влечението си към нея и можеше да действа с чиста съвест. При него хубавото беше това, че страстта му не траеше дълго.

Още не беше готов да се потупа по гърба, особено след като му предстояха два дни с нея във Вегас. Трябваше да тръгнат следващата сутрин.

Днес поне щеше да си отдъхне от напрежението и усилието, свързани с присъствието на Лия. Беше ѝ дал почивен ден, за да се приготви за пътуването. Освен това полагаше ѝ се малко почивка — работеше до късно и взимаше работа за вкъщи, което ѝ отнемаше от времето за семейството.

Не му се искаше да мисли за семейството ѝ — за сина ѝ и още по-малко за мъжа ѝ.

По дяволите, просто искаше този фарс да свърши и толкова.

Устните на Долтън се изкривиха в горчива усмивка. Той взе молива и се върна към цифрите. Трийсет минути по-късно не беше стигнал доникъде:

Не можеше да съсредоточи мислите си върху бизнеса — не и когато се намесваха странични проблеми. Сякаш Лия и финансовата му безизходица не бяха достатъчни, ами и този досадник Бил Дъшан, който от ден на ден ставаше все по-нервен.

Остана загледан в цифрите още миг, изруга, после затвори със замах папката. Достатъчно беше за този ден. Щеше да отиде да поспортува. Това щеше да му подейства добре. Винаги му действаше добре.

Жегата го смаза като парен валик веднага щом излезе навън. Дори бризът откъм океана не се усещаше. С мъка си пое въздух. Точно тогава видя Дъшан.

— Говорим за вълка... — промърмори под носа си Долтън. Дъшан се отдалечи от колата си и тръгна към него. Когато дойде достатъчно близо, спря и се ухили.

На Долтън му идваше да избие тази самодоволна усмивка от лицето му.

— Свършвай по-бързо, Дъшан. Нямам време, нито търпение.

— Ако си мислиш, че около теб не смърди, Монтгомъри, много се лъжеш. Смърди, и то как.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? Писна ми от теб.

Дъшан се ухили още по-широко.

— Видях хлапето.

Чертите на Долтън се разкривиха грозно.

— Казах ти...

— Не ме интересува какво си ми казал. Това, което искам, е доказателство, че хлапето е твое.

— И онези, дето се пекаат в ада, искат ледена вода.

Дъшан се приближи една крачка.

— Това означава ли, че нямаш намерение да предявяваш претенции за детето?

— Ще направя каквото трябва, когато му дойде времето. Ясно ли е?

Дъшан присви очи.

— Виж какво, не знам защо още изчакваш — замълча. — Освен ако не си хлътнал по тая жена, но...

Дъшан не успя да довърши изречението си. Долтън го удари с юмрук в лицето и го повали на земята.

В първия момент адвокатът сякаш не можеше да повярва, че Долтън го е ударил. Пипна носа си с ръка и когато видя кръвта, изскимтя, после се изправи на крака.

— Ах ти, копеле! — изсъска той към Долтън.

Отвратен от цялата сцена, Долтън се обърна и се затътри към колата си.

— Още не съм свършил с теб! — изкрещя Дъшан.

Долтън се закова на място и се обърна рязко:

— Омитай се отгук, докато си още жив!

— Ще ми платиш за това!

Този път Долтън не му обърна внимание и продължи да върви. Банкерът, както и Дъшан, бяха само лешояди, които чакаха да оглозгат кокалите му. Кога щеше да свърши всичко? Едва след като отиде в съда и получи попечителство над Коти Майкъл Фрейзър, своя син.

Долтън се запита защо при тази мисъл стомахът му се сви.

Лия не можеше да повярва, че лети за Лас Вегас с Долтън до себе си. Още по-трудно за вярване беше, че продължава да работи за него.

Нямаше да е все още при него, ако не беше се извинил за държането си. А нейното държане? Не можеше да се примири със своето участие във фиаското. Как можа да предаде съпруга си по този начин? Можеше да си обясни временната загуба на разсъдък си единствено с напрежението, свързано с болестта на Руфъс и тежкото й финансово състояние.

И все пак това не бяха сериозни извинения, ето защо бе решила да не се отказва от намерението си да напусне. Дори каза на Софи какво възнамерява да направи, без да си признава обаче истинската причина.

Софи я подкрепи, макар да почувства, както се стори на Лия, че има и нещо друго, освен критичното отношение на Долтън към работата ѝ. Във всеки случай приятелката ѝ не изказа предположението си. Но Лия не я беше грижа какво ще си помислят другите. Не можеше да работи повече в тази тенджера под налягане, не можеше да нарушава брачния си обет, дори ако трябваше да обяви банкрут.

Тази мисъл занимаваше Лия на следващата вечер, когато на вратата се позвъни. Тя четеше приказка на Коти.

— Аз ще отворя — каза той, като скочи от коленете ѝ и се затича към външната врата.

Клатейки глава, Лия стана и го последва.

— Ей, здрасти, Долтън! — чу тя гласа на Коти и моментално замръзна.

— Как си, момчето ми?

— Добре. Ще дойдеш ли да видиш как играя на топка? — поканата на Коти принуди Лия да действа, мислейки си същевременно с какво удоволствие би сложила намордник на устата на сина си.

— Коти, време е да си лягаш — рече тя, като излезе в антрето.

— О, мамо!

— Коти!

Главата му клюмна, той се обърна и нацупено тръгна по коридора.

— Не мислиш ли, че беше малко строга с него?

Очите на Лия хвърляха искри.

— Това не е твоя грижа!

— Права си, не е. И все пак...

— Какво искаш? — изстреля тя думите си. Нещо стягаше гърдите ѝ така силно, че едва дишаше.

— Помислих си, че бихме могли да поговорим.

— Няма за какво да говорим.

— Виж какво — каза Долтън, — нещата вече отидоха твърде далеч, за да сменям персонала по средата на работата. Освен това

имаш нужда от тази работа.

Лия не можеше да не долови умолителните нотки в гласа му. Да върви по дяволите, не играе честно. Тя усещаше, че ще капитулира.

Сякаш и той го усети, удари точно в целта:

— Ако обещава да държа ръцете си надалеч...

На Лия ѝ се искаше да запуши ушите си. Не можеше да слуша тези думи, изречени на глас. Звучаха толкова грубо, толкова безсрамно. Беше ѝ мъчително да слуша.

— Лия, моля те — напрежението в гласа на Долтън беше очевидно.

Тя стисна здраво топката на вратата.

— Мислиш ли, че е възможно да работим отново заедно?

— Съвсем откровено, да.

Лия почти увисна на вратата.

— Добре. Ще опитам още веднъж.

— Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

Този разговор се бе състоял преди седмица. И наистина през последвалите го дни Лия нямаше от какво да се оплаче. Долтън, Тони и тя работеха добре като тим и постигнаха определен напредък.

Все пак не беше сигурна в нищо, най-малко в крехката си психика и сърце, особено когато Долтън беше наблизо.

— Пристигнахме.

Лия се върна мислено в настоящето. Очите ѝ се стрелнаха към прозореца. Нямаше съмнение, гумите на ДС-10 свистяха по пистата. Когато се обърна към Долтън, той разкопчаваше предпазния колан.

Тя направи същото, питайки се отново дали това пътуване нямаше да се окаже още една от дългата поредица от грешки. Но ако трябваше да продължи да работи за него, нямаше друг избор. Освен това лекарят на Руфъс я посъветва да замине, както и Софи, която бе предложила да гледа Коти.

— Готова ли си?

Лия кимна.

— Ей, не отиваш на бесилката, нали? — подхвърли с усмивка Долтън.

За миг тази усмивка я заплени и тя си даде сметка, че просто е спечелила една битка, но не и войната.

— Е?

Стъпи на пътеката и усети едрото му тяло близо зад нея.
Внимавай, Лия, внимавай.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Денят беше натоварен и Лия имаше чувството, че е бягала по нанагорнище през цялото време. Въпреки всичко беше доволна от посещението си в изложбената зала на търговците на едро.

Представителите на фирмите за обзавеждане им оказаха чудесен прием и им предоставиха смайващ брой мостри на килими, тъкани, мебели, лампи, огледала и тапети, всички обединени от една тема — кънтри-уестърн.

Но и най-ниските цени на изделията изглеждаха безбожни и Лия се надяваше, че финансите на Долтън са неизчерпаеми. Към края на деня обаче лицето му ставаше все по-унило. Тя подозираше, че все пак е притеснен за пари.

Тази мисъл я потискаше. После си каза, че не би трябвало да е изненадана. Още от самото начало знаеше, че Долтън е комарджия в пълния смисъл на думата и че дори да нямаше пачките банкноти и сигурността, които си даваше вид, че има, никой нямаше да разбере.

Освен това не се съмняваше, че в крайна сметка той ще получи каквото иска. Неговата упоритост я притесняваше повече с друго — той, изглежда, искаше нея.

А тя? Колкото и да се опитваше, не можеше да пропъди спомена за онази дълбока, гореща, жадна целувка, която си бяха разменили. Нито можеше да пренебрегне факта, че бе искала той да я целуне. Но без значение — подобно нещо повече нямаше да се случва. Тази убеденост ѝ даде кураж да предприеме пътуването, макар че вината, свързана с онзи момент, продължаваше да я разяжда.

Засега поведението на Долтън беше примерно, държеше се с нея учтиво, ако не и хладно, което за нея беше добре дошло.

Ето защо по-късно следобед, когато бяха седнали в хотела да пийнат по нещо, думите му я смаяха:

— Намислил съм една изненада за тази вечер.

— Моля? — каза Лия, останала с впечатлението, че всеки от тях ще вечеря в стаята си и после ще си легнат рано. В края на краищата

утре пак ги очакваше един изтощителен ден, тъй като трябваше да посетят още един търговец на едро. Тя възнамеряваше да сравни стоките и цените, после да направи своя избор, преди да са тръгнали.

В момента обаче Лия беше капнала от умора и не ѝ се искаше нищо, освен да провери как са Руфъс и Коти, след което да се отпусне във ваната.

— Казах, че имам изненада за теб — Долтън млъкна и погледна часовника си. — След около час. Ще имаш ли време да се приготвиш?

Тя положи всички усилия да прикрие нетърпението си.

— Да се приготвя за какво?

— Казах ти, това е изненада.

— Ами ако не обичам изненадите?

— А, всеки обича изненадите.

— Виж какво — опита се да се усмихне, — благодарна съм ти за онова, което си намислил, но не си длъжен да ме забавляваш. Всъщност страшно съм уморена и с нетърпение чакам да си легна.

— Много жалко — каза Долтън толкова унило, че Лия се почувства виновна.

— Е, добре, какво имаш предвид?

Той се усмихна неочаквано, при което тя рязко си пое дъх. Долтън я чу и за секунда може би черните му очи свалиха маската си.

Лия не искаше да си признае какво е видяла в тях. Вместо това отмести поглед и започна да наблюдава как преддверието, обляно в слънчевата светлина на късния следобед, хвърля отблясъци върху масата им.

— Била ли си някога на Лунапарк?

Тя вдигна глава:

— На Лунапарк?

— Да, на Лунапарк.

Долтън се пресегна за бирата си и над ръба на чашата внимателно се вгледа в Лия, но тя усети, че той се усмихва.

— Разбира се.

— Забавно е, нали?

Лия се усмихна против волята си.

— Да, струва ми се. Но какво общо има това? Нямах намерение да ходиш на Лунапарк, нали?

— Напротив, имам. Довечера.

Тя му хвърли недоумяващ поглед.

— Е, мен не ме брой.

— Хайде де. Ще се отпуснеш малко. Освен това ще има какво да разказваш на Коти. На него ще му бъде страшно интересно.

— То се знае, но...

— Ей, какво губиш от цялата работа?

— Не си ли уморен?

— Не.

Блясъкът в очите му, детинската нотка в гласа му, която за миг ѝ напомни за Коти, докосна нещо вътре в нея — нещо, което не можеше да назове. Лия въздъхна.

— Ох, добре, но само за малко.

— Никакъв проблем. Ще се повозим на нещо, ще похапнем, после ще се върнем в хотела.

Всичко това звучеше толкова невинно, толкова безобидно, че Лия се почувства като някоя превзета даскалица за това, че бе отказала. Може би щеше да ѝ се отрази добре. За малко можеше да остави настрана болката и тежкото бреме, които непрекъснато носеше.

Почувства погледа му върху себе си. Умоляващ поглед.

Какво лошо имаше? Не можеше ли да си го позволи и да направи нещо безумно и различно? Или се лъжеше? Кое ѝ даваше това право, когато животът на Руфъс гаснеше? Как можеше да си разрешава дори миг забавление?

И все пак — какво лошо имаше, само този път?

По-късно, в стаята си, Долтън се питаше дали е постъпил правилно. Защо не ѝ беше дал възможност да довърши перието си и после всеки да си тръгне по своя път, както бе предложила?

— Копеле такова, май нищо не разбираш?

Само че много добре разбираше. Беше готов да легне с нея още следващата минута, та дори това да му струваше всичко и да го превърнеше в последната отрепка. Просто не можеше да се отърве от усещането на тръпнещите ѝ устни под неговите. И на гърдите ѝ, които се бяха напрегнали под дланта на ръката му.

В този момент Долтън се чувстваше така, сякаш мозъкът му се пържеше в тиган. Единственото благоволение, на което можеше да се надява, бе, че когато наистина заспи, болката в слабините му, заедно с противоречивите му морални принципи, ще намерят успокоение.

Трябваше да се обади и да каже, че е променил решението си, че е решил да работи. Направи няколко крачки, после се спря колебливо.

Може би целият му подход към този въпрос беше погрешен. Може би в края на краищата не биваше да се бори с тази болка. Може би трябваше да я използва като един плюс. Ако беше в състояние да спечели Лия, тогава навярно щеше да бъде много по-лесно да предприеме действия, за да остане трайно в живота на Коти.

Нито една от двете тактики не предвиждаше, че трябва да се обвързва. Не и със сърцето си. Другата страна на този сценарий също не биваше да се пренебрегва, а това бе възможността, веднъж любил се с нея, да не може да си тръгне.

Но, по дяволите, нима хазартът не беше точно това?

— О, моля те, не искам повече.

— Е, хайде де — каза Долтън, като ѝ се усмихна, дръпна парче от захарния памук и го натъпка в устата си. — Къде е чувството ти за приключение?

Лия стоеше в средата на луксозната хотелска стая и се взираше навън към града, чиито светлини трептяха така ярко, че почти я заслепяваха.

Когато се върнаха от Лунапарка, тя го помоли за някаква информация, която бе сложил в куфарчето си. Бе обяснила, че иска да я разгледа следващата сутрин, докато пие кафето си:

Нямаше намерение да ходи в неговата стая, но след като го бе помолила за това, нямаше друг избор.

Сега, когато Лия усети, че я наблюдава, скръсти ръце на гърдите си, давайки си сметка, че не е много редно да бъде тук, в неговата стая.

— Надявам се, че ти хареса — с ленив глас се обади Долтън. Лия не бе разбрала, че той е зад нея. Сепна се. — Извинявай. Не исках да те стресна.

Той беше твърде близо. Отново. Устата ѝ пресъхна.

— Не, нищо — прошепна тя.

— И все пак мисля, че си страхливка, защото не поиска да се качиш на виенското колело.

Закачливият му тон я накара да се обърне и тя изви глава:

— А пък аз мисля, че ти си един чудак, Долтън Монтгомъри.

Той отметна глава назад и се разсмя.

Лия усети как възбудата я обзема и я оставя без дъх. Изведнъж ѝ се прииска да се шегува, да флиртува, да бъде отново млада и безгрижна. Тази мисъл я изплаши, но едновременно с това събуди и желаниа у нея.

После, много скоро, смехът на Долтън секна. Стаята започна да пулсира от нещо, по-силно от напрежение, нещо толкова мощно, че Лия беше безсилна да издържи на напора му.

— Лия?

Тя чу дъха му, той сякаш хриптеше в гърлото му.

Погледът му се спря върху устните ѝ. Тя знаеше, че иска да я целуне. Знаеше го, защото и тя искаше същото.

Вината подаде грозната си глава. Лия трябваше да се махне. Нямаше нито миг за губене. Но не можеше да помръдне. Чувства, объркани и неудържими, ѝ пречеха.

— Лия — отново прошепна Долтън, този път с такъв дрезгав глас, че тя вдигна очи към неговите.

Лунната светлина, която нахлуваше през прозореца, и лампата, която светеше приглушено в единия ъгъл, ѝ позволиха да види лицето му. То беше безкръвно и напрегнато. Но очите му горяха.

— Ти заслужаваш много повече, Лия. Заслужаваш да бъдеш обичана.

— Не — тя енергично поклати глава. — Аз съм омъжена и нищо не може да се промени.

— Това означава ли, че не можеш да бъдеш щастлива, че не можеш да избягаш от самотата, на която си обречена заради един много болен мъж?

— Не мога да го предам — гласът на Лия замря. — Няма да го предам. Той е толкова добър, толкова мил...

— Ти заслужаваш нещо повече от доброта. Имаш нужда да усетиш мъж вътре в себе си...

Лия отстъпи назад с обезумели очи:

— Не!

— Да — очите на Долтън я умоляваха.

Устните ѝ се разтвориха тъкмо когато телефонът иззвъня. Сърцето на Лия подскочи лудо, а Долтън изруга, после отиде до телефона. Вдигна слушалката с гръб към нея.

— Да.

Не каза нищо повече и мълчанието му сякаш продължи цяла вечност. Накрая със сподавен глас каза:

— Ще се погрижа за всичко.

Лия не знаеше какво я накара да заподозре, че нещо не е наред. Може би нотките на поражение, които долови в гласа му. Сърцето ѝ, което тъкмо се бе укротило, отново се разтупа.

— Долтън? — гласът ѝ бе дрезгав.

Той се обърна, лицето и тялото му бяха напрегнати.

— За... съпруга ти.

Лия сложи ръка върху гърдите си, а главата ѝ се замая.

— Той — той е починал, нали?

— Съжалявам.

Устните ѝ се раздвижиха, но не издадоха нито звук и тя усети как килимът се надига да поеме потъващото ѝ тяло.

— Лия!

Викът на Долтън беше последното нещо, което чу, преди тъмната бездна благословено да я погълне.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шест месеца по-късно, март 1995 година

Лия не можеше да повярва, че Руфъс бе починал преди шест месеца. В много отношения те ѝ изглеждаха като шест години. Животът ѝ беше по-различен, но все пак същият.

Денят на благодарността, Коледа и шестият рожден ден на Коти — всички те дойдоха и си отидоха. В цялата тази дандания тя правеше онова, което се очакваше от нея. Ставаше всяка сутрин и приготвяше закуската на Коти, преди да го заведе на „истинското училище“, както му викаше той, после ходеше на работа.

Сега Коти беше горд и наперен първокласник, който много по-бързо свикна със смъртта на баща си, отколкото Лия си представяше. Но пък Коти бе пощаден, припомни си тя. Тъй като Руфъс бе настоявал да влезе в клиниката, Коти не бе станал свидетел на мъчителния му край.

Лия бе лишена от този лукс, а също и от утехата на чистата съвест. Вината я тровеше отвътре като ръждив пирон, който бе погълнала. Разяждаше тялото и духа ѝ.

Единствено когато беше близо до Коти, успяваше, да се измъкне от това отчаяно състояние. Само заради него се насилваше да се усмихва, да му чете, да разговарят за училище, да го държи, да го обича, борейки се с налудничавата мисъл, че може да го загуби.

Само да не беше ходила в Лас Вегас с Долтън, когато почина Руфъс! Ако беше край леглото му, където трябваше да е, хванала ръката му, галейки го, обичайки го...

Но тя бе заминала. С друг мъж. И което бе още по-лошо — беше в неговата стая, когато се обади Софи. Никога не бе питала Софи защо се е обадила в стаята на Долтън. Просто бе приела, че Софи най-напред е позвънила в нейната стая или че е искала Долтън да е при нея, когато научи съкрушителната новина. Макар да не бяха разговаряли за това, знаеше, че приятелката ѝ навярно се питаше за

обстоятелствата. На Лия ѝ беше болно, че Софи може да си помисли нещо лошо за нея.

Дори това притеснение, наред с другите, бледнееше пред обстоятелствата около смъртта на Руфъс, които не ѝ даваха мира. В деня на погребението Лия бе седяла в малката църква, с майка си и Коти от двете ѝ страни, взряна в ковчега, обсипан с букети от летни цветя.

Бе седяла със сухи очи — като съживен мъртвец, сякаш бе излязла от себе си и това се случваше на някой друг. По-късно, когато бе застанала до гроба и бе поставила една-единствена роза върху ковчега, бе разбрала, че животът ѝ с Руфъс е свършил. Онези откраднати мигове с Долтън също бяха свършили. Сега само Коти имаше значение.

По обратния път Лия се бе препъвала, а гърлото ѝ бе толкова пълно със сълзи, чак се страхуваше, че ще се пръсне. После бе почувствала как синът ѝ се притиска към нея и поставя ръката си в нейната. Това я накара да се изправи. Руфъс би искал тя да се държи, да направи живота на Коти възможно най-добър. Единствено заради Коти беше си го обещала.

Видя Долтън едва след като свещеникът беше изказал своите последни съболезнования. Бе застанал встрани самичък. Но когато тя се отправи към колата, той тръгна към нея. Тя се спря само защото нямаше друг избор.

— Виж, ако мога да помогна с нещо...

— Знам — прошепна тя, макар че ѝ се искаше да му изкрещи да се маха от пътя ѝ, да се маха от живота ѝ. Не можеше да го направи. Коти стоеше до нея. Другата причина беше, че Долтън си оставаше неин работодател. А тя имаше нужда от работата, сега повече от всякога.

Лия си спомняше съвсем малко от онова, което се случи след телефонното позвъняване, освен че дойде в съзнание в хотелската амбулатория и видя разтревожения Долтън, който надничаше зад рамото на лекаря.

След като се съвзе, двамата с Долтън отидоха право на летището и се качиха на самолета. Сега Лия можеше да изброи на едната си ръка думите, които си бяха разменили. Усещаше, че Долтън искаше да я

утеши, но тя щеше да го отблъсне. Той, изглежда, го знаеше и си мълчеше.

На погребението, докато го наблюдаваше как разговаря със сина й, на Лия й се искаше да хване Коти и да побегне. Не го направи. Бе останала на мястото си.

— Съжалявам за твоя татко — Долтън се бе навел до нивото на Коти, така че се гледаха очи в очи.

— Аз също — отвърна Коти с тих глас, като през цялото време ровеше меката пръст с върха на обувката си.

— Сега ти си мъжът в семейството, нали знаеш?

Коти вдигна глава.

— И мама ми каза така.

Долтън вдигна очи към Лия, но тя извърна поглед. Не можеше да го погледне в очите от страх какво ще прочете в тях.

— Майка ти е права — най-сетне каза Долтън с напрегнат, овладян глас.

— Татко ми е на небето, при ангелите.

— Сигурен съм, че е там.

— Мама каза, че ще го видя отново, когато отида там.

Долтън се прокашля.

— И в това съм сигурен.

— Имаш ли си малко момче?

Лия замръзна, после ужасена премести поглед върху сина си.

— Коти, аз...

— Всичко е наред — намеси се Долтън, като говореше на Лия, но гледаше Коти. — Тъ... не, нямам.

— Защо?

— Коти!

— Има много причини, но баща ти е бил истински щастливец, че е имал син като теб.

За момент Коти не каза нищо. Само гледаше Долтън, после въпросът му дойде, изневиделица:

— Тъй като татко ми е на небето, ще дойдеш ли някой път да гледаш как играя баскетбол?

Лия си пое дълбоко въздух и го задържа, докато почувства, че гърдите й ще се пръснат. Но все пак не се скара на Коти, не и този път. Имаше толкова отчаяние и трогателност в гласа му, че й се искаше да

го прегърне и да му обещае, че ще го заведе да играе баскетбол, но той искаше и още нещо. Искаше Долтън да го гледа как играе. Което толкова повече усложняваше положението.

— За нищо на света няма да пропусна твоите мачове — Долтън отново погледна към Лия. Изражението в очите му сякаш я предизвикваше да го оспори.

Тя не го направи. Вместо това хвана ръката на Коти.

— Хайде, момчето ми, трябва да тръгваме.

С цялото си достойнство тя се отпрати към колата, но долната ѝ устна потрепна.

Коти стисна ръката ѝ и я погледна.

— Не плачи, мамо. Аз те обичам.

Нежното обяснение в любов на сина ѝ този ден бе единственото нещо, което ѝ помогна да преживее следващите седмици и месеци.

Чувстваше се празна отвътре, сякаш някой бе взел лопата и бе изхвърлил всичко от нея. Де да беше така и с мислите ѝ! Ако можеше само да заличи онова, което почти се случи в хотелската стая вечерта, когато почина Руфъс!

Ако Долтън беше я докоснал, щеше да се поддаде на страстта му, щеше да му позволи да се зарови в нея, за което бе копнял.

Скочи от дивана, отиде в кухнята и отвори кутия кола. Докато отпиваше от студената напитка, тя се вглеждаше навън през кухненския прозорец.

Тъмни облаци покриха небето, Лия очакваше скоро да завали. Намръщи се. Коти бе отишъл на баскетболен мач с приятел и родителите му. Бяха я помолили да отиде с тях, но тя отказа, тъй като трябваше да поработи.

Използваше работата като успокоително средство срещу душевните си страдания. Усилният труд се бе отблагодарил. Долтън изглеждаше доволен от уменията ѝ във вътрешната подредба, както и от проектите ѝ за деликатесния щанд. В последно време бизнесът го бе погълнал изцяло.

Все пак Лия усещаше как я проследява с поглед. Също така усещаше как очите му потъмняват, когато я приближаваше, и тогава тя се дръпваше бързо, за да не го докосне.

Веднъж, когато направи това, той не се сдържа:

— Ще спреш ли да се плашиш от мен! Нямам намерение да те хвърля на пода и да смачкам нещастните ти кокали. Така че успокой се.

После се обърна и изхвърча ядосан от стаята. Тя потъна в стола си, напълно безпомощна. Тогава разбра, както го знаеше и сега, че Долтън може дълго да таи нещо в себе си, но не му трябваше много, за да се разпали.

Този напрегнат разговор се бе случил преди две седмици, но думите му все още бяха в състояние да я разтърсят. Лия беше така потънала в мислите си, че не чу звънеца на вратата, докато този, който бе там, започна да звъни на пожар.

Тя изтича в антрето намръщена.

— Кой е?

— Майка ти.

Смаяна, Лия припряно дръпна резето. Джесика бе застанала на верандата със стиснати устни, а върху стъпалата зад нея капеха капки дъжд.

— Дръпни се и ме пусни да вляза — настойчиво каза тя и се провря покрай нея.

Лия преглътна резкия си отговор, затвори вратата, след това последва майка си в дневната, където в камината гореше слаб огън. Майка ѝ застана с гръб към него, трепереща.

— Какво, за бога, правиш навън в това време?

Джесика пхна кичур влажна коса зад ухото си.

— Мисля, че е време да поговорим.

Лия повдигна вежди.

— Къде е Коти?

— На баскетболен мач с приятели.

— Добре. Значи никой няма да ни безпокои — Джесика се огледа. — Предполагам, че това предложение е правилно.

На Лия не ѝ хареса това, което каза майка ѝ, нито тонът, с който го каза.

— Надявам се, че не си дошла тук, за да търсиш кавга, защото, откровено казано, нямам настроение за такова нещо.

Джесика се изсмя грозно.

— А за какво имаш настроение? — без да даде на Лия възможност да отговори, продължи: — Поглеждала ли си се в огледалото напоследък?

— Какво искаш да кажеш, мамо?

— Искам да кажа, че изглеждаш ужасно.

— Много ти благодаря.

— Да, наистина. Станала си кожа и кости. А очите ти са като мъртви.

— Как изглеждам, е моя работа — каза Лия с безизразен глас, отказвайки да налага въдицата, която майка ѝ размахваше.

— Не съвсем. Трябва да мислиш за Коти.

— Не съм го пренебрегнала — каза Лия, този път с искрящи очи. Джесика изсумтя.

— Може би не, но пренебрегваш себе си и живота си.

— Това вече го каза.

В стаята настъпи неловко мълчание. После Джесика продължи:

— Мислех си, че може би ще трябва да продадеш къщата и вие с Коти да се преместите при мен.

Стомахът на Лия се преобърна.

— Не съм уверена, че това е добра идея.

— Защо? — отсече Джесика. — Да не би защото спиш с този комарджия?

Лия се задъха. Нещо вътре в нея се разбунтува и отчаяно ѝ се прииска да отвърне на майка си:

— И какво, ако е така?

Този път Джесика се задъха, после неочаквано вдигна рамене.

— Е, може и да е долнопробен комарджия, но поне има пари.

Ако целият този разговор не беше толкова нелеп и тъжен, Лия щеше да се разсмее. Майка ѝ беше пълна невежа относно самата Лия. Винаги е била и щеше да си остане такава.

— Пари. Това е единственото, което те е интересувало, нали?

— Това и твоето щастие.

— Наистина ли?

Лицето на Джесика почервеня.

— Да, независимо какво си мислиш. Винаги съм искала да имаш онова, което аз не съм имала — хубавите неща, които само парите могат да ти осигурят.

— Защо не можеш да разбереш — простена Лия, — че не искам неща. Исках само да ме... — млъкна и си помисли, че няма смисъл.

Този разговор беше все същата стара песен. Освен това не можеше да каже думата „обичаш“ на майка си. Тя заседна в гърлото ѝ.

— Ако не беше се омъжвала за Руфъс.

— Да не си посмяла да го кажеш още веднъж!

Джесика вирна брадичка.

— Това е истината.

— Не е — Лия направи няколко крачки напред, а отвътре я изгаряше ярост. — Руфъс спаси разума ми, ако не и живота ми. Ако бях разчитала на теб, след като онзи мъж... — гласът на Лия отново ѝ изневери, а лицето на Джесика стана смъртнобледо.

— Казвала съм ти никога повече да не споменавах за онзи инцидент — думите на Джесика изплющяха като камшик.

Лия, борейки се със собствените си мъчителни спомени, обърна глава и се опита да се овладее. Но цялата трепереше. Не знаеше колко още можеше да издържи, преди да рухне.

— Както разбирам, вашето преместване се отлага — каза Джесика с нормален глас, сякаш миналото никога не е било споменавано.

Лия се обърна с лице към нея:

— Смятам да остана в тази къща, докогато мога да си го позволя.

— В такъв случай, струва ми се, трябва да си затвориш офиса и да се върнеш във фирмата на Андерсън.

Лия въздъхна.

— Това няма да се случи.

— Защо?

— Първо, имам работа, и то изключително добре заплатена. Второ, поела съм задължение. Скоро ще отворим клуба. След месец-два казиното трябва да е готово.

— Тогава ще останеш без работа, нали?

— Това си е мой проблем — тонът на Лия беше рязък и сдържан.

— Всъщност днес говорих с Купър Андерсън от твое име.

— Направила си какво!?

— Много добре ме чу, Лия. И няма нужда да крещиш.

— Как си посмяла?

— Е, все някой трябва да се погрижи. Явно ти нямаш никакво желание да го направиш.

Лия само гледаше майка си със зяпнала уста. Как можеше да попречи на тази жена, която ѝ бе дала живот, но която никога не беше я обичала, да я мачка като парен валяк?

Чу се силен тътен на гръмотевица, но Лия не обърна внимание. Гледаше майка си право в очите и каза:

— Спри да се месиш в живота ми, иначе никога повече няма да ти проговоря.

— О, за бога, не драматизирай нещата. Разбира се, че ще ми проговориш, особено когато трябва да гледам Коти — Джесика замълча и изгледа Лия от горе до долу. — Междувременно, надявам се, ще се вразумиш.

Преди Лия да успее да отговори, Джесика се отправи към вратата. С ръка върху топката, тя се обърна и добави:

— Предпочитам да спиш с този комарджия, отколкото да те гледам как тънеш в самосъжаление.

Джесика затръшна вратата след себе си.

— Върви по дяволите! — изкрещя Лия, изпитвайки за пръв път някакво чувство след смъртта на Руфъс.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Долтън взе кутия бира от хладилника в клуба, отвори я, отметна глава назад и отпи две здрави глътки. После с opakoto на ръката избърса устата си.

По дяволите, беше уморен. Всяка става го болеше, но си струваше, помисли си с цинична усмивка. Беше укротил онази кобилка, но не бе никак лесно. Дамата се бе съпротивлявала жестоко.

Долтън се усмихна отново, като си помисли как го беше хвърлила от гърба си два пъти. Когато се върна в офиса си, усмивката вече я нямаше. Лицето му отново стана намръщено, каквото беше през последните месеци, и чертите му се изостриха.

Не трябваше да пропилява толкова време с този кон. Все пак трябваше да предприеме това пътуване до Богалуса и да види какво става в имението. Помогна на Том, който се грижеше за земята и конюшните, да укроти кобилата и това бе едно спонтанно приключение. На Долтън му хареса — бе успял да разкърши тялото си, напрегнато поради не една причина.

Освен това там узна, че Дъшан бе прекарал тежък удар, което обясняваше защо не се бе обаждал на Долтън. Въпреки заканата на адвокатата да си уреди сметките с него, когато го повали на земята, Долтън чувстваше, че Дъшан повече не представлява заплаха.

Сега вече не беше толкова сигурен. Говореше се, че Дъшан се е възстановил напълно, но има големи финансови проблеми. Освен това носеха се слухове, че се е замесил с някаква жена. Самата мисъл как този хитрец си пъха фитила тук и там накара Долтън да се изхили. Но не му се вярваше, Дъшан твърде много се страхуваше от жена си. Все пак това беше коз, който смяташе да използва, ако адвокатът отново започнеше да му досажда.

О, по дяволите Дъшан! Той беше последният човек, за когото искаше да мисли. За нея също не искаше да мисли, но не можеше да направи нищо. Парфюмът ѝ беше навсякъде. Тя беше навсякъде.

Долтън се отпусна на дивана в наново обзаведения си кабинет и отпи пак от бирата. Но и дванайсет бири да бе изпил, нямаше да помогне. Беше капнал. Беше без пари. Настроението му бе скапано.

Искаше жена, която не можеше да има, и сега си натискаше задника и хленчеше над бирата си.

Най-напред целта му изглеждаше толкова проста и достижима. Открий жената и детето, после заведи дело за попечителство и се покажи като добър родител. Знаеше, че съдебната процедура нямаше да е никак лека. Но беше сигурен, че всичко щеше да приключи в негова полза, защото бащите сега си имаха своите права. Освен това, с името Монтгомъри зад себе си, как би могъл да се провали?

После бе срещнал Лия и правилата на играта се бяха променили. О, все още се стремеше към попечителство над Коти заради парите, но искаше и Лия. Желаше я. Не я обичаше, искаше да спи с нея, което само по себе си бе огромен проблем и не влизаше в сметките му.

Работеше плътно с нея всеки ден, гледаше я как страда за починалия си съпруг и това караше вътрешностите му да се свиват болезнено, сякаш ги режеша с нож. Все пак държеше се на разстояние. Но му беше трудно и всеки ден ставаше все по-трудно. Първо, не искаше да ѝ причинява още болка и мъка. Освен това възхищаваше се на издръжливостта ѝ пред толкова много проблеми и щеше да се чувства ужасно да прибави и други към тях.

Точно сега Долтън се чувстваше така, сякаш можеше да отхапе пирон. Изпи бирата, запрати кутията в кошчето за боклук и се огледа. Трябваше да отдаде заслуженото на Лия. Това място нямаше нищо общо с онази бърлога, каквато представляваше преди. Лия бе обзавела тази голяма стая в бледочервено и зелено. Сега тя бе официалният офис за клуба и казиното. Макар че всеки от тях си имаше личен кабинет, тук бе мястото, където правеха проектите и вършеха по-голямата част от работата.

Клубът бе почти готов, слава богу. Долтън се надяваше да го отворят след няколко седмици, ако не и по-рано, а скоро след това и казиното. Единственият проблем бе, че касата беше празна.

Щеше да му се наложи да иска още пари от банката. Стомахът му се сви. Може би ако пресметнеше цифрите още веднъж, щеше да открие допълнително пари. Пресметна ги, но не откри нищо.

Можеше да отвори клуба и да го пусне в действие, но без други пари не можеше да довърши казиното.

Не обичаше да е притиснат до стената. Бавно пристъпи към хладилника и взе още една бира.

Когато реши да си тръгне, не чувстваше никаква болка. Знаеше, че няма да продължи дълго. Прибереше ли се вкъщи и легнеше, образът на Лия — гола, легнала до него — щеше да го прогони в банята да си вземе студен душ.

Като направи гримаса, Долтън тръгна да пресича улицата — точно когато колата се появи изневиделица. Той спря, обърна се и видя как ярките фарове се насочват към него.

— Кучи син! — извика Долтън и се хвърли към паважа. В мига, в който се удари в бетона, колата профуча край него.

Той не помръдна.

— Ще стане — каза Лия в слушалката. — Знам, че ще стане.

Тя вече от доста време разговаряше със Софи по телефона — най-напред за проекта на малкия офис, който беше почти готов, после за Луис и техния настоящ проблем.

— Надявам се — отвърна Софи с печални нотки в гласа. — Но се съмнявам. Сега, когато реших, че определено искам да се омъжа за Луис, той не иска да се ожени за мен.

— Дай му време, Софи.

— Не съм сигурна, че това е разрешението.

— Да, това е. Ще трябва сам да се пребори с проблема за стерилността си.

— А ако не успее?

Лия въздъхна и сви краката си още по-плътно под себе си.

— В такъв случай не е човекът за теб.

— Мисля, че си права, но е трудно да се реша, да... О, по дяволите, не знам какво искам да кажа. Проблемът е в това, че той е толкова затворен, толкова напрегнат, особено когато се любим.

— Знам какво преживяваш сега, но пак ти казвам, не можеш да го насилваш.

— А каквато съм нетърпелива, знаеш колко ми е трудно да изчаквам.

Лия се усмихна в слушалката.

— Това е част от чара ти.

— Да, така е.

Лия се разсмя.

— Все пак чувствам се мерзавка, че стоварвам на гърба ти моите проблеми.

— Приятелите са за това. Освен това ти беше до мен, когато умря Руфъс.

Настъпи кратка пауза.

— А ти как се справяш?

— Работя много, опитвам се да държа главата си над водата що се отнася до финансите.

— Само онази кучка, Елън Тибодо, да беше ти платила за работата, която ѝ свърши.

— Да, щеше да е добре, но няма да се случи. Не преди да намерят бижутата.

— Оня мухльо, детективът, още ли се навърта наоколо?

— Да.

— Трябва да си хванеш адвокат и да сложиш тоя Партридж на мястото му.

Лия отново се разсмя.

— Не знам какво бих правила без теб.

— Същото — Софи замълча. — А как е Долтън?

— Добре — предпазливо отвърна Лия. Сигурна беше — Софи се досещаше, че нещо друго, освен смъртта на Руфъс, я тревожеше и това „нещо друго“ бе свързано с Долтън. Но Софи не бе попитала нищо, а и Лия не ѝ се бе доверила. Някои неща можеше да сподели, някои не можеше. Освен това чувствата ѝ към Долтън бяха така объркани, че самата тя не можеше да ги определи.

— Е, с нетърпение очаквам откриването на клуба — каза Софи. — Сигурно ще бъде страхотно забавление.

— Така се надяваме и ние.

— Виж какво, вече е късно, затова ще те оставя. Хайде да обядваме заедно някой от тия дни, а?

— Идеята ми харесва. Ще ти се обадя. И гледай да не се притесняваш. Между теб и Луис всичко ще бъде наред.

— Благодаря ти — прошепна Софи, после затвори.

Лия стана от дивана с единственото намерение да си легне, когато на вратата се позвъни. Ръката ѝ замръзна върху ключа на лампата. Кой, за бога, ще звъни в единайсет часа вечерта? Знаеше, че този път не е майка ѝ.

Раздразнена, тя се втурна към вратата.

— Да?

— Долтън е.

Лия си пое въздух, за да се успокои.

— Какво искаш?

— Моля те, пусни ме вътре.

Съзнавайки, че трябва да направи всичко друго, но не и това, Лия се подчини на молбата му, макар че пръстите ѝ трепереха, докато махаше резето.

— Виж, ако обичаш... — гласът ѝ пресекна и тя се вгледа в него.

Нещо ужасно се бе случило. Имаше вид, сякаш се беше бил и загубил, което накара сърцето ѝ да подскочи лудо поради съвсем друга причина. Макар че приличаше на призрачна сянка, лицето му се открояваме със своята бледност. Но най-много я обезпокоиха очите му. Бяха зачервени по края и изпълнени с някакво чувство, което тя не можа точно да определи на слабата светлина. Не беше ли, болка?

Тъкмо в този миг Лия погледна надолу и видя окървавената му ръка.

— О, господи! — прошепна тя и отстъпи встрани. Когато се озова наред стаята, той се обърна и разтривайки с ръка врата си, се вгледа в нея.

— Какво се е случило? Би ли се с някого?

Той изкриви устни:

— Нещо такова.

— Няма значение, поне в момента — Лия откъсна очи от неговите. — Трябва да се погрижим за ръката.

— Ще го преживея.

— Това са глупости — рече тя с дрезгав, тих глас. — Все пак ще трябва да се погрижим за тази ръка.

Очите му потъмняха и още една дълга минута двамата стояха, загледани един в друг.

— Предлагаш си услугите ли? — попита Долтън с отпаднал глас. Лия си пое дъх.

— Ще... ще донеса някакъв антисептик и бинт.

— Благодаря ти — той отиде до дивана и буквално се строполи върху него.

Тя се спусна към Долтън.

— Май не съм толкова издръжлив, колкото си мислех.

— Ще можеш ли да почакаш, докато се върна?

— Добре съм.

Когато отиде в банята, Лия се вторачи в огледалото. Отсреща я погледна лице с много малко грим. Но това не бе най-лошото. Беше си сложила протъркани джинси, фланелка с дълги ръкави и нямаше сутиен. Зърната на гърдите ѝ се открояваха под фланелката. Но сега не му беше времето да мисли за облеклото си. Долтън можеше да загуби съзнание всеки момент.

Втурна се обратно в дневната, но се закова на място. Той беше станал и бе свалил ризата си. Първия път, когато го видя така, пулсът ѝ се бе ускорил. Сега пулсът ѝ отново се ускори, само че много повече.

Сякаш усетил вълнението ѝ, Долтън сви устни шеговито:

— Извинявай, но си помислих, че няма да можеш да работиш върху мен, ако съм с риза.

Лия навлажни устните си.

— Няма никакъв проблем — но проблем имаше и той дяволски добре го знаеше.

Долтън отново седна и когато тя видя дълбоката рана, която започваше от рамото и свършваше до лакътя, въздействието на голата му плът върху нея вече нямаше значение.

— Трябва да отидеш на лекар.

— Ще се оправя.

— Какво се случи? — отново попита, докато седеше до него и почистваше раната с тампон, напоен с антисептик.

Той трепна.

— Съжалявам — каза тя.

— Не се притеснявай — отвърна той с пресипнал глас. — Аз съм корав мъж.

— Достатъчно корав, за да ми кажеш как стана това?

— Не се предаваш, а? — попита Долтън, а дъхът му погали косата ѝ, когато той се наведе, за да гледа.

— Не — Лия не посмя да вдигне очи. С непохватни пръсти се съсредоточи върху почистването на раната. — Знам, че те боли.

— Не ме боли.

Не му повярва, но не го оспори. След като свърши, видя, че раната е много по-сериозна, отколкото бе предполагала. И все пак не беше сигурна дали стомахът ѝ се свиваше от дълбоката рана, или от това, че бе толкова близо до тялото му.

— Една кола едва не ме блъсна.

Тя рязко вдигна главата си:

— Какво?

За миг той доби смутено изражение.

— Бях се разсеял нещо, а на всичкото отгоре бях и малко пийнал.

— Можеха да те убият.

— Само че бях прекалено бърз за него.

— Откъде знаеш, че е бил „той“?

Една вежда се изви нагоре.

— Да не би да искаш да кажеш, че някоя жена се е опитала нарочно да ме сгази?

— Нямам ни най-малка представа.

Върху побелелите му устни трепна усмивка.

— Разбира се, че нямаш. Ако не те познавах достатъчно добре, щях да помисля, че ревнуваш.

— В такъв случай добре е, че ме познаваш — отвърна тя разгорещено.

— Да, така си е — лицето му се разкриви от нов пристъп на болка.

Лия бе готова да го изрита навън от вратата заради дръзкото му изявление, само че сега изпитваше безпокойство за него.

— Моля те, нека да те заведе в отделението за спешна помощ.

— Ей, всичко е наред — каза Долтън близо до ухото ѝ. — Преживял съм къде по-лоши неща. Цял живот съм вършил щуротии. Устоявал съм на толкова побоища по баровете и хвърляния от коне, които стигат за цял човешки живот — той задържа дъх, когато тя натисна по-силно върху раната с чисто парче марля. — Но трябва да си призная, това е първият път, когато ми се е налагало да надбягам кола. Все пак, ако бях внимавал, това нямаше да се случи.

Лия не оспори тази логика, не и когато лютивият мирис на потта, избила поради болката, я караше цялата да прималява отвътре.

— Направих каквото можах — каза тя, опитвайки се да смекчи дрезгавия си глас.

— Сгреших, че дойдох тук и съжалявам.

Грубото му извинение дойде така неочаквано, че Лия вдигна глава. Очите им се срещнаха.

За миг и двамата останаха неподвижни, на ръба между унищожителното желание и непримиримата съвест. После Долтън се раздвижи и мигът отлетя. Лия се изправи в същия момент, когато откъсна поглед от него.

— А защо дойде?

Той не се престори, че не разбира въпроса ѝ.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че бях наблизно?

— Не.

— Така си и мислех. Е, добре, истината е, че исках да те видя.

Лицето ѝ се изчерви и тя ухапа долната си устна. Долтън въздъхна, после каза:

— И така, благодаря, че ме закърпи.

— Моля, няма защо — гласът ѝ беше с три децибела по-висок от нормалното.

Той я изгледа, после взе ризата си и излезе през входната врата.

Лия се върна на дивана. Не знаеше колко време седя там с изпънат гръб. Най-после с усилие стана и отиде в спалнята.

Всичко е наред, каза си тя, като запали лампата. С нея всичко беше наред. Нищо не се беше случило.

Този път.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Старата френска къща и двор на Мери Махони бе една от най-старите постройки в Америка, както и един от най-добрите ресторанти. Разположен на улица „Магнолия“ в стария Билокси, той бе любимото заведение на Лия, особено когато имаше късмет да се храни на остъклената веранда.

Днес беше един от тези дни. Двете със Софи тъкмо бяха свършили с обяда и краткото обсъждане на делови въпроси и си отдъхваха с чаша чай.

В този прекрасен пролетен ден Лия оглеждаше чудноватия двор, проектиран така, че да прилича на Ню Орлеан. Все пак никъде в Ню Орлеан не можеше да се намери такъв огромен дъб, наричан Патриарха, който покриваше цялата градина.

— Обядът беше чудесен — каза Софи. — Благодаря ти за поканата.

Лия се обърна към приятелката си и се усмихна:

— Беше ми приятно. И така, как вървят нещата между теб и Луис?

— Все така, но разбрах, че чете една от онези книги за изкуственото оплождане, които ми даде. Намерих я забутана зад възглавницата на дивана.

— Е, това е все пак някакво начало. Трудно ми е да си те представя омъжена.

— Знам — Софи се усмихна, после вдигна рамене. — Но когато правилата се променят ходом, нещата поемат съвсем нова посока.

— Така е.

— Как върви работата?

— Доста добре. Всъщност скоро ще отворим клуба. Вие с Луис ще получите покана.

— И казиното скоро след това, нали?

— Да, ако не свършат парите.

Софи се намръщи.

— Какво? Аз си мислех, че това конте е фрашкано с пари.

— И аз си мислех така, но явно има някакви затруднения с имението на баща му — Лия отмести поглед. — Той лично не очаква скоро да се оправят нещата.

— И това те притеснява?

— Разбира се, че не. Защо да ме притеснява?

Софи ѝ хвърли особен поглед, преди да смени темата.

— А как е моето момче?

Лия си отдъхна с облекчение.

— Добре е.

— Значи няма тежки последици от Руфъс...

— Не. Сега Долтън е героят на Коти — тя замълча и се разсмя нервно, докато се проклинаше за това, че отново спомена Долтън. Софи бе доста любопитна, както изглежда: мисли си, че този мъж може да върви по водата.

— Знам, че това те тревожи, недей да отричаш.

— Теб не би ли те разтревожило?

Софи вдигна рамене.

— Не мога нищо да кажа, особено след като не съм виждала този човек.

— Е, притеснена съм — отвърна Лия без заобикалки.

— Защо?

— О, Софи, той е... той е толкова различен от Руфъс.

— Е, и?

Тревогата на Лия нарасна.

— Ами ще му окаже лошо влияние.

— Защото е професионален комарджия?

— Да, така ми се струва.

Софи се усмихна закачливо.

— Никога не съм те смятала за сноб.

Лия се изчерви.

— Не съм и ти го знаеш. Но Коти е всичко, което ми е останало. И ако, ако се омъжа отново, а това е наистина „ако“, няма да е за някой като Долтън Монтгомъри.

— Струва ми се, че прекалено много се вживяваш.

— Мисли си каквото искаш — срязва я Лия и отмести поглед.

Софи се разсмя.

— Добре, не искам да ти се меся — лицето ѝ стана сериозно. — Но колкото и да отричаш, между вас двамата има нещо. Познавам те прекалено добре, Лия Фрейзър.

— Този път грешиш.

— Една жена не може да живее без секс изобщо, нали така?

— Софи, за бога!

— Ей, не се прави на толкова обидена. Няма нищо лошо в това, ако искаш да спиш с някого.

— Софи, недей — умолително каза Лия. Очите ѝ бяха изпълнени с болка.

— Добре, значи не искаш да го чуеш. Но Руфъс също би искал да продължаваш да живееш; всъщност той ти го каза. Освен това ти беше най-любящата, най-предана съпруга. Няма от какво да се срамуваш и заради какво да се чувстваш виновна.

— Не е така — каза Лия. — Животът беше толкова по-прост, когато той беше добре и ние... бяхме семейство.

Софи протегна ръка през масата и я сложи върху ръката на Лия.

— Знам, скъпа, но Руфъс няма да се върне. Трябва да се примириш с това, да видиш какво е останало и да продължиш.

— Говориш като майка ми.

— Е, това е единственият случай, когато съм съгласна с нея. И ако Долтън е този човек, тогава...

— Не е! — прекъсна я ожесточено Лия. — Не може да се отрече, той е привлекателен и признавам, че не съм безразлична към това, но що се отнася до някаква сериозна връзка...

— Имаш предвид да спиш с него?

— Не! Това е изключено.

— Е, както и да е — каза Софи, като се облегна и отпи от чая си. — Но пак ти повтарям, не можеш да спреш да живееш само защото Руфъс не е жив. Не е честно спрямо Коти.

— Права си, но...

— Ооох.

Лия се вторачи в Софи, когато забеляза внезапната промяна в израза на лицето ѝ и в гласа ѝ.

— Какво има?

— Не се обръщай — каза Софи шепнешком, — но ми се струва, че виждам Елън Тибодо да седи в отсрещния ляв ъгъл.

Лия усети как ѝ прималява под лъжичката.

— О, господи! Мислиш ли, че можем да се измъкнем, без да ни забележи?

— Не знам, но може да опитаме.

— Тогава да тръгваме.

Софи направи знак на сервитьорката и поиска сметката. След като платиха, станаха и се отправиха към вратата.

Тъкмо бяха стигнали до нея, когато един силен писклив глас отзад извика:

— Я виж ти, та това е онази малка крадла.

Лия замръзна. Софи изруга. Всички, които можеха да чуят, спряха да се хранят и вдигнаха глави.

Лия се обърна бавно и се изправи с лице към своята Немезида^[1].

— Сигурно си платила обяда си с пари, които си получила за моите бижута.

Софи пристъпи напред.

— Ах, ти...

Лия бързо протегна ръка и я спря.

— Аз ще се оправя — каза тя, взирайки се в кървясалите очи на Елън, което показваше, че бе пила много. Но в лешниковите очи на Елън се четеше и още нещо — страдание. Тази жена тънеше в злочестина и изглеждаше твърдо решена да повлече всеки друг надолу със себе си.

Големите ѝ гърди, които личаха под безвкусната копринена рокля, прекалено тясна за едрата ѝ фигура, се повдигаха тежко при всяко нейно вдишване. И макар да изпитваше жал към нея, Лия не можеше да забрави, че Елън бе отмъстителна и опасна.

— Ако искаш, да излезем навън и там ще разговаряме — каза Лия със строг, но любезен глас.

— Да, много ти се иска, нали? — каза Елън, която всъщност крещеше. — Само че искам всеки в тази зала да знае какво представляваш, Лия Фрейзър, а ти си най-долна крадла — тя се изсмя. — Ти си истерична.

На Лия ѝ прилоша от обидните думи, но когато заговори, гласът ѝ остана тих:

— Не, Елън, ти си истерична.

В залата настъпи тишина, която сякаш продължи безкрайно. После, с цялото си достойнство, което имаше, и с вдигната глава Лия се обърна към Софи и каза:

— Хайде да тръгваме.

Когато излязоха навън, Софи каза:

— По дяволите, едва се сдържах да не зашлевя шамар на тази дебела кучка.

Унижена и с наранено сърце, Лия не можа да отрони дума.

---

[1] Богиня на отмъщението. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лия облегна глава върху дясната си длан и дълбоко пое въздух. С всеки изминал ден все повече затъваше във финансовото блато. Каквито и фокуси да правеше с чековата си книжка, там просто нямаше достатъчно пари, за да се оправи.

Дължеше пари на клиниката. Дължеше максималните суми на две кредитни карти. Имаше да изплаща на банката една полица. Дължеше пари за ипотеката. Ненавиждаше настоящото си затруднено положение, но правеше всичко възможно, за да се справи с това, което имаше.

Кредиторите не могат да ми вземат това, което нямам, казваше си, тя тъжно. Все пак се опитваха да го правят. Ако не беше ѝ се наложило да осребри застрахователната полица на Руфъс, сега щеше да има поне нея. Ако само можеше да си вземе парите, които Елън Тибодо ѝ дължеше...

Изведнъж Лия потрепери. Мисълта за тази жена, нахвърлила се с обидни думи срещу нея в ресторанта, бе непоносима, но по-добре бе да мисли за нея, отколкото за Долтън.

През последните два дни той почти не се мяркаше в офиса и тя имаше чувството, че ѝ е даден малък отдих. Но това ново за нея душевно спокойствие миналата вечер бе отишло по дяволите.

Бе пожелала да гледа как Коти играе в баскетболния мач на „Малките дрибълъри“. Софи я придружаваше. Бяха седнали на малката трибуна със скамейки заедно с още неколцина родители, подвиквайки и насърчавайки играчите, когато Софи я сбута в ръката и попита:

— Познаваш ли онзи мъж там?

— Какъв мъж? — разсеяно попита Лия, проследявайки с очи сина си, който държеше топката. — Стреляй! — извика тя, после изпъшка, когато топката се изплъзна от ръцете на Коти и друг играч му я отне.

— Тоя, дето не сваля очи от теб — продължи Софи.

Лия инстинктивно настръхна. Възможно ли беше... Не, Долтън не би могъл да дойде на този мач. Дори не би могъл да знае за него. Освен ако... Лия отново мислено се поколеба, докато обръщаше глава.

Долтън беше застанал точно до вратата, единият му крак бе подпрян върху стената. Нещо като паника обхвана Лия. Навярно тази паника се бе предала и на Софи, която се наведе към нея и прошепна:

— Бях права, нали?

Лия успя само да кимне.

— Както виждам, не си знаела, че ще дойде?

— Точно така — каза Лия с глас, който никак не приличаше на нейния.

— Е, скъпа, ще ти кажа само, че този мъж може по всяко време да яде бисквити в леглото ми.

Лия хвърли на Софи убийствен поглед.

— Ти си луда.

Софи се засмя.

— Ей, беше само една шега. Хайде усмихни се.

Лия се опита да се успокои, после каза:

— Какво трябва да направя?

Софи се разсмя.

— По дяволите, Лия, ти си голяма жена. Откъде да знам какво трябва да направиш? Но ако бях на твое място и той ми беше шеф, щях да си вдигна дупето и да му кажа няколко думи.

Лия стана, прокара внезапно овлажнелите си ръце надолу върху джинсите си и тръгна покрай скамейките. Долтън се изправи и зачака, а тъмните му очи бяха непроницаеми.

— Здравей — каза тя неловко.

— Коти ми се обади и ме помоли да дойда — започна той без заобикалки, сякаш решен да отблъсне атаката, която очакваше.

Лия остана с отворена уста.

Долтън се почеса по главата.

— Съжалявам. Явно не те е питал преди това.

— Не ме е питал.

Долтън пхна ръка в джоба на джинсите си. Този жест изопна още по-плътно панталона върху бедрата му. Лия отново вдигна поглед и срещна неговия.

— Искаш ли да си тръгна? — попита той с тих, напрегнат глас.

Искаше, само че не... Докато тя се бореше с тези противоположни чувства, Долтън се обърна и понечи да тръгне.

— Не си тръгвай.

Той се завъртя кръгом.

Тя заби нокти в дланите си.

— Така и така си дошъл, защо не дойдеш да седнеш при нас със Софи?

Долтън стисна устни, после сви рамене.

— След теб.

Лия не смееше да погледне нито надясно, нито наляво, докато се връщаше на мястото си. Въпреки това имаше чувството, че всички погледи са насочени към нея.

— Долтън, запознай се с най-добрата ми приятелка, Софи.

Те стиснаха ръцете си и се усмигнаха, после Долтън седна до Лия. От този момент нататък тя не забелязваше почти нищо друго, освен неговото присъствие до себе си. Дори синът ѝ, който играеше с цялото си сърце, остана на второ място.

Тя отново бе шокирана от първичните чувства, които Долтън предизвикваше у нея. Трябваше само да се доближи до нея и толкова. Дали защото беше толкова различен от всеки друг мъж, когото бе познавала? Или защото представляваше такава заплаха за съвестта ѝ, за нейната самоувереност, и скритите чувства, които никой досега не бе събуждал у нея, най-малко съпругът ѝ?

— Браво, Коти! Хайде сега вкарай я!

Ентузиазираниите подвиквания на Долтън към сина ѝ върнаха вниманието на Лия към играта точно когато топката изсвистя в мрежата.

— Добре! — извика Лия и се изправи заедно с Долтън и Софи.

След това се успокои и изгледа с удоволствие останалата част от мача. Едва като свърши, когато Коти видя Долтън и хукна по твърдия дървен под, Лия отново бе обзета от негодувание.

Лицето на Коти беше зачервено от напрежението, но очите му искряха, независимо че бяха загубили мача.

— Здравсти, Долтън! — каза той. — Видя ли ме, като направих двете точки?

— Разбира се. Ти беше супер!

— Ще дойдеш ли и друг път?

Без да поглежда към Лия, Долтън разроши косата на Коти и каза:
— Можеш да се обзаложиш.

Скоро след това излязоха от салона, а Коти бърбореше, без да спира. Лия се отпусна едва след като Долтън си тръгна.

— Той те желае — каза Софи, застанала до колата, но така, че да не я чуе Коти.

— Въобразяваш си.

Софи изсумтя.

— Защо просто не оставиш нещата да се развиват от само себе си и да видиш какво ще се случи?

— Защото не му вярвам, затова.

Софи вдигна ръце.

— Добре де, добре. Но не виждам защо.

— Най-напред и ти самата нямаше особено високо мнение за него — Лия не можа да си спести сарказма в гласа. — Ако си спомням добре, дори го нарече „покорител на женски сърца“.

— Е, всяка жена има привилегията да променя мнението си.

Лия разтвори озадачено очи.

— Все пак не виждам защо не му вярваш сега, след като си работила за него.

Дълго след като Лия се прибра вкъщи след мача и сложи Коти да спи, тя се замисли върху думите на Софи.

Не знаеше защо няма доверие на Долтън. Знаеше само, че той бе успял да обърне живота ѝ надолу с главата и тя не можеше да направи нищо.

Бил Дьошан се разхождаше край дома си и имаше чувството, че целият свят се е срутил върху него. Ударът, който беше прекарал преди няколко месеца, бе осакатил не само тялото му, но още повече бе окастрил чековата му книжка. В резултат на това бе принуден да открадне от парите, които жена му държеше за резерва в сейфа.

Бебето щеше да се роди всеки момент и макар че заплахите на Силвия да каже на жена му бяха несериозни, не беше сигурен. Така че нямаше друг избор, освен да ѝ даде пари, за да мълчи. Обаче мисълта, че Тери може да разбере за откраднатите пари, преди да успее да ги възстанови, го караше да се страхува от нов удар.

Ако беше си получил парите, които му се полагаха от имението на Монтгомъри, нямаше да е в тази безизходица.

По дяволите Долтън Монтгомъри и неговите номера! Ако беше си държал инструмента в гащите и бе стоял по-далеч от онзи център за сперма, той, Дьошан, нямаше да е в това положение. Вече щеше да си е взел хилядарките, които му се полагаха, и нямаше да му се наложи да работи нито ден повече.

Беше си ги изработил. Здравето му бе разклатено и му беше дошло до гуша да се занимава само с хленчеци жени, които искаха развод. По дяволите, и на него му се искаше да се разведе, но знаеше, че това няма никога да стане. Жена му нямаше да позволи такова нещо, защото един развод щеше да опетни семейната ѝ чест.

А и той нямаше къде да отиде. И това бе най-унизителното в целия сценарий.

Сега, когато здравето му вървеше към подобрение, възнамеряваше отново да притисне Долтън да уреди въпроса с имението. Този фарс продължаваше прекалено дълго. Искаше си парите и смяташе да си ги получи.

Освен това лично на Долтън имаше да връща нещо. Никой не може да удари Уилям Дьошан и да се измъкне безнаказано.

— Бил. Ей, Бил.

Дьошан се спря намръщено, после бързо се обърна. На верандата стоеше жена му.

— Какво?

— На телефона.

— Който и да е, кажи му, че съм зает.

— Някаква жена. Казва, че е спешно. Силвия.

Как няма да е спешно, по дяволите!

Дьошан тръгна към къщата, като се питаше защо, по дяволите, не беше си държал своя инструмент в гащите.

Долтън имаше чувството, че главата му ще се пръсне. След баскетболния мач се прибра вкъщи и си пийна. Сега, тази сутрин, единственото, което искаше да направи, бе да се погрижи за лошото си настроение, но не можеше да си го позволи.

Времето беше пари, а и двете не му достигаха. Първо, имаше среща с банкера си. Парите му бяха свършили, а трябваше да плаща на предприемачите и доставчиците, да не говорим за служителите му.

Не стига това, ами и онзи инцидент не му излизаше от главата — едва не се преби, нарани ръката си и беше бесен като дявол. А после отиде при Лия и това беше голяма, шибана грешка.

Пък и снощи. Не трябваше да ходи на мача, само че не искаше да разочарова Коти, което само по себе си бе засилило отчаянието му. Не искаше да му пука от това дали ще разочарова Коти или не.

По дяволите, ако имаше у него някаква почтеност, трябваше да прекрати веднага тази скапана игра на криеница. Трябваше да каже истината на Лия и да забрави за попечителството над Коти. В края на краищата Коти бе най-безценното притежание на Лия. Но пък Коти беше и негов.

Когато тази сутрин стигна до офиса, настроението му беше толкова мрачно, че нямаше накъде повече. Тогава чу Лия да разговаря по телефона.

— Обещавам, ще ги внеса малко по-късно този месец — казваше тя с притихнал от отчаяние глас. — Трябва да ми дадете още една отсрочка.

Долтън се спря. После, когато чу, че Лия затвори телефона, отвори вратата. Тя седеше на бюрото във външния офис. Вдигна очи. Миглите ѝ бяха мокри от сълзи.

Стомахът му се сви още повече.

— Някакви неприятности?

Тя извърна поглед.

— Лични проблеми!

Това го засегна, но той реши да не обръща внимание.

— Ако са финансови проблеми, тогава може би аз...

Лия се изправи, после заобиколи бюрото.

— Не е твоя работа какви са.

Не толкова онова, което каза, го вбеси, макар че то само по себе си беше скастрияне. А начинът, по който го каза.

С две големи крачки той скъси разстоянието помежду им и спря точно преди да я докосне.

— Ами ако искам да стане моя работа?

Тя не отстъпваше.

— Тогава това си е твой проблем, не мой.

— И така, ако искам да стане моя работа?

— Не искам твоята помощ! — изстреля тя думите и отстъпи назад.

Той се протегна и обхвана с ръка китката ѝ.

— Тогава какво, по дяволите, искаш от мен!?

Лия го изгледа гневно.

— Пусни ме.

— Отговори ми, по дяволите.

— Добре! Искам да оставиш мен и Коти на мира!

— Това е безочлива лъжа и ти го знаеш — той я дръпна към себе си и веднага усети твърдите ѝ пълни гърди.

За миг и двамата останаха неподвижни, но дишането им стана тежко. Долтън изруга тихо и тъкмо се канеше да я отблъсне, но внезапно погледна надолу и видя, че блузата ѝ се е разтворила. Чувствената вдлъбнатина между гърдите ѝ го накара да изстене и той преглътна от надигащата се топлина в стомаха му.

Нямаше намерение да я докосва отново, но когато тя му каза да остави нея и Коти на мира, нещо се пречупи в него. Сега щеше да му е по-лесно да умре, отколкото да я пусне. Гърлото на Лия се раздвижи конвулсивно.

— Недей... моля те — в гласа ѝ имаше нещо умоляващо, както и в очите ѝ.

Долтън почувства онзи див страх. Разбра как той може да разяде човек отвътре, как може да замъгли разсъдъка му. Усети го, защото Лия направи точно това с него. Но освен това знаеше, че единственият начин да прогони този страх бе да го погледне в лицето. Ала нещо, което не можеше да определи, го спираше.

Господ да му е на помощ, все още не можеше да я пусне.

— Ами ако не искам да те оставя на мира?

— Какво искаш ти... няма значение — прошепна Лия. — Моля те.

Тя затвори очи, произнасяйки последната дума едва доловимо, после леко се олюля към него. Това бе достатъчно, за да опрے втвърдените си зърна в гърдите му:

Ток премина през него и той загуби самообладание.

— Не мога.

Тя простена, когато устата му потърси нейната.

Както последния път, това не беше нежна целувка. Но когато устните ѝ се разтвориха под неговите, тя спря да се съпротивлява. Той се притисна към нея, разгорещен и възбуден.

Лия стенеше, докато устните му продължаваха да похищават нейните с онзи необуздан, поглъщащ глад.

После, сякаш едновременно осъзнали къде се намират и какво правят, те се откъснаха един от друг и се обърнаха, като едва си поемаха дъх.

Пръв заговори Долтън:

— По-скоро ще умра, но няма да се извинявам за нещо, което и двамата искахме!

Лия само го гледаше.

По-късно, когато Долтън се качи на колата си, не му се искаше да си спомня за болката и объркването, които бе видял в очите на Лия.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Лия не можеше да повярва, че вече е на работа, а часът бе едва шест. Не можа да спи и тъй като Коти бе прекарал нощта при майка ѝ, тя реши да дойде на работа.

Сега, докато се разхождаше из празния клуб, тя се поздравяваше. Интериорът стана много по-хубав, отколкото бе мечтала. За човек, който не е изпълнявал проект от този мащаб без подкрепата на голяма фирма, свършената работа не бе никак лоша, каза си тя и се поздрави отново.

И макар да се бе ядосала на Долтън, че пренебрегна нейните идеи и предпочете своите, сега трябваше да признае, че темата кьнтри-уестърн бе блестяща. Искаше ѝ се тя да се бе сетила за това.

Все пак нейният талант и усиленият труд бяха осъществили идеята на Долтън. Клубът определено носеше нейния отпечатък, както щеше да стане и с казиното. Именно в казиното щяха да си проличат уникалните ѝ дарби. Тапетите; подовите настилки, игралните маси и деликатесният щанд щяха да бъдат в стил „рюстик“^[1] и щяха да се допълват от озвучителната система, която щеше да осигурява като фон гласовете на прочути артисти, като Уайнона и Дайъмънд Рио.

Въпреки очаквания успех на клуба и на казиното, Лия усещаше, че нещо тревожи Долтън. Отдаваше това безпокойство на липсата на пари. Той прекарваше доста време на телефона с банкера си, а щом приключеше разговора, тя забелязваше, че лицето му има измъчен вид. И все пак винаги когато имаше преразход на средства и искаше допълнително пари, той никога не отказваше и тя не знаеше какво да мисли.

Беше ли наследил милионите на баща си? Ако е така, не беше ли пропилял голяма част от тях някъде на комар? Макар да нямаше доказателства, че случаят е точно такъв, инстинктът ѝ, който никога не бе я лъгал, я предупреждаваше за беда. Освен това не можеше да забрави, че Долтън беше все пак професионален комарджия.

Лия не можеше да се отърве от усещането, че има нещо у този мъж, което не изглежда правдоподобно. Може би трябваше да последва съвета на Софи и да се отдаде на силните, страстни чувства, които Долтън предизвикваше у нея, да яхне вълната, така да се каже, и да види къде ще я отведе.

Не можеше. Тя искаше любов с отговорности. Той искаше секс без отговорности.

Все пак мисълта да преживее истинска страст с Долтън бе колкото опияняваща, толкова и плашеща. И тя не можеше да продължава да си играе на сексуална гоненица с него. Един от тях трябваше да сложи край на това. Съмняваше се дали Долтън щеше да го направи, особено след грубото му изявление, че няма никакво намерение да се извинява за действията си снощи, което означаваше, че тя трябва да сложи край. Въпросът бе — може ли? Горещите му задъхани целувки само бяха докоснали повърхността на нейния глад.

Лия отиде в своя офис, сякаш там можеше да успокои мислите си. Скоро клубът щеше да гъмжи като кошер, а също и корабът. Тони беше насрочил събрание на всички работници. Дърводелците имаха някои довършителни работи и щяха да бързат като луди. Продължаваха да пристигат стоки.

Седна на бюрото си и погледна списъка, който беше дълъг колкото цялата й ръка. Най-отгоре бяха отбелязани обаждания до няколко производители, които все още не бяха доставили обещаните стоки. Вместо да чака секретарят на Долтън да се погрижи, Лия предпочете да свърши това сама. В края на краищата беше нейно задължение.

Колкото до Долтън — нямаше представа какво ще прави този ден и дали изобщо ще го види. Когато беше наоколо, мислеше за него, а не за работата си.

Вдигна телефона и се обади на няколко места. После извади плана на казиното и отново го разгледа, за да види къде да постави нещата, които, очакваха да пристигнат.

Накрая раменете я заболяха, стана и отиде в главния офис до кафе барчето. За свое голямо съжаление разбра, че френската ванилия е свършила.

— Дявол да го вземе! — промърмори тя. Имаше в колата си. Дали да си направи труда да отиде дотам? Обмисляше този въпрос,

когато чу нещо. Не можеше да определи звука, но знаеше, че вече не е сама. Тръпки полазиха по гърба ѝ.

Обърна се бързо и едва не изпусна чашата, която държеше.

— Как влязохте тук? — успя да попита Лия.

Дж. Т. Партридж, с пура и всичко останало, се бе облегал върху рамката на вратата, докато очите му оглеждаха тялото ѝ. После се усмихна — зловна усмивка, с която казваше „пипнах те“ и заради която ѝ се прииска да прекоси стаята и да удари противното му лице.

Все пак предпазливостта взе връх над това желание. Тя се страхуваше от този човек. Но не искаше той да види този страх, защото това щеше да даде коз в ръцете му, за да я сплаши още повече.

— Как влязохте тук? — отново попита тя, вече овладяла гласа си.

Дж. Т. се ухили, но не се помръдна.

— Вратата беше отворена.

— Това е лъжа. Заключих я след себе си.

— Сигурна ли си?

— Отворили сте с шперц, нали?

Усмивката на Дж. Т. изчезна.

— Ей, сладур, това обвинение е много сериозно.

— Спрете да ме разигравате и изчезвайте, преди да съм се обадила в полицията.

— Ами защо ще правиш такова нещо? — провлачено каза Дж. Т.

— Защото нарушавате закона — разгорещено отвърна тя.

— Ти също.

— Тогава защо не са ме арестували? — Лия го изгледа предизвикателно.

— Ще го направят. То е само въпрос на време.

— Но не ви се вярва — насмешливо му подхвърли Лия, усещайки внезапно, че е в по-изгодна позиция, — иначе няма какво да правите тук.

Дж. Т. премести пурата в другия край на устата си, после дойде по-близо.

— На твое място нямаше да съм толкова нахакана.

— Щом ще си даваме съвети, препоръчвам ви да спрете да ми звъните по телефона, а после да затваряте.

Той се ухили самодоволно.

— Съжалявам, сладур, но не съм аз. Трябва да е някой от другите ти тайни почитатели. На мен не ми се налага да падам толкова ниско.

Лия се засмя, но не весело.

— О, значи според вас да ме преследвате не е падение?

Лицето на Дж. Т. се изчерви.

— Искам тези проклети бижута, дето си ги скрила, и то веднага.

— За стотен път ви повтарям: не съм взимала никакви бижута. И ако не ме оставите на мира, ще си наема адвокат и ще издействам заповед за задържането ви.

— Не те съветвам да го правиш.

Лия вътрешно се стресна от заплашителната нотка в гласа на Дж. Т. Въпреки всичко, не искаше да се издава.

— Изчезвайте оттук и не се връщайте. За последен път ви казвам: не съм взимала тези бижута.

Очите на Дж. Т. заблестяха от гняв.

— Чуй ме хубаво, малка кучко. Вече нямам търпение — после, без предупреждение, отиде до Лия и посегна към нея.

Лия вдигна ръце да отблъсне атаката му.

— На твоє място не бих направил такова нещо.

Ръката на Дж. Т. замръзна във въздуха.

Разпознала гласа на Долтън, Лия едва не се разплака от облекчение.

Дж. Т. се обърна бързо.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Няма значение.

Лия почувства, че гласът на Долтън остана спокоен, твърде спокоен.

— Така е, по дяволите! Това са неща между тази жена и мен. Така че, ако имате добрината да изчезнете оттук, аз ще...

Долтън се придвижи с пъргавината на атлет, сграбчи Дж. Т. за вратовръзката, вдигна го от земята и го блъсна в стената.

Лия извика, а очите на Дж. Т. изскочиха навън, когато разкривеното лице на Долтън се надвеси над него.

— Да не си луд! Пусни ме! — Дж. Т. се опита да се подпре с крака върху стената.

Долтън само го хвана още по-здраво.

— Ще ме задушиш, копеле такава — изграчи Дж. Т., а лицето му ставаше все по-червено.

— И ще видиш още какво ще ти се случи само да си припарил още веднъж до госпожа Фрейзър или тук.

— Няма да ме изплашиш.

— О, нима? — Долтън го дръпна към себе си, после го блъсна отново върху стената. По-силно.

Пот обля подпухналото лице на Дж. Т. и езикът му се подаде навън. Все пак успя да изръмжи:

— Тя открадна бижутата. Тя...

— Май не знаеш кога да спреш, а? — Долтън отново блъсна Дж. Т. в стената.

Дж. Т. извика, когато вратът му се килна встрани като пречупено стебло на цвете. Лия се сепна.

— Сега чуй какво ще ти кажа — Долтън бе приближил лицето си до лицето на Дж. Т. — Прави каквото ти казвам, защото следващия път няма само да те блъскам в стената. Ще ти избия мозъка от главата. Ясно ли е?

Дж. Т. кимна — неведнъж, а три пъти, и неговата напереност бе заменена от див страх.

Долтън свали долу Дж. Т., спокойно завърза вратовръзката му, после го потупа по рамото.

— Добро момче.

С все още изскочили очи и с корем, който се повдигаше тежко, Дж. Т. се промъкна към вратата. Когато стигна там, се втурна навън и изчезна.

Още един миг стаята бе изпълнена с тишина. Накрая Долтън заговори:

— Значи той е същото онова копеле от плажа, дето си мисли, че си взела бижутата.

На Лия ѝ прилоша и ѝ се прииска да се хване за стомаха. Не. Искаше да изтича при Долтън, да почувства силните му ръце около себе си — не в сексуален смисъл, а за да я успокои, така както Руфъс я прегръщаше. Но Долтън не беше Руфъс и ако той я прегърнеше, това нямаше да я успокои.

— Лия, добре ли си? Не те удари, нали? — неподправеният страх в гласа на Долтън разклати и без това отслабналите ѝ съпротивителни

сили. Тя започна да трепери отвътре.

— Не — прошепна.

Той пристъпи по-близо. Тя отстъпи назад. Пулсът подскочи в гърлото на Долтън, когато очите им се срещнаха и останаха така известно време.

— Мисля, че повече няма да те притеснява — каза той с категоричен тон.

— Щях да се справя сама — каза Лия, като вдигна главата си малко предизвикателно. Трябваше да овладее положението, преди да направи онова, за което копнееше, а именно да го помоли да я прегърне.

Трескавият поглед на Долтън се плъзна по тялото ѝ. Но когато заговори, този горещ пламък се превърна в студена гримаса:

— Да, точно така. Щеше да се справиш сама.

Без нито дума повече или поглед той влезе в кабинета си и тръшна вратата след себе си.

Лия се отпусна върху най-близкия стол и впи нокти в плата. Искаше ѝ се да отиде при него, да му каже колко съжалява, че се държа като неблагодарна кучка, че наистина му благодари, заедно я спаси от ситуация, която можеше да се окаже ужасна.

Задържаше я страхът, но това беше по-различен страх. Лия стана, тръгна към собствения си кабинет и се опита да превъзмогне съкрушителната тежест в гърдите си.

Не можеше.

— Е?

— Какво е? — попита Луис.

Софи се опита да не забелязва безжизнените очи, които се взираха в нея, и извърна поглед.

— Какво ще стане с нас?

На Софи ѝ се плачеше, но този ресторант не беше подходящото място. Двамата с Луис бяха ходили на кино — нещо, което рядко правеха. Напоследък обаче предпочитаха да търсят компания и забавления навън, вместо да остават сами.

Ако не беше видял онази обява и не бе решил да си направи изследване на спермата, нямаше да знаят, че е стерилен, преди да се

оженят или преди да се опитат да имат деца. Без значение. Паднеше ли бомбата, ефектът щеше да бъде същият — унищожителен.

Софи знаеше, че не можеха да продължават да се държат така, сякаш са си чужди, особено в леглото. Да се любиш с Луис тези дни бе все едно да се любиш с робот. Тя потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Луис, докато я гледаше над ръба на чашата си с кафе. Тъкмо бяха привършили кейка със сирене, който според Софи имаше вкус на трици. Сега се предполагаше, че се наслаждават на кафето си, само че и то беше отвратително.

— Не — Софи премести погледа си върху гледката навън. Беше чудесна мартенска вечер. Бяха седнали до един дълъг еркереен прозорец и тя видя множеството звезди, които се изсипваха върху водите на Гълф.

— Искаш ли да се разделим?

Софи се обърна.

— А ти?

— Не знам какво искам.

— Явно не и мен — Софи не си направи труда да скрие гнева или възмущението си.

— Не е вярно. Просто не мога да ти дам онова, което искаш. Не съм повече мъж...

— Това са глупости и ти го знаеш! И на мен ми омръзна да ги слушам. Не ме интересува дали изобщо ще имаме деца. Искам теб.

— А аз искам теб и деца.

Те дълго се гледаха един друг.

— Добре, значи след като се оженим, ще си осиновим дете, ако ти е неприятно да използваме донор.

— А на теб няма ли да ти е неприятно?

— Не.

— Само защото и Лия го е направила.

— Това, което е направила Лия, няма нищо общо с нас.

— О, така ли? Тя ти втълпи тази налудничава идея — той се наведе през масата. — Е, по никакъв начин няма да позволя на някакъв си расов кон, който се изпразва в бутилка, да оплоди жена ми.

— Добре. Както искаш. Не ме интересува. Просто си искам обратно приятеля и любовника.

Луис протегна ръка към нейната. Софи усети болката му при допира, видя я в очите му. Тя стисна пръстите му.

— Все още ли искаш да се ожениш за мен?

Сърцето на Софи примря.

— Да, при условие че ще помислиш върху въпроса за осиновяването.

— Добре.

Софи се втренчи в него, тъй като никак не беше сигурна, че го е чула правилно. Луис се усмихна смутено.

— Не си ме слушала добре. Хайде да го направим, да завържем възела.

— Добре! — извика Софи, като се наведе по-близо, така че устните им се докоснаха. — Най-последно ти дойде умът в главата, глупчо.

Луис се засмя.

---

[1] Селски (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Аз съм дотук.

— Е, хайде, Монтгомъри, не можеш да спреш сега, особено след като печелиш.

Долтън отпи една голяма глътка бира и се усмихна на стария си приятел Бърт Инграм, който, както другите професионални комарджии, обикаляше игралните домове на Мисисипи, в плен на своята страст. На масата имаше още трима мъже, които Долтън лично не познаваше.

— Точно затова спирам, Бърт. Трябва да го разбереш.

— Глупости, Долтън, хиляда долара? Това е нищо. Виждам съм те как ги профукваш за една нощ с някоя кучка.

Играеха покер в една от частните игрални зали на най-горния етаж на Гранд Казино в Гълфпорт.

— Това бяха добрите стари времена, приятелю — отвърна Долтън. — Сега вече, след като съм истински бизнесмен, влязох в правия път.

Бърт едва не се задави с глътката бира, която тъкмо бе отпил, после хвърли на Долтън недоверчив поглед.

— Ти — в правия път. Ха, дали ще доживея този ден?

Долтън сви рамене.

— Истина е.

— Е, добре — отвърна Бърт с гърлен смях. — Както се казва, ще поживеем, ще видим.

— Щом Монтгомъри се оттегля, Бърт, аз също се оттеглям — каза един набит мъж.

Друг от мъжете погледна часовника си.

— И мен не ме бройте. Часът е един.

— Е, по дяволите! Излиза, че играя с тайфа мекушави лигльовци.

— Ще го преживееш — каза Долтън, като стана и се ръкува с тримата мъже. — Хубава игра. Благодаря ви, че ме включихте.

След като Долтън и Бърт останаха сами, Бърт измъкна цигара и я запали. Долтън се намръщи.

— Трябва ли да пушиш тези лайна?

Бърт се изхили, после загаси цигарата в най-близкия пепелник.

— Искаш ли друга бира?

— Не, наистина трябва да се прибирам.

— Защо?

— Казах ти, вече не съм волна душа като теб. Имам задължения, и то големи.

— Да, знам. Мисля, че е глупаво да се обвързваш с казино.

— И клуб, не забравяй.

Бърт прокара ръка през оредялата си червена коса и се отпусна назад в стола си.

— И кога ще бъде голямото откриване?

— Клубът трябва да отвори след около две седмици. А скоро след това и казиното.

— Е, ако имах баща с толкова мангизи, може би щях да направя същото.

Лицето на Долтън стана мрачно, когато протегна ръката си.

— Беше ми много приятно, братче.

Бърт се изправи на крака.

— И на мен. Ще се видим скоро при теб.

— И най-добре. Ако те пипна, че губиш на някое друго място, ще ти счупя ръцете.

Бърт се разсмя.

— Запомних го.

След няколко минути Долтън излезе от залата и спря внезапно, поразен от обстановката. Казиното му напомняше на Марди Гра в Ню Орлеан. В атмосферата имаше нещо необуздано като на увеселение.

Беше разположено върху шлеп с размери 730 на 125 фута. Разпростираше се на три етажа, имаше два ресторанта, детски център, галерия с видео и, разбира се, автомати и игрални маси в изобилие. Гранд беше най-голямото казино между Атлантик Сити и Лас Вегас.

Заведението на Долтън бледнееше в сравнение с този лукс и великолепие, но поне неговото казино щеше да бъде по-различно. Клиентите му също щяха да се забавляват и да играят, само че в автентична атмосфера на кънтри-уестърн.

Мислейки си за тази атмосфера, той се сети за Лия. Тя бе заминала за Ню Орлеан, за да посети галерията на известен художник от Запада. Надяваше се да купи няколко негови картини за клуба и казиното. Освен това искаше да му възложи да направи фреско в голямата игрална зала.

Долтън бързо смени посоката на мисълта си, тъй като Лия беше последният човек, за когото искаше да мисли в момента — не че бе спрял да го прави, напомни си той с презрение. Да я има в леглото си — това за него беше станало идея фикс. И ад.

Малко след това, докато си проправяше път през тълпата към една от външните врати, Долтън спря и присви очи. Някакъв мъж, чийто гръб му изглеждаше ужасно познат, вървеше нагоре по ескалатора, доста забързан.

Долтън се намръщи. Мъжът много приличаше на Бил Дъшан. Не, въобразяваше си. Нямаше причина Дъшан да е тук, в Гранд. Или може би имаше?

Това беше интересен въпрос, който измъчваше Долтън до късно през нощта. Същият въпрос го занимаваше и на другата сутрин, когато пристигна в офиса си.

— Изглеждаш ужасно — каза Тони, който вече работеше в своя кабинет.

— И се чувствам ужасно. Снощи играх покер в Гранд.

— И загуби много, прав ли съм?

— Грещиш. Всъщност прибрах една хилядарка.

— Браво. Но за вас, комарджиите, това са трохи.

Това, което каза Тони, беше вярно. Обикновено Долтън не спираше, докато мизата не станеше много по-голяма и той или губеше всичко, или печелеше много. Но това беше, преди да се залови с бизнеса, преди да срещне Лия. Не бе вярвал, че ще дойде ден, когато някоя жена ще му отнеме желанието да играе комар. За човек с неговите схващания това положение на нещата беше отчайващо.

Долтън не даде никакви обяснения и Тони продължи:

— Има някои неща, които трябва да обсъдим заедно.

Следващите два часа разговаряха за персонала в казиното, за охраната, за рекламата на турнира по голф за почетната лента, който Долтън бе решил да спонсорира няколко дни след тържественото откриване на казиното.

След като Тони излезе, погледът на Долтън се плъзна към празния офис на Лия. По дяволите, тя вече му липсваше, липсваше му ароматът ѝ, липсваше му начинът, по който крачеше из офиса, несъзнателно излагайки на показ стегнатия си задник и великолепните си крака.

— О, по дяволите!

Едва изрекъл тези думи и телефонът иззвъня. Присегна се към него.

— Монтгомъри.

— Тук е сестрата от Ийст Уорд Елиментъри. Може ли да говоря с госпожа Фрейзър, моля?

Долтън изтръпна. Това беше училището на Коти.

— Съжалявам, днес тя е извън града. Може ли да помогна с нещо? Аз съм Долтън Монтгомъри, нейният работодател.

— Тогава може би знаете как да се свържа с нея?

— Разбира се, но ако е нещо спешно, сигурно мога да помогна.

Сестрата се поколеба, после каза:

— Ами случи се произшествие и Коти е в кабинета за спешна медицинска помощ в болницата.

Сърцето на Долтън замря.

— В болницата? Какво се е случило?

— Падна на игрището, и си удари главата.

— Веднага тръгвам.

— Но...

Тя все още говореше, когато Долтън затвори телефона и напусна сградата.

— Държиш се като шампион, каубой.

— Обаче боли — подсмърчаше Коти, без да сваля големите си очи от Долтън.

— Знам — отвърна той, докато гледаше детето, седнало в средата на носилката с объркан и потресен вид.

Когато Долтън пристигна в кабинета, директорът на училището и сестрата се бяха надвесили над неутешимия Коти.

Макар че лицето му малко просветна, щом видя Долтън, той продължи да плаче:

— Къде е мама?

Долтън обясни, че Лия е на път за вкъщи и скоро ще бъде при него. Беше позвънил на художника от телефона в колата си и бе разбрал, че Лия наистина е тръгнала.

Когато лекарят посегна към иглата и другите инструменти, необходими да зашие раната, той се обърна към служителите от училището, после към Долтън:

— Бихте ли напуснали кабинета, ако обичате.

— Не! — изпищя Коти. — Искам мама.

— Ей, ти се справяш чудесно — Долтън се помъчи да се усмихне, макар че стомахът му се бунтуваше. — Освен това, ако майка ти беше тук, сигурно щеше да припадне.

Коти се усмихна едва-едва, после каза с възмущение:

— Да, момичетата са такива.

Устните на Долтън потръпнаха, когато стисна рамото на Коти.

— Е, хайде да изненадаме майка ти и да ѝ покажем какво голямо момче си, а?

— Ще останеш ли при мен?

— Разбира се.

— Господин Монтгомъри — започна доктор Хейзълтън, — настоявам да излезете.

Долтън се обърна към дребния лекар с непреклонни очи.

— Няма да мръдна оттук — дори да искаше да излезе, не можеше. Коти беше стиснал ръката му като менгеме.

— Искам Долтън да остане — извика Коти.

— Добре, момчето ми — отвърна доктор Хейзълтън, като приближи иглата към разреза върху главата на Коти.

Детето се дръпна назад и изхленчи. После погледна към Долтън с широко отворени и умоляващи очи.

— Ще боли само минутка, обещавам ти — Долтън вдигна палец. — Ти си смелчага. Ще се справиш.

И наистина Коти се справи добре, макар че Долтън не беше сигурен за себе си. За миг му се стори, че ще му прилошее, докато го връхлитаха различни чувства, каквито до този момент никога не бе изпитвал.

Значи това било да си родител? Ако можеше да заеме мястото на Коти на онази маса, щеше да го направи без колебание. Пот изби върху

горната устна на Долтън и под мишниците му. Чувствата, които това дете предизвикваше у него, нямаха нищо общо с парите. Но имаха много общо с любовта.

Не! Не искаше да се интересува от това дете — освен като средство за постигане на една цел. Но също така не бе искал да се интересува и от майката на Коти.

— Готово, Коти — каза лекарят.

Коти впи очи в Долтън в очакване на похвала и утеха, само че Долтън не беше в състояние да му отвърне с нито едно от двете. Не само се чувстваше все още отмалял, но и му се струваше, че ще повърне.

— Добре ли се държах? — нетърпеливо попита Коти с горд, но треперещ глас.

Долтън въздъхна тежко, но преди това дръпна към себе си малкото тяло на Коти и го прегърна:

— Държа се чудесно.

Ако лекарят не го гледаше, Долтън имаше чувството, че ще се разплаче като бебе.

— Боже, мама наистина ще побеснее.

— Защо, защото отворих с шперц ли?

— Ъхм. Не биваше да го правиш.

— Знам, но ти си с мен. И тъй като ти живееш тук, всичко е наред.

Коти се замисли за миг над това.

— Е, сега аз съм мъжът в къщата. Нали така?

Сърцето на Долтън отново се сви.

— Точно така.

Този разговор се беше състоял преди повече от час. Сега Коти се бе събудил и искаше Долтън да му прочете приказка.

— Избери, която искаш.

Коти взе една голяма книга с приказки, която стоеше върху малката масичка, и я подаде. Тъй като никога не беше чел приказка на дете, Долтън се прокашля, после започна да чете, мислейки си, че гласът му навярно звучи така неловко, както се чувстваше и самият той.

Коти очевидно не смяташе, че нещо не е наред. Всъщност Долтън беше прочел само две страници, когато забеляза, че Коти отново е заспал с усмивка върху бледото си лице. Долтън потисна въздишката си и затвори книгата. И точно тогава чу колата да влиза в алеята. Изплашен, стана и тръгна към кухнята.

— Какво правиш тук? — попита Лия още щом прекрачи прага и видя Долтън. После, преди той да отговори, върху лицето ѝ се изписа див страх. — Коти. Нещо се е случило с Коти!

— Да, но сега е добре.

Със сподавен вик Лия се втурна вътре.

— Той спи на дивана — извика Долтън след нея.

Когато Долтън влезе в дневната, видя Лия, коленичила до спящото дете, с глава върху гърдите му, сякаш да се увери, че сърцето му още бие. Трябваше да извърне поглед.

След миг Лия се взря в Долтън, очите ѝ бяха пълни със сълзи:

— Какво се случи?

Долтън обясни и макар да чувстваше, че е направил всичко, необходимо, не беше сигурен дали и тя смята така. Всъщност знаеше, че няма да одобри действията му. Беше стиснала устни, а очите ѝ гледаха по-студено от обикновено.

— Трябваше да положиш повече усилия да ме откриеш — троснато прошепна тя.

Долтън преодоля объркването си от тази женска логика.

— Какво трябваше да направя, за бога, да взема колата и да карам нагоре-надолу по магистралата?

— Не ставай смешен.

— Ти ставаш смешна.

Лия се изправи, обърна се с гръб, отиде до камината и облегна глава върху полицата. Долтън видя как раменете ѝ се разтърсиха. Никога не бе се чувствал така безпомощен. Толкова му се искаше да прекоси стаята и да я прегърне. Но ако се поддадеше на това желание, щеше да извърши духовно и физическо самоубийство. Те и двамата бяха прекалено уязвими.

— Лия, той ще се оправи.

Тя се обърна, а лицето ѝ носеше отпечатъка на болката. Но когато заговори, гласът ѝ беше силен:

— Ще го занесеш ли в леглото му?

След като свалиха дрехите на Коти и го завиха в леглото, без да се събуди, Лия се наведе и го целуна по бледата буза.

— Обичам те — прошепна тя, галейки бузата.

Гърлото на Долтън потрепери, когато изведнъж му се прииска да попита Лия за родния баща на Коти. Но тъй като тя никога не бе намеквала, че Коти е заченат чрез донор, не смееше да попита. Дори да имаше смелостта да го направи, не можеше. Това би означавало да пререже собственото си гърло, защото Лия щеше да заподозре истината.

В миг на безумие отново го обзе желанието да ѝ каже истината, да оголи душата си. Но тогава не успя да изрече думите, и сега също.

Лия се изправи и тихо напусна стаята. На Долтън не му оставаше нищо друго, освен да я последва.

Когато отидоха в дневната, Лия застана по средата на стаята и скръсти ръце на гърдите си.

— Не си мисли, че не оценявам това, което си направил, напротив, но...

Тя замълча и Долтън, усещайки, че чукът ще се стовари всеки момент, пъкна ръце в джобовете на джинсите си и рече:

— Но какво?

Лия предизвикателно вирна брадичка.

— Не искам да си въобразяваш, че можеш да заместиш Руфъс. Това няма да се случи.

Долтън не беше сигурен кое му се иска повече — да я удуши или да я целуне. Определено второто. Затова преди да е направил нещо глупаво, най-добре беше да се омиа оттук.

И все пак не можа да се сдържи на тръгване да не изстреля думите:

— Не мислиш ли, че е време да спреш да живееш с един мъртъв мъж!?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тя трябваше да напусне. Трябваше просто да каже на Долтън да наеме някой друг да довърши проекта. Хората го правят непрекъснато, казваше си Лия. Но не и отговорните хора, добавяше мрачно. Долтън беше я наел за един проект и тя имаше задължението да го довърши.

Но на каква цена?

Не искаше да харесва Долтън. Не искаше Коти да харесва Долтън. Но тя го харесваше, а също и синът ѝ, особено след като той се беше грижил за него в болницата. Долтън това, Долтън онова се чуваше непрекъснато от устата на Коти, макар че бяха минали две седмици от инцидента.

Следващата сутрин Лия не отиде на работа. Не пусна Коти на училище и го остави вкъщи, за да, се увери, че няма лоши последствия от раната и лечението. Освен това не искаше да се вижда с Долтън. Ревнуваше и беше много ядосана — ревнуваше, защото бе спечелил Коти на своя страна, а беше ядосана, защото я обвиняваше, че иска да остане вярна на паметта на Руфъс.

Беше прав за второто и тя го знаеше. Само ако можеше да превъзмогне вината си за това, че бе изпитвала влечение към Долтън още докато Руфъс беше жив! Все пак наистина беше време да спре да живее с призрак.

Това заключение обаче нямаше да помогне да преодолеят отчуждението, което се бе създадо между тях след разгорещената размяна на думи.

Лия разтри дясното си слепоочие, после хвърли последен поглед в огледалото. Добре ли изглежда? Приблужи се към него и се вгледа в себе си с по-критично око. Поне тъмните кръгове под очите ѝ не личаха. Слава богу, че успя да ги прикрие.

Усмихна се, макар че нямаше топлина в усмивката ѝ, после се изправи. Огледа се в цял ръст. Беше купила тази рокля едва вчера с помощта на Софи.

Когато Лия излезе от пробната на бутика, Софи ококори очи:

— Уоу! Ето рокля, която усеща тялото.

Лия сбърчи нос:

— Какво точно означава това?

Софи се разсмя.

— Това означава, че на мъжете в клуба ще им потекат лигите, като те видят.

— Не си с всички си — отвърна Лия. — Не мислиш ли, че трябва да избира нещо в стил уестърн?

— Ей, тези пискюлчета отпред придават на роклята точно такъв вид. Всеки случай това няма значение. Жените могат да носят каквото си поискат — джинси от Скалистите планини или рокли с мъниста. Освен това ти не искаш да приличаш на всички останали.

Тогавя тя се съгласи със Софи. Сега имаше съмнения. Може би роклята беше прекалено екстравагантна. Започвайки от ниското деколте, което разголваше раменете, черното памучно трико следваше всяка извивка на тялото ѝ. Пискюлите и долният край на роклята във формата на лале, стигащ високо над колената, засилваха драматизма.

Не биваше да купува роклята — беше прекалено скъпа. Но Софи бе настояла, изтъквайки, че откриването на клуба е повод за празненство.

Лия пръсна сребрист спрей върху небрежно подредените си къдрици и се опита да усмири пеперудите, които пърхаха в стомаха ѝ.

Ами ако не дойде никой? Ако Долтън загуби в този хазарт? Наистина вълната уестърн бе заляла други части на страната, но това не означаваше, че ще пробие и тук. Щом тя беше нервна, можеше да си представи как се чувства Долтън.

Ако вечерта минеше без успех, нямаше да е заради това, че не бяха хвърлили огромен труд. Рекламни листовки бяха пръснати по колите из цялата централна част и по крайбрежието. Седмици наред вървяха реклами в местните вестници, по телевизията и радиото.

След като реши, че не може да направи нищо повече за външния си вид, Лия взе чантата си и излезе. За нещастие пеперудите тръгнаха с нея.

Спря на паркинга и чу музиката, която гърмеше в клуба. Не можеше да си представи по-прекрасна вечер. Макар че март едва бе

прехвърлил средата, времето бе топло, но бризът, който духаше откъм Гълф, щеше да охлади тази топлина.

Майка ѝ се беше съгласила да гледа Коти, за което Лия бе благодарна. Предстоеше ѝ дълга вечер, която накрая — Лия знаеше — щеше да бъде изтощителна и уморителна. Въпреки това я очакваше с нетърпение, защото се гордееше със своето участие в проекта.

Макар че оставаше още час до официалното откриване на клуба, тя забеляза колите, които вече бяха пристигнали. Усмихна се. Може би страховете ѝ бяха напълно неоснователни.

Лия влезе и спря до вратата. Сред богатата гама от звуци ясно се открояваше музиката на Дайъмънд Рио, докато еуфористичните светлини над дансинга караха двойките да изглеждат почти безплътни.

Вълнение, примесено с гордост, премина през Лия. Ярък, просторен, неопушен, интериорът блести с класата си, помисли си тя и едва не се разсмя. До този момент бе виждала светлините, бара, зареден с напитки, и растенията, поставени на местата им. Но не бе виждала посетителите, които се смееха, танцуваха, пиеха и разговаряха.

— Здравей.

Нямаше представа, че Долтън е някъде наблизо, докато не чу тихия му дрезгав глас.

Лия се обърна бързо и пеперудите, които бяха изчезнали от стомаха ѝ, отново запърхаха. Тя облиза долната си устна.

— Здравей.

Тъмните очи на Долтън я измериха от горе до долу.

— Изглеждаш чудесно.

— Ти също.

Той се разсмя:

— Казвали са ми много неща, но никога това.

— Е, нека да ти е за първи път — рече тя и огледа черния костюм, тип уестърн, който стоеше като излят върху едрата му фигура. Лия се изкушаваше да добави думата великолепно към описанието, но не искаше да показва интереса, който и без това вече изпитваше.

— Харесва ми роклята ти.

Тихият му стържещ глас се вряза в мислите ѝ.

— Благодаря — отвърна тя, забелязвайки, че погледът му бе насочен към заоблените върхове на гърдите ѝ и не бързаше да се махне

оттам.

— Всичко изглежда великолепно — почти отчаяно каза Лия. — Не мислиш ли?

Той вдигна очите си, за да срещне нейните и този път не направи усилие да прикрие желанието, което гореше в тях.

Тя се почувства така, сякаш я докосна. Усети прилива на топлина в стомаха си и отмести поглед.

И точно тогава видя Софи и Луис да влизат в клуба. Без да се обръща към Долтън, каза:

— А, ето ги и моите приятели. Хайде да отидем да ги поздравим.

— О, Лия, скъпа, надминала си себе си — каза Софи, като я сграбчи и прегърна. — Истински фурор.

Лия се усмихна.

— Да, наистина.

— Великолепно — възкликна Софи, гледайки към Долтън.

— Здравей, Софи — каза той и протегна ръка. — Надявах се, че ще дойдеш.

— А как иначе? Нищо не можеше да ни попречи да дойдем — Софи се обърна към Луис и добави: — Долтън Монтгомъри, годеникът ми Луис Апълби.

След като стиснаха ръцете си, Луис каза:

— Заведението е чудесно, Монтгомъри. Сигурно ще потръгне добре.

— На това разчитам — отвърна Долтън, докато погледът му обхождаше залата, преди отново да се спре върху Лия. — Все пак заслугата е нейна, не моя.

Лия се изчерви — този път от похвалата му. Побъбриха още минута, надвиквайки силната музика, после Долтън каза:

— Трябва да пообиколя наоколо. Приятно прекарване на вас двамата и ако имате нужда от нещо, викайте.

— Ще ни се наложи — шеговито подхвърли Софи. — Искам да кажа, ако трябва да ни чуят.

— Така е — усмихна се Лия. — Тази музика вече пръска главата ми.

— Да, но това е част от забавлението.

Преди Лия да успее да отговори, Долтън се наведе към нея и прошепна:

— Ще се видим по-късно.

Топлият му дъх погали ухото ѝ и вълната от топлина отново се надигна в стомаха ѝ. Тя успя да кимне, после се отдръпна на безопасно разстояние.

Софи ѝ хвърли съучастническа усмивка.

— Спри с твоята развинтена фантазия — срязва я Лия.

Софи само се засмя, после уви ръка около ръката на Луис и тръгна към дансинга.

Лия се отърси и се отправи към ресторанта. Макар че нейната работа свършваше дотук, чувстваше се задължена да продължава да работи. И така с усмивка обиколи навсякъде, за да се увери, че всички се забавляват както трябва.

Когато погледна часовника си, беше единайсет часът. Можеше да падне от умора, както вървеше, но това беше приятна умора. Откриването мина с небивал успех. По всяко време дансингът беше претъпкан и ресторантът пълен. И отвсякъде получаваше комплименти, особено когато Тони или другите служители обясняваха, че тя е архитектът и дизайнерът по обзавеждането.

— Какво ще кажеш за този танц?

Лия се закова на място, макар че не можеше да се измъкне дори да искаше. Долтън препречи пътя ѝ.

Тя погледна над рамото му към все още претъпкания дансинг и вдигна очи, изпълнени с несигурност.

— О, аз не...

— Хайде — каза той властно, улавяйки я за ръката. — Време е да се отпуснеш.

Мисълта за отпускане звучеше чудесно, но това нямаше да стане. Не и когато ръцете му бяха около нея. Но, изглежда, нямаше друг избор, освен ако не искаше да направи сцена. Той я обгърна с ръце под звуците на „Моята най-силна слабост“ на Уайнона Джъд.

Долтън сведе очи към нея и се усмихна:

— Отпусни се.

Не мога, искаше ѝ се да изкреци, не и когато тялото ѝ сякаш се допълваше с неговото като две фигурки от пъзел. Танцуваха мълчаливо сякаш цяла вечност. Накрая Долтън се отдръпна и се вгледа в лицето ѝ.

— Казах ли ти колко си красива? — гласът му беше хриплив.

— Да — прошепна тя, без да откъсва очи от неговите.

— Имаш ли нещо против, ако ти го кажа отново?

Пулсът на Лия застрашително се надигна в гърлото ѝ, когато опря гърдите си в неговите и зърната ѝ се втвърдиха.

Ръцете му се напрегнаха и тя с ужас разбра, че той също ги усеща.

— Лия, Лия — прошепна той и я привлече още по-близо, — нямаш представа какво правиш с мен.

Знаеше, защото и тя го желаше не по-малко. Почувства възбудата му, когато се притисна към нея. Опита се да го отблъсне.

— Моля те, аз...

— Не, недей — каза Долтън и я хвана по-здраво, а очите му заблестяха от потисната страст. — Чувстваш ли колко много те желая? Ти също ме желаеш. Признай го.

— Не! — извика Лия с приглушен глас. После, осъзнавайки колко е уязвима, се отскубна от прегръдката му и избяга.

Точно пет минути след това вече седеше зад волана на колата си, но не потегли веднага. Не можеше. Всеки нерв в тялото ѝ бе опънат до скъсване. Накрая страхът, че Долтън ще я потърси я принуди да се овладее достатъчно, за да запали колата и да тръгне.

Все още трепереща, пъкна ключа в ключалката на вратата. Единственото ѝ желание беше да махне дрехите си и да се хвърли в леглото.

Отвори вратата и застана на прага, вцепенена от ужас.

— Не, не — простена тя, гледайки стаята, която сега приличаше на пъклена дупка в опустошената от войната Босна.

Картините бяха свалени от стените и лежаха на пода. Чекмеджетата на бюрото ѝ бяха отворени, а съдържанието им разпиляно навсякъде. Дори възглавниците на дивана бяха разрязани и изтърбушени.

Всъщност опустошението беше толкова голямо, че Лия не можеше да обхване всичко с поглед.

— Боже господи, защо? — извика тя, а сълзите почти я заслепяваха.

Кой би могъл да направи такова нещо? Помъчи се да прекрачи прага, но не можа и остана там, докато погледът ѝ попадна върху

телефона. Краката ѝ се развързаха и тя се спусна към него. Без да сдържа риданията си, набра номера на клуба.

Долтън. Искаше Долтън. Той щеше да знае какво да направи.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Госпожо Фрейзър, имате ли представа кой би могъл да извърши такова нещо?

Долтън гледаше Лия, която имаше такъв вид, сякаш беше минала през центрофугата за пране. Лицето ѝ беше бяло, устните — изпити, а под очите ѝ имаше виолетови кръгове. Който и да бе причинил тази мъка, заслужаваше да му се отреже главата. Долтън не желаше нищо повече, освен да раздаде точно такова правосъдие.

— Да — най-после отвърна Лия в отговор на въпроса на полицаия.

Полицаят беше огромен като мечка и имаше голяма черна бенка на лявата си буза. Той повдигна вежди.

— О? И кой точно може да е това?

Това копеле не ѝ вярва, помисли си Долтън и едва се сдържаше да не излее кипящата си ярост върху този млад глупак. Как можеше да не ѝ вярва? Лия изглеждаше уплашена, объркана и отчаяна.

Когато Лия позвъни в клуба, Долтън долови потиснатата истерия в гласа ѝ и напусна сградата като при пожар. Ала пожарът трябваше да почака, защото някакъв проклет влак му затвори пътя. Седеше зад волана и ругаеше без никаква полза. Когато пристигна, полицията вече беше там.

Сега, докато Долтън слушаше разпита, желанието му да скастри полицаия Дюк ставаше все по-голямо. И желанието му да прегърне Лия и да ѝ обещае, че всичко ще бъде наред, ставаше все по-голямо. Но не беше сигурен дали всичко ще бъде наред. Човекът, който бе извършил това, можеше да се върне. Не знаеше кой е този луд, но си имаше своите подозрения.

— Госпожо Фрейзър — настоя Дюк, — кой според вас го е направил?

— Дж. Т. Партридж.

— Защо ще направи такова нещо?

— Това е дълга история.

— Имам много време.

Лия се облегна на бюрото и затвори очи. Когато заговори, гласът ѝ беше отпаднал и сякаш идваше отдалеч.

— Партридж... е детектив от застрахователното дружество, който ме следи от доста време — млъкна.

— Продължавайте — каза Дюк.

Лия обясни за кражбата на бижутата.

Накрая полицаят потърка брадата си:

— А-ха, сега си спомням този случай, макар че не съм работил по него. Но знам, че още не е приключил.

— Откъде знаете това? — попита Лия и сянката на ужаса отново се появи в очите ѝ.

— Видях папката върху бюрото на шефа.

— О, господи! — прошепна Лия, а очите ѝ потърсиха Долтън.

Желанието му да я прегърне го изгаряше отвътре.

— Макар че случаят още не е приключил, сега няма защо да се безпокоите за това — Дюк се прокашля. — Значи смятате, че детективът го е направил?

— Точно така мисля — каза убедено Лия.

Дюк се обърна към Долтън:

— А вие? Какво общо имате с това?

На всичкото отгоре и любопитно копеле, помисли си Долтън.

— Госпожа Фрейзър работи при мен.

— Познавате ли този господин Партридж?

— И още как. Всъщност замалко не му откъснах главата, когато дойде в заведението ми и заплаши госпожа Фрейзър.

Полицаят още по-високо повдигна вежди.

— Значи мислите, че е решил да вземе нещата в собствени ръце, като се е надявал сам да открие бижутата?

— Твърде вероятно — Долтън отново погледна към Лия. Тя също го стрелна с очи, после отново премести поглед върху полицая.

— Мисля, че е повече от вероятно — каза тя с треперлив глас. — Мисля, че е факт.

— Добре, при всички случаи ще разговарям с господин Партридж и ще видя какво ще ми каже. Междувременно съветвам ви да бъдете внимателна. Искате ли да изпратя цивилен полицаи да наблюдава къщата?

Лия направи гримаса и Долтън я видя как преглъща с усилие.

— М-м... не мисля, че ще бъде необходимо, особено ако разговаряте с него. Може би това ще му вдъхне малко страх от Бога.

— Не съм на това мнение — каза Долтън със студен глас. Но когато се обърна към Лия, гласът му стана по-мек: — Нека да изпрати някого за няколко дни. По-лошо няма да стане, макар че се съмнявам дали това копеле ще се върне скоро тук.

Дюк сви рамене, поглеждайки ту единия, ту другия.

— Както решите.

— Добре — каза Лия.

Лицето ѝ бе алено, а очите ѝ — премрежени от сълзи. И отново Долтън едва се сдържа да не отиде при нея. Страхуваше се, че докоснеше ли я сега, това щеше да взриви и без това натегнатата атмосфера.

Полицаят зададе още няколко въпроса, после тихо излезе. Лия стоеше със скръстени върху гърдите ръце. Долтън беше стиснал зъби, макар че накрая той наруши мълчанието.

— Не трябваше да идваш тук, разбра ли.

В очите ѝ внезапно се появиха предизвикателни искри.

— Какво искаш да кажеш?

Тъмните очи на Долтън се наелектризираха.

— Знаеш какво имам предвид. Който е направил това, можеше да е още в къщата.

— Но не беше.

— Този път не. Но следващия?

Лия още по-здраво стисна ръце върху гърдите си.

— Моля ти се, ако имаш намерение да ми се караш, предпочитам да си тръгваш.

— По дяволите, Лия! Просто нищо не разбираш. Той можеше да вземе ножа, с който е съсипал мебелите ти, и да го използва срещу теб. Тази мисъл ме подлудява.

— Спри! — Лия вдигна ръце към ушите си и ги запуши, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако смяташ да усложняваш нещата, просто си върви. Не мога... да понеса повече — започна да трепери.

Сърцето на Долтън биеше лудо в гърдите му и преди да разбере какво прави, той скъси разстоянието между тях. Спря точно преди да я

докосне. Не посмя да я докосне. Направеше ли го, знаеше, че няма да я пусне.

Тя все повече трепереше и той все повече се измъчваше.

— О, господи, Лия, не исках да те разплаквам — прошепна той с глас, който издаваше страданието му.

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха големи, устните ѝ — леко разтворени и мокри. Лъскавите ѝ къдрици бяха навлажнени от пот и тя изглеждаше по-прекрасна от всякога.

— Толкова... се страхувам — прошепна Лия.

Тогава тя направи нещо, за което той бе напълно неподготвен — докосна го. Протегна ръка и облегна дланта си върху широките му гърди.

Господ да му е на помощ, колкото и да му се искаше, не бе имал намерение да я докосва. Но тя го докосна и това беше нещо съвсем различно. По-късно не можеше да си спомни точно как стана, но в следващия миг те се бяха прегърнали, а прегръдката им беше силна и изгаряща.

Пръстите на Лия се впиха в гърба му, а устата му потъна в нейната, разтваряйки устните ѝ. Той все повече се разпалваше, докато бързо и разгорещено я целуваше и галеше.

Дълбоко от него се откъсна въздишка, когато ръцете му се плъзнаха надолу по разголения ѝ гръб и пръстите му потърсиха ципа. Скоро след това горната част на роклята падна около кръста ѝ и откри гърдите ѝ — стегнати, сочни и прекрасни.

Макар че трепереше, той ги обгърна с ръце и затвори очи. Почувства, че нещо става с него — подобно на онова, което бе изпитал след инцидента, когато сложиха Коти в леглото, някаква изумителна потребност да получи нещо повече от секс.

Съзнанието му се свиваше от страх като пред надвиснала опасност. Тази мисъл не го напускаше. Тя си проправяше път в смутената му душа. Любов? Беше ли се влюбил — за пръв път в живота си? Не, каза си отново. Не е възможно. Беше имунизиран срещу любовта.

Знаеше само, че не може да контролира необузданото си желание.

— Искам те — процеди той през зъби. — Сега!

— Да, о, да.

— Тогава помогни ми!

Той я подпря върху стената и чу тежкото ѝ дишане. Това още повече го възбуди. Хвана ръката ѝ и я притисна към себе си.

— Виж колко много те желая.

— Да, и аз те желая — прошепна нетърпеливо тя. — Ами някакви предпазни мерки?

— Аз ще се погрижа за това.

— О, Долтън — извика тя, когато топлината му я обгърна като тясно прилепваща ръкавица.

— Боли ли те?

— Да... не — промълви Лия с лице, обляно в пот. Обви крака около него.

Той започна да се движи нагоре-надолу бавно, после все по-бързо и неистово, което ги докара до ръба. Когато дойде върхът на удоволствието, и двамата извикаха едновременно.

След това Долтън имаше сила само да я вземе в ръцете си и да я държи като бебе.

— Къде е спалнята? — попита той, когато успя да си поеме дъх. Безмълвна, Лия посочи към коридора.

Нещо не беше наред. Нещо я болеше. Отново беше малко момиче, беззащитна и вцепенена от ужас. Усещаше как сърцето ѝ бие като яростен чук. Някой се спотайваше в сянката. Някой я докосваше. Някаква ръка. Върху гърдите ѝ имаше ръка, груба и причиняваща болка. Искаше да извика, но не можеше. Пречеше ѝ друга ръка, която беше върху устата ѝ.

Все пак тя се извиваше от една страна на друга и се мъчеше да се отскубне от тези ръце. А мъжът просто се присмиваше над усилията ѝ, навеждайки глава към гърдата, която докосваше...

— Не! — извика силно Лия, докато се мятеше в леглото.

— Лия, Лия, събуди се — умоляваше я далечен глас. — Шшш, всичко е наред. Ти не си сама.

Лия премигна няколко пъти, после се опита да успокои сърцето си, което биеше до пръсване, като си пое дълбоко въздух, потръпвайки. Къде беше? И кой беше с нея?

— Лия, всичко е наред — повтори успокоително гласът. — Сънувала си лош сън.

Тя изви глава и на лунната светлина, която нахлуваше през вдигнатите щори, видя лицето на Долтън. Изведнъж си припомни всичко — опустошението в къщата, Долтън, който я държеше в ръцете си, после я облегна на стената и започнаха да се любят.

Това съвкупление не беше ли като на две разгонени животни? То ли върна кошмарния сън, който я преследваше безмилостно?

— Лия — прошепна Долтън.

Тя огледа голото му тяло, преди да отмести очи. Смътно си спомняше как отидоха в спалнята и свалиха дрехите си. Онова, което помнеше, бе, че легнаха заедно в леглото и се прегърнаха — и така потънаха в благословен сън.

— Добре ли си? — попита той. Погали ръката ѝ с върха на пръста си. — Когато извика, страшно се изплаших. Всичко е заради това тършуване, нали? — Долтън направи гримаса. — Като си помисля как се е ровил в нещата ти, изпитвам желание да убивам. И ако и когато го пипна, ще го...

Лия протегна ръка и сложи пръста си върху устните му.

— Не казвай такова нещо. Знам, че го е направил Дж. Т. Партридж и съм сигурна, че полицията ще го хване — замълча. — Само че кошмарите ми не бяха заради това, което заварих — не можеше да го погледне в очите.

— Лия, някой направил ли ти е нещо?

В угълчетата на очите ѝ се насъбраха сълзи. Но не им позволи да тръгнат надолу по бузата от страх, че срамът, който я тровеше отвътре, ще победи.

Не можеше да го понесе. Беше прекарала много години, потискайки този срам дълбоко в себе си.

— Не плачи, моля те — каза Долтън. — Това ме съсипва.

— Прав си. Един човек... наистина ми направи нещо.

— Не е бил Руфъс, нали?

— Не — тя с усилие продължи: — В никакъв случай Руфъс.

Тогавя Долтън се протегна към нея и я взе до себе си. Неволно думите започнаха да се леят от устата ѝ:

— Когато бях на десет години, майка ми взе квартиранти вкъщи да си помогнем финансово. Баща ми беше починал и беше ни оставил

почти без пари.

Тя замълча и си пое дълбоко дъх.

— Ако е прекалено болезнено за теб, спри — каза Долтън и постави устни върху шията ѝ. — Ще те разбере. Всички ние си имаме мъчителни спомени. До някои е по-добре да не се докосваме.

Лия, потръпна, когато усети устните му върху кожата си. Тя сякаш не беше в състояние да мълчи и да запази в себе си грозния спомен от миналото:

— Една... една нощ бях в спалнята си и тъкмо бях свършила да чета и бях загасила лампата, когато чух вратата да скърца. Не можех... да видя нищо, защото в стаята беше много тъмно. Същата вечер имаше буря.

Долтън целият се напрегна, сякаш знаеше какво ще последва.

— После, преди да разбере какво става, до мен седна някакъв мъж. Отворих устата си да изкрещя, но той беше по-бърз от мен. Запуши устата ми с ръка.

— Да не би този кучи син... — гласът на Долтън замря, сякаш не можеше да изрече противната дума, която остана да виси във въздуха.

— Не, не ме изнасили — каза Лия с безизразен глас, — но... но започна да ме опипва — потрепери, докато сълзите мокреха лицето ѝ.

— О, скъпа, толкова съжалявам — прошепна Долтън, — толкова съжалявам.

— Не знам как се случи, но успях да се отскубна и да избягам от стаята — Лия отново замълча и се разрида.

— Къде отиде?

— В стаята на майка ми. Разказах ѝ какво се случи.

— И?

— Тя изхвърли мъжа от къщата, после ми каза, че нищо лошо не се е случило и да забравя за това.

Долтън взе да бълва ругатни.

— До ден-днешен майка ми не желае да говори за онази случка и се държи така, сякаш никога нищо не е станало. Тя мисли, че ако ние... ако аз продължавам да живея с този спомен, това ще съсипе живота ми — засмя се, но смехът ѝ беше студен и тъжен. — Разбираш ли, единственото, което е искала, е да се ожения за богат мъж и да имам материални блага. Това е всичко, което я интересува. Но не и мен — никога.

— Затова ли се ожени за Руфъс, за мъж, който е толкова по-стар от теб?

— Да. Той беше толкова внимателен и нежен. Научи ме, че любовта и болката не са синоними.

— Все още ли го обичаш? — попита Долтън, отдръпвайки се така, че да може да я гледа.

Тя го погледна в очите, без да трепне.

— Да, но не по този начин, който имаш предвид. Никога не съм го обичала страстно — не както обичам теб, едва не каза Лия. Онова нещо, което никога не бе вярвала, че може да се случи, се бе случило. Тя се бе влюбила в Долтън Монтгомъри — мъж, който я желаше, но не я обичаше.

— Лия — тя усети отчаянието в гласа му и макар да не знаеше какво означава то, не я беше грижа. — Нали не се страхуваш от мен?

— Страхувам се — прошепна тя. — Ти ме тероризираш, но по различен начин.

Той я целуна по врата.

— И ти ме тероризираш. Знам, че не трябваше да те докосвам първия път, но след като вече го направих...

— Знам — прошепна тя, когато ръцете му се стегнаха около нея.

Тя се поддаде на желанието, което тези ръце събудиха у нея. Утре щеше да се опита да сложи ред в объркания си живот, но не и в този скъпоценен миг, не когато езикът му се плъзваше надолу върху тръпнещата ѝ плът.

Лия лежеше неподвижно, докато възбудата не я накара да действа. Зарови ръце в косата му. Когато пръстите му се впиха в бедрата ѝ, тя загуби всякакъв контрол.

— Недей, стига! — извика, когато безмилостното удоволствие стана непоносимо.

Той не обърна внимание на виковете ѝ и продължи с нежната си атака.

Сякаш гърдният кош на Лия щеше да се пръсне, устните ѝ се разтвориха, а хълбоците ѝ се изопнаха.

— О, моля те! — изпъшка тя. Страстта ѝ я караше да тръпне от сладка болка.

Той я вдигна върху себе си и изръмжа от удоволствие, щом топлата му плът потъна в нея. Тя остана върху него, докато и двамата

се умориха толкова, че заспаха от изтощение.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Коти седеше със скръстени в скута си ръце.

— Време е да тръгваш, каубой — каза Лия и му се усмихна.

Той не отвърна на усмивката ѝ. Лия се намръщи.

— Какво има?

— Защо Долтън вече не ме харесва? — промърмори Коти.

Сърцето на Лия замря.

— О, миличък, Долтън все така те харесва. Просто той е... ние сме малко припрени сега заради откриването на казиното.

— Какво значи това припрени?

Лия се усмихна и го перна по брадичката:

— Няма значение. Сигурна съм, че скоро ще видиш Долтън.

— Може ли да му се обадя?

Гърлото на Лия се сви, но успя да каже:

— Разбира се.

— О, хубаво — Коти грабна раницата си, целуна я по бузата и изскочи от колата.

Когато влезе в училището, Лия потегли. Не, не беше готова да отиде в офиса и да погледне Долтън. Лицето ѝ пламна, когато си спомни за изминалата любовна нощ. Беше се събудила на разсъмване и бе видяла, че е сама в леглото. Но върху възглавницата бе забодена бележка. В нея пишеше:

„Човекът от полицията е отвън, така че не се безпокой. Ще се обадя на службата за почистване да оправят къщата. До скоро.

Долтън“

Лия преглътна разочарованието си, изправи се в леглото и изпъшка, когато огледа спалнята и видя, че е в същото състояние, както

и дневната. Мисълта как онзи мръсник Дж. Т. е тършувал из нещата ѝ бе непоносима.

Би трябвало да е изплашена, но не беше. Беше бясна. Нещо трябваше да се направи, да се спре тази непрекъсната намеса на Дж. Т. в личния ѝ живот.

Стана и доколкото можа, се опита да сложи ред в къщата, благодарна, че Долтън беше достатъчно предвидлив да се обади на службата за почистване. Нямахме време. Трябваше да вземе Коти от майка си, да го заведе на училище, после да отиде на работа.

И все пак Лия остана по-дълго под душа, а мислите ѝ се връщаха към Долтън, особено когато забеляза следите от наболата му брада върху гърдите си.

Същите тези еротични мисли се въртяха в главата ѝ, когато се отпрати към офиса. Не знаеше какво я накара да отбие встрани и да спре. Може би някаква импулсивна реакция на тези мисли. Или може би просто имаше нужда да се успокои.

Изрита сандалите от краката си и слезе от колата. Мартенската утрин беше неотразима. Въздухът бе влажен и топъл, а слънцето оцветяваше водата в ослепително синьо-зелено. Известно време тя просто повървя, като отваряше уста и вдишваше соления въздух, усещайки как успокоява смутената ѝ душа. Слушаше как вълните шумолят върху пясъка, а птиците се стрелкаха пред погледа ѝ.

Усмихна се, после изведнъж извика:

— Ооох!

Вдигна крака си и видя, че е стъпила върху една многоцветна мида, толкова крехка, че когато я вдигна срещу слънцето, тя приличаше на дъга. Отново се усмихна.

Но независимо колко спокойна беше обстановката, не можеше напълно да уталожить вълнението си.

— Ти си глупачка, Лия Фрейзър — извика тя на вятъра. Цял живот бе искала някой да я обича, истински да я обича.

Руфъс бе отговорил на тази потребност, но сега го нямаше. И той ѝ липсваше, липсваше ѝ мъж в живота. Не ѝ харесваше да живее сама и все пак не искаше да обича мъж като Долтън.

Той беше толкова неудържим, толкова пламенен, толкова настойчив. Беше всичко онова, което Руфъс не беше. Колко дълго можеше да задържи такъв силен мъж като Долтън? Тази мисъл засили

усещането ѝ за неспособността ѝ да го задоволи. И все пак ѝ се искаше веднъж в живота си да си го позволи, да има любовна връзка с него и да остави нещата да се развиват от само себе си.

Коти беше една от причините да не го прави. Самоуважението ѝ беше другата причина. Ако Долтън се умори от нея и си тръгне, това щеше да я съсипе и тя щеше да се намрази. Този страх беше неоправдан, но не можеше да го надвие. Трябваше да внимава и да не показва своята уязвимост. Както изглежда, Долтън бе доста проникателен.

Лия повървя още малко, преди да се върне в колата. Поне бе проветрила малко мозъка си. Беше готова да посрещне деня. И Долтън. Закрачи по-бързо.

Отначало не видя жената. Едва когато ѝ препречи пътя, Лия спря рязко.

— Съжалявам, не исках да ви плаша — някак предпазливо каза дребната блондинка.

— Познавам ли ви? — веднага попита Лия.

Жената се опита да се усмихне.

— Не, но аз ви познавам или поне знам нещо за вас.

— О?

— Аз съм Беки Чилдръс. Работех при Купър Андерсън — сега в гласа ѝ имаше горчивина.

— Как мога да ви помогна?

Беки отмести поглед.

— Чувствам се ужасно неловко и единственият начин, по който мога да действам, е да дойда направо при вас и да ви попитам. Той оказваше ли сексуален тормоз върху вас?

— Да — без колебание отвърна Лия.

Жената сякаш всеки момент щеше да се свлече на земята.

— Този негодник правеше същото и с мен.

— Съжалявам — тихо каза Лия.

— Аз също.

— С какво мога да помогна?

— Бихте ли искали да свидетелствате срещу него в съда?

— Значи възнамерявате да стигнете чак дотам?

Устните на секретарката отново се изкривиха от горчивина.

— Ако ми се наложи. Той ме уволни, защото отказах да правя секс с него на дивана в офиса му — гласът ѝ секна и тя извърна глава.

— Съжалявам — повтори Лия, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— И аз съжалявам, но съм още по-бясна. Знаете ли колко е трудно да се намери работа, особено добре платена?

— Да, знам. Купър се опита да ме отстрани от бизнеса.

— Е, аз искам да се върна на работа — каза Беки, — но искам да работя при някой от другите партньори. Освен това искам компенсация за моралния тормоз, на който ме подложи.

— Любопитно ми е. Как разбрахте за мен?

Беки вдигна рамене.

— Чух да се говори във фирмата, че не ви е оставял на мира и затова сте напуснали.

— Възхищавам ви се заради това, което искате да направите. Ако не беше личната ми трагедия, с която трябваше да се справям, самата аз щях да заведа дело срещу този негодник.

— Значи ще ми помогнете?

— Естествено.

Беки бръкна в чантата си, извади визитка и я подаде на Лия.

— Надявам се, че ще го сложим на мястото му — тя се усмихна.
— Благодаря ви. Ще ви се обадя.

Лия кимна.

— Ще чакам с нетърпение.

Минути по-късно замислено гледаше как жената влезе в колата си и потегли. Надяваше се тя да успее да притисне Купър Андерсън. Мисълта, че той може да отиде в затвора повдигна настроението ѝ.

Никой друг не го заслужаваше повече, ако не броим Дж. Т. Партридж.

Норман Торнхил наблюдаваше Долтън над ръба на дебелиите си като бутилка от кока-кола очила.

— Значи смяташ, че скоро ще получиш парите?

— Да — Долтън се изправи, а нетърпението и гневът му нарастваха всяка секунда. Откакто беше пристигнал в банката преди трийсет минути, Торнхил не правеше нищо друго, освен да хленчи и

да се оплаква. Долтън прикри усмивката си, като се сети, че още не е хвърлил бомбата, което смяташе да направи. Той прикова очи върху Норм.

— Междувременно ми трябва още един заем.

Норм се изправи в стола си, сякаш току-що е бил изстрелян с ракета.

— Невъзможно — задави се той.

Долтън не каза нищо. Вместо това си наложи да преброи до десет и да овладее раздражението си. Нямаше да е в негов интерес да загуби самообладание, макар че мразеше да се моли, мразеше това с всяка фибра на тялото си. Беше се заклел, че след като умре баща му, никога повече няма да се моли. По някаква ирония на съдбата тъкмо заради баща си отново го правеше.

Долтън изруга наум.

Норм се изкашля.

— Какво точно става, Долтън? Нали ще наследиш парите на Паркър — или съм на погрешен път?

— Ще си получиш парите, Норм, до последния цент.

— Но кога?

— Когато се уредят нещата с имението. Вярно, има някои спънки, но...

— Какви спънки? — прекъсна го Норм.

— Това не е твоя работа — зад думите на Долтън се усещаше студенина.

Норм се зачерви.

— А сега слушай, моето момче. Не ти ще се разпореждаш тук. Преди всичко тези пари съм ти ги дал заради баща ти и дългогодишното ни приятелство.

— Това са глупости и много добре го знаеш. Авоарите на баща ми са повече от достатъчни да си върна всички заеми. А междувременно банката взима лихви от тези заеми.

— В дъното на тая история има нещо гнило и не ми харесва.

Долтън се изсмя.

— Малко си нервен. Вземи хапчета „Тъмс“. Дават добри резултати.

— Не се прави на много остроумен — наежи се Норм, лицето му бе по-червено от всякога. — Ти си натясно, не аз. И ако бях на твое

място, наистина щях да съм изнервен.

— Ще получа ли парите или не? — Долтън изглеждаше раздразнен в най-добрия случай.

— Ох, добре, но те предупреждавам — търпението ми има граници.

— Моето също.

Би трябвало да е щастлив — беше получил още една глътка въздух, така че можеше да отвори казиното. Но не беше щастлив. Долтън се чувстваше като след десетдневен запой. Напрегнатото му състояние не се дължеше само на банкера и паричните затруднения. Копнееше да се люби отново с Лия.

Помъчи се да съсредоточи мислите си единствено върху пътя. Вместо това, виждаше лицето ѝ, докато беше върху него. Беше изпитал толкова силно желание, че дори не се замисли върху последствията от онова, което вършеше.

С ръце върху гърдите ѝ, мокри от слюнката му, искаше да повярва, че онова, което се случваше между тях, ще продължи цял живот, че ако вярваше достатъчно силно, чудото можеше да стане.

Но не искаше да се заблуждава. Когато тя разбере кой е и какви са намеренията му, ще го заплюе в лицето и ще му каже да си хваща пътя.

Да си въобразява нещо друго бе все едно да храни празни надежди. Ето защо трябваше да държи ръцете си далеч от нея и да не се отклонява от плана си.

Петнайсет минути по-късно Долтън влезе в офиса. Лия беше сама, застанала пред един шкаф с папки. Когато го чу, тя се обърна.

Погледите им се срещнаха.

— Добро утро — с усилие каза той.

— Здравей.

Беше се съвзела след изпитанието с взлома в къщата ѝ, както и след необузданата им, безумна любовна нощ. Всъщност изглеждаше красива, облечена в джинси и фланелка с цвят на пъпеш, плътно прилепнала към тялото ѝ, под която се очертаваха зърната на гърдите ѝ.

Долтън вътрешно изпъшка, изпитвайки нужда отново да опита вкуса им.

Сякаш прочела мислите му, Лия прошепна:

— Недей.

Но той не можеше да свали погледа си от тях. Точно тогава забеляза, че не беше излязла невредима от изпитанието. Деликатните вени на слепоочията ѝ бяха изпъкнали. Лицето ѝ беше бледо като пергамент. Изглеждаше почти безплътна.

Но страданието ѝ най-много личеше в премрежените ѝ зелени очи. Страдание, което той бе причинил. Само че не можеше да изрече думите, които тя искаше да чуе. Не можеше да поеме това непосилно задължение.

В същото време отчаяно искаше да каже нещо, което да разсее мълчанието и болката ѝ.

— Виж, Лия, аз...

Тя се обърна рязко.

— Ще говорим по-късно, може ли? — не го погледна. — Трябва да отида в казиното. Очаквам пратка с мебели всеки момент.

Долтън искаше да ѝ каже да не отива, да остане и да разговарят, да си изяснят нещата. Но не можеше. Сякаш думите бяха замръзнали на езика му.

Тя го погледна още веднъж и той видя унизителното отчаяние в очите ѝ.

— Лия...

Тя мина покрай него и излезе.

Долтън трепна, сякаш го беше ударила. Може би щеше да се почувства по-добре, ако го бе направила.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— О, Софи, това е чудесно.

Софи сви устни в усмивка.

— Да, и аз се вълнувам.

Лия прегърна приятелката си. Когато се пуснаха, очите им бяха насълзени.

— Хайде да прием кафе. Ще изядем по един сандвич.

Софи поклати глава.

— Не, сега не мога.

— Защо не? — Лия погледна часовника си. — Часът е едва седем, за бога.

— Е, може би ще имам време за една чаша.

— Добре. Тъкмо ще стане време да събудя Коти.

— Впрочем как е каубоят?

Лия се усмихна.

— Добре, но... — гласът ѝ пресекна, а усмивката ѝ изчезна.

Софи седна на масата в трапезарията, докато Лия приготвяше кафето.

— Но какво? — настоя тя.

— Страда за Руфъс и... — Лия отново млъкна.

— Долтън. Това е думата, която се опитваш да кажеш, нали?

— Да — гласът на Лия беше по-остър, отколкото ѝ се искаше.

— Ти си влюбена в него, нали?

Лия рязко обърна глава и се вгледа в сериозното лице на приятелката си.

— Разбира се, че не.

— Лъжкиня — тихо каза Софи, макар че върху живота ѝ лице се появи подобие на усмивка.

— Работата е там, че...

Софи махна с ръка.

— Няма нужда да обясняваш. Знам. Влудява те, кара те да искаш това, което знаеш, че не бива да искаш.

— Така е и това ме плаши.

— Защо? Ти си свободна и пълнолетна.

— Той е... толкова различен от Руфъс.

— Ами това е добре.

— Не. Освен това той само ме желае. Не ме... обича.

— Откъде знаеш?

— Защото мъже като Долтън Монтгомъри не се влюбват. А и трябва да мисля за Коти. Животът с професионален комарджия не може да ми осигури тази стабилност, която искам за сина си. Но Коти си мисли, че Долтън е стигнал звездите, макар че не го е виждал вече от доста време.

Наля кафето и го донесе на масата, а Софи я наблюдаваше. Лия седна и те отпиха от горещата течност.

— И какво смяташ да правиш?

Очите на Лия станаха мрачни.

— Не знам. Откровено казано, не знам. Ако вярвах, че имаме бъдеще, щях да опитам. Но през последните три седмици той ми показва, че не е възможно.

— Как?

— Станал е някак си затворен и унил, което доказва, че съжالياва, че той... че ние... — Лия замълча. Не искаше да признае дори пред най-добрата си приятелка, че те с Долтън са спали заедно. Първо, не беше нейна работа, и второ, беше прекалено лично. И на последно място — Лия все пак чувстваше, че не е била вярна на Руфъс.

— А, сигурно е притеснен заради предстоящото отваряне на казиното — каза Софи.

— Долтън е толкова различен. И както знаеш, по отношение на мъжете нямам никакъв опит.

Софи погледна Лия над ръба на чашата си и присви очи.

— Това, което мога да кажа, е, че ако го обичаш и той те прави щастлива, не се колебай.

— Но как можеш да разбереш? — смутено попита Лия.

Софи сложи юмрук върху стомаха си.

— Усет. То е нещо, което усещаш инстинктивно със сърцето си. Само ти можеш да го разбереш.

— Добре, стига толкова за мен — каза Лия, съзнавайки, че колкото и да обсъждаха Долтън, той бе нейният кръст и тя трябваше да си го носи. — Кога е сватбата?

— Още не сме определили датата, но ми се струва, че ще бъде скоро.

Лия се поколеба.

— И какво решихте за децата? Стигнахте ли до някакъв компромис?

— Сигурно ще си осиновим — тя въздъхна. — Луис дори не иска да обсъжда въпроса за изкуственото забременяване, казва, че няма да позволи да... — този път Софи замълча, а лицето ѝ се изчерви.

Лия се наведе над масата и сложи ръка върху ръката на приятелката си.

— Ей, не се притеснявай. Спокойно можеш да го кажеш — да забременееш от чужд мъж. Това не ме смущава. Когато човек избира варианта с донора, трябва да се примири с факта. Някои мъже могат да го приемат, други не.

— Е, Луис не може. Самата мисъл ще го побърка.

Лия се усмихна.

— Щом е така, най-добре е да не говорите повече за това.

— Би било хубаво да имам бебе — каза Софи и погледът ѝ стана унесен. — Много ми се иска и моят корем да се надуе, но ако това означава да загубя Луис, май ще трябва да чакам нечий друг корем да се надуе — усмихна се едва-едва. — После ще взема бебето.

— Чудесно — каза Лия. — Поне няма да се подлагаш на онази процедура с изкуственото оплождане. Не е никак забавно.

— Да, както ми разказа.

— Каквото и да решите за децата, радвам се, че вие двамата сте изгладили разногласията си. И с нетърпение чакам сватбата.

— Ще ми станеш ли кума?

— И още питаш!

Софи се усмихна.

— Добре, разбрахме се, остава само да уредим въпроса с работата.

— Какво с работата?

— Няма да мога вече да ти помагам. Луис иска да отида да работя в болницата. Тъй като прекарва доста време там, смята, че няма да можем да се виждаме достатъчно. И след като приключихме с проекта за офиса, реших, че сега е удобният момент да го направя.

— Разбирам те, а и не знам кога и дали ще си намеря друга работа.

— Не се притеснявай, след клуба и казиното няма да имаш никакви проблеми.

— Дано да е така, но с тази кражба, дето виси над главата ми, малко се съмнявам.

— А, Долтън ще ти помогне. Ще ти даде чудесни препоръки.

— Ще видим.

— Като заговорихме за кражбата, не мислиш ли, че има нещо общо с тършуването в къщата ти?

Лицето на Лия помръкна.

— Разбира се. Казах на полицая какви са моите подозрения.

— Онзи гадняр от застрахователното дружество, нали?

— Да.

— След като знае, че ще бъде главният заподозрян, защо трябва да върши такава глупост?

— Кой знае! — отвърна Лия. — От отчаяние — друго не мога да си представя.

— Е, надявам се, че ще го пипнат и ще го натикат в пандиза.

— Долтън казва същото, само че иска той да го пипне.

Софи се разсмя.

— Казах ти, той е мой тип мъж.

Лия не отвърна нищо. При всяко споменаване на Долтън сърцето ѝ се свиваше, което беше смешно, защото той ѝ бе дал да разбере, че съжالياва, задето е спал с нея. И макар че неговото отдръпване ѝ подейства като шамар, тя не можеше да направи нищо. Трябваше да намери начин да се справи с положението, докато завършат проекта.

Софи се изправи, нарушавайки мълчанието.

— Е, скъпа, трябва да тръгвам.

Лия също се изправи.

— Благодаря ти, че се отби. Ще ти се обадя скоро. Когато остана сама, Лия се загледа през прозореца и видя как две пойни птички се къпеха в басейнчето за птици. Денят се очертаваше да бъде един от тези редки дни, които я примамваха навън и не я свърташе вътре.

Тъкмо размишляваше дали може да си го позволи, когато телефонът иззвъня. Прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Ало.

— Лия.

От силния глас на Долтън я полазиха студени тръпки.

— Какво има?

— Виж, сигурно ще си помислиш, че съм полудял, особено когато имаме толкова много работа, но... — той замълча и дълбоко си пое въздух. — Трябва да отида в Богалуса да видя една кобила и си помислих, че вие с Коти също може би ще поискате да дойдете с мен и да пояздите. Мислиш ли, че може да отсъства от училище?

Лия седна.

— О, не знам...

— Моля те — прекъсна я той и Лия долови отчаянието в гласа му. — На Коти ще му хареса.

Лия затвори очи.

— Добре. Кога... в колко часа?

— Какво ще кажеш след един час?

— Ще бъдем готови.

След като той затвори, Лия продължи да държи слушалката и да се визира в нея, неспособна да овладее вълнението, което я обхвана при мисълта, че ще прекара един ден с Долтън.

— Е, какво е мнението ти?

Лия се усмихна и се обърна към Долтън, който седеше до нея на одеялото, облегнат на едно дърво.

— Никога не съм виждала по-красиво място от това, истински рай.

— Наистина ли? А на мен не ми прави впечатление.

— Това не е хубаво. Не мога да не се възхищавам. Оценявам красивите неща в живота, защото никога не съм ги имала.

— А тъй като аз винаги съм ги имал и не са ми липсвали, чувствам се преситен.

Лия не отговори веднага. Толкова много неща у него не можеше да разбере. Имаше чувството, че непрекъснато плува срещу течението.

Но беше искрена, когато каза, че всичко е прекрасно — не само мястото, което бе избрал за пикник, а цялото имение. Местността наоколо беше покрита с високи борове и дъбове, които сякаш опираха в небето.

И самата къща беше красива — със своите колони, балкони, виещо се стълбище и кристални полилеи.

— Уоу, мамо, погледни! — беше извикал Коти, когато видя стълбището. — Може ли да се кача горе?

— Моля, заповядай — бе отвърнал Долтън, намигвайки към Лия, което накара сърцето ѝ да подскочи.

Икономката им приготви обяд и след като Долтън се срещна с местния ветеринар и се погрижи за кобилата си заедно с Коти, който нищо не изпускаше от очи, те се отправиха към мястото, което според думите на Долтън някога било любимото му скривалище.

Точно пред тях имаше един бълбукащ поток, който се вливаше в дълбоко езеро. Преди това Долтън и Коти бяха плували там. И двамата се бяха опитали да я накарат да отиде при тях, но тя бе отказала. Не искаше да се мокри, освен това бе малко смутена от приятелството между сина ѝ и този мъж.

Долтън бе играл неуморно с Коти.

— Гледай, мамо — викаше Коти, когато Долтън го вдигаше на раменете си, за да се гмурне.

— Гледам — уверяваше го Лия и се смееше.

Сега, след като бяха изяли обилния обяд от пържено пиле, картофена салата, печено свинско с фасул и пай с праскови, те си почиваха върху две отделни одеяла.

Лия погледна към одеялото, което беше на няколко метра от тях, и видя как гърдите на Коти се повдигат и отпускат спокойно. Усмихна се, мислейки си колко е уморен и как се бе забавлявал.

Обърна се към Долтън и каза, макар и с усилие:

— Благодаря ти, че си игра с Коти.

Той сви рамене.

— Не ми дължиш никакви благодарности. Удоволствието беше мое.

Тя почувства, че Долтън говори истината, което я обърка още повече. Амплитудата на настроенятия му беше по-голяма, отколкото на един блуз-бенд. В един момент беше сексапилен и нежен, в следващия — студен и затворен.

— Лия...

Сломеният му глас и начинът, по който я погледна, не оставиха никакви съмнения относно сегашното му настроение. Той я желаше,

но не посегна към нея, а тя толкова много искаше да я прегърне, че направи нещо съвсем необичайно. Повдигна се на колене и сложи устните си върху неговите.

Лия чу как той си пое рязко въздух и я прониза нов спазъм на желание.

— О, Лия, Лия! — шепнеше той върху устните ѝ, а ръцете му се впиха в нея.

Тя го целуна отново — по-силно, по-смело, езикът ѝ се промъкна между устните му. Но не спря дотук. Обви с ръце гърба му и заби ноктите си в него. Искаше ѝ се да разкъса дрехите му.

Той я стискаше толкова силно, че можеше да я смачка. После ръцете му се спуснаха надолу и я обхванаха здраво. Този контакт, твърдата му плът, притисната към нейната, разтърси и двамата от удоволствие.

— О, Лия! — прошепна той, като промъкна ръката си под памучната ѝ блуза и обхвана гърдата ѝ.

Тя сложи ръката си върху него, което го възпламени. Най-последно беше успяла. Нямаше да устои.

След няколко секунди той се напрегна и се отдръпна. Тя едва не извика, после го погледна с обезумели очи.

— Не ме гледай така!

— Аз... те разочаровах миналия път, нали?

— Господи! Не говори така! Не си мисли такова нещо! — сграбчи ръката ѝ и я сложи върху себе си. — Виж колко много те желая.

Пенисът му беше твърд, пулсираше под ръката ѝ и напираше под джинсите. Тя отдръпна бързо ръката си, но продължи да го гледа, видя страданието, изписано върху лицето и в очите му.

— Никога не съм се чувствал така с друга жена, както с теб. И нищо друго не желая повече от това да те любя по три пъти на ден през остатъка от живота си. Само че не мога да се обвържа сериозно, а знам, че искаш точно това.

— Не можеш да знаеш какво искам аз — каза остро Лия.

— Има толкова неща, които не знаеш за мен.

Тя обви ръце около себе си да спре тръпките, които бяха почнали да я побиват.

— И нищо няма да ми разкажеш, нали? — тя не можеше да прикрие горчивината в гласа си. Денят, който бе започнал така обещаващо, сега се бе превърнал в кошмар.

Той не каза нищо.

— Моля ти се, върни ме... върни ни вкъщи.

— Не е толкова лесно да говоря за себе си.

— Мислиш ли, че не знам? — извика тя. — Когато ти разказвах за миналото си, за онзи негодник, който дойде в стаята ми, това беше едно от най-трудните неща за мен.

— Баща ми беше нещо като майка ти — студен и себичен.

— Съжалявам — прошепна тя и зачака със затаен дъх дали ще продължи.

— Всъщност стана такъв, след като... след като брат ми...

— Брат ти? Имаш брат?

— Имах брат. Той е мъртъв, а баща ми обвини мен.

— О, Долтън!

Погледът му беше измъчен и блуждаещ. Лия не знаеше какво да каже и как да го утеши. Най-после Долтън продължи:

— Майкъл беше по-голям от мен, а майка ни почина, когато бяхме малки. Паркър нямаше съмнения за това кой от нас ще следва политическата му кариера. Избра Майкъл, смяташе, че е предопределен да стигне до Белия дом — усмихна се горчиво. — Колкото до мен, аз бях само някаква напаст.

— Сигурна съм, че не е вярно.

— О, точно така беше.

— Как... умря той?

— Когато бяхме момчета, излязохме с новата си лодка в залива. Той настоя аз да карам, защото искаше да си изпие бирата. Беше започнал да пие много, само че горкият старец нищо не подозираше. Както и да е, не знам точно какво се случи, просто изневиделица се появи друга лодка. Направих рязък завой да не се блъсна в нея и тогава брат ми си удари главата.

Долтън замълча и с мъка си пое въздух.

— Изобщо не дойде в съзнание. Почина два дни по-късно и оттогава баща ми ме намрази.

— Но как е възможно? Било е нещастен случай.

— Знам, но той не искаше да го проумее. И ти не си могла да убедиш майка си да погледне по друг начин на случилото се с теб, нали?

Лия кимна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Е, тогава разбираш срещу какво бях изправен.

— И какво стана по-нататък? — гласът ѝ потрепери.

— След това станах много проклет, първокласен нехранимайко. Бях решил, че Паркър трябва да ми обърне внимание, иска или не.

— Всъщност онова, което си искал, е да те обича — тихо каза Лия.

Долтън се вгледа в лицето ѝ с присвити очи.

— Може и така да е. Все пак успях да привлека вниманието му. Боже — и още как! Започнах да играя комар и тъй като той не искаше да се позори името Монтгомъри, ме измъкваше от всякакви неприятни ситуации. Мразеше това, което правеше, така както мразеше и мен.

— Явно не те е мразил толкова, колкото си мислиш. Оставил ти е цялата тази земя, и къщата, и пари. Нали?

Долтън се изправи на крака и се обърна с гръб към нея.

— Да, така е — после след миг каза с безизразен глас: — Време е да събудим Коти и да се връщаме.

Отново болката от унижението прониза Лия.

— Долтън?

Той се обърна, очите му бяха пълни с отчаяние.

— Какво ще правим оттук нататък?

Той вдигна безпомощно ръка и разтри врата си.

— И аз, по дяволите, бих искал да знам.

Но Лия знаеше. Знаеше, че трябва да избяга далеч от Долтън колкото може по-скоро, иначе той щеше да съкруши сърцето ѝ дори много повече, отколкото смъртта на Руфъс го бе съкрушило. Само че този път не беше сигурна дали ще го преживее.

Тя каза с възможно най-голямо спокойствие:

— Ще приготвя Коти.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Долтън влезе в казиното, спря и се огледа. Още не можеше да повярва. Мечтата му беше на път да се сбъдне. Но само ако издържиш, каза си той, усещайки как вътрешностите му се преобръщат. Сега не му се мислеше за това. Предпочиташе да предвкусва сладостта на успеха.

След три дни казиното трябваше да отвори, макар че не беше съвсем готово. Лия се занимаваше с обзавеждането на най-горния етаж. Всеки етаж имаше уникален дизайн, което беше идея на Лия, и то хубава, но изискваше повече време и мислене. Дългите часове на труд си взимаха своята дан. Долтън беше толкова уморен. Чувстваше, че може да спи с дни.

Днес Лия не бе дошла на работа, Коти беше болен. Когато му се обади сутринта да му съобщи, той ѝ каза да си остане вкъщи при детето. Долтън бе усетил облекчението в гласа ѝ, преди да затвори.

От пикника насам те се държаха съвсем като чужди, макар че работеха по цял ден заедно. Това, че я отблъсна, я бе наранило. По дяволите, самият той бе съкрушен. И тъй като тя бе нещо повече от жена за леглото, той не можеше да отлага неизбежното. Трябваше да пристъпи към своя план.

Банката го притискаше, а работата на Лия при него скоро щеше да приключи.

Замисли се, отиде до бюрото и седна. Взе един химикал и го повъртя в ръката си, но знаеше, че няма да може да работи.

Може би ако ѝ каже истината, щеше да му прости.

— Разбира се, Монтгомъри, вярваш ли в чудеса? — Долтън погледна часовника си и видя, че минава полунощ.

Когато напусна казиното тази вечер, отиде да хапне в клуба и остана там известно време. Вместо да се прибере вкъщи, беше се върнал в офиса си. Мисълта да се прибере вкъщи и да си легне не го привличаше. Но нямаше друг избор — трябваше да легне на онова, което си беше постлал. Сам.

Тази мисъл още го измъчваше, когато няколко минути по-късно излезе от клуба и тръгна към колата си. Спря до нея и дълбоко вдиша от океанския бриз. Беше чудесна вечер, само за любов.

— О, по дяволите! — промърмори и в същото време чу шум зад себе си. Обърна се. Нещо твърдо и унищожително го удари в слепоочието.

В главата му блесна мълния и му призля. Свлече се върху бетона.

Лия наду свирката в слушалката, после чу как някой изпсува. Едва след това тръшна слушалката.

Отвътре всичко ѝ затрепери и тя се отпусна на дивана. Дали Коти не беше чул? С усилие се изправи и отиде в стаята му.

Пронизителният звук на свирката не беше събудил детето. Коти спеше дълбоко, пък и тя му беше дала лекарство, което според лекаря щеше да го кара на сън. Сега беше доволна от това.

Затвори вратата и се върна в дневната. Малко се беше успокоила, но само временно, до следващото позвъняване — тези телефонни обаждания я ужасяваха. Бяха започнали преди няколко седмици и тя знаеше кой стои зад това.

По дяволите Дж. Т. Партридж! И нейната неспособност да спре изнудването му. И докато беше на тази вълна, по дяволите Долтън Монтомъри за това, че я накара да се влюби лудо в него и после да я отблъсне.

Беше потънала толкова дълбоко в мрачните си мисли, че не можа да определи точно звука, който чу. Едва когато стана по-силен, го свърза с входната врата. Някой чукаше. За секунда остана неподвижна, а през главата ѝ минаха най-различни налудничави мисли.

Разбира се, че Партридж не би се появил на вратата ѝ, след като току-що е позвънил по телефона. Или пък защо не? После се сети за Купър, но отхвърли това предположение като чиста глупост, и остана само един човек, който беше достатъчно нагъл, за да чука на вратата ѝ в дванайсет и половина през нощта.

Да го вземат дяволите, разфуча се тя. Ако събуди Коти... Без да обръща внимание на оскъдното си облекло — само един халат и нищо друго — Лия забърза към вратата. Но когато я отвори, това как е облечена загуби всякакво значение. Съзнанието ѝ се съсредоточи върху

едно-единствено нещо — Долтън, и факта, че бе застанал на входната ѝ врата, окървавен. Отново.

— О, господи! — изхриптя тя, като видя раната отстрани върху челото му, покрита със засъхнала кръв.

— Може ли да вляза?

Лия усети метален вкус в устата си, хвана го за ръката и го поведе към дивана. Под светлината на лампата разгледа удареното място, за да реши какво да прави.

— Какво се случи този път?

— Някой ме нападна отзад в паркинга.

— Този път няма да се инатиш. Трябва да отидеш на лекар.

— Не. Ще се оправя.

Лия се опита да овладее чувствата и гнева си.

— Няма да се справиш, ако не те зашият.

— Имаш ли някакъв алкохол?

— Алкохол? — прииска ѝ се да го хване и да го раздрусва. Алкохол. Все едно да ти сложат лейкопласт след тежка операция. — Трябва ти нещо повече от алкохол.

— И миналия път каза същото, но оживях.

— Добре, твърдоглавецо, но ако умреш от сътресение на мозъка, няма да се сърдиш на мен.

— Няма — вироглаво рече той.

Лия реши да не си губи повече времето да спори с него, втурна се в банята и намери всичко необходимо, за да го превърже, борейки се с усещането за дежа вю.^[1]

Появяването му в дома ѝ се превръщаше в навик, който не ѝ харесваше и възнамеряваше да спре. Върна се в стаята и ахна. Долтън беше застанал с гръб към нея и говореше по телефона. Лия отстъпи назад, но успя да чуе какво казва.

— Еди, Монтгомъри е на телефона. Имам още една работа за теб. Искам да проследиш един адвокат от Богалуса. Казва се Уилям Дъшан. Разбери каквото можеш за него.

Долтън затвори, после се обърна. Лицето му имаше особено изражение и преди да се усети, Лия изтърси:

— Кой е Уилям Дъшан?

Лицето му още повече пребледня, ако беше възможно.

— Не е някой, който може да те интересува.

— Прав си, не ме интересува — троснато отвърна тя, а той се върна на дивана, облегна се и веднага затвори очи.

Макар че телефонният разговор предизвика любопитството, а също и гнева на Лия, тя седна до него възможно най-спокойно.

— О-ох — изпъшка той, когато тя сложи топлата кърпа върху малката, но кървяща рана.

— Съжалявам, но нали знаеш, че ще боли.

За миг той вдигна поглед към нея. Тя също го погледна. Макар че очите му бяха помръкнали от болката, Лия видя още нещо в тях — нещо, което определи като желание.

Опита се да не забелязва нищо. Опита се да не забелязва и него. И двете неща бяха невъзможни. Той нямаше право да прави това — да я кара да го докосва.

Но тя нямаше друг избор. И макар да си казваше, че няма да му позволи да я люби сега, знаеше какво ще се случи.

— Защо ще иска някой да ти причинява това? — прошепна Лия.
— Един такъв инцидент мога да приема, но два — в никакъв случай.

— Тоя, дето ме причака, ми взе часовник „Ролекс“ и портфейла.

Лия го погледна с недоумение.

— Бил си ограбен?

— Този, който го направи, е искал да изглежда така.

— Явно не вярваш, че това е била целта му.

Той не отвърна нищо и тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че е безполезно да разпитва повече. Нежеланието му да ѝ каже Лия възприемаше като липса на доверие, но и тя не му се доверяваше, което не говореше добре за техните отношения. Но пък те нямаша никакви „отношения“. Съществуваше само едно нещо между тях — секс. Всеки от тях изпитваше гореща, изгаряща необходимост от тялото на другия и това бе всичко.

Най-после тя го превърза, както можа. Стана и каза:

— Ще ти донеса два аспирина.

— Предпочитам бира.

— Нямам бира — отсече тя.

Той бавно огледа тялото ѝ, после погледът му се спря върху устата ѝ. Тя прехапа долната си устна, за да не забележи, че трепери. Но нямаше как да се предпази, когато погледът му се премести върху гърдите ѝ. Искаше да скръсти ръце върху втвърдените си зърна, но се

въздържа. Това означаваше да признае, че е смутена, което щеше да бъде грешка.

— Добре — каза той рязко, но с примирение, — ще взема аспирините.

Когато Лия се върна с хапчетата и чаша вода, той седеше с изправен гръб.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Сякаш са ме налагали с бейзболна бухалка — опита се да се усмихне. — Иначе чудесно.

Когато Долтън не измъчваше душата ѝ, неговият невъзмутим хумор я караше да се усмихва. И сега не правеше изключение. С потрепващи устни тя каза:

— Ето, вземи.

След като изпи аспирините, той попита:

— Мога ли да взема един душ?

Тя запремигва.

— Душ?

— Да.

— Тук?

— Имаш ли нещо против?

Лия остана с отворена уста.

— Искаш да кажеш, че наистина имаш желание да вземеш душ?

— Разбира се, защо не?

Лия поклати глава.

— Ти ме изумяваш. Повечето мъже на твое място, с удар по главата, сега щяха да са в болницата, да взимат успокоителни и да спят.

— Само че не съм като повечето мъже.

— Това е факт — с неохота отвърна тя. — Взимай си душа и гледай да не събудиш Коти.

— Как е той?

— Много по-добре. Спи, което би трябвало да правиш и ти.

— Спри да се заяждаш — каза той дрезгаво. — Не ти отива — след тези думи излезе от стаята.

Лия все още се опитваше да сложи в ред обърканите си мисли, когато, малко по-късно, го чу зад себе си. Бързо изви глава и издаде сподавен вик.

— Да не ти стана навик да се разхождаш наоколо без никакви дрехи? — попита тя, без да взима под внимание кърпата, вързана хлабаво около плоския му корем, защото скриваше много малко.

Въпреки измъченото си и изтощено лице, Долтън се усмихна бавно. После я изгледа от долу до горе с непроницаеми тъмни очи.

— Само около теб.

— Ти си невъзможен.

— Притеснява ли те?

— Кое? — попита Лия, правейки се на наивна, после съжали в мига, в който усмивката му изчезна, а в очите му се появи онзи пламък.

— Знаеш кое — промърмори той, а гласът му сега беше тих и смутен, сякаш току-що се е любил с нея.

Тя се обърна със зачервено лице. Този номер не вървеше. Долтън не трябваше да идва тук. Тя не му беше бавачка. Освен това не ѝ харесваше да го превързва. Не ѝ харесваше да гледа плътта му разкъсана и обезобразена.

Предпочиташе да го гледа непокътнат и гол, и да слага ръцете си върху...

— Моля ти се, мисля, че трябва да си тръгваш — гласът ѝ представляваше само шепот.

— Права си, трябва — гледаше я с пламнали, присвити очи. — Само че има един проблем.

— Какъв?

— Не мога.

Тези две думи прозвучаха така, сякаш бяха изтръгнати от дъното на душата му.

— Защо... не можеш?

Погледът му се премести върху процепа на халата ѝ. Той преглътна конвулсивно, преди очите му отново да срещнат нейните.

Лия остана прикована на място, докато между тях се проточи мълчание — дълго и болезнено.

— О, по дяволите! — най-после измърмори той, после се обърна, сякаш се канеше да се върне обратно в банята.

Точно тогава кърпата се плъзна на пода.

---

[1] „Вече видяно“ — термин от психоанализата (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дъхът на Лия секна.

— Е, да го вземат дяволите! — промърмори Долтън, като остана неподвижен и гол, както майка му го е родила.

Лия се опитваше да не гледа, но не можеше да отдели очи от него. Въздухът се наелектризира.

Тя не можеше да откъсне поглед. Беше виждала тялото му, разбира се. Но сега, на дискретната светлина на лампата, той изглеждаше по-съблазнителен от всякога. Искаше ѝ се да се люби с него, независимо дали имаха бъдеще или не.

— Ще си тръгвам — каза той, после се наведе да вдигне кърпата.

— Не — гласът ѝ прозвуча като ехо от шепот, но той я чу. Ръката му спря във въздуха, после Долтън бавно се изправи в пълен ръст.

— Какво каза?

— Казах не — тя облиза устните си. — Не си тръгвай.

— Знаеш какво ще се случи, ако остана — това не беше въпрос.

Тя кимна, после, поради някаква глупава причина, сълзи замъглиха погледа ѝ. Той изпъшка.

— Разкъсваш ме на парчета, знаеш ли? Не мога да мисля правилно, когато не съм край теб, и въобще не мога да мисля, когато съм край теб. В главата ми се върти само едно: да те съблека и да те любя — замълча и си пое дълбоко въздух. — Ако забеляза, казах да те любя, не да те чукам.

— О, Долтън! — извика Лия.

Както и преди, тя не разбра кой пръв протегна ръце към другия. Не беше важно — нито тогава, нито сега. Важното беше, че са се прегърнали.

Той я обгърна със стоманени, но нежни ръце, а когато устните му се впиха в нейните, бяха влажни, горещи и яростни.

Тя му помогна, когато ръцете му припряно задърпаха връзките на халата ѝ. След секунди Лия също беше гола. Целувайки се, те се свлякоха върху килима на колене.

После Долтън откъсна устни от нейните и ги склучи около зърното на гърдата ѝ. Всмукваше жадно, докато със свободната си ръка галеше другото зърно.

Тя зарови ръцете си в косата му с неистовото желание да го почувства вътре в себе си.

— Не още — каза той с дрезгав глас, дърпайки я надолу върху килима, така че легнаха един до друг. — Искам да те обичам цялата.

— О, Долтън, Долтън! — тя се извиваше под топлината на устните му.

По челото на Долтън бе избила пот, а очите му блестяха, когато я погледна в лицето.

— Не ти ли харесва?

— Прекалено много — прошепна тя и наведе главата му към гърдите си.

След малко я връхлетя такова блаженство, че тя не можа да сподави вика си. Стенанията им раздраха въздуха и тя падна върху него, а сърцата им започнаха да бият като едно.

Малко по-късно той я свали от себе си и я обърна на една страна, после отметна влажната коса от лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Добре съм.

— Утре ще те боли.

— Няма нищо.

Той се премести малко, за да я прегърне по-здраво. Известно време помълчаха, заслушани в звуците на пролетната нощ. Лия чу един щурец да свири и се усмихна.

— Лия.

— Ммм?

— Искаш ли да спиш?

— Не, освен ако ти не искаш.

— Искам само да те държа.

— Ти си неутолим — каза тя, положила глава върху влажните му гърди.

— Оплакваш ли се?

— Никога, но не можеш да продължаваш да се появяваш тук посред нощ, целият окървавен и с рани.

— Знам.

— Това ме тревожи — тя протегна ръка и докосна раната.

Той дори не трепна.

— И аз се тревожа за теб.

— Заради Дж. Т. Партридж ли?

— Да, това копеле трябва да отиде в затвора.

— Може би този детектив от полицията ще му вдъхне страх от Бога и просто ще изчезне. Само...

— Какво само?

— Дали няма да продължи с тези телефонни обаждания?

Долтън замръзна, после се премести така, че да вижда лицето ѝ.

— Какви телефонни обаждания?

— Вдигам слушалката, но отсреща мълчат. Само тежко дишане.

— Казала ли си на полицията?

— Не.

Той въздъхна тежко.

— Знам, но имах толкова много неща. Освен това не съм сигурна дали е Дж. Т. Може Елън Тибодо да се опитва да ме сплаши. Или пък Купър Андерсън.

— Защо мислиш, че може да е Андерсън?

Лия въздъхна.

— Той има проблем.

— Какъв проблем?

Лия се поколеба, само че бе твърде късно. След като веднъж беше отворила голямата си уста, знаеше, че той няма да ѝ позволи да се измъкне.

— Лия?

— Той... има навика да налита на всяка жена в офиса.

— И на теб ли?

— Да.

— Да не би той... — Долтън не можеше да изрече думата, която бе на върха на езика му.

— Не, но не защото не се опита. Един ден ме затвори в стаичката и... и взе да ме опипва.

— Това мазно копеле. Ако само посмее да те докосне отново, ще му се случи същото като на Партридж, само че още по-лошо — той млъкна. — По дяволите, нищо чудно, че нямаш доверие на мъжете. Първо онзи квартирант, после Купър.

— Кой е казал, че нямам доверие на мъжете?

Долтън я целуна по челото.

— Няма нужда да казваш нищо, скъпа. Почувствах го от държането ти към мен най-напред.

— Прав си — каза Лия и едва си пое дъх. — Доверието наистина се печели трудно.

Той само я притисна още по-силно.

— Е, да се надяваме, че Купър вече ще държи настрана мръсните си ръце. Една жена от фирмата се кани да го съди за сексуално изнудване.

— Браво на нея.

— Казах ѝ, че ще свидетелствам срещу него.

— Браво на теб.

— Благодаря. Ако и майка ми беше на същото мнение — добави Лия неволно.

— След това, което ми разказа за детството си, не се учудвам.

— Аз също — Лия се засмя тъжно. — Джесика е толкова обсебена от материалните неща, че иска да се върна и да работя при Купър.

— Знае ли какви намерения е имал към теб?

— За нея няма значение.

— Също като баща ми, което не е никакъв комплимент. Коти как се отнася към баба си?

— Повечето време не му е приятно да стои при нея, защото тя се държи и с него по същия начин, както с мен. Все е недоволна.

— Много лошо. Децата имат нужда от баби и дядовци, които да ги водят в „Макдоналдс“.

Тя се отдръпна и се усмихна.

— Тебе водили ли са те в „Макдоналдс“?

— Ха, шегуваш ли се? Баща ми за нищо на света не би стъпил там, освен ако не е сигурен, че това ще му донесе повече избиратели.

— Жалко, че някои родители се държат така с децата си.

— Но не и ти. Ти правиш всичко, каквото трябва, за Коти.

— Съмнявам се, но той знае, че е обичан. Руфъс го обожаваше... — в мига, щом спомена за починалия си съпруг, на Лия ѝ се прииска да си вземе думите обратно, осъзнавайки, че сега не е времето, нито мястото да говорят за него.

Сякаш усетил неудобството ѝ, Долтън я стисна леко.

— Не се притеснявай. Руфъс беше и е част от твоя живот, макар че няма как да не ревнувам малко.

— Не бива да ревнуваш. Онова, което беше между мен и Руфъс, е съвсем различно от това, което е между нас.

— О?

Лия отново усети как лицето ѝ пламна.

— Той... той никога...

— Какво никога?

Тя мълчеше.

— Никога не те е любил като мен?

Той сложи дланта си между краката ѝ. Гореща вълна заля Лия, тя притисна бедра и задържа ръката му. Той започна да я движи нагоре и надолу.

— Лия — каза Долтън с измъчен глас, — има нещо, което трябва да ти кажа, нещо...

— Шшшт — тя протегна ръка и я сложи върху устата му. — Не сега, не когато вътрешностите ми са като опалена пещ. Искам да ме любиш.

Устата му потъна в нейната.

Еди Темпъл се отпусна зад волана на колата си пред кабинета на някакъв лекар в Ню Орлеан. Бе проследил Бил Дьошан тук и наблюдаваше как адвокатът излезе от своя линкълн и тръгна към една жена в напреднала бременност, която бе слязла от колата си, паркирана на известно разстояние зад него.

Те се срещнаха и жената се усмихна, после целуна Дьошан. Ако можеше да се съди по изражението на адвоката, той не беше във възторг от жеста.

— Я виж ти! — учудено промълви Еди, мислейки си как ще се хареса на шефа му този сценарий.

Набра телефона на Долтън и зачака.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Мамо, къде отиваш?

Лия се усмихна на сина си, докато приключваше с грима. Той се беше изтегнал на леглото и я наблюдаваше.

— В клуба.

— Пак ли?

— Да, пак.

— Може ли и аз да дойда?

— Знаеш, че не може.

Той издаде напред долната си устна.

— Бас държа, че ако попиташ Долтън, ще каже, че може.

— Най-напред, млади момко, нямам намерение да го питам. Вече казах не. Освен това ще ти бъде скучно.

— Не, ако Долтън е там. Той е страхотен, как мислиш?

Лия преглътна въздишката си, после се помъчи да се усмихне.

— Да, мисля, че е страхотен.

За момент Коти не каза нищо, а Лия за последен път потупа носа си с пухчето за пудра. Тя се обърна.

— Е?

Коти изглеждаше озадачен. Лия се разсмя.

— Намеквам ти да ми кажеш, че изглеждам добре.

Той направи гримаса.

— О, мамо, ти си също като тези тъпи момичета от нашия клас. Винаги искат да им казваш, че са хубави.

— Е, майка ти хубава ли е?

Той се усмихна едва-едва.

— Ами сигурно.

— А-ха, сигурно — очите ѝ заблестяха. — Ще си платиш за това, млади момко.

Той се изкикоти и скочи от леглото.

— Първо трябва да ме хванеш.

— Успокой се. Сега не мога да те гоня и ти го знаеш. Върви и си вземи раницата. Време е да тръгваме.

Щом Коти излезе от стаята, Лия още веднъж се погледна в огледалото. Добре ли изглеждаше? Само че „добре“ не бе достатъчно. Искеше да бъде зашеметяваща — ако не за друго, то за да повдигне духа си. През последните две седмици, откакто отвориха клуба, беше потисната.

Работата ѝ скоро щеше да приключи, макар че последният етаж остана недовършен. Но засега той можеше да почака. Най-голямата грижа на Долтън беше отварянето на казиното, за да започне да носи пари.

Дотук не беше разочарован. Нощта на откриването представляваше изключителен успех, истинско стълпотворение от хора. Клиентите се забавляваха добре.

Хиляди долари бяха спечелени, но тя знаеше, че Долтън дължи милиони. И напрежението вече си личеше върху лицето му. Разбира се, той не беше ѝ се доверил относно личните си дела, което я притесняваше донякъде, но, от друга страна, подхранваше респекта ѝ. Той не товареше другите с грижите си.

Искеше и се да я натовари. Искеше ѝ се да я помоли да... Отхвърли тази мисъл. Нямаше намерение да се измъчва с надеждата за женитба. Той беше дал ясно да се разбере, че не може да се обвързва. И все пак тя не можеше да си тръгне, поне сега. А може би никога.

Лия си взе чантата и извика:

— Коти, да тръгваме.

— Мисля, че това е най-хубавата вечер досега, шефе. Минаха две седмици и в целия Билокси вече се говори за „Заведенията на Долтън“.

Долтън, облечен в смокинг тип уестърн, погледна помощника си.

— Нека да се молим да продължава така.

— Ще продължава. Можем да се гордеем с това, което направихме.

— Така е, особено ти и Лия.

— Прав си — каза Тони с широка усмивка. — Заведението е великолепно.

Наистина, помисли си Долтън, като огледа уютната и все пак изтънчена обстановка. И което бе по-важно — хората се забавляваха. Видеоапаратите за покер прегряваха, автоматите дрънчаха, край игралните маси се тълпяха играчи. Освен всичко това, клиентите ядяха и пиеха, сякаш е дошъл свършекът на света.

— О, между другото, виждаш ли онзи приятел на трета маса? — попита Тони.

— Онзи със смешната вратовръзка?

— Точно този — добави Тони, — само че не се подвеждай от екзотичната му външност. Мисля, че се опитва да мами.

Погледът на Долтън стана строг.

— Картоиграч, който си мисли, че ще надхитри системата, а?

— Да. Днес събра най-много точки и трите пъти на два̀сет и едно^[1].

— Мислиш, че брои картите?

— Да.

— Добре, не го изпускай от погледа си. Кажу на шефа на залата и виж дали тези проклети камери работят.

— Разбрах.

По дяволите! Долтън не искаше да се занимава с измамници тази вечер, нито пък някоя друга вечер. За съжаление беше неизбежно и този идиот там бе само един от многото такива.

Погледна часовника си. Къде беше Лия? Трябваше да е вече тук, помисли си той, нетърпелив да я види. От онази безумна нощ, когато се любиха в дома ѝ, не бяха оставали сами. Предстоящото отваряне на казиното поглъщаше цялото му време и енергия. Тази нощ обаче смяташе да облекчи напрежението в слабините си. А що се отнасяше до бъдещите му намерения за нея... Не можеше да мисли за това, без да губи разума си.

Но да продължава да спи с Лия беше неблагоприятно в най-голяма степен.

— Долт, Лия пристигна.

Той разтърси глава да я проясни и отвърна на кимването на Тони.

— Господи, страхотна е — каза Тони, като взе думите от устата на Долтън.

Беше облякла бяла трикотажна блуза, която идеално очертаваше бюста и талията ѝ. Но вниманието му бе привлечено не толкова от

блузата, макар че зърната на гърдите ѝ си личаха ясно, а от черните джинси, които ѝ стояха като излети. И все пак тя пристъпваше така плавно, сякаш бяха направени от коприна. Косата и лицето ѝ грееха под бляскавите светлини.

Долтън усети възбуда. По дяволите, искаше му се да я вкара в офиса си и да я люби безкрайно дълго.

Тръгна да я посрещне.

— Здравей — каза тя, когато той спря пред нея.

— Искан ми се да те изям — думите бяха предназначени единствено за нейните уши.

— Благодаря — прошепна тя, докато го гледаше.

— Довечера? — в гласа му имаше нетърпеливост, която той дори не скри.

— Да.

— При мен или у вас?

— У нас. Коти е при майка ми.

Очите му за миг свалиха маската си.

— Ако можем да тръгнем веднага.

— Но не можем — гласът ѝ потрепери.

Той пъхна ръце в джобовете си, за да са далеч от нея.

— Ще се видим по-късно.

Лия докосна бузата си с пръст.

— Непременно.

Лия обикаляше наоколо, чувствайки се така, сякаш стъпва върху облак. Тази вечер за пръв път спокойно можеше да се наслаждава на плодовете на своя труд. Преди това напрежението беше прекалено голямо и тя бе твърде заета с всички онези подробности, които трябваше да се свършат в последния момент.

Сега можеше спокойно да се поздрави за възнаграждението, което щеше да получи и което щеше да облекчи отчайващото ѝ финансово положение. Трябваше да благодари на Долтън за това. Освен всичко друго, усещаше и онзи познат прилив на топлина между бедрата си.

Господи, щеше ли някога да се насити на Долтън?

Внезапно чу суматоха. Идваше от една съседна маса.

— Мръсно копеле! — крещеше някакъв мъж. — Нищо не съм направил!

— Камерата показва нещо друго, приятел.

Лия позна гласа на Гари Уелч, един от отговорниците на залата, който патрулираше из етажата като част от охраната. Предусещайки неприятност, тя приближи към мястото на разправията, като се оглеждаше за Долтън.

Тъкмо тогава се случи това. Неочаквано една груба ръка я сграбчи през гърлото.

Тя извика. Мъжът, който я държеше, я стисна още по-здраво.

— Млъквай! — изсъска той и допря пистолет върху слепоочието ѝ.

При вида на оръжието никой не помръдна, никой не проговори. Сякаш залата беше пълна с восьъчни статуи. После настана хаос. Няколко жени се разпищяха, докато много други се разбягаха.

Лия не можеше да мръдне, дори да искаше. Но отвътре трепереше цяла, струваше ѝ се, че ще припадне.

— Пусни я!

Едва позна гласа на Долтън. Беше толкова убийствено студен, че звучеше нечовешки.

— Не! — извика мъжът. — Няма, докато не ми върнете парите.

— Пусни я! — повтори Долтън.

Ръката на мъжа се стегна около гърлото на Лия. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Махнете се от пътя ми. Аз тръгвам и тя ще дойде с мен.

— Няма да стане. Ако искаш да оживееш.

Един служител от охраната, който беше успял да се промъкне зад мъжа, допря пистолет в главата му. Мъжът започна да гледа като обезумял.

— Сега — рече Долтън — пусни дамата внимателно и кротко, иначе ще му заповядам да пръсне скапания ти мозък — той изобщо не повиши тон. Сякаш казваше, че навън времето е чудесно.

Мъжът сякаш разбра, че е в неизгодно положение. Отпусна ръката, която държеше пистолета, наведе се и се заплака като бебе.

— Лия, ела тук — каза Долтън със същия сдържан глас.

Лия не мръдна.

— Лия, скъпа — прошепна той и тръгна към нея.

Тя протегна ръка.

— Не!

Той се спря. Тя се обърна с гръб. Сълзите мокреха лицето ѝ, а очите ѝ бяха така обезумели, както очите на мъжа преди миг.

— Недей, не ме докосвай.

— Лия, какво...

Преди Долтън да успее да довърши, тя се обърна и си проправи път през тълпата.

Долтън изруга, после тръгна след нея. Една ръка го спря. Той се обърна.

— Остави я — каза Тони.

— Върви по дяволите — извика Долтън. — Тя има нужда от мен, за бога!

Тони го хвана по-здраво.

— Не, няма. Поне не сега. Има нужда да остане сама.

— Това са глупости!

— Тя е в шок и не се учудвам.

Долтън стисна челюсти.

— И затова не е на себе си.

Долтън тръгна след нея, после се спря на входа. Може би Тони беше прав, трябваше да я остави сама. Единствената причина да я последва бе да задоволи нуждата си от жена.

Ти наистина си копеле, Монтгомъри, каза си той, като се обърна и се отправи към бара.

Стига с фантазиите и мечтите, каза си Лия. Те не бяха нищо друго, освен страдания, които снизходително си позволяваше да изпитва. Имаше желание да крещи, да вика, да беснее. Но не беше в природата ѝ. Никога не ѝ е било позволявано да върши такива непристойни неща. Майка ѝ я беше научила да сдържа емоциите си, да ги потиска дълбоко в себе си, особено ако са объркани или неприлични.

От бруталния инцидент в клуба не бе правила нищо друго, освен да мисли за него.

Нямаше лесни отговори, беше объркана от толкова много неща. Когато онзи луд човек бе допрял пистолета в слепоочието ѝ, тя се бе изправила срещу смъртта и това бе един от най-ужасните мигове в живота ѝ.

През главата ѝ минаха най-различни мисли. Никога повече нямаше да види сина си. Той нямаше да има родители. Никога повече нямаше да види Долтън.

Но когато всичко се размина, чувствата, които я връхлетяха, бяха съвсем други. В първия момент се разкайваше, че се е свързала с мъж, който е комарджия и пропаднал, който нямаше нищо, освен амбиции и чар и ги използваше в максимална степен.

В следващия момент беше му простила тези недостатъци и чувстваше, че макар да не иска да се обвързва, той изпитва към нея нещо повече, отколкото бе склонен да признае. След онези дълги сладки часове, когато се любеха, тя си помисли, че може би дори я обича.

А любовта означаваше обвързване и брак.

Така че ако се случеше това, можеше ли да живее с мъж, който представлява самоходна бомба, готова да избухне всеки момент? Смразяващият инцидент в клуба я накара да види Долтън в тази светлина. Без съмнение щеше да заповяда на охраната да пръсне черепа на онзи мъж. И ако охраната откажеше, Долтън сам щеше да го направи.

Как можеше да живее по този начин, ден след ден? Как можеше да подложи сина си на такова изпитание — дете, което вече бе страдало?

Но такъв избор няма, напомни си Лия, докато стоеше до прозореца на дневната и гледаше цветните лехи в задния двор.

Господ да ѝ е на помощ, обичаше Долтън и не бе така лесно да прекрой сърцето си. И все пак не искаше да се среща с него. Чувството ѝ за несигурност бе дълбоко заседнало в нея.

Когато закара Коти на училище, почти бе капитулирала и реши да отиде на работа. Но промени решението си и се върна вкъщи. Трябваше да прегледа някои сметки, които се трупяха и я потискаха като черен облак. Все пак тъкмо нежеланието ѝ да се срещне с Долтън я накара да се прибере вкъщи. Трябваше ѝ повече време и разстояние, за да сложи ред в мислите си.

Почувства нужда от чаша силно кафе и тръгна към кухнята, но чу да се хлопва пощенската кутия. Върна се, отвори вратата и прибра пощата.

Още сметки, помисли си тя с мрачно отчаяние. Все пак се спря и я прегледа. Едно писмо в розов плик привлече вниманието ѝ. Нямахте адрес на подателя и почеркът беше непознат.

Лия се намръщи, захвърли останалите писма на съседната маса и тръгна към кухнята. Когато отиде там, седна и разкъса розовия плик.

---

[1] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Думите от листа сякаш се нахвърлиха върху нея.

„Ако не ми върнеш бижутата, и то скоро, ще съжаляваш. Моето търпение, както и това на застрахователната компания, се изчерпа. Запомни добре думите ми, кучка такава, защото никога повече няма да си намериш работа в този град, нито в някой друг.

Елън Тибодо“

Лия пламна от гняв, който, я парализира. Колко още можеше да понесе? Колко хора още щяха да я изнудват?

След миг се изправи, макар че още се чувстваше разстроена и вбесена. С треперещи ръце си приготви чаша кафе, но вече не го искаше. Искеше си обратно своя живот. Не можеше повече да търпи да бъде жертвата, да бъде тормозена заради нещо, което не бе направила. Тази жена и този отвратителен детектив от застрахователното дружество бяха поставили под съмнение нейната почтеност и честност и това продължаваше прекалено дълго. Повече нямаше да им бъде изтривалка.

Втурна се към телефона и след като набра номера, зачака.

— Здравей, Софи, трябва да те помоля за една услуга.

— Нещо си ядосана като че ли.

— Това е меко казано.

— Какво има?

— Ще ти обясня по-късно. Можеш ли да вземеш Коти след училище и да го гледаш за малко?

— Разбира се.

— Благодаря, задължена съм ти.

Лия грабна чантата си и изтича към колата.

— По дяволите! — промърмори тя. Бе забравила нещо.

Остави колата запалена, върна се вкъщи и отиде в малката стаичка. Отвори едно чекмедже и взе да рови в него. След като намери онова, което търсеше, тя се втурна обратно към колата.

— Какво искаш? Тук не си желана!

Лия остана на мястото си и се вгледа в Елън Тибодо, която на дневната светлина изглеждаше така, сякаш тъкмо се връщаше от ада. Клепачите ѝ бяха зачервени, сигурно бе плакала или пила — Лия не знаеше кое от двете.

Халатът ѝ беше мръсен и почти не можеше да скрие едрото ѝ тяло, особено гърдите ѝ. Те подскачаха при всяко рязко движение, което правеше. Всъщност Лия беше шокирана. Тя нямаше нищо общо с онази самоуверена жена, която я бе наругала в ресторанта. Жената, която сега стоеше пред нея, изглеждаше почти уплашена.

— Знам, че не съм желана — каза Лия, — но няма да мръдна оттук, докато не кажа каквото имам да казвам.

Елън изкриви устни в презрителна усмивка и прокара ръка през рошавата си коса.

— Ще видим, малка кучка такава. Ще се обадя на ченгетата.

— Няма да го направите — рече Лия, после се промъкна покрай жената и влезе в тъмното фоайе.

— Как смееш... ти... ти! — Елън запелтечи и се опита да сграбчи ръката на Лия.

Лия се отдръпна. Имаше си мисия и нищо нямаше да я спре. Знаеше, че поема риск, идвайки тук, но не ѝ пукаше. Искаше само да изхвърли тази жена от живота си и да възстанови доброто си име и репутация.

— Не съм взимала вашите бижута, госпожо Тибодо.

— Лъжеш — каза Елън, а гласът ѝ стана с две октави по-висок.

— Не лъжа. Вярно, имах и все още имам големи финансови затруднения, но това няма никакво значение. Дори да бях без дом и да живеех на улицата, никога не бих взела нещо, което не ми принадлежи.

— Можеш да стоиш тук и да ми хленчиш колкото си искаш, но няма да променя решението си.

— Защо? Защо сте толкова сигурна, че аз съм взела бижутата? Не сте ли помислили, че ако съм ги взела аз, досега щях да ги продам?

След като имам такава нужда от пари, какъв е смисълът да чакам?

— Защото Партридж е по петите ти.

— Но не седем дни в седмицата и двайсет и четири часа в денонощието — Лия водеше битката по най-добрия начин, но нямаше никаква представа дали ще успее. Тази жена изглеждаше непреклонна в обвиненията си срещу нея и тя не можеше да си обясни защо.

— И ченгетата смятат, че ти си ги взела.

— О, нима? — подхвърли Лия с доста повече спокойствие, отколкото изпитваше. Всъщност сърцето ѝ биеше толкова силно, страхуваше се, че жената може да го чуе. — Тогава защо не ме арестуваха?

— Защото са некадърници, затова.

Лия преброи до десет, после опита друга тактика.

— Партридж влезе с взлом в къщата ми.

Лицето на Елън стана пепеляво.

— Не знаех.

Може да знае, а може и да не знае. Лия не беше сигурна. Но възнамеряваше да се възползва максимално от случая и да види как ще се отрази на Елън едно сплашване.

— Е, полицията, разбира се, разследва случая и Дж. Т. е главният заподозрян. Ще бъде много лошо, ако и вие сте замесена.

— Спри! — изкрещя Елън. — Просто се опитваш да извъртиш нещата и да ме изкараш мен виновна, когато виновната всъщност си ти.

— Не е вярно, Елън — каза тихо Лия, чувствайки, че най-последно е пробила бронята на тази жена. Онова, което последва, дойде като гръм от ясно небе. Думите сами излизаха от устата ѝ: — Знаете ли какво мисля? Мисля, че вие сте скрили бижутата, че са били при вас през цялото време.

— Господи, това е лудост! Ти си полудяла!

— Така ли? — каза Лия, запазвайки самообладание, но с усилие. — Не съм полудяла. Във вас са, нали, Елън? Инсценирали сте тази кражба само за да привлечете вниманието върху себе си, вниманието на съпруга ви. Нали?

Сякаш ключовата дума беше „съпруг“. Изведнъж жената избухна в ридания — дълбоки, сърцераздирателни ридания, които трогнаха

Лия, но само за миг, защото разбра, че онова, което бе казала, е истина. Не е имало никаква кражба.

— Защо, Елън? Защо го направихте?

— Той не ме обича, това е — каза Елън с безжизнен глас. — Ожени се за мен заради парите ми и...

На Лия ѝ се искаше да крещи, докато жената оголваше душата си пред нея. Не искаше да слуша признанията на Елън, че е направила живота си непоносим заради проклетите изневери на съпруга си. Но това бе същността на нещата и Лия не знаеше дали да я удари, или да я даде под съд. Тогава ѝ хрумна друга мисъл.

— Елън, слушайте ме — и слушайте внимателно. Ето какво искам да направите.

По-късно Лия излезе навън под палещото следобедно слънце. Тъкмо се канеше да отвори вратата на колата си, когато вдигна очи и видя отсреща друга кола.

Позна колата и шофьора. Кръвта нахлу в главата ѝ, но тя не се поколеба. Обърна се и тръгна към колата.

Лия се бе отправила към офиса на Дж. Т. Партридж. Той бе ѝ спестил това пътуване. Слезе от форда си и с бавни крачки тръгна към нея. Сремнаха се на тротоара.

Няколко секунди и двамата мълчаха. Сякаш се готвеха за битка.

— Добър ден, господин Партридж, тъкмо с вас исках да се срещна.

Дж. Т. се стъписа от думите на Лия, но се съвзе бързо и каза:

— Я виж ти какво съвпадение. И аз исках да се срещна тъкмо с теб — изхили се цинично. — Това сигурно означава, че имаш намерение да се признаеш за виновна.

Лия се разсмя, после погледът ѝ стана суров, а гласът ѝ остър като бръснач:

— Едва ли. Това, което ще призная, е, че сте мързеливо, некадърно копеле и би трябвало да сте вече в затвора.

Лицето на Дж. Т. се разкриви и стана безформено и грозно.

— На твое място щях да внимавам какво приказвам, сладурче.

— Тази ваша тактика на сплашване вече не върви — Лия се усмихна. — Защото, знаете ли, мога да докажа, че не съм взела бижутата.

Той се разсмя.

— Да, точно така, когато аз се настаня в Белия дом, тогава и това ще стане.

— Страхувам се, че ще се настаните не в Белия дом, а в един друг дом — за престъпници.

Дж. Т. се приближи още и присви очи от ярката светлина на горещото слънце:

— Чуй ме добре, сладур. Уморен съм от тая скапана история. Сега ми даваш бижутата, а аз ще направя всичко възможно да получиш по-малка присъда.

— Искам да ви кажа, че ще ви върна услугата, само че ще направя всичко възможно да изгниете в затвора и да ви отнемат разрешителното за работа.

— Я се разкарай! Писна ми от теб! Сега си занасяш кльощавия задник обратно вкъщи и...

Той не видя приближаващата чанта, докато тя не го удари право в лицето. Подскочи, после изкрещя:

— Какво, по дяволите!...

— Това са бижутата, господин Партридж. Има една подробност — не бяха в моята къща, а в къщата на Елън Тибодо.

Когато той се съвзе, Лия извади от джоба си малък касетофон и го пусна. От него прозвуча силно и ясно направената през сълзи изповед на Елън.

Лицето на Дж. Т. стана пурпурно от ярост, после той започна да трепери.

— Ах, тази кучка! Ще ѝ извия дебелия врат!

— Съмнявам се — гласът на Лия беше изпълнен с презрение. — Съмнявам се дали ще имате възможност и начин да направите нещо, след като докладвам на вашите шефове.

— Няма да посмееш.

Лия се разсмя.

— Само гледайте.

— Ако го направиш, ще съжаляваш! — изкрещя той след нея, докато тя се отдалечаваше.

Лия спря, обърна се бавно и го изгледа от горе до долу, а върху лицето ѝ беше изписано презрение.

— Но не толкова, колкото вие.

Тя се усмихна и отвори вратата на колата си. Но не влезе вътре.
Отново се обърна, изгледа го продължително, после каза:
— Приятен ден... сладурче.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Всъщност Лия беше свръхнаелектризирана.

След сцената с Елън, а после другата с Дж. Т., не можеше да се успокои дори след като прибра Коти от Софи. Искаше да разговаря с някого, но Софи тъкмо се канеше да отива при Луис.

Сега, когато погледна Коти, ѝ хрумна идея.

— Бързо иди и се измий — рече тя. — Ще вечеряме навън.

Коти се ухили.

— Може ли да отидем в „Макдоналдс“?

— О, виж ти, защо не?

— Ура!

Лия поклати глава. Синът ѝ се държеше така, сякаш никога не е бил в „Макдоналдс“, но си напомни, че от доста време не го е водила. Беше прекалено заета, прекалено объркана и нямаше пари, за да помисли за това.

— Може ли и Долтън да дойде с нас?

Лия се сепна.

— Какво?

— Може ли и Долтън да дойде с нас? — повтори Коти, а големите му зелени очи горяха от нетърпение.

Стомахът на Лия се сви от вълнение. Изведнъж ѝ се прииска да види Долтън. Нещо повече — искаше ѝ се да го докосне и разбра колко глупаво бе постъпила, като го обвини за онова, което се случи в клуба. Не беше справедливо да го отблъсква, да не му позволява да сподели страха и болката ѝ. Освен това, когато се влюби в него, вече го познаваше, така че трябваше да приеме и добрите, и лошите му страни.

— Мамо?

— Хм, добре, ще му се обадя, докато си измиеш ръцете.

Долтън разбра, че нещо не е наред. Подсказа го шестото му чувство. Тъкмо се беше прибрал в апартамента си, капнал от умора. Но сега умората го напусна и на нейно място дойде параноята.

После си каза, че трябва да се успокои, сигурен, че реакциите му са свръхчувствителни. Но, по дяволите, след случая с колата и когато бе нападат имаше основания за параноята си. Все пак тя го притесняваше.

Долтън се разходи из всекидневната. Не забеляза нищо необичайно, докато погледът му не попадна върху бюрото. Преди три дни там беше оставил листове хартия. Сега те бяха леко пръснати. Когато се вгледа по-внимателно, забеляза, че едно от чекмеджетата е откренато.

Прекося стаята и отвори чекмеджето. Можеше да се обзаложи, че някой бе ровил в него.

Дъшан? Той ли беше влизал, търсейки информация за Лия и Коти? По дяволите, трябваше да каже на Еди да не го изпуска от очи. Но след като Еди се обади и потвърди слуховете за връзката на Дъшан, Долтън му беше казал, че няма повече нужда от него.

Възнамеряваше да използва тази информация срещу Дъшан. Сега, изглежда, Дъшан отново го бе изненадал. Слава богу, не беше открил нищо уличаващо. Информацията, която Еди и секретарката в клиниката за сперма му бяха дали, беше в банката, депозирана в сейф.

Кръвта на Долтън кипна. Затръшна чекмеджето, после излезе на терасата.

Сега бризът, който идваше откъм водата, беше по-хладен, макар че залезът все още приличаше на пламнало кълбо, както се чувстваше и самият той отвътре — пламнал.

Долтън седна на перилата и се загледа във вълните, които се плискаха върху пясъка, галейки го нежно, както той бе галил Лия.

— По дяволите!

Трябваше да признае на Лия кой е, преди Дъшан да го е направил.

— Точно така, Монтгомъри. Просто завлечи задника си у тях и хвърли бомбата.

Долтън залюля крака си и изпусна въздуха от гърдите си така, сякаш беше вързан през кръста. Беше извършил толкова много неща в живота си, с които не можеше да се гордее. Всъщност имаше малко скрупули.

Но когато погледна дълбоко в душата си и на ярката светлина анализира онова, което изпитваше към Лия, разбра, че тя го бе

променила. Беше изумен и дори малко изплашен, че може да изпитва толкова силно чувство към друг човек.

И което бе също толкова изумително — тя, на свой ред, обичаше такъв разбойник като него, макар никога да не го е казвала, освен с очите си и с щедрото отдаване на тялото си.

Но когато научеше истината, тази любов щеше да се превърне в омраза и той не можеше да я обвини. Все пак истината трябваше да излезе на бял свят. От клуба и казиното зависеше прехраната на служителите му и техните семейства и не можеше да ги зареже.

Всичко звучи добре, каза си той с насмешка, но не беше съвсем вярно. Харесваше му това, с което се занимаваше, и не искаше да го загуби. Цял живот се бе унижавал да получи любов, внимание, пари. Нямаше намерение да го прави повече.

Може би в края на краищата не обичаше Лия достатъчно. Може би изпитваше към нея повече страст, отколкото любов. Любов или страст, какво значение имаше? Не искаше да я загуби.

Долтън се наведе над терасата, а сърцето му така силно биеше в гърдите, че за минута главата му се замая.

Сигурно имаше и друг начин. Сигурно имаше начин да разреши проблема си и всички да бъдат доволни.

Реши, че един крос по плажа ще облекчи душевните му и сексуални терзания и влезе вътре. Телефонът иззвъня.

Той се намръщи. Клубът. Помисли си, че е възникнал някакъв проблем. Но Тони и другите можеха сами да се справят.

Взе слушалката.

— Да.

Мълчание.

— Монтгомъри — каза той с по-остър глас.

— Зле ли си?

Нежният глас на Лия му подейства така, сякаш бе стъпил върху оголена жица. Отвътре се сви, после се опита да се овладее:

— Не, особено сега, когато разговарям с теб.

— Винаги знаеш какво да кажеш, нали?

„Иска ми се да е така. О, как ми се иска!“

— Това не са празни думи и ти го знаеш — гласът му придоби обичайната си дрезгавост.

Той чу как дъхът ѝ секна, а после каза:

— Да не си зает? Искам да кажа... — гласът ѝ прекъсна.

— Не, не съм зает. Писна ми да стоя в казиното и реших да се измъкна.

Тя се разсмя.

— Гладен ли си?

— Винаги съм гладен.

Ново мълчание.

— За храна, Долтън — натъртено добави тя.

— О, по дяволите — рече той, — твърде лошо. Има ли шанс да променим нещо?

— Ммм, може би, само че не веднага. Коти и аз отиваме да вечеряме в „Макдоналдс“. Ще ни направиш ли удоволствието да дойдеш с нас?

— „Макдоналдс“. Е, никой нормален човек няма да пропусне възможността да вечеря там.

Лия се разсмя отново.

— Ние се каним да тръгваме.

Той замълча за секунда, после попита тихо:

— Това означава ли, че си ми простила?

Тя не се престори, че не го е разбрала.

— Нямахте нужда да ти прощавам, Долтън. Просто... когато онзи мъж опря пистолета в главата ми, минаха ми най-различни мисли.

— Знам, само че толкова много исках да те прегърна...

— И аз исках същото, но... — гласът ѝ секна.

— Ей, разбирам те. Не плачи, скъпа, не мога да понасям да плачеш.

— И така... ще дойдеш ли с нас?

— Нищо не е в състояние да ме спре.

— Мамо, ето го Долтън!

Преди да успее да го задържи, Коти изтича към страничния вход на „Макдоналдс“ тъкмо когато Долтън отвори вратата.

— Здравей, каубой! — рече той, усмихвайки се към обърнатото нагоре лице на детето.

Докато ги наблюдаваше, Лия усети как сърцето ѝ се разтупа. Ами ако нещата между Долтън и нея не потръгнаха? Коти щеше да

бъде съкрушен, а също и тя.

Тогава Долтън я погледна и намигна и изведнъж всичко си дойде на мястото. Онова, което видя в очите му, беше нещо повече от страст — за секунда видя любов. Лия преглътна буцата в гърлото си и се усмихна широко.

— Е, и какъв е поводът? — попита Долтън и отпусна едрата си фигура на стола до Коти и срещу Лия.

Ароматът на парфюма му събуди у нея такова силно желание, че тя се замая и не можа да отвърне нищо.

— Боже, мамо, изглеждаш като болна — каза Коти.

Долтън погледна към момчето.

— Така ли трябва да говориш на майка си?

Коти се замисли за миг.

— Ами наистина изглежда като болна.

Двамата възрастни се разсмяха, а Коти ги погледна така, сякаш бяха малко мръднали.

— Всъщност празнуваме — каза Лия, без да сваля очи от Долтън, който изглеждаше чудесно в плътно прилепналите джинси, бежовата риза и ботушите. И все пак върху лицето му личеше умора, която наболата брада не можеше да скрие. Въпреки това от него се излъчваше обаяние и тя отново се запита какво намира в нея, когато можеше да има всяка жена, която пожелае.

Засега искаше нея и единствено това имаше значение.

— Какво празнуваме? — попита той, а погледът му беше топъл.

— Днес се случиха две неща, които според мен си заслужава да се отпразнуват — тя се засмя и погледна нежно сина си. — Макар че имах предвид друго място, а не „Макдоналдс“.

— А защо не! — Долтън побутна с лакът Коти. — Всеки човек има нужда от време на време да хапне малко трици. Нали така, моето момче?

Коти сбърчи нос.

— Какво са това трици?

— Няма значение — отвърна Долтън, гледайки Лия с лениви, присвити очи. — И така, какво ще празнуваме?

— Гладен съм — изхленчи Коти. — Искам да ям.

— Добре, всичко по реда си — примирено въздъхна Лия.

Долтън взе поръчките им и отиде на щанда.

— Мамо, може ли да отида да си поиграя на пързалката?

— След като се нахраниш — разсеяно отвърна Лия, докато гледаше Долтън, който отново седна до Коти. Той сложи отрупаната с лакомства табла по средата.

Известно време се храниха мълчаливо. Накрая Лия смачка на топка салфетката половиния си сандвич.

— Нахраних се.

— Аз също — каза Коти, като облиза дъното на чашата си.

Лия му хвърли строг поглед.

— Недей така. Не е възпитано.

— Сега може ли да отида да играя?

— Разбира се — отвърна Лия.

Долтън се разсмя и помогна на Коти да се измъкне от седалката.

Когато детето излезе, Долтън се протегна през масата и хвана ръката на Лия с чувствено извити устни.

— Нали знаеш, бих предпочел теб да имам за вечеря.

Лицето ѝ поруменя.

— Чудесно.

Той се разсмя високо.

— Това ли е всичко, което можеш да направиш?

— При тези обстоятелства, да — рече тя малко строго, усещайки погледите на другите посетители.

— Добре — каза той, отдръпвайки ръката си. — Ще се държа прилично — очите му отново пламнаха. — Искам да кажа, засега.

— Ужасен си.

— А ти си красива, когато се изчервяваш.

Тя го ритна под масата. Той изруга.

— И така, искаш ли да чуеш как мина денят ми или не?

— Целият съм в слух.

Тогавя Лия му разказа за събитията, като започна с писмото на Елън Тибодо.

— Гледай ти, тази кучка — прекъсна я Долтън.

— Чакай, не си чул и останалото — той слушаше внимателно, а после Лия го попита: — Е, не ти ли е малко жал за нея?

— По дяволите, не! Тя си е виновна, че е дебела и че се е оженила за мъж, който иска само парите ѝ. Не е имала никакво право да те използва като изкупителна жертва, за да компенсира загубите си.

Лия сви устни.

— Прав си, но в крайна сметка тя ми предостави средството, което ми трябваше, за да си уредя сметките с Партридж.

Долтън вдигна вежди.

— Искаш да кажеш?...

Лия се усмихна като котка, току-що глътнала канарче.

— Да. Ритнах го там, където боли най-много.

— В буквалния смисъл?

Устните на Лия потръпнаха.

— Не, не в буквалния смисъл, макар че се изкушавах.

— Продължавай — с усмивка я подкани Долтън.

Когато тя довърши разказа си след няколко минути, очакваше една голяма похвала от Долтън, но не получи такава. Тъкмо обратното — лицето му беше доста мрачно.

— Какво има? Мислех си, че ще искаш да ми закачиш медал.

— Да — каза Долтън и въздъхна, — но това копеле ще търси да си го върне по някакъв начин.

— Няма — гласът на Лия прозвуча самоуверено.

— Надявам се да е така. Но когато изненадаш неприятно някого, особено негодник като Партридж, той побеснява.

— Може да беснее колкото си иска. Възнамерявам да отида при управата на застрахователното дружество и да докладвам за него — Лия наклони главата си встрани и се усмихна: — Е, справих ли се добре или не?

Особени пламъчета се появиха в очите на Долтън.

— Справила си се добре.

— Тогава го кажи както трябва.

— Ще го кажа, само че не тук. Достатъчно дълго държах ръцете си далеч от теб. Готова ли си да тръгваме?

Лия завъртя глава.

— Да.

— Кога мислиш, че ще заспи?

Стояха в средата на дневната, осветена единствено от луната.

Лия се усмихна.

— Веднага щом сложи главата си върху възглавницата, което означава, че е вече в царството на сънищата.

— Това означава ли, че можем да започваме?

Лия го плесна по гърдите.

— Само за това мислиш.

Той се засмя, но преглътна, когато тя сложи ръката си върху токата на колана му.

— И кой го казва!

— Спалнята ли предпочиташ? — прошепна тя с ръка върху ципа му.

— Не — изръмжа той. — Прекалено далече е.

Любиха се до изтощение. Но Долтън искаше още и още и не просто секс, не просто да прониква в нея. Искаше самият той да проникне в сърцето ѝ, за цял живот.

Ала един вътрешен глас не му позволяваше да се наслаждава на тази мисъл. Той му повтаряше: Кажй ѝ истината, няма друг начин. Кажй ѝ сега, когато е слаба и отстъпчива.

— Лия?

— Какво? — прошепна тя с устни върху врата му.

Той притихна, но не и сърцето му; то биеше силно.

— Долтън?

— Лия, аз... О, по дяволите! — отдръпна се и погледна в очите ѝ.

— Кажй това, което искаш да ми кажеш.

Въздухът излезе със свистене от гърдите му:

— Ще се омъжиш ли за мен?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бил Дъшан видя как бялата топка изведнъж се отклони вдясно от отвора.

— Дявол да го вземе, бях сигурен, че ще улуча!

Рон Арнолд, който беше съдия и приятел на Дъшан, се разсмя.

— Не си ли чувал, че пилетата се броят наесен?

— Върви по дяволите, Арнолд! — каза Дъшан, зае позиция и вкара топката в дупката.

Рон се разсмя.

— Ама ти хич не обичаш да губиш. Свършваме ли или искаш да изиграем още една деветка? Както кажеш ти.

— Не ми се играе повече.

— Тогава да отидем в клуба. Ще те почерпя едно питие. Може би ще се отпуснеш малко.

— Мислиш ли, че можем да намерим някое усамотено място? — попита Дъшан.

Рон изглеждаше озадачен, после се обърна към верандата.

— Защо не. Оттук ми се вижда безлюдна.

— Добре, да тръгваме.

След като седнаха и получиха питиетата си, Рон попита:

— Какво става? Държиш се особено, меко казано.

— Загазил съм страхотно.

Рой побутна маслината, която плуваше в мартинито му, и вторачи тъмносините си очи в Дъшан.

— Никак не се учудвам.

— Я остави, Рон, не ми дръж лекции. Трябва да се посъветвам с някого.

— Говори тогава.

— Знаеш, че се срещам с една жена.

— Да, и какво?

— Тя скоро роди.

Мургавото лице на Рон се присви около очите му.

— Твое дете?

— Да, и от месеци ме заплашва, че ще отиде при Тери. Досега успях да я спра, но като се пооправих здравословно и след като се роди бебето, целият ми аванс от време се изчерпа.

— Дявол да го вземе, човече, как успя да се забъркаш в тази каша?

— Мислех, че Силвия взима хапчета.

— Откъде си сигурен, че не те е излъгала?

— Тя направи тест за установяване на бременността пред мен.

— Това не е доказателство, че детето е твое.

— Така е, но тук проблемът не е в доказателството. Ако Силвия отиде при Тери, тя ще разбере, че кръшкам и белята ще стане. Тери ще ме разпъне на кръст.

— И колко ти иска тази Силвия, за да мълчи?

— Петдесет бона.

— Алчна малка кучка.

— И това е само част от неприятностите. Звъни ми всеки ден. По дяволите, веднъж дори се появи вкъщи под предлог, че ми носи документи от друг адвокат.

— Господи, също като във филма „Фатално привличане“.

— Само че всичко при мен е реално.

— Как мога да помогна? Ако е за пари, знаеш, че нямам...

Дъшан махна с ръка.

— Не искам пари от теб, искам услуга.

— Знаеш, че съм ти задължен, смятай, че сме се разбрали.

Трите седмици, последвали предложението на Долтън, Лия сякаш не стъпваше по земята. Всъщност беше направо зашеметена.

Отново и отново си припомняше този момент. Към тези шокиращи думи „Ще се омъжиш ли за мен?“ той бе добавил: „Обичам те, Лия. От първия миг, когато те видях.“

— И аз те обичам — бе отговорила тя.

— Това означава ли „да“?

— Това със сигурност е „да“!

После се бяха любили отново с пламенна страст и сладка нежност. Беше като още едно празнуване, което нямаше да забрави,

докато бе жива.

После Долтън си бе тръгнал, за да не е там, когато се събуди Коти. Искаше ѝ се да разговарят за бъдещето, но тогава нямаха време, нито по-късно.

Последните три седмици бяха изпълнени с трескаво напрежение. Виждаха се само по време на работа, защото задълженията на Долтън не му позволяваха да се отдели от казиното, а то сега прохождаше. То беше неговото бебе, както казваше Долтън, и той искаше да взема участие в ежедневните приготовления.

Лия го разбираше, тъй като и тя беше заета с довършването на своята работа, но това вече не я притесняваше. Знаеше, че няма да напусне Долтън.

Още не бяха казали на Коти. Изчакваха удобен момент. Лия нямаше търпение, защото знаеше, че синът ѝ ще бъде във възторг.

А дали имаше благоразумие във всичко това? Тя не искаше да размишлява по този въпрос. В същото време не се заблуждаваше. Беше сигурна, че ѝ предстоят трудни моменти, защото около Долтън имаше много неизвестни. Знаеше само, че го обича и трябва да даде шанс на тази любов.

С тази мисъл в главата си Лия се отправи към пералното помещение да пусне пералнята. Тъкмо свърши тази работа, когато на вратата се позвъни. Не отиде да отвори. Когато Коти си беше вкъщи, винаги тичаше да отвори вратата и викаше: „Нека аз! Нека аз!“

На вратата отново се позвъни. Точно тогава се сети, че Коти не е вкъщи. Беше събота и тя го бе завела на рожден ден.

— Кой е? — попита Лия и си обеща да сложи шпионка на вратата. После се усмихна. Сигурно нямаше да ѝ трябва. Навярно нямаше да остане да живее тук. О, да нямаш дългове... Колко прекрасно звучи!

— Майка ти.

Лия се намръщи, после се почувства зле. Трябваше да се срамува от това, но не се срамуваше. Майка ѝ беше направила всичко възможно да съсипе живота ѝ. Лия не виждаше нещо да се е променило.

Отвори вратата. Джесика се вмъкна вътре, облечена в костюм, прекалено широк за нея. Но поне косата ѝ беше измита и сресана.

— Напоследък никаква не те виждам — язвително подхвърли тя. Лия прехапа долната си устна, за да не отвърне нещо остро.

— Защото работя.

— Това не е извинение — Джесика погледна към кухнята. — Имаш ли кафе?

— Да. Ела, ще ти наляя една чаша.

Когато седнаха на масата в трапезарията, Джесика отпи от кафето, после попита:

— Къде е Коти?

— На рожден ден.

— Предполагам, че си сама?

Лия се наежи:

— Миналия път ми зададе същия въпрос.

— Предполагам, че още се срещаш с този комарджия.

— Всеки ден, когато ходя на работа — хладно отвърна Лия.

— Ха! Не ми ги пробутвай тия. Знам по-добре. Коти непрекъснато говори за него. Има и нещо друго, не само работата.

Лия присви очи.

— И какво, ако има?

— О, ако трябва да си говорим истината, може и да има пари, но не става за съпруг.

Лия искаше да се разсмее, но всичко беше толкова нелепо, че не можеше.

— И откъде знаеш? Ти дори не си го виждала.

— Не е необходимо. Познавам този тип мъже. Господи, забрави ли страданията, които преживя с Руфъс?

— Не намесвай Руфъс в тази история, мамо.

— Нямам намерение да го правя. Неговата смърт разби сърцето ти, същото ще направи и този комарджия, само че по друг начин.

— Това си е моето сърце, така че не се тревожи за него — отвърна Лия с безцеремонност, която беше само привидна. Искаше ѝ се да добави, че майка ѝ никога преди не се е тревожила за сърцето ѝ. Но не го направи.

— Искам да продам къщата си и да се преместя при теб и Коти.

Думите на Джесика дойдоха като гръм от ясно небе и дъхът на Лия секна.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Защо? — Тази малка дума беше единствената, за която Лия се сети.

— Защо?

— Да, мамо, защо?

— Първо, мисля, че ще бъде добре и за двете ни. Ти ще имаш постоянна гледачка за детето, когато се върнеш на работа във фирмата на Андерсън...

Лия скочи на крака и изгледа гневно майка си.

— Това няма да стане.

— Виж' какво, Лия...

— За последен път ти казвам: няма да се върна в тази фирма.

— Добре — ядосано каза Джесика, — мисля, че правиш голяма грешка, особено сега, когато имаш такава нужда от пари. Но щом си решила да се инатиш, тогава, като се преместя тук, и двете ще бъдем по-добре финансово.

Лия седна само защото не беше сигурна дали краката ѝ можеха да я държат повече.

— Не можем да живеем заедно — рече тя с учтив, но категоричен тон.

— Въпреки че моят лекар ме посъветва да не живея сама?

Лия беше съвсем смаяна. Отново.

— Какво?

Джесика отмести поглед.

— Имам... имам проблеми със сърцето.

Лия не каза нищо. Стана и отиде до телефона, сложи ръката си върху него, после се обърна към Джесика.

— Кой е твоят лекар?

Джесика изведнъж ѝ хвърли разярен поглед.

— Не ми вярваш, нали?

— Не че не ти вярвам — излъга я Лия, — просто искам лично да разговарям с твоя лекар.

— Събота е, не е в кабинета си.

— Но може да е в болницата за визитации. Ще го потърся там.

Джесика изопна устни.

— Е, добре. Сърцето ми не е чак толкова зле.

— Тоест?

— Искам да кажа, че няма да имам проблеми, ако взимам лекарствата си.

— Значи това беше само маневра да постигнеш целта си?

— Ти си неблагодарна дъщеря, Лия — очите на Джесика блеснаха. — И егоистка на всичкото отгоре.

Лия се опита да се овладее.

— Ще се женя за Долтън.

Майка ѝ се изправи в цял ръст и я изгледа с презрение.

— Той ще разбие сърцето ти, тогава ще се върнеш при мен и ще пълзиш. Само гледай.

На Лия ѝ стана тъжно и ѝ се приплака. Всичко, което искаше от майка си, бе една нежна дума. Отдавна вече не мечтаеше за прегръдка или целувка. Не си спомняше майка ѝ някога да я е прегръщала.

— Ще бъдеш добре дошла на сватбата ми, но ако решиш да не идваш, си е твоя работа — Лия погледна майка си право в очите. — Повече няма да ми казваш как да живея, което не значи, че някога ще те изоставя. Но не мога да живея според твоите указания. Ще взимам сама решенията си.

Джесика се изсмя.

— Ти си ми дъщеря, но си по-голяма глупачка, отколкото си мислех.

Лия чу как входната врата се затръшна. Облегна се на масата и горещи сълзи опариха очите ѝ.

Тя все още мислеше за майка си и този неприятен разговор, когато по-късно същата вечер влезе в стаята на Коти да му прочете приказка.

Отначало Лия не каза нищо. Просто седна на леглото до Коти и го прегърна с едната си ръка. Всяко докосване до малкото му стегнато тяло, което сега миришеше на сапун и шампоан, винаги я караше да се чувства по-добре, някак си успяваше да поправи злините в света.

— Здравей, мамо! — гласът му звучеше като на голямо момче.

— Какво правиш, каубой? — попита тя, като го видя да чертае линии върху картон, подпрян на коленете му.

— Правя къща от дърво. Мислиш ли, че Долтън ще ми помогне да я построя?

— Сигурно.

— Искаш ли да видиш къде ще бъдат стълбите?

— Разбира се.

Той нарисова две успоредни линии, а тя го наблюдаваше. Не знаеше кое я накара да обърне внимание на химикала. Може би защото

не беше виждала такъв преди — беше сребърен и изключително тънък. И скъп.

— Коти, миличък, дай да видя този химикал.

Той спря да рисува и ѝ го подаде.

Без да поглежда химикала, Лия попита:

— Откъде го взе?

— Намерих го под бюфета. Изгубих си топчето за тенис — той сви рамене. — Не можах да намеря топчето, но намерих това. Красив е, нали?

Без да отговаря, Лия разгледа химикала. Малките букви, отпечатани върху него, грабнаха погледа ѝ: Застрахователно дружество. Работодателят на Дж. Т. Партридж. Когато осъзна смисъла на думите, Лия се задъха.

— Мамо, какво става?

Лия се поколеба, веждите ѝ бяха смръщени.

— Ъ-ъ... нищо, миличък. Всичко е наред — стана от леглото, после добави: — Почакай ме за секунда. Ей сега се връщам. Трябва да се обадя по телефона. На полицията.

Коти широко отвори очи, а Лия се разсмя високо.

— Не си ли се отказала да свидетелстваш?

— Шегуваш ли се? — каза Лия. — За нищо на света няма да пропусна тази възможност.

Беки Чилдръс се усмихна.

— И аз изпитвам същите чувства, но не знам какво ще се случи.

Погледът на Лия стана строг.

— Надявам се, че Купър ще си получи заслуженото.

Беки беше ѝ позвънила няколко дни след сцената с майка ѝ — сцена, която още разтърсваше Лия, щом се сетеше за нея. Тя бе разказала всичко на Долтън същата нощ, след като се бяха любили. Той беше я прегърнал и казал да не се тревожи, че когато всичко приключи, Джесика ще се примири.

Долтън се беше ядосал от арогантността на майка ѝ. Все пак спокойствието му и разумните му доводи накараха Лия да се почувства по-добре.

Но щеше да се почувства още по-добре, ако успееш да накарат Купър Андерсън завинаги да се откаже от сексуалното изнудване.

— Дано да е така — каза Беки, докато пиеше кафето си в офиса на нейния адвокат.

— Имаме непоклатими доказателства — каза Джери Нортън и почеса плешивото си теме. — Сигурен съм, че ще спечелим делото.

— Искът ми е за един милион долара за морални щети — каза Беки. — Щеше ми се да е углавен, а не граждански процес.

— Важното е да го осъдиш, няма значение как — отвърна Лия.

Беки потрепери.

— Не ми се искаше да стигам до съд. Противно ми е, като си помисля, че трябва да застана там и да разказвам какво ми е сторил този негодник.

Лия се протегна и стисна ръката ѝ.

— На мен също, но трябва да го спрем и това е единственият начин.

— Дано да си права.

— И така, госпожо Фрейзър, с какво можете да ни помогнете? — попита Нортън делово.

Малко по-късно Лия се отправи към задната врата на съдебната зала. Беше дала показания, че Купър я бе затворил в стаичката и бе оставил съобщения с предложения на телефонния ѝ секретар.

Благодарение на нейните показания, съпоставени с другите, Андерсън категорично бе признат за виновен.

Докато Лия вървеше към изхода, нещо я накара да спре. Вдигна поглед и видя Долтън, седнал на задната пейка.

Той се усмихна и ѝ намигна.

Лия се поздрави мислено. Тази вечер имаха повод за ново празнуване. Може би щяха да кажат на Коти, че ще се женят. Тя имаше чувството, че са ѝ пораснали крила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тялото на Дж. Т. се обля в пот. По дяволите, мразеше да се поти като бик по време на жега. Но не можеше да влияе върху тази приумица на природата, както не можеше да спре гаденето в стомаха си.

Кучка! Тази дума не излизаше от главата му, откакто Лия Фрейзър го беше надхитрила. Но Лия не беше единствената, която заслужаваше това определение. Елън Тибодо принадлежеше към същата категория. И двете се бяха подиграли с него и той ги презираше.

Дж. Т. не можеше да повярва, че тази дебела повлекана беше инсценирала кражбата само за да привлече вниманието на развратния си съпруг. Всичко беше дяволски криминално, точно такъв беше случаят. След като Лия Фрейзър бе хвърлила в лицето му торбата с бижутата и чу записа, той отиде в къщата на Тибодо.

Разбира се, прислужницата отказа да го пусне вътре, като му каза, че госпожа Тибодо е отпътувала. Отпътувала — друг път. На него ли тези номера! Със сигурност е отишла при адвоката си да види как да отърве задника си от затвора заради измамата.

Тази мисъл накара Дж. Т. да се усмихне, но усмивката не трая дълго, особено когато мислите му отново се върнаха към Лия Фрейзър. Смела жена — това можеше да каже за нея.

И все пак беше дълбоко засегнат от това, че тя спечели битката и нямаше никога да ѝ прости, нито да забрави. Сега обаче имаше среща с шефа си.

Прилошаването, което Дж. Т. бе усетил в стомаха си, сега обхвана цялото му тяло и за момент му се стори, че няма да може да влезе в кабинета. Извади носна кърпа от задния си джоб и избърса лицето си. Проклета жега! Защо не живееше в Аляска?

— Майната му! — звукът на собствения му глас му даде смелост да изключи двигателя и да излезе от колата.

Може би всичко ще бъде наред, размишляваше той. Може би раздухваше във въображението си значението на тази среща. Може би шефът искаше да го поздрави, че е спестил на компанията много долари. Шефът не беше длъжен да знае цялата история, особено когато можеше да скалъпи един доклад.

Върху лицето на Дж. Т. отново се появи усмивка и този път тя се задържа там. Беше сигурен, че Лия Фрейзър не е изпълнила заката си да го докладва на управата на компанията. Като повечето жени, които познаваше, тя само приказваше.

Дори да беше го направила, той можеше да се защити. Не бе извършил нищо лошо, освен че опустоши дома ѝ. Засега ченгетата нямаха доказателства срещу него.

Когато Дж. Т. стигна до кабинета на шефа си, вече се чувстваше много по-добре. Секретарката веднага го пусна вътре.

— А, Партридж, седни.

Джоузеф Сийсак никога не пропускаше да изнерви Дж. Т. Тази реакция се дължеше на факта, че този мъж изглеждаше, говореше и се държеше като професионален боксьор. Дори имаше една от запазените марки — сплескан нос.

— Учудих се, че искаш да се срещнеш с мен — започна Дж. Т., после съжали, че си е отворил устата. Все ще изтърси нещо неподходящо. Отпусна се тежко върху стола срещу бюрото на Сийсак.

— Нима?

— Ами в крайна сметка случаят приключи — каза Дж. Т. малко прекалено разпалено.

Сийсак се почеса по бузата.

— Наистина приключи.

— Е, ще получа ли повишението, както обеща?

— Както обещах?

Дж. Т. се изчерви.

— Е, не точно обеща.

— Прав си, не съм обещавал — отвърна Сийсак с безизразен глас.

— Но аз спестих на компанията милиони — Дж. Т. отново се опита да потисне нетърпението в гласа си. Бъдещето му стоеше на везните, но все пак се надяваше, че няма да му отрежат квитанциите.

— Вината за това не е твоя, бих добавил — отвърна Сийсак със същия безизразен глас.

— Ъ-ъ, не разбирам.

Сийсак се прокашля.

— О, мисля, че разбираш. Спри да шикалкавиш, Партридж, и да си кажем истината. А тя е, че се издъни. Издъни се здравата.

Дж. Т. скочи от стола:

— Чакай малко.

— Седни!

Дж. Т. седна. Сийсак се наежи.

— Слушай какво ще ти кажа веднъж и завинаги. Никой не може да zlepоставя мен и тази компания. Начинът, по който води разследването, беше в разрез с всички наши правила.

Лицето на Дж. Т. отново се обля в пот.

— Но ти ми каза...

— Млъкни!

Дж. Т. замълча.

— Госпожа Фрейзър се е обадила в управителния съвет и е докладвала за теб. Продънила им е ушите и те е обвинила, че си тършувал в къщата й.

— Нищо не може да докаже.

— Не е нужно, идиот такъв. Важното е, че е съобщила за теб. Те ме извикаха и ме наругах здравата. Като не те бива за това, не го прави. Щом ще нарушаваш закона, правило номер едно е да не те хванат.

— Не са ме хванали, защото не съм направил нищо нередно — Дж. Т. излъга, като си придаде възможно най-ядосан вид. — Само я преследвах като всеки добър детектив.

— А не си ли влизал с взлом в къщата й?

Ледена паника обхвана Дж. Т. Но продължи да си придава ядосан вид.

— Това е нейната версия.

— А каква е твоята?

— Не съм влизал — излъга отново Дж. Т., този път по-уверено. — Всичко, което съм направил, е, че спестих на компанията всичките тези пари и за тази работа трябва да бъде награден.

Сийсак се наведе напред, толкова близо, че Дж. Т. усети неприятния му дъх. Сийсак се разсмя.

— Награден. О, толкова нещо не се предвижда — усмивката изчезна. — До половин час да си опразнил бюрото и да не те виждам повече.

Дж. Т. се опули:

— Какво каза?

— Чу ме. Уволнен си. Махай се от очите ми и от този кабинет. Веднага!

Дж. Т. с усилие се изправи на омекналите си крака и едва бе излязъл от стаята, когато усети в устата си киселия вкус от оригване. Лия Фрейзър бе погубила шанса му да промени живота си. Но щеше да си получи заслуженото така или иначе. Той щеше да се погрижи за това.

Трийсет минути по-късно Дж. Т. се качи в колата си. Вдигна поглед и видя един висок мъж да върви забързано към него, толкова слаб, че приличаше на самоходна тръстика. Стомахът на Дж. Т. се надигна и той отново се оригна.

Когато мъжът спря до вратата на форда, Дж. Т. се парализира от страх.

— Дж. Т. Партридж? — попита мъжът.

— Кой сте вие?

— Бихте ли излезли от колата?

— Защо?

— Излезте, ако обичате — макар мъжът да не повиши глас, Дж. Т. разбра, че трябва да се подчини. Излезе от колата.

Мъжът показа значката си, после каза:

— Арестуван сте.

— За какво, по дяволите? — попита Дж. Т., надявайки се да се измъкне от този кошмар, като се държи безцеремонно.

— За проникване с взлом — и детективът прочете какви са правата му.

— Нямате никакви доказателства! — гласът на Дж. Т. беше висок, но неуверен.

— Тук грешите. Имаме всички доказателства, които са ни необходими.

Може би сега, след като е арестуван, най-после ще се отърве от жена си. Тази мисъл беше слаба утеха, когато Дж. Т. усети как белезниците изщракват около китките му.

— Тръгвайте — каза полицаят.

Дж. Т. тръгна.

— Някакви неприятности ли, шефе?

Долтън направи гримаса, когато погледна към Тони.

— Да, но ще се справя — излъга той.

— Ако мога да помогна с нещо, викай.

— Благодаря ти, но това е проблем, с който трябва сам да се оправям.

Тъкмо беше свършило събранието на персонала, което мина добре, макар че Долтън бе разсеян. Изглежда, всички забелязаха, или може би само Тони, който най-добре познаваше настроенията му.

Тони стана.

— Ще поговорим по-късно.

— Добре — разсеяно отвърна Долтън, после се облегна на стола.

Замисли се за това как бе накарал Тони да бие път до Тексас и обратно. Женитба? Да не беше загубил ума си? Можеше да й предложи да живее с него, за бога! Или да й каже истината, както възнамеряваше.

Вместо това подсъзнанието му бе взело връх и му изигра мръсен номер. Още от първия ден целият сценарий му създаваше само мъки и страдания. Когато реши да задейства плана си, той потърси Лия и детето с чисто егоистични намерения. Искаше само парите и нищо друго. И ако някой пострада в тази битка, стига да не е той, какво от това?

Планът бе рикоширал върху него и сега той също бе уязвим. Но банката вече дишаше във врата му и ако не намереше пари до две седмици, щеше да загуби всичко. Ако това се случеше, истината щеше да излезе на бял свят. Не искаше Лия да я научи от друг. Той беше копеле, но не чак такава.

Макар че температурата надхвърляше сто градуса, Долтън усети студени тръпки. Затова стана и отиде на бара, където си наля здрава глътка бърбън. Миналата вечер си беше пийнал добре във Вегас. Беше там на двудневно съвещание на мениджъри на казина.

Беше се прибрал късно през нощта и си бе легнал веднага. Още не беше се обадил на Лия, тъй като скоро я очакваше да дойде на работа.

Тогава щеше да ѝ каже. Закле се, че ще ѝ каже. Нямаше повече време. Когато телефонът издрънча трийсет минути по-късно, беше прекалил малко с бърбъна.

— Още не мога да повярвам — Софи беше ококорила очи от изумление.

— Трябва да повярваш, защото е истина. Ще се женя.

Софи бе наминала неочаквано тази сутрин за по едно кафе, защото двете приятелки се виждаха толкова рядко напоследък. Лия се бе зарадвала, като я видя.

Бяха сами — Коти бе отишъл на дневен лагер, седяха на масата и си бърбеха, докато пиеха кафето.

— И още една чудесна новина. Най-после арестуваха Дж. Т.

— Боже господи!

Лия се усмихна и ѝ разказа историята.

— Надявах се, че този негодник ще си получи заслуженото, но човек никога не знае — Софи потрепери. — Стига за него. Нека да се върнем към въпроса за женитбата. Можем да направим двойна сватба — пошегува се Софи и се усмихна.

— Защо не?

— Дявол да го вземе! — Софи се плесна по крака. — Казах го на шега, но ще бъде ефектно, а?

— Трябва да помислим.

— Като говорим за него — каза Софи, — мислила ли си за това? — лицето ѝ поруменя. — Искам да кажа, винаги си твърдяла, че знаеш толкова малко за Долтън.

— Обичам го — каза простичко Лия.

— Имаш ли му доверие? — настоятелно попита Софи.

— Сега да.

— Но невинаги си му имала, нали?

— Така е — лицето на Лия се помрачи. — И понякога все още ми се струва, че не знам всичко за него. Но какво лошо има в това? Той е толкова различен от Руфъс. Руфъс никога не е крил нещо от мен.

Лицето му, личността му, животът му — всичко това беше отворена книга. Долтън не е такъв. Понякога е унил, друг път — твърдоглав. А ако не иска да ти каже нещо, и с ченгел не можеш да го измъкнеш от устата му.

— И Луис е такъв. Та като казах Луис, трябва да тръгвам. Все тичам за някъде.

Лия стана и изпрати Софи до входната врата.

— Още не мога да повярвам, че и двете ще се женим — каза Софи. — А до вчера животът ни беше толкова объркан.

— Така е — тихо отвърна Лия.

— Имаш чудесно бъдеще пред себе си. Само си помисли за това.

— Знам и съм безкрайно щастлива.

Софи я прегърна и излезе навън. Лия тъкмо бе заключила вратата, когато телефонът иззвъня. Усмивка озари лицето ѝ. Долтън. Очакваше да ѝ се обади по-рано. Пулсът ѝ отскочи рязко. Липсваше ѝ през двата дни, докато го нямаше.

Вдигна слушалката.

— Ало — каза с възможно най-сексапилен глас.

— Госпожа Фрейзър?

Тя се изправи, а лицето ѝ почервения. Гласът от другия край на линията не беше на Долтън.

— Да.

— Тук е сержант Мейс от полицейското управление.

Сърцето ѝ слезе в петите. Долтън. Нещо се е случило с него.

— Опасявам се, че имам лоши новини.

Лия стисна слушалката толкова силно, че кокалчетата на ръката ѝ побеляха.

— Госпожо Фрейзър, слушате ли?

— Да, господин полицај — изхриптя тя.

— Синът ви.

— Синът ми! — извика Лия. — О, господи!

— Моля ви, госпожо Фрейзър, чувайте ме — гласът на полицаја беше твърд, но любезен. — Оказа се, че е изчезнал от лагера. Смятаме, че може да е отвлечен.

Мълчание.

— Госпожо Фрейзър, чувате ли ме?

Слушалката се изплъзна от ръката на Лия и в същия миг тя
нададе ужасяващ вик.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Служителката от лагера кършеше ръце, а гласът ѝ така трепереше, че Лия трудно разбираше какво казва.

— Аз... аз... беше тук и изведнъж изчезна.

— Но как е възможно? — извика Лия. — Как може едно дете да изчезне безследно?

— Шшшт, скъпа — каза Долтън и я притисна към себе си. — Повярвай ми, ще го открием.

Веднага след като бе свършила разговора с полицаия, Лия бе позвънила на Долтън. Невъздържаната му ругатня и последвалото „Идвам веднага“ някак си ѝ вдъхнаха увереност.

Тази увереност стана нейна опора, когато седна до него в колата на път за лагера.

Сега, като стоеше пред директора на лагера, докато полицията претърсваше района, притесненията на Лия се превърнаха в истинска паника. Изглежда, наистина синът ѝ бе изчезнал безследно.

— Госпожо Фрейзър.

Лия се обърна и застана с лице срещу един от полицаите. Името му беше Том Ричардс.

— Да — каза тя със затаен дъх. Ръцете на Долтън я обгърнаха и той също се втренчи в младия мъж.

— Няма го никъде наоколо.

— Само това ли можете да ми кажете? — попита Лия, изпитвайки желание да заличи спокойната му фасада.

Долтън разбра какво чувства тя в момента и я притисна по-силно към себе си:

— Успокой се.

Лия пое дълбоко въздух няколко пъти, после бавно го изпусна.

— Всъщност някаква жена, съседка, когато се връщала от магазина, видяла кола, спряла встрани до шосето. Тогава не ѝ направило впечатление. Подозираме, че човекът с колата може би е отвлякъл сина ви.

— Значи държите на версията, че наистина е било отвличане? — вметна Долтън.

— Да, господине, поне така смята шефът. Предлагам ви, госпожо, да се върнем в дома ви и да чакаме телефонно обаждане.

— Да чакаме! — Лия почти изкрещя. — Това ли е всичко, което възнамерявате да правите?

Полицаят Ричардс погледна Лия със загрижен поглед.

— Не, госпожо. Нашите служители ще продължат да претърсват навсякъде.

Лия отвори уста, после я затвори отново.

— Хайде да тръгваме — нежно каза Долтън.

Тя тръгна с Долтън към колата, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Има ли причина някой да иска да вземе детето ви, госпожо Фрейзър?

Лия, Долтън, един местен агент от ФБР на име Уайли Сейзмор и шефът на детективския отдел — Лайл Къмингс, бяха седнали в дневната. Долтън предложи да направи кафе, но всички отказаха.

Лия със сигурност не можеше да поеме нищо. Повръщаше ѝ се и дори не можеше да помисли да сложи нещо в стомаха си.

Виждаше, че Долтън е много разтревожен. Не се отделяше от нея, макар че той също изглеждаше съсипан. Инстинктът ѝ подсказваше, че не е сбъркала в решението си да се ожени за Долтън. Той щеше да бъде идеален съпруг и баща, въпреки необуздания си нрав.

За Лия това бе някаква утеха, докато преживяваше един от най-тежките моменти в живота си. Детето ѝ. Рожбата ѝ. О, господи, ако нещо се случеше с Коти, нямаше да иска да живее. Вече бе загубила съпруга си. Не можеше да загуби и детето си. О, боже мили, нека това да е сън.

Лия знаеше, че не е сън. Ако не друго, мрачните лица, които се визираха в нея, го доказваха. Не, изчезването на сина ѝ беше ужасяващо реално и все пак съвсем невероятно. Тъкмо тогава осъзна, че агентът повторно бе задал въпроса. Мислено се отърси, после каза:

— Не, поне аз не зная.

— Помислете си, госпожо Фрейзър. Трябва да има някаква причина.

Лия се опита да събере мислите си.

— Може да е някоя провалена сделка? — упорстваше Сейзмор.

— Тя работи при мен — обади се Долтън с категоричен тон, сякаш това изчерпваше въпроса.

Високият слаб агент се почеса по брадата, после хвърли на Долтън поглед, който казваше: „Стой настрана.“ Долтън присви силно очи, но не каза нищо повече.

— А някакви дългове, госпожо Фрейзър? Някакви кредитори, които може да са решили да направят този номер?

Не стига, че синът ѝ бе изчезнал, а сега да изкарва и кирливите си ризи пред тези мъже, дори пред Долтън, беше почти непоносимо. Но ако от това зависеше дали ще бъде открит похитителят на сина ѝ, с радост ще им каже всичко, което искат да знаят.

— Имам дългове, разбира се — призна тя, като погледна Сейзмор право в очите. — Мъжът ми беше болен дълго време. Всъщност скоро мога да загубя къщата си.

— Какво говориш?! — обади се Долтън. — Защо не си ми казала?

Тя го погледна и поклати глава, после отново се обърна към агента:

— Но едва ли банкерът ми ще прибегне до такава тактика, нито пък кредитните компании, на които съм длъжница.

— Права сте, едва ли ще го направят — агентът отново се почеса по брадата.

— Има и още две възможности, макар че никак не ми се иска да... — гласът ѝ секна.

— Продължавайте, госпожо Фрейзър — намеси се детективът Къмингс със състрадателен и окуражаващ глас.

— Ами... бях заподозряна в кражба на бижута — каза Лия, после бързо добави: — Макар че сега всички обвинения отпаднаха.

— М-м, интересно — каза агентът, като стана от дивана и започна да крачи напред-назад. — Разкажете ми набързо.

— Един детектив от застрахователното дружество на име Дж. Т. Партридж беше сигурен, че аз съм я извършила заради финансовите си затруднения и започна да ме преследва безмилостно. Влезе с взлом в

къщата ми и тъй като успях да го докажа, него го арестувах. Но съм сигурна, че са го пуснали под гаранция.

— Значи мислите, че той може да е предприел този ход, за да си отмъсти?

— Ако бяхте ми задали въпроса преди седмица, щях да ви кажа не. Вярно, че е идиот, но да стигне дотам... не знам — гласът ѝ беше хриплив шепот.

— Не е могъл да го направи той.

Изведнъж в стаята настана тишина и всички погледи се насочиха към Долтън, чийто нисък дрезгав глас веднага привлече вниманието.

— Откъде... — Лия не можа да продължи, толкова беше шокирана от неочакваната намеса на Долтън.

Агентът Сейзмор нямаше такъв проблем.

— Изглеждате доста сигурен в това, господин Монтгомъри.

— Сигурен съм.

— Как така?

Долтън се обърна към Лия:

— Дж. Т. лови риба.

Лия запремига недоумяващо.

— Лови риба?

— Да. Наистина е платил гаранция и сега е на къмпинг и лови риба.

— Откъде знаеш? — попита Лия с широко отворени очи.

— Поставих си за цел да узная, ето откъде.

— И защо трябваше да го правите? — попита Сейзмор, който изглеждаше все по-озадачен.

— Защото исках да съм сигурен, че няма да навреди на Лия, особено след последната им разправа.

— Е, в такъв случай той е извън играта — каза Детектив Къмингс. Като че ли беше разочарован.

Лия се опитваше да преодолее собственото си разочарование, когато агентът попита:

— Още някой в списъка?

— Да — каза Лия, откъсвайки поглед от Долтън. — Бившият ми шеф, Купър Андерсън. Наскоро свидетелствах срещу него в съда по обвинения в сексуално изнудване.

Агент Сейзмор направи гримаса.

— Мислите ли, че е способен на такова нещо?

— Не знам! — Лия почти изкрещя на агента, но не й пукаше. Не проумяваше кой или защо някой ще извърши нещо толкова нечовешко, толкова жестоко — да отвлече детето ѝ.

Долтън стисна рамото ѝ:

— Всичко ще се оправи.

Лия хвана ръката му, после отново погледна Сейзмор.

— Единственият друг човек, който може да има подбуди да го направи, е Елън Тибодо, жената, която инсценира кражбата. Аз я разобличих. Може би тя... — Лия преглътна сълзите си, неспособна да продължи.

Без да каже нито дума, детектив Къмингс отиде до телефона и вдигна слушалката. Веднага разпoredи:

— Направете справка за Купър Андерсън и Елън Тибодо.

Лия внезапно се изправи, обгърна се с ръце и отиде до прозореца. Когато Къмингс постави обратно слушалката, тя се обърна, а върху лицето ѝ се четеше болка.

— Защо? — прошепна тя. — Защо ще иска някой да отвлеча невинно дете?

— На този свят има най-различни извратени типове, госпожо Фрейзър, нали знаете.

— Боже господи, точно от това се страхувам — тя още по-силно притисна ръце около себе си. После, преди да рухне напълно, добави: — Ще отида да направя кафе.

Долтън едва се сдържа да не я последва. Усещаше, че тя има нужда да остане сама. Освен това не можеше да я утеши, не и когато самият той бе изтормозен.

Ако наистина някой извратен тип беше отвлякъл сина му, тогава нямаше да има нужда дори от съд. Долтън щеше да убие това копеле.

Изведнъж му хрумна нещо и едва не се задави. Двамата мъже забелязаха, защото го погледнаха по особен начин. Долтън се обърна с гръб и отиде до прозореца.

Ами ако Дъшан?... Не. Тази мисъл беше прекалено налудничавата, за да я обмисля. О, този интригант не би се спрял пред нищо, само и само да си получи парите. Но да отвлече Коти би означавало да се провали. Щеше да свърши в затвора, където парите нямаше да му послужат за нищо.

Освен това Дъшан не беше толкова глупав. На него му трябваше Долтън, не детето. И така, кой, по дяволите, е отвлякъл Коти и защо?

Беше му непоносимо да си отговори на този въпрос. Слава богу, че Лия избра точно този момент да влезе с табла в треперещата си ръка.

— Дай я на мен — каза той, като отиде до нея и взе таблата. Долтън остави таблата на масата тъкмо когато телефонът иззвъня.

Лия затаи дъх. Долтън замръзна.

— Вие ли ще се обадите, госпожо Фрейзър?

Очите на Лия бяха изпълнени с ужас.

— Аз...

— Аз ще се обадя — лицето на Долтън беше като камък, безизразно и сурово.

Никой не възрази.

Детектив Къмингс вдигна слушалката и направи знак на Долтън да се обади.

— Тук е Монтгомъри.

Лия не сваляше очи от Долтън, но те бяха единственото у нея, което функционираше правилно. Останалите ѝ органи бяха напълно парализирани. Ами ако?... Не, извика тя в себе си. Дори не си го помисляй.

— О, чудесно! — изведнъж широка усмивка измести мрачния израз върху лицето на Долтън.

Лия притисна с ръка сърцето си, да го задържи — от страх, че ще изскочи от гърдите ѝ. Долтън нямаше да се усмихва, ако...

Той подаде слушалката на детектива, който го наблюдаваше с озадачен поглед. Долтън се обърна към Лия:

— Той е добре. Коти е добре.

Лия щеше да се свлече на килима, ако зад нея не беше стената. Тя се отпусна върху нея отмаляла.

— Лия — името ѝ прозвуча като шепот от устните на Долтън, когато отново се приближи към нея.

Тя се остави да я прегърне, но не беше в състояние да говори.

Къмингс затвори телефона и се обърна към Лия:

— Синът ви наистина е добре.

Лия успя само да кимне, но гърлото ѝ бе прекалено стегнато, за да каже нещо. Прошепна наум благодарствена молитва.

Коти беше в безопасност и нищо друго нямаше значение. Но не можеше да се успокои, докато не го докосне, не го притисне към себе си. Сега това беше единственото ѝ желание.

— Как... къде са го намерили? — най-после успя да попита тя, все още подпирайки се на Долтън.

Къмингс се усмихна.

— Не знам как ще ви прозвучи, но малкият палавник се подхлъзнал по някаква стръмнина и след като плакал дълго, заспал.

— О, боже мой! — възкликна Лия.

— О, по дяволите! — Долтън се усмихна и прегърна здраво Лия. После, като се обърна към детектива, попита: — И къде е сега Коти?

— Пътува насам — каза Къмингс, като отиде до прозореца и надникна през щорите. После се обърна към Лия: — Скоро ще бъде тук, госпожо.

Лия се отдръпна от Долтън, изтича към вратата и зачака.

— Мамо, мамо!

Лия чу гласа на Коти и се усмихна през сълзи. В мига, когато вратата се разтвори широко, Коти се хвърли в прегръдките ѝ. Въпреки ръста му, тя го вдигна и го притиска дълго, докато почувства, че ръцете ѝ не издържат повече.

За пръв път синът ѝ не протестира. Изглеждаше доволен, сгушен в нея.

— Да не си се ударил някъде? — прошепна тя, като през това време опипваше главата му, врата му, гърба му.

Коти вдигна главата си.

— Не, но се изплаших.

— Здравей, каубой! — каза Долтън, застана зад Лия и сложи ръката си върху главата на Коти.

Коти се усмихна.

— Време е да хапнеш нещо, млади момко — рече Лия. — После в банята, а след това в леглото.

— Май ще трябва да тръгваме, госпожо Фрейзър — каза Сейзмор и направи знак на Къмингс.

— Много ви благодаря за всичко — гласът на Лия пресекна.

— Радваме се, че всичко свърши благополучно — Сейзмор перна Коти по брадичката. — Ти си истински боец.

Коти се усмихна, въпреки че бе започнал да клюма. Когато вратата се затвори след двамата мъже, Лия свали Коти долу.

— Бягай в кухнята. Идвам веднага.

— Може ли и Долтън да дойде?

— Разбира се, миличък.

Когато детето излезе, Лия се изправи и се вгледа в Долтън с грейнали очи.

— Нямахте... да мога да понеса всичко това, ако не беше с мен.

— Скъпа, същото се отнася и за мен. Аз също обичам Коти.

— Знам... че го обичаш.

— Ела — прошепна Долтън и сега неговите очи бяха замъглени от сълзи.

Тя се притисна до гърдите му и в същия миг чуха как някой силно затръшна вратата на кола.

— По дяволите! — промърмори Долтън.

Лия се отдръпна и каза:

— Кой може да е?

— Който и да е, надявам се да не се застоява дълго — той се усмихна и я перна по брадичката. — Аз ще отворя вратата. Иди и се погрижи за Коти.

Долтън изчака, докато Лия излезе от стаята, после отиде до прозореца и надникна през щорите. Пое рязко въздух и го задържа.

Бил Дъшан вървеше по пътеката и тъкмо бе стигнал до предната веранда. Изпаднал в паника, Долтън се втурна към външната врата, отвори я, после я затръшна след себе си.

Дъшан спря и се усмихна.

— Я виж ти — кого виждам, Монтгомъри.

— Изчезвай оттук, Дъшан!

Адвокатът се усмихна и потърка брадата си.

— Няма да стане. Ще направя това, което трябваше да направя много отдавна.

— Само отвори устата си — изсъска Долтън — и ще се разкайваш, че си влизал в къщата ми и че ме удари в паркинга.

Дъшан се ухили.

— И двете си ги заслужи, копеле, особено след като ме удари. Но вече не можеш да ме уплашиш — той замълча и размаха листче хартия

в ръката си. — Сега съм по-силен от теб. Ще кажа истината на твоята мацка и...

Долтън сграбчи вратовръзката на Дьошан и го дръпна толкова близо до себе си, че дъхът им се смеси.

— Затваряй си кирливата уста, чуваш ли!

— Какво става тук?

Когато чу гласа на Лия, Долтън пусна Дьошан толкова бързо, че адвокатът загуби равновесие и падна на верандата заедно с листчето хартия в ръка.

За миг настъпи мълчание, когато листът се приземи в краката на Лия. Тя се наведе да го вземе.

— Не! — грубата заповед на Долтън я накара да се спре. Но когато го погледна, разбра, че не може да се подчини.

Никога не беше го виждала да изглежда така, както в този момент, сякаш някой се канеше да го изкорми с нож. Обзе я силен страх и краката ѝ се подкосиха.

Долтън протегна ръката си.

— Лия, моля те, дай ми го.

Тя се отдръпна и притисна листа към гърдите си.

— Не. Не преди да го прочета — после погледна Долтън и прошепна: — Това... това е съдебна призовка за теб, мен и Коти, за изследване на кръвта.

— Да, точно така, госпожо.

— Затвори си устата, Дьошан!

Нещо ставаше, нещо, което умът ѝ просто не можеше или не искаше да проумее. Каквото и да бе, то беше нещо лошо и тя не искаше да го чуе. Все пак знаеше, че няма избор.

Лия затвори очи.

— Кой е този човек и какво... какво означава това?

— Аз съм адвокатът на имението Монтгомъри — намеси се Дьошан. — И...

— Не! — изкрещя Долтън.

— Тогава кажи ѝ го ти, по дяволите! — изкрещя на свой ред Дьошан. — Аз си искам моите пари!

— Долтън, какво иска този мъж да ми кажеш?

Разгневеният ѝ тон постигна желания ефект. Долтън силно стисна челюсти:

— ИСКА ДА ТИ КАЖА, ЧЕ КОТИ Е МОЙ СИН.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Какво!? — извика Лия.

— Адиос — Дьошан се усмихна и махна с ръка. — Ще ви оставя да си изясните нещата.

Лия и Долтън не обърнаха внимание на Дьошан и продължиха да се гледат.

— Коти е мой биологичен син, Лия. И за да мога да получа наследството от баща си, трябваше да го открия и да поема родителските си задължения.

Лия продължи да го гледа — този път не с недоумение, а със смесица от болка и омраза.

Долтън едва не изруга, пристъпи към нея с протегнатата ръка й с очи, потъмнели от мъка.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — Лия се дръпна до стената. Долтън трепна, сякаш го беше ударила.

— Знам как звучи това и как изглежда. Повярвай ми, нямах намерение нещата да се развият по този начин, но...

— Не! Не казвай нищо повече!

Не можеше да схване онова, което каза Долтън, нито пък искаше. Болката от предателството му беше толкова силна, че й се искаше да се скрие в някоя дупка и да изчезне. И в същото време всичко, което се случваше, изглеждаше нереално. Сякаш гледаше филм на ужасите, само че за собствения си живот.

— Аз се прибирам вкъщи — каза тя със спокоен, вдървен глас — и сега искам да се махнеш от моята собственост.

— Лия, недей. Поне ми дай възможност...

Лия поклати глава и отстъпи назад.

— Не!

Очите му се молеха.

— Дори осъдените на смърт имат право на последна дума.

Устата й се изкриви в презрителна усмивка.

— Чух всичко, което имаше да чуя. А сега си върви. Веднага.

Лицето на Долтън стана мраморно.

— Добре. Ще си тръгна, но пак ще се върна. Можеш да бъдеш сигурна.

Долтън не знаеше от колко време кара, нито накъде пътува. Знаеше само, че трябва да върши нещо, иначе би се срутил отвътре.

Колкото и да му се искаше да обвинява Дъошан и да му избие зъбите за това, че го принуди да каже истината, не можеше да направи нито едното, нито другото. О, продължаваше да презира тази хитра невестулка и се надяваше, че той ще си получи заслуженото. Но цялата отговорност за всичко, което се случи, падаше върху него.

Долтън стисна волана толкова силно, та имаше чувството, че кокалчетата на пръстите му ще се счупят. Знаеше, че премълчаването на истината пред Лия можеше да доведе до експлозия. До известна степен беше подготвен, но това не го предпази от болката, която го пронизваше като стрела.

Трябваше да я накара да разбере колко съжалява. Трябваше да ѝ разкаже всичко, а тя трябваше да го изслуша. Дължеше му това.

Не, не е вярна, с озлобление си каза той. Не му дължеше нищо, освен шут през вратата, но той щеше да направи всичко възможно това да не се случва.

Внезапно направи обратен завой и потегли към къщата на Лия, облян в студена пот.

Може би трябваше да изчака. Може би сега не беше моментът да се опитва да я убеждава, да я накара да разбере. И все пак, ако изчакваше, можеше да няма друг такъв шанс. Знаеше, че е разстроена. Беше минала през големи изпитания и не искаше да я оставя сама:

Свърна в алеята на къщата и излезе от колата. Не позвъни да не събуди Коти. Започна да чука на вратата.

Тишина.

— По дяволите! — промърмори той и в този момент чу гласа на Лия.

— Върви си — каза тя.

— Няма да мръдна оттук. Ако трябва, ще избия проклетата врата.

Лия отключи и отвори вратата. Долтън се вгледа в студеното ѝ, враждебно лице. После, преди тя да успее да я тръшне под носа му, се вмъкна вътре.

Тя тръгна към телефона.

— Ще позвъня в полицията.

Долтън застана пред нея.

— Махни се от пътя ми!

— Не.

Изгледаха се за миг. Лия започна да трепери.

— Дай да те прегърна — помоли я Долтън. — Нека да те прегърна и да ти кажа колко съжалявам.

Лия протегна ръце.

— Не. Моля те, върви си. Не мислиш ли, че ми навреди достатъчно?

Не можеше да я гледа как трепери, но празният ѝ поглед бе непоносим.

— Знам, че сбърках, като не ти казах кой съм.

— А всъщност кой си? — с безизразен глас попита тя.

— Аз съм донорът, когото избрахте от онзи каталог.

Лия сложи ръка на гърлото си и малкото цвят се отцеди от лицето ѝ.

Тя не помръдна и това насърчи Долтън да продължи, но той знаеше, че трябва да говори бързо.

— Имах намерение да ти кажа кой съм, но когато се влюбих в теб, знаех, че ако ти призная, ще ме отпратиш, както искаш да направиш сега.

— Любов? Ако това е твоето разбиране за любовта, тогава господ да ти е на помощ.

Думите ѝ го нараниха, но той продължи:

— Признавам, че когато те видях за пръв път, дори не знаех какво означава тази дума. И няхах никакво намерение да се влюбвам в теб. Исках само...

— Да ми вземеш детето, за да можеш да получиш някакви си скапани пари!

Беше си заслужил презрението и омразата, които долови в гласа ѝ. И все пак се стресна.

— Знам, че заслужавам и нещо повече — изрече на глас мислите си той. — Но трябва да разбереш, че когато прочетоха завещанието на баща ми и разбрах, че за да получа парите, трябва да открия първородното си дете, нямах никакъв избор. Не можех да измисля нищо друго, освен да открия Коти и да наследя парите.

— Значи си ме използвал, негодник такъв! И което е още по-лошо — използвал си сина ми. Но всичко беше дотук. Разбра ли, дотук!

— Лия, не можеш така...

— О, да, мога! — извика тя с разярен поглед. — Не ми се иска да те арестуват. Но не ме ли оставиш на мира, ще поискам да го направят, ако това е начинът да те отстраня.

Без дори да го погледне, Лия се обърна и тръгна към вратата.

Ярост, насочена към него самия, както и страхът да не я загуби, завладяха Долтън. Той започна да трепери отвътре и когато заговори, не можа да познае собствения си глас:

— Но той е и мой син, нали?

Лия замръзна, обърна се, после се разсмя — високо и истерично.

— Какво толкова смешно има?

Лия спря да се смее, а лицето ѝ стана хладно и отчуждено.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се, но ако е някаква глупава шега...

— Вярно е, че бях изкуствено оплодена и забременях — тя замълча многозначително. — Само че скоро след това пометнах.

Лицето на Долтън загуби цвета си, а той имаше вид, сякаш щеше да рухне всеки момент.

Лия изчака още малко, за да нанесе последния си удар. После се усмихна триумфално:

— Така че Коти не е твой син.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Долтън изглеждаше така, сякаш някой го беше обърнал надолу с главата и му бе изцедил всичката кръв. На Лия ѝ напомни за Руфъс, когато лежеше в ковчега.

Тя се обърна в очакване да я обземе чувството на тържество. В края на краищата беше нанесла смъртен удар на надутата му самонадеяност и надежди за преуспяване на гърба на сина ѝ. Но не изпита нищо подобно. Отвътре се чувстваше празна. Просто искаше Долтън да се махне някъде, далеч от нея.

— Щом той... не е мой син, кой тогава е... — Долтън млъкна, сякаш нямаше достатъчно въздух в дробовете си да продължи.

— Коти е син на Руфъс.

— Не разбирам. Защо... защо си прибегнала до изкуствено оплождане?

— Броят на сперматозоидите на Руфъс беше малък, затова трудно можех да зачена, но не беше невъзможно — гласът на Лия шибаше като камшик. — След аборта ние се любехме и аз забременях. Това е всичко.

Долтън я гледаше със замъглени очи.

— Не мога да повярвам. Как е възможно?... — отново замълча, неспособен да намери думи. — Бях толкова сигурен, че Коти...

— Беше толкова сигурен за много неща — грубо го прекъсна Лия, усещайки как нещо я задушаваше в гърлото. — Беше сигурен, че моят син ще бъде твоето оръдие, за да се добереш до онези пари.

Изражението на Долтън не се промени.

— Заслужавам всичко, което ми сервираш, дори повече. В моя защита мога да кажа само, че нямаше да навредя на никого от двамата.

Лия се разсмя горчиво.

— Негодник! Дори не можеш да разбереш какво ми причини. Сега искам да се махнеш отгук, да се махнеш от живота ми.

— Не е толкова лесно.

— Не мисля така — въпреки смелостта си, Лия усети как гласът ѝ пресекна. Разбра, че и Долтън го усети. Лицето му стана още по-измъчено, ако това бе възможно. Тя не можеше да понесе мисълта, че би могъл да я докосне, но ако покажеше и най-малък признак на слабост, нямаше да е в състояние да го спре.

— Лия?

— Как можа? — гневно каза тя. — Как можа да използваш Коти и мен по този начин?

— Опитах се да ти обясня.

— Нямах ли никакви скрупули? Съвест?

— В началото не — яростно отвърна Долтън. — Вече ти го казах. Тогавя бях отчаян. Очаквах да наследя имението на баща си, но разбрах, че отново ми беше вързал ръцете. Дори от гроба имаше тази власт да вкара острието в мен и да ме измъчва.

— Майка ми правеше същото и с мен! — изкрещя Лия. — Но не се опитвам да ѝ го връщам чрез други хора.

— Лия, моля те, положението и без това е достатъчно тежко. Ако имах и най-малката представа какво ще се случи, никога нямаше да предприема този налудничав ход.

— Не вярвам на това нито за миг.

— Но това е истината.

Лия сви презрително устни.

— Точно така. Не искам да имаш нищо общо с моя син. Нямах законни права, нито връзки с него. Обясни това на този, който трябва да знае. Що се отнася до парите...

— Забрави за парите!

Тя се разсмя отново.

— Добре. Много добре.

Долтън почервеня.

— Чудесно. Прави каквото искаш. Но знай едно — вече не ми пука за парите и не ме интересува кой е законният баща на Коти.

— О, моля.

Лия не разбра какво става. Долтън се приближи толкова бързо, че я свари съвсем неподготвена. Сграбчи ръката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Обичам го, обичам и теб! И ужасно съжалявам за всичко това. Коти може да вземе всичките проклети пари.

Лия погледна ръката му, после погледна него.

— Махни ръката си.

Той отдръпна ръката си, но остана на мястото си. Беше застрашително близо до нея.

— Как мога да поправа грешката си? Каж ми, моля те.

Тя не обърна внимание на болката в гласа му и вдигна брадичката си по-високо.

— Не можеш да направиш нищо — в очите ѝ се четеше неприкрито презрение към него.

— Лия...

— Господи, Долтън, ти ни предаде — и за какво? Алчност. Как можеш да очакваш от мен да ти простя? И как можеш да простиш на себе си?

— Повярвай ми, не ми е леко.

— И за последен път — махни се от живота ми и стой надалеч. Не искам да имам нищо общо с лъжец и измамник.

Пребледнял, Долтън се обърна и излезе.

Лия се свлече на пода. Не можеше повече да издържа. Чувстваше се така, сякаш всеки нерв в нея беше скъсан.

Беше обичала Долтън така, както никога преди това не бе обичала и нямаше да обича отново. Но той я бе използвал по най-безчестния начин и не можеше да му прости.

Освен това не вярваше, че той я обича, че изобщо бе я обичал. Обяснението му в любов беше само фасада, която прикриваше истинските му мотиви и истинския Долтън Монтгомъри.

Как можеше да е толкова лековерна? Да позволи да бъде измамена от вълк в овча кожа? Мислеше се за по-умна. Дали защото беше толкова уязвима и копнееше така силно за сексуално задоволяване, за което често бе мечтала, но никога не бе изпитвала? Това ли беше голата истина?

Тази мисъл я накара да се почувства по-зле. Това бе част от обаянието на Долтън. Беше я очаровал със силния си характер и с усмивката си, но неговата топлина в леглото, ненаситният му апетит към тялото ѝ щяха да ѝ липсват болезнено.

Коти? Ами синът ѝ? Сърцето на Лия замря. Той обожаваше Долтън. Детето щеше да бъде съкрушено, щом научи, че неговият идол няма да бъде повече част от живота му.

Разтърсиха я ридания. Не се опита да ги спре.

— Мамо.

Най-напред Лия си помисли, че само ѝ се бе сторило. Но инстинктът я накара да погледне към вратата. Той стоеше там и я гледаше с големи, изплашени очи.

— Мамо, защо плачеш? Боли ли те нещо?

Лия се изправи на колене и протегна ръце.

— Ела тук — прошепна тя.

Той не се поколеба и бързо се спусна към протегнатите ѝ ръце.

— Защото се загубих в гората, затова ли плачеш?

Тя го притисна към треперещото си тяло и с мъка преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Да — излъга, защото не можеше да му каже истината след онова, което бе преживял.

Той се отдръпна, после обхвана лицето ѝ с малките си ръце и каза:

— Не се безпокой, мамо. Аз съм голямо момче и ти не бива да плачеш.

Тя се усмихна през сълзи.

— Знам. Ти си моето голямо момче, мъжът в къщата.

— И Долтън каза така.

Лия потисна пристъпа на болка в гърдите си.

— Да, той е прав. Ние сме едно цяло, ти и аз. И никога не го забравяй.

— Нали вече няма да бъдеш тъжна? — загрижено попита Коти.

Тя го целуна по бузата, после махна косата от очите му.

— Не, мама вече няма да бъде тъжна.

Коти отново се сгуши в нея.

— Обичам те — прошепна той.

За да спре сълзите, Лия вдигна очи към тавана и залюля Коти в ръцете си.

Как щеше да събере парчетата от разбития си живот за втори път? Не знаеше. Но заради Коти трябваше да го направи.

Сега няма да мисли за това. Ще почака до утре.

— Май трябва да си дадеш малко почивка, а?

Долтън погледна с помътнели очи мениджъра на казиното „Летящият кораб“.

— По дяволите, Ед, я ме остави на мира и не пречи на барманите да си вършат работата.

Останалите мъже около масата за покер мълчаливо слушаха разговора.

— Пиян си, Долтън.

Долтън се изсмя.

— И освен това губя пари.

— Точно така, затова спирам играта.

— Няма да ни разваляш играта — отвърна остро Долтън, а погледът му обиколи масата. — Тези пиявици още не са свършили с мен. Имам още пари за обирване, нали така, копелета?

Никой не отрони дума. Ед сложи ръка върху рамото на Долтън.

— Не искам да викам охраната, за да те изхвърлят оттук, Монтгомъри, но ще го направя. Повярвай ми, утре ще ми бъдеш благодарен, че съм те отървал. А сега ставай и изчезвай от моя клуб, докато съм все още в добро настроение.

После Ед огледа играчите:

— Играта приключи, господа.

Макар че мърмореха недоволно, никой от тях не протестира, особено когато видяха едрият мъж, застанал на вратата на частната игрална зала.

Долтън се изсмя, после се изправи несигурно на крака.

— Ти си едно лайно, Ед. Някой казвал ли ти го е досега?

Ед не отвърна нищо. Само направи знак на охранителя на залата да хване Долтън и да го изведе от казиното.

Малко след това, когато все още горещият въздух го удари в лицето, Долтън се освободи от хватката на мъжа.

— Хайде, изчезвай.

Лицето на мъжа остана непроменено.

— Ти трябва да изчезваш, приятел. Да се надяваме, че ще се прибереш вкъщи, без да се пребиеш или да убиеш невинна жертва.

— Върви на майната си.

По-късно, легнал съвсем гол в леглото, загледан в тавана, Долтън се чудеше как бе успял да се прибере. Смътно си спомняше, че се качи в колата.

Но през последните две седмици живееше в смърдяща дупка, в която нямаше нищо друго, освен бутилка алкохол за утеха. Знаеше, че Тони и другите в казиното се чудеха какво да правят с него и скапаното му настроение. Крещеше на шефовете на залите, крещеше на касиерите, крещеше на всеки, който се мернеше пред очите му.

По дяволите, не му пукаше какво си мислеха. Не му пукаше за нищо. Когато загуби Лия и Коти, загуби душата си. Оттогава насам не бе изтрезнявал. Но знаеше, че не може да продължава така. Знаеше, че трябва да се вземе в ръце и да продължава да живее.

Но не искаше. Искаше си обратно онова, което бе загубил, и не му пукаше дали Коти е негово дете или не. Искаше да се ожени за Лия и да осинови Коти. Мислеше само за това, нощ и ден.

Но това няма да стане, напомни си той горчиво, присегна се за бутилката до леглото и я притисна към себе си. Отпи дълга глътка и я усети в стомаха си като огън. После алкохолът свърши своето — нокаутира го.

Не знаеше колко време е спал. Дори нямаше представа колко е часът. Но натрапчивият звън така напираше в главата и ушите му, че той взе възглавницата и я сложи върху главата си.

Звукът продължи да кънти в главата му. Тогава нещо му прищрака, захвърли възглавницата на пода и обърна хлътнолите си, зачервени очи към нощното шкафче. Разбра, че звъни телефонът, а не будилникът. Посегна към слушалката и в същото време погледна часовника — беше девет сутринта.

Изправи се с мъка и хвана главата си, когато го прониза силна болка. Едва успя да каже „да“ в слушалката.

— Добро утро, Долтън, тук е твоят доброжелателен banker.

Доброжелателен, да те вземат дяволите, каза си Долтън, а болката сега го прониза чак до петите.

— С какво мога да ти бъда полезен, Норм? — опитваше се да говори със спокоен глас, но при тези обстоятелства беше невъзможно.

— Обадох се в казиното и ми казаха, че още не си отишъл на работа.

Мълчание.

Норм Торнхил въздъхна.

— Добре, направо към въпроса.

— Слушам те.

— Снощи се събра управителният съвет, имаш една седмица и нито ден повече, за да изпълниш финансовите си задължения към банката, иначе... — той замълча и се прокашля. — Иначе ще сложим под възбрана собствеността ти.

— Виж какво...

— Не, Долтън. Никакви приказки повече. И никакви увъртания. Нещата сега са извън моя контрол. Очаквам да се видим скоро, разбра ли?

Телефонният сигнал забръмча в ухото му, преди да успее да тръшне слушалката. Остана неподвижен за миг, а умът му сега беше относително бистър. Най-после дойде развързката, както се и очакваше.

Долтън отпусна глава в ръцете си. Какво да прави? Бе загубил Лия. Тъй като Коти не беше негов биологичен син и нямаше никакви документи за друга бременност от неговата сперма, не трябваше да изпълнява това условие от завещанието на баща си. Имението щеше да се върне при него. Беше сигурен.

И така, да вземе ли парите, да спаси бизнеса си и да не обръща внимание на зейналата дупка в сърцето си? Поседя на леглото още малко, после бавно се изправи.

Когато отиде в банята и влезе под горещия, изпускащ пара душ, отново си зададе същия въпрос.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лия сложи букета от свежи цветя в съда, после коленичи. Няма да плаче. Обеща си го, когато реши да отиде на гроба на Руфъс. Знаеше, че не бива да идва, но не можа да се сдържи.

Погледна дъбовете, които ограждаха гробището. Клоните им бяха натезали от листа и мъх. Затвори очи и се заслуша в чуруликането на птиците, после пое въздух, вдишвайки сладкия аромат на майските цветя.

Беше се надявала, че тук ще намери душевно спокойствие. И наистина малко се успокои. Поне бе излязла от тази объркана история с ново прозрение за себе си. Долтън беше като тексаска пясъчна буря, която бе връхлетяла в живота ѝ изневиделица, бе го разпиляла в различни посоки, после бе отминала, оставяйки я с разбито сърце и не съвсем сигурна какво точно се бе случило.

Едва сега разбра защо бе станала толкова лесна плячка за него.

След като Руфъс почина, тя се уплаши от отговорността да се грижи за себе си и Коти. Искаше да има до себе си някой силен човек, на когото да се облегне. Долтън беше този някой. Но вече не. Беше разбрала, че не ѝ трябва мъж, за да бъде пълноценна, да живее. Беше доказала, че може да разчита на себе си, че под крехката черупка се крие желязна воля.

Не беше търсила нова работа, но знаеше, че скоро ще ѝ се наложи. Допълнителното възнаграждение заедно със заплатите, които бе получила от Долтън, бяха спасили къщата ѝ. Елън Тибодо най-последно беше ѝ платила, което също ѝ помогна.

Но ѝ оставаха все още огромните сметки за лечението на Руфъс. В момента обаче имаше по-належащ проблем — сина си. Коти не можеше да разбере защо Долтън внезапно бе изчезнал от живота им. Накрая ѝ се наложи да му каже, което ѝ струваше много.

— О, Руфъс — прошепна тя и сълзите, които си бе обещала да не пролива, се стичаха по лицето ѝ, — не знаех какво да му кажа.

Както се бе опасявала, не се справи добре. Последното нещо, което искаше, е да си припомня този разговор.

Всичко започна, когато от училището ѝ се обадиха и ѝ казаха, че Коти е повикан в кабинета на директора. Почувства унижение, но когато пристигна в училището, унижението бе прераснало в истински страх. Какво, за бога, беше направил нейният добър, закачлив син, че да предизвика такава реакция?

Скоро разбра. Коти се бе сбил с друго момче по време на обяда заради комплект от бейзболни карти, които той не би трябвало да носи в училище преди всичко.

Пред нея директорът тупна Коти с хилката за тенис, преди да го изпрати обратно в клас. По-късно, когато Коти се прибра вкъщи, дълго разговаряха по този въпрос. И тогава той попита:

— Защо Долтън вече не ме харесва, мамо?

Лия знаеше, че ѝ предстои това обяснение, но, боже мили, имаше нужда от малко време да се излекува, да се примири със загубата в душата и сърцето си, преди да се реши на такъв разговор.

Не можеше да отлага повече. Ако Долтън беше причината за внезапното разстройване на сина ѝ — а тя знаеше, че е така, — нямаше друг избор, освен да му каже.

Освен това самата тя трябваше да погледне жестоката истина в лицето.

— Сигурна съм, че те харесва, момчето ми.

— Тогава къде е?

— Преди всичко е зает — Лия все още не беше в състояние да изрече думите, които трябваше да изрече.

— Кога няма да е вече зает?

— Синко...

— Искам той да стане новият ми татко.

Лия усети как в душата ѝ запълзя хладина. Взе Коти в скута си и го прегърна. Но той нямаше настроение за прегръдки. Искаше отговори.

Беше почувствал инстинктивно, че нещо не е наред, макар че тя се опитваше да скрие мъката си. Лия бе забелязала как Коти я наблюдава с разтревожени очи. Фактът, че в училище беше ѝ създал неприятности, не биваше да я изненадва; и тя се чувстваше виновна. Долтън също носеше отговорност. В този момент Лия мечтаеше да

прободе сърцето му със същия нож, който сега пронизваше нейното. Тя можеше да понесе болката от измамата и предателството, но Коти не можеше.

— Понякога нещата не стават така, както на нас ни се иска.

— Защо? — каза Коти и леко издаде напред долната си устна.

— Това се нарича живот, скъпи мой. И животът невинаги е справедлив. Не беше справедливо, че баща ти умря, но това е част от живота, както и да съществува.

Погледът му беше недоумяващ и Лия разбра, че разговорът не върви както трябва.

— Искам да кажа, че Долтън и аз няма да се женим.

— Защо няма? — гласът на Коти беше разгневен.

— Защото така трябва — Лия търсеше сили в себе си да намери подходящите думи. — Случиха се някои неща между Долтън и мен, които не можеш да разбереш. Той все още те обича много, но мисля, че най-добре е да не го виждаш...

Коти скочи от скута ѝ, очите му бяха пълни със сълзи:

— Ти може да не го харесваш вече, но аз го харесвам. Искам да ми стане татко!

Той се обърна, избяга в стаята си и тръшна вратата. Лия го остави сам няколко минути, после почука на вратата. Когато влезе, седна на леглото до него и отново го прегърна.

— Съжалявам — прошепна тя и го притисна силно.

Той не каза нищо, но поне не я отблъсна. Ако беше го направил, Лия не знаеше дали щеше да го понесе.

Сега, докато гледаше разпръснатите листа върху гроба на Руфъс, замисли се за живота си, също така разпръснат на парчета. Надяваше се, че някой ден ще събере тези парчета и ще ги слепи отново.

Щеше да бъде мъчително, но не невъзможно. Тя и Коти. Беше здрава, имаше приятели, особено Софи и Луис, на чиято сватба присъства миналата седмица.

Бяха се случили и други хубави неща. Беки Чилдръс ѝ се обади да ѝ съобщи приятни новини.

— Излезе вече официалното решение!

— О, Беки, радвам се за теб — бе отвърнала Лия.

— Да, този негодник си получи заслуженото. Отсъдиха ми обезщетение от един милион долара.

— Чудесно!

— И още нещо. Съдружниците на Купър са го предупредили, че ако още веднъж само погледне към някоя жена от фирмата, ще си обира крушите.

— Така му се пада.

— Искам да ти благодаря отново, че помогна да притиснем този мръсник.

— Радвам се, че можах. Аз трябваше да направя това много отдавна.

— Имала си грижи около съпруга си — бе казала Беки съчувствено. После, с по-весел глас бе добавила: — Разбира се, Купър ще обжалва и дори да не получа нито цент, поне всичките му грехове излязоха наяве. Сега всеки го знае какъв е.

— Страшно много се радвам за теб — бе казала Лия. — Желая ти късмет и се обаждай.

След разговора тя се бе усмихнала при мисълта, че все пак на този свят има справедливост, особено когато майка ѝ учудващо — също беше проявила към нея някакво разбиране.

Все пак, въпреки това ново чувство на увереност в себе си, нищо не можеше да запълни празнината, оставена от Долтън. Ако можеше да го мрази със сърцето си, така както го мразеше с разума си, оздравителният процес щеше да започне.

Тя се помоли този момент да настъпи скоро.

— Нещо ми подсказваше, че ще те намеря тук.

Стресната от неочакваното посегателство към уединението ѝ, Лия се обърна и се опита да се усмихне.

Софи, облечена в къси панталони и тениска, седна на тревата до Лия.

— Да не ти преча?

Лия поклати глава.

— Не, всъщност радвам се, че дойде, но съм изненадана.

— Ами минах покрай вас и като не те намерих... — млъкна и сви рамене. — Просто така. Реших да те потърся тук, като знам какви неприятности имаш напоследък.

— Де да бяха само неприятности!

— Знам, че е много по-сериозно. Съкрушена си, но ще ти мине.

— Тревожа се за Коти. Той е съсипан от всичко, което се случи.

Тя разказа на Софи за проблемите му в училище и за разговора им относно Долтън.

— Коти има право да е разстроен. На това дете му се струпа много.

— Знам — прошепна Лия. — И всичко е заради мен. Ако не си бях загубила ума по Долтън, нищо нямаше да се случи. Софи, как съм могла да бъда толкова глупава, толкова сляпа?

— Може би в края на краищата не си била глупава.

Лия ѝ хвърли недоумяващ поглед.

— Как може да говориш така след онова, което направи той?

— Колебаех се дали да дойда тук.

Лия въздъхна.

— Нещо не разбирам. Но тъй като ти го каза, защо все пак дойде да ме търсиш?

— Разбрах нещо и си помислих, че може би трябва да го знаеш. Сега не съм толкова сигурна:

— Ще спреш ли да говориш с недомлъвки?

— Имам приятелка, която работи в банката и се говори, че Долтън щял да загуби всичко.

Лия ѝ хвърли още един недоумяващ поглед.

— Искаш да кажеш — клуба и казиното?

— Точно това искам да кажа.

— Но защо? Не разбирам. След като детето, заченато от спермата на Долтън, не е било родено, това автоматично обезсилва онази клауза в завещанието и той няма никакви пречки да наследи всичките милиони.

— Така е. Може би проблемът му не е в парите.

Лия наклони главата си встрани.

— Сигурна ли си, че няма нещо друго, което не искаш да ми кажеш?

Софи вдигна дясната си ръка.

— Това е всичко, което знам. Честна скаутска.

— Е, това не променя нищо — каза Лия с войнствена нотка в гласа.

Софи се наведе към нея и я прегърна.

— Не променя, разбира се, но си помислих, че все пак трябва да го знаеш — отдръпна се. — Хайде да тръгваме.

— Готова съм — прошепна Лия, като се изправи. Хванати под ръка, двете приятелки се отпавиха към колите си.

Два часа по-късно на вратата се позвъни. Лия затвори телефона, стана и тръгна да види кой е. Беше се обадила на няколко места за работа, след като бе чула за предстоящи проекти. Беше си уредила вече няколко срещи и за пръв път от известно време насам почувства как малка частица от сърцето ѝ се връща към живот.

На верандата стоеше мъж, облечен в униформата на федералната експресна служба. Тя се намръщи. Той я поздрави, като докосна шапката си.

— Госпожо, има пратка за Лия Фрейзър.

— Аз съм Лия Фрейзър.

— Подпишете се тук, ако обичате.

Лия взе разписката и написа името си върху нея. После той ѝ подаде пакетчето.

— Благодаря ви, госпожо, и приятен ден.

— Благодаря — промърмори тя, а лицето ѝ стана още по-намръщено.

Но едва след като стигна до бюрото и разгледа пакета, в главата ѝ отекна алармен звънец.

Подателят беше банката на Долтън. Какво, за бога, ѝ пращаха? Не можеше да си представи, но каквото и да е, нямаше желание да го отвори. Всъщност няма да го отвори. Ако е нещо, свързано с Долтън, не искаше дори да го докосне.

Беше наранил сърцето ѝ, но проклета да бъде, ако му позволи да го направи отново. Захвърли пакета и се опита да проведе още няколко телефонни разговора, но не можеше да се концентрира.

Накрая любопитството ѝ надделя.

— По дяволите! — промърмори тя и посегна към плика.

С треперещи пръсти го разкъса и прочете писмото. Очите ѝ се разшириха и я разтърси шок.

„Лия, истина е това, което ти казах, че след като се влюбих в теб, ти и Коти за мен имахте по-голямо значение

от парите. Затова основах попечителски фонд на името на нашия син.

Долтън“

Лия вдигна поглед и се вгледа в празното пространство. Възможно ли е, помисли си тя.

Но това беше самата истина. Пред нея стоеше неоспоримото доказателство. Долтън бе дал на Коти състояние не защото беше длъжен, а защото искаше. Което означава... че наистина ги обича?

Сърцето ѝ биеше лудо. Ако е така, тя го беше обвинила несправедливо и жестоко. Късно ли е да поправи грешката си, да опитат отново?

Изведнъж се усмихна. В края на краищата какво е животът без някоя и друга пясъчна буря?

Лия скочи.

— Коти! Ела тук! Бързо!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Мамо, къде отиваме?

Лия гледаше пътя.

— Изненада.

— Ама днес трябваше да отида да си играя с Майк.

— Знам и мисля, че ще можеш да отидеш, само че по-късно.

— Добре — промърмори Коти.

Лия чу умърлушения му глас, но не каза нищо повече, защото изненадата, която имаше предвид, можеше да разцъфти върху лицето ѝ. Ами ако прави грешка? Ами ако... Не. Няма да мисли така. Ще гледа на нещата откъм добрата им страна.

Най-после стигна до завоя, който водеше към дългата алея. Погледна сина си, който оцветяваше в яркочервено клоуна в книжката си.

— Погледни.

Той вдигна глава.

— Позна ли къде сме?

Коти се повдигна на ръба на седалката и започна да върти глава във всички посоки.

— Да! — извика той. — Това е голямата къща на Долтън, ей там, на хълма.

Лия се разсмя нервно.

— Точно така.

Коти се обърна към Лия с озадачено лице:

— Защо идваме тук? Нали ми каза, че Долтън вече не ни иска? — с детска откровеност попита той.

— Не съм казвала такова нещо — отвърна Лия ужасена. — Казах, че той и аз няма да се женим.

— Ако ни искаше, щеше да се ожени за нас — промърмори Коти, който очевидно не желаше да отстъпи от своето.

Лия изпъшка вътре в себе си. Не виждаше как може да го убеди или да оспори неговата логика. Засега.

Тя спря хондата пред къщата и се усмихна на сина си.

— Ти остани тук. Връщам се веднага.

Коти не каза нищо. Само я гледаше. Тя го целуна по бузата, после излезе от колата и тръгна по алеята, казвайки си, че е побъркана, че навярно Долтън ще...

Отново отхвърли тези мисли и продължи да крачи. Преди да дойде тук, бе отишла в апартамента на Долтън; и когато не го намери там, отиде в клуба. Тони ѝ каза, че е в Богалуса.

Лия позвъни на вратата и зачака. Нищо. Отново позвъни. Накрая чу стъпки, но се изненада, когато вратата се отвори и срещу нея застана самият Долтън.

За миг Лия остана безмълвна, но не от страх, а заради вида на Долтън.

Изглеждаше ужасно. Очите му бяха кървясали и толкова хлътнали, че изглеждаха кухи. Освен това беше отслабнал. Панталоните и блузата му висяха върху него.

— Какво искаш? — едва разбираемо попита той. Очевидно пиеше или пък беше направо пиян. Лия се уплаши.

— Добре ли си?

— Добре ли ти изглеждам?

— Не, изглеждаш като скелет.

— Теб какво те е грижа?

Сълзите пареха в очите на Лия. Беше направила голяма грешка.

— Виж, съжалявам, че... — не можа да продължи. Той вече не я искаше. Може и да беше дал пари на Коти, но що се отнася до нея... Обърна се и тръгна надолу по стълбите.

— Лия!

Отчаяният му вик я накара да се обърне.

— Аз...

Долтън замълча и те се вгледаха един в друг. Лия видя в очите му онова, което думите не можеха да изразят. Тя обърна глава към колата и извика:

— Коти, ела тук.

Синът ѝ излезе от хондата и се втурна нагоре по стълбите към протегнатите ръце на Долтън. Той го вдигна и го прегърна, но гледаше Лия.

— Аз... ние те обичаме — прошепна тя. — И ако ни искаш, ние сме твои.

Долтън плъзна езика си надолу по гърба ѝ и стигна до ходилата ѝ.

— О, Долтън! — прошепна тя, като се извиваше в конвулсии. Всяко негово докосване я пронизваше като ток. — Моля те... подлудяваш ме.

Той я обърна по гръб и каза:

— Не толкова, колкото ти мен. Не мога да мисля за нищо друго.

След като каза това, той преплете краката си с нейните и проникна дълбоко в нея.

Лия простена, но не затвори очи и видя как неговите потъмняха от любов и страст.

Останаха да лежат с лице един към друг. Долтън махна от челото ѝ кичура влажна коса. Очевидно изпитваше радост от това да я гледа.

Лия чувстваше същото. От деня, в който изкачи стълбите на неговия дом, бяха неразделни. Седмица по-късно се бяха оженили. Сватбата беше скромна, без много шум. До Долтън бе застанал Тони, а до нея — Софи.

Дори майка ѝ, която бе разбрала, че дъщеря ѝ прави това, което наистина иска да направи, изглеждаше щастлива.

Лия подозираше, че на Джесика ще ѝ трябва време да започне да харесва Долтън, ако изобщо бе възможно. Но не я интересуваше. Майка ѝ трябваше да си има свой живот. И това беше неин проблем, не на Лия.

Продадоха къщата ѝ и платиха повечето сметки на Руфъс. Долтън изплати останалите, въпреки протестите ѝ, заявявайки, че неговото е и нейно. След продажбата се бяха преместили в апартамента на Долтън и тя с удоволствие се зае да го преустройва в дом за тримата.

Казиното, както и клубът, вървяха добре, макар че проблемите в този бизнес бяха нещо обичайно и възникваха всеки ден. Долтън трябваше да хвърля много усилия да ги поддържа рентабилни, тъй като непрекъснато никнеха казина, които предлагаха нови и изобретателни

примамки за публиката. Но той умееше да се бори и нямаше намерение да се предава.

— За какво мислиш? — попита той.

— За нашия живот и колко щастливи ни направи — мен и Коти.

— Той е изключително дете. Когато след сватбата дойде при мен и си сложи ръката в моята и ме попита дали може да ми казва татко, мислех, че ще се разплача като бебе. Представи си голям човек да се разплаче, и то пред приятелите.

Лия го целуна и усети как сълзите ѝ се смесват с неговите.

— Обичам те — каза той със задавен глас.

— И аз те обичам, все повече от ден на ден.

— От колко време вече сме женени?

— Утре стават четири месеца, сякаш не знаеш.

— Как лети времето.

Тя се усмихна.

— Особено когато го прекарваш чудесно.

Лицето му стана сериозно.

— Никога не съм бил толкова щастлив през целия си живот.

— Аз също.

— Дори когато беше женена за... Руфъс?

— Дори когато бях женена за Руфъс.

Не бяха говорили за Руфъс, откакто се бяха оженили. Лия знаеше, че Долтън таи в себе си много въпроси, на които тя щеше да отговори без колебание, ако я попита.

Тя го чу как въздъхна дълбоко.

— Няма причини да ревнуваш от него — тихо каза тя.

— Ревнувам, особено като разбрах, че Коти не е мое дете.

— Но той е почти твое дете.

Долтън я притисна до себе си. Тя усети как тялото му се стегна.

— Как се почувства, когато разбра, че си отхвърлила моето дете?

Изпита ли облекчение?

— Не. Беше много болезнено — тихо отвърна Лия.

— Психически или физически?

— И двете.

— А Руфъс?

— Беше съкрушен, защото страшно много искаше да имаме дете.

— А това, че е от донор, не го ли притесняваше?

— Никак.

— Представям си ви двамата, надвесени над онзи каталог, как търсите идеалния донор... — Долтън замълча и обърна глава.

— Долтън — прошепна тя, — не трябва да се срамуваш от това, което си направил.

— Знам, но ми е противно. Противна ми беше онази стая „със стъклениците“, както ѝ казваха. Противно ми беше да се изпразвам като някое пъпчиво пубертетче, което не може да си намери момиче.

Тя се усмихна на сравнението, но отново стана сериозна, усещайки колко мъчително е било това преживяване за него.

— Знам. И аз изпитвах подобни чувства, докато лежах на онази маса, за да ми вкарат спермата на някакъв си непознат. Сякаш ме изнасилваха.

Долтън имаше нещастен вид.

— Но това чувство не продължи дълго. Когато си помислих за невероятното чудо да носиш дете в корема си, бях доволна и всъщност ти благодарих.

— Благодарих ми?

— Ами да, благодарих ти, че си станал донор, за да мога да си имам бебе.

— Трябваше да гледам на нещата по този начин, но не можех. Не отидох втори път. Цяло чудо е, че клиниката не ме даде под съд.

Лия се засмя.

— Като те познавам, нямаше да ти пука.

— Права си. Не бих се върнал там дори ако онзи лекар беше заплашил да ме обезглави — Долтън замълча. — Но наистина съжалявам, че Коти не е мой син.

— Сега вече е.

— И съм го чувствал като такъв от деня, в който беше откаран в кабинета за спешна помощ. Гледах как от него тече кръв и си мислех: „Това дете е моята плът и кръв, а аз го използвам по такъв безцеремонен, жесток начин.“ Но аз се борех с това чувство, защото не исках да се привързвам, не исках тази отговорност. Исках само да си разчистя сметките с Паркър. Но знаех, че някой ден ще трябва да отстъпя пред чувствата, които изпитвах към Коти и теб.

— Радвам се, че го направи — прошепна тя и го прегърна.

Той я целуна дълго и силно.

— Ще трябва да спрем да се срещаме по обяд — прошепна Лия, когато успя отново да си поеме дъх.

— Защо?

Тя го погледна и се усмихна.

— Ами сега, като попита, не мога да се сетя за някаква причина.

Той се разсмя с дълбок, гърлен смях.

— Знам, че искаш да започнеш работа. Натам ли биеш?

— И да, и не — замисли се тя. — Знаеш ли, имам много потенциални клиенти, които се нуждаят от моите знания и опит.

— Хм, станахме много важни, така ли?

— Не колкото теб.

— Тц, тц. Дамата имала нокти.

Тя зарови пръстите си в гърдите му.

— Ооох!

— Внимавай, когато говориш за мен.

Той я целуна по врата, после каза:

— Като заговорихме за работа, добре че запушихме устата на Купър Андерсън. Това е една от причините да получаваш тези предложения. Толкова добре се справи в съда, макар че знам как се чувстваше.

Очите на Лия се помрачиха.

— Прав си, беше ужасно, но той трябваше да си получи заслуженото.

— Сетих се за стария Дж. Т. — и той донякъде си получи своето благодарение на теб.

— Искаш да кажеш, благодарение на Коти, нали? Ако не беше намерил онзи химикал, Дж. Т. щеше да се измъкне безнаказано — Лия повдигна вежди. — Какво искаш да кажеш с това „донякъде“?

— По дяволите, онзи съдия, който го пусна условно, беше прекалено либерален. Ако бях аз, щях да го заключа в пандиза и да хвърля някъде ключа.

— Така е, но Дж. Т. поне ще трябва да плати обезщетение за вредите.

— О, не се надявай много. Този кучи син няма дори нощно гърне, в което да пикае, нито прозорец, през който да го изхвърли.

Лия се разсмя.

— Е, има или няма, трябва да плати задълженията си, иначе ще отиде в пандиза, както казваш. И Елън Тибодо. И тя може да свърши в затвора за клевета.

— Можеш да забравиш за това. Ако изобщо се стигне дотам, ще я осъдят условно.

— Е, като си помисля, човек може само да я съжалява, а също и Уилям Дьошан.

— Имаш по-милостиво сърце от моето.

— О, мисля, че получи наказанието за греховете си, така да се каже.

— Да, май си права — съгласи се Долтън. — Загази здраво. От една страна, жена му, от друга — бременната му любовница — той се засмя. — И не стига това, ами жена му се разведе, а двама от клиентите му го съдят, че е оперирал зле с парите им. Така че благодарение на професионалните и брачните неволи, това, което взе от имението, сигурно вече е свършило.

— Мислиш ли, че може да му отнемат адвокатските права?

— Възможно е, но без това е толкова опозорен, че му се наложи да напусне Богалуса.

— Виждал ли си го, откакто дойде вкъщи?

— Не. Гледа да стои по-далеч от мен. Страхува се да не му счупя главата.

— Би ли го направил?

Долтън я погледна.

— Вече не. Свърших с тези щуротии. Достатъчно ми е, че Дьошан се страхува от мен — той се усмихна. — Откъде да знае, че съм се превърнал в един голям доволен котарак.

Лия се разсмя.

— Дали ще го доживея?

— О, хайде, знаеш, че казвам истината. Виж колко добре умея да целувам вратлето ти.

— Добре го правиш — дрезгаво отвърна Лия — и ми се иска само да лежа тук и...

— И да се любим цял ден — довърши той вместо нея.

Тя го ощипа по гърдата. Той извика.

— Нямаше да го кажа по този начин. Така ти се пада, като говориш неприлични неща.

Той се усмихна.

— Ама на теб ти харесва.

— Прав си, само че не сега. Довечера в училището ще има карнавал с костюми.

— Е?

— Трябва да направя сладкиши и да приготвя костюмите. Всички трябва да се маскираме.

— Не и аз.

— Да, ти също. Коти много се надява на това.

— Добре. Ще се маскирам като себе си — професионален комарджия.

— Искаш да се измъкнеш.

Той се усмихна.

— А ти как ще се маскираш?

Лия притихна и се вгледа в очите му.

— Лия?

Долови неувереността в гласа му, опасението, да не би да има нещо. За момент тя не беше в състояние да го убеди в обратното. Изведнъж гърлото ѝ се сви от вълнение.

— Лия? — повтори той нетърпеливо, а страхът помрачи очите му. — Защо ме гледаш така? Има ли нещо?

Тя се усмихна и сложи ръката му върху корема си.

— Не, скъпи, всичко е наред. Знаеш ли, реших, че може би ще се маскирам като бременна жена, в рокля за бременна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.